

Đoàn Dự Đích Ngạc Mộng Nhân Sinh

Contents

Đoàn Dự Đích Ngạc Mộng Nhân Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	59
21. Chương 21	63
22. Chương 22	67
23. Chương 23	72
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	90
29. Chương 29	95
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	107
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	120
36. Chương 36	123
37. Chương 37	126
38. Chương 38	130
39. Chương 39	135
40. Chương 40	138
41. Chương 41	143

42. Chương 42	146
43. Chương 43	150
44. Chương 44	154
45. Chương 45	156
46. Chương 46	161
47. Chương 47	164
48. Chương 48	168
49. Chương 49	171
50. Chương 50	175
51. Chương 51	179
52. Chương 52	184
53. Chương 53	189
54. Chương 54	193
55. Chương 55	196
56. Chương 56	199
57. Chương 57	206
58. Chương 58	209
59. Chương 59: Phiên Ngoại 1	214
60. Chương 60: Phiên Ngoại 2	219

Đoàn Dự Đích Ngạc Mong Nhân Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, giang hồ, có hủ nữ, nhất công nhất thụ, tuần công mỹ thụ, xuyên không, ảm áp, có H, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-du-dich-ngac-mong-nhan-sinh>

1. Chương 1

Nước Đại Lý, bốn mùa đều như xuân. Nhiều cây hoa rực rỡ bay múa, hương khí trời thoảng mê người.

Trần Nam vương phủ, lầu các san sát, đèn nguy nga, rường cột chạm trổ, trắng lẹ.

Trong khuôn viên của một đình viện không lớn lắm, có một thiếu niên ước chừng tám, chín tuổi đang nằm trên một trường kỷ phủ nhung lụa gấm hoa cực kỳ êm ái.

Khuôn mặt thiếu niên tựa như quan ngọc, môi thắm như son, mi mắt đang khép lộ ra hàng lông mi dày cong vút như cánh quạt, thần sắc êm dịu như ánh mặt trời. Mái tóc đen bóng như tơ lụa xoa sau lưng, gió nhẹ nhàng lướt qua, những sợi tóc lay động theo gió, tựa như ảo mộng, đẹp như tiên cảnh.

Bên cạnh có một thị nữ đang ngồi xỏm lột vải, dùng kim khâu tách hạt, hai tay cung kính dâng tới.

“Tiểu vương gia.”

Thiếu niên trên trường kỷ chậm rãi mở mắt, hai con ngươi trong suốt thanh sáng như ánh sao lấp lánh trong màn đêm khê chớp động.

Thiếu niên kia há miệng ăn vải mà thị nữ đưa tới, hai tay gồi sau đầu, chân bắt chéo hình chữ ngũ.

An nhàn hưởng thụ cuộc sống, nếu có thể được mãi như vậy thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, khóe miệng thiếu niên nhếch lên tạo thành một nụ cười đắc ý.

Thì ra thiếu niên này là Thế Tử Đại Lý Trần Nam Vương —— Đoàn Dự.

Tuy nhiên diễn viên chính ở đây là do giẫm phải một mảnh dưa hấu, sau đó xuyên không đến tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung – Thiên Long bát bộ.

Mới đầu xác định mình xuyên không, diễn viên chính hưng phấn, tò mò với tất cả mọi thứ xung quanh.

Nhưng khi biết nơi mình xuyên không đến là tiểu thuyết võ hiệp, diễn viên chính lại trưng ra bộ mặt: .

Hắn không phải đến tương lai để có thể lợi dụng khoa học kỹ thuật chế tạo vũ khí tự vệ; càng không phải về cổ đại, có thể đùa giỡn người cổ đại đến đầu óc choáng váng; mà hắn lại đến tiểu thuyết võ hiệp nơi một đồng cao thủ bay đầy trời cùng với võ nghệ cao cường.

Hướng chi hắn lại không được làm anh hùng hào kiệt như Quách Tĩnh, Dương Quá, hay Tiêu Phong cũng được, mà lại là Đoàn Dự!

Đoàn Dự! Chính xác! Đúng là Đoàn Dự.

Khi còn đi học, hắn đã đọc Thiên Long bát bộ của lão Kim đến hàng ngàn lần. Người hắn không thích nhất chính là Đoàn Dự và Mộ Dung Phục.

Một bên là cậu ấm luôn sống an nhàn sung sướng, không biết đến khó khăn, chỉ biết cả ngày vây quanh mỹ nữ.

Một bên là thiếu niên mơ mộng hão huyền, cầm quạt múa kiếm, ngoại trừ việc luôn tìm cách phục quốc, còn lại suốt ngày chỉ là một kẻ vô tích sự giả bộ thiếu hiệp đường hoàng.

Khi đó hắn còn nghĩ, nếu gặp được một trong hai người họ, hắn nhất định sẽ dùng súng máy nã chết bọn họ!

Có thể lúc đó ý tưởng nọ quá mãnh liệt, cho nên ông trời đã cho hắn cơ hội, làm hắn vấp phải mảnh dưa rồi xuyên vào thân thể Đoàn Dự.

Hắn ở đây đã hơn một năm, ban đầu thái độ còn cực kỳ chán ghét, nhưng về sau lại bắt đầu thích ứng, đến cuối cùng cũng hoàn toàn chấp nhận, ý nghĩ ‘muốn quay về hiện đại’ lúc trước cũng không biết khi nào đã bị vứt vào một xó.

Mặc dù việc thích ứng với môi trường mới không phải dễ dàng gì, nhưng dù sao hắn cũng là một thể tử, trên có cha mẹ, bá phụ cưng chiều, dưới có tùy tùng thị nữ hầu hạ, ăn là sơn trân hải vị, uống là quỳnh tương ngọc lộ. Phất tay một cái, có người hầu hạ thay y phục, hé miệng một tí, trái cây thức uống tự động dâng đến. Loại thoải mái này làm cho cảm giác chán ghét thân phận cao sang của hắn cũng hầu như không còn.

Tùy ý phất phất tay cho thị nữ lui xuống, Đoàn Dự điều chỉnh một tư thế dễ chịu, khịt khịt mũi, nghe trong không khí tràn ngập hương hoa thủy lộ.

Đoàn Dự... Đoàn Dự...

Thiếu niên nhếch môi cười, con ngươi đen lách lách ra một tia biếng nhác và nhàn tản.

Cứ như vậy đi! Chờ thêm năm bảy năm nữa, cứ dựa theo chỉ dẫn của lão Kim, ra ngoài kết bái Tiêu Phong, Hư Trúc làm huynh đệ, sau đó rước mỹ nhân Vương Ngữ Yên như hoa như ngọc trở về ...

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự như nhìn thấy một mảnh tiền đồ đang vẫy tay với mình, mắt chợt lóe lên tia sáng, có Tiêu Phong dũng mãnh, Hư Trúc chất phác, Vương Ngữ Yên ngượng ngùng, cùng với Mộ Dung Phục ...

Mộ Dung Phục?!

Đoàn Dự kinh hãi đứng dậy, nhu nhu hai mắt nhìn về phía hoa rơi, mắt thấy một thân ảnh đang cười nhẹ với mình, càng nhìn lại càng cảm thấy quen mắt...

2. Chương 2

Đoàn Dự không thể xác định được người nọ có phải là Mộ Dung Phục hay không?

Nhưng hắn vẫn nhớ rõ, Kiều Phong là mày rậm mắt to, khuôn mặt hình chữ điền. Hư Trúc dung mạo rất là xấu xí, nếu ở hiện đại thì chắc được coi là một con khủng long, nhìn thấy là chết đứng.

Mà thiếu niên phía trước kia, thoát nhìn ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người tiêu sái thanh tao, tay cầm phiến quạt phẩy nhẹ, cực kỳ giống liễu rủ ngày xuân, trầm tĩnh điềm mật.

Cơ hồ chỉ trong một giây, Đoàn Dự muốn đem ý nghĩ thiếu niên kia là Mộ Dung Phục đá bay khỏi óc.

Mộ Dung Phục bây giờ hẳn là đang ở Yến Tử Oa miệt mài luyện võ, chờ đợi ước muốn phục hưng Đại Yến vĩnh viễn không hoàn thành kia.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự nhịn không được mà nhếch miệng cười rộ lên. Hai hàng răng trắng vừa mới lộ ra, chỉ nghe ‘băng’ một tiếng giòn vang, một vật thể nhảm ngay sau ót hắn hạ cánh làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt, quát thiếu niên kia:

“Người là ai? Dám dùng ám khí đả thương ta!”

Thiếu niên kia thu lại phiến quạt, che miệng cười khê, đáy mắt chợt lóe lên tia sáng

“Ám khí? Người nhìn cho kỹ, đó có phải là ám khí không?”

Đoàn Dự hung hăng lườm y một cái, xoay người nhặt vật thể màu đen lên rồi chăm chú nhìn vào, thì ra là một quả hạch rớt từ cây liễu xuống.

Đoàn Dự thoáng chốc âm trầm, trong lòng biết rõ đối phương võ công siêu tuyệt hơn xa mình, nhưng lại không chịu nhận thua, đành phải dùng hai mắt tiếp tục trừng y, hận không thể đâm hai nhát lên người y cho hả giận.

Ai ngờ thiếu niên kia cũng không buồn bực, phẩy nhẹ phiến quạt, câu được câu không khê lay động:

“Người là Thế Tử Trần Nam Vương Đoàn Dự?”

“Không phải”. Đoàn Dự quả quyết trả lời, ngay sau đó hỏi lại, “Người là ai?”

“Người đã không phải thế tử Đại Lý quốc...”. Thiếu niên kia chậm rãi khép phiến quạt, thản nhiên xoay trong tay rồi phất nhẹ ra, “Ta đây cũng không muốn nói cho người biết”.

Thấy thiếu niên kia xoay người muốn đi, con người Đoàn Dự chợt lóe lên, mở miệng hô,

“Người không phải muốn tìm Thế Tử Trần Nam Vương sao? Người tìm hắn làm cái gì? Ta có thể cho người biết hắn ở đâu nha”.

Thiếu niên tạm dừng bước, quay lại nhìn Đoàn Dự, con người mang theo tia áp bách vô hình làm hắn gian nan nuốt nước miếng, tiếp tục nói:

“Thế nào? Người không phải muốn tìm Thế Tử sao?”

Thiếu niên vỗ chiết phiến lên tay, sau một lúc lâu, vuốt cằm nói, “Được rồi”.

Khóe miệng Đoàn Dự hiện ra một tia bốn cọt, chạy tới mấy bước, đưa tay định chụp lấy bả vai thiếu niên, lại phát hiện mình thấp hơn y một khoảng, đành phải nghẹn ngào bủ môi, “Đi mau đi”.

Cất bước tiến lên trước, cũng không quan tâm người phía sau có đuổi kịp hay không, Đoàn Dự dẫn y rẽ qua rẽ lại hành lang gấp khúc trong hoa viên, ở lần thứ tư đi qua, thiếu niên nâng phiến quạt cản đường đi của hắn,

“Chỗ này vừa rồi đã đi qua”.

“Không có”. Đoàn Dự phủ nhận một hơi. Bởi vì hắn đáp quá nhanh, nên suýt nữa cắn phải lưỡi mình.

“Rõ ràng đã đi qua”. Khóe miệng thiếu niên khê nhếch, thả nhẹ bước đi tới trước hòn non bộ dùng quạt gõ lên.

“Đã thấy quen mắt từ đầu, cho nên vừa rồi lúc đi qua, ta đã làm ký hiệu trên mặt đá. Người nhìn đi.”

Trong lòng Đoàn Dự hăng hăng mắng y một câu ‘hồ ly chết tiệt’, sau đó dịch bước tới trước hòn non bộ dòm thử, chỉ thấy nguyên bản phiến đá trơn bóng xuất hiện một dấu tay, lúc này hần mới phát giác nội lực của thiếu niên kia rất thâm hậu.

Ho khan hai tiếng che dấu, Đoàn Dự trừng về mặt khô cần lâu bầu, “À, ta nhớ lầm, chúng ta đi bên này!”

Hần còn chưa kịp xoay người, thiếu niên đã vươn tay lên khẽ xoa đầu hần hai cái,

“Cái đứa nhỏ này, thật thú vị.”

Đoàn Dự chỉ cảm thấy da đầu run lên, cảm giác chỗ nào y chạm qua đều như thần kinh bị đứt đoạn, lan tràn khắp cơ thể.

Cổ găng né khỏi tay y, Đoàn Dự buộc mình phải quay đầu lại cười cười với y.

“Đi thôi, cũng sắp tới rồi”. Hần thâm nghĩ, nếu không phải lúc này người dùng quả hạch trên ta, rồi âm thầm làm ký hiệu đùa bỡn ta, cùng lắm ta cũng chỉ dẫn người đi vài vòng.

Chậm rãi vòng qua hòn non bộ, Đoàn Dự chỉ vào cánh cửa bên kia cây cầu

“Thế tử người muốn tìm đang ở đằng kia.”

Nhìn theo hướng chỉ của Đoàn Dự, chỉ thấy bên kia là một tòa lầu không lớn lắm. Mảnh sân thanh u tảo nhả, từ ngoài nhìn vào có hơi yên tĩnh lạ thường.

Đoàn Dự dẫn theo thiếu niên đi vào sân, dừng lại trước cửa, làm bộ ho khan hai tiếng, hướng vào phòng hô lớn,

“Thế tử, có vị công tử muốn gặp người, bây giờ dẫn hần vào nha.”

Trong phòng lặng yên không một tiếng động, thiếu niên tỏ vẻ nghi hoặc. Đoàn Dự nhếch môi cười, một tay đẩy cửa ra bảo,

“Công tử cứ tùy ý vào, thế tử đang ở trong đó.”

Cánh cửa mở ra trước mắt, thiếu niên giương mắt nhìn, mặc dù có ánh sáng ban ngày nhưng bên trong vẫn tối tăm. Đang nghĩ nơi này thật cổ quái, bỗng nhiên cổ tay áo bị giật giật, cúi đầu nhìn xuống, Đoàn Dự đang bắt lấy ngón tay y, nháy mắt,

“Người cúi xuống.”

Khóe môi thiếu niên khẽ gợn lên, nghĩ hần chỉ là một tiểu hài tử tám, chín tuổi, có thể bày ra trò gì, liền theo lời nửa ngồi xổm xuống, vuốt đỉnh đầu hần hỏi,

“Chuyện gì?”

Đoàn Dự miệng cười xán lạn cúi đầu, trên mặt nổi lên hai vệt đỏ ửng, thừa dịp thiếu niên về mặt lơ lửng, chợt dùng sức đẩy y.

“Vào đi thôi!”

Không nghĩ tới Đoàn Dự lại đột nhiên ra tay, thiếu niên lặn một vòng sau đó nhanh chóng đứng dậy, tay nắm chặt chiết phiến, lắng tai nghe ngóng trong bóng đêm.

Mà bên này, Đoàn Dự thanh thoi đứng dậy, vỗ vỗ tro bụi bám trên áo choàng, ra sân đắc ý dựa vào một thân cây.

Viện này nguyên bản là phòng luyện công của Trần Nam Vương Đoàn Chính Thuần. Bên trong ngoài các loại trận pháp ra, còn bày trận mười tám vị La Hán của Thiếu Lâm Tự.

Mấy năm gần đây trận đó mặc dù đã thu hồi, nhưng cơ quan trận pháp thì vẫn còn, tuyệt đối không thể khinh thường. Không có công phu đi vào thì cũng đừng muốn đầy đủ mà đi ra.

Đoàn Dự tùy ý lấy một cây gậy vẽ lung tung trên mặt đất, nghĩ thâm, người này mặc dù có chút đáng ghét, nhưng tội cũng không đáng chết. Để y chịu đau một chút rồi xin cha thả y ra, đương nhiên phải cho y biết, ta đường đường là Trần Nam Vương Thế Tử Đoàn Dự, không phải là người dễ bị người khác trên chọc.

Gậy gộc trên mặt đất cứ tiếp tục vẽ một vòng tròn lại một vòng tròn. Sau một hồi chờ đợi, Đoàn Dự ném nó xuống, đang nghĩ ngợi có nên mời cha đến hay không, chợt thấy cánh cửa vang lên một tiếng ‘lạch cạch’ rồi mở toang, thiếu niên chậm rãi bước ra.

Đoàn Dự kinh hãi, trông mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Thiếu niên ngay đến một cọng tóc cũng chưa tổn hại, thần thái tươi tỉnh, con ngươi đen bóng như phát ra ánh sáng.

“Người, người... Người ra được!”. Đoàn Dự líu lưỡi, khó khăn lắm mới nói được mấy chữ này.

Nửa năm trước, khi Đoàn Chính Thuần đi vào, mãi đến hôm sau, vẫn là Đao Bạch Phượng phái người vào đưa hân ra. Không thể tưởng được thiếu niên này võ công lại cao siêu đến thế...

Thấy y cười dài đi tới chỗ mình, phiến quạt lại đều đều gõ xuống lòng bàn tay, Đoàn Dự cố gắng nở một nụ cười thật tươi, không chút keo kiệt khen ngợi y,

“Nhìn không ra, người bộ dáng vẫn là một tiểu tử, không ngờ võ công lại lợi hại đến vậy”.

Chân mày thiếu niên nhíu lại, khóe miệng nở ý cười đến vô hạn.

“Người đây là đang... khen ta?”

“Đương nhiên”. Đoàn Dự gật mạnh đầu, tay chỉ phía sau lưng y kêu lên,

“Người nhìn kia!”

Thừa dịp thiếu niên quay đầu, Đoàn Dự vội bỏ chạy, nhưng còn chưa tới hai bước đã bị y xách cổ áo kéo trở về.

Thân mình Đoàn Dự nháy mắt căng cứng, trong lòng lại có cảm giác thất bại, không trộm được gà còn bị mất nắm gạo.

“Người nói xem, bây giờ ta nên làm gì với người đây?”. Thiếu niên kéo Đoàn Dự tới trước người, cười tủm tỉm hỏi.

“Hay là ném người vào phòng đó, thế nào?”

“Người dám!”. Đoàn Dự nghe vậy chấn động, cả người sống chết vắn vẹo.

“Mau thả ta xuống!”

“Ta sao ta lại không dám?”. Thiếu niên hơi nhấn mạnh âm cuối, xách Đoàn Dự bước đến căn phòng kia.

“Vậy hãy thử xem”. Nói xong, còn làm bộ như chuẩn bị ném Đoàn Dự vào.

“Này này! Từ từ, từ từ!”. Đoàn Dự vội hét lớn.

“Chẳng phải người muốn tìm Thế Tử Trần Nam Vương sao? Chính là ta, chính là ta!”.

“Thật không?”. Thiếu niên dùng chiết phiến nâng cằm Đoàn Dự, ép hân ngẩng đầu, sau một phen đánh giá, chắc chắn mấy tiếng.

“Người bộ dáng vẫn là một tiểu tử, sao có thể là Thế Tử Trần Nam Vương?”

Đoàn Dự biết rõ y cố tình chọc tức mình, đành phải cắn răng, nuốt cục tức xuống rồi gật đầu.

“Là thật mà...”

Thấy Đoàn Dự nén giận, khóe môi thiếu niên thoáng nhếch lên, sau đó buông Đoàn Dự xuống, khom người chào hân, khóe mắt nồng đậm ý cười:

“Thì ra thật sự là thế tử, vừa rồi thật đắc tội.”

Đoàn Dự bụng đầy lửa hận, lại không làm gì được, ánh mắt như dao găm ở trên người y hung hăng chém hai nhát, rầu rĩ hỏi.

“Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, người là người nào?”

Kỳ thật không cần hỏi cũng đã biết. Tuổi còn trẻ, võ công thâm hậu, trừ y ra, đương kim võ lâm thật sự không thể tìm ra người thứ hai.

Quả nhiên, chỉ thấy thiếu niên mở phiến quạt phẩy nhẹ, lời nói dừng dừng nhưng cực kỳ kiêu ngạo.

“Tại hạ, Cô Tô Mộ Dung Phục.”

3. Chương 3

Khi Đoàn Dự đã ngồi trong đại điện, liền thấy thiếu niên đối diện kia cười như gió xuân, chỉ hận không thể quyền đâm cước đá sau đó đạp y xuống Đại Tây Dương uy cả mập ăn.

Đương nhiên, điều này chỉ có thể thực hiện trong lòng. Đối với võ công của Mộ Dung Phục, chỉ sợ hẳn có luyện đến mười năm cũng không địch nổi, mà võ công của Mộ Dung Phục lúc đó cũng không biết tinh tiến đến chừng nào.

Nghĩ đến đây, thâm tâm Đoàn Dự càng thêm bất bình, ánh mắt mãnh liệt nhìn người nọ như thiêu đốt, chỉ thấy thiếu niên cười tùm tùm nói:

“Thế tử vì sao lại nhìn chằm chằm tại hạ? Chẳng lẽ còn ngại vừa rồi chơi chưa đủ? Nếu là như thế ...”

Câu kể tiếp mặc dù không nói, nhưng mọi người đều nghe ra trong lời nói y có hàm ý.

Trong lòng biết mọi người đã hiểu sai, Đoàn Dự khóe miệng run run cố nén ý nghĩ muốn cho y một quyền, cong môi cười.

“Mộ Dung công tử thật biết nói đùa. Chẳng những võ công thiên hạ vô song ...”. Câu cuối cùng thoát khỏi kẽ răng, thanh âm không lớn lắm, lại vừa vặn cho một người nghe được.

“... mà da mặt cũng dày đệ nhất thiên hạ”

Mộ Dung Phục phẩy nhẹ phiến quạt, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, nhìn không ra nội tâm của y đang suy nghĩ gì. Đoàn Chính Thuần vội mở miệng nói,

“Dự Nhi, không được vô lễ”. Lại quay đầu hướng Mộ Dung Phục chấp tay cười nói,

“Mộ Dung công tử, khuyến tử nhà ta tính tình ngoan nháo, đã đắc tội, mong công tử lượng thứ.”

“Vương gia chớ lo ngại”. Mộ Dung Phục vội đứng dậy đáp lễ, khi nhìn về phía Đoàn Dự khóe miệng vẫn còn đậm nét cười.

“Thế tử thiên chân khả ái, rất thú vị.”

Đoàn Dự nhìn nụ cười của y cảm giác thật chói mắt. Đảo đảo cặp mắt, đang muốn đứng dậy rời đi, thì nghe thấy Đoàn Chính Thuần nói.

“Mộ Dung công tử, Thanh La ... thư Vương phu nhân nhờ người đưa tới, bổn vương đã xem qua. Không bằng để bổn vương suy nghĩ vài ngày, rồi cho người câu trả lời thuyết phục, như thế nào?”

Thanh La? Vương phu nhân!

Đoàn Dự trong lòng rất nhanh đã đoán được, không phải là nương của Vương Ngữ Yên sao? Ngoài mặt, nàng vẫn luôn oán hận Đoàn Chính Thuần, nhưng sao lại đột nhiên viết thư cho vị nam nhân tôn kính ‘bắt cá lầm tay’ này chứ?

Đang nghĩ ngợi, lại thấy Mộ Dung Phục mỉm cười chấp tay.

“Hết thấy đều theo lời Vương gia.”

Đoàn Dự vội đứng dậy hô,

“Cha”. Vừa mới mở miệng, liền bị Đoàn Chính Thuần đánh gãy,

“Dự Nhi, người ở lại trong nhà, việc này, vạn nhất không thể nói cho mẫu thân người.”

Đoàn Dự bụng đầy nghi vấn đã đến bên miệng, nhưng mạnh mẽ chống lại ý cười tràn đầy con người của Mộ Dung Phục, lập tức chuyển thành.

“Hảo”

Nói hần không có chí khí cũng tốt, nhàn hạ cũng tốt, tóm lại hần chính là không muốn đối mặt với chuyện này. Việc không nên biết mà lại biết nhiều, có thể hay không làm nội tiết mất cân bằng?!

Sau khi hành lễ với Đoàn Chính Thuần, Đoàn Dự trở lại phòng liền lăn ra ngủ, mệt mỏi một ngày thần kinh đã muốn lơ lửng, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Không biết đã ngủ bao lâu, chờ đến khi Đoàn Dự xoa xoa hai mắt đứng dậy, thì sắc trời đã tối, ánh trăng mờ mờ xuyên thấu qua cửa sổ, khiến căn phòng trải một tầng ngân quang.

Đoàn Dự định ngã xuống ngủ tiếp, nhưng trong bụng lại trướng trướng khó nhịn, đành phải đứng dậy xuất môn vài vòng, giải quyết nhu cầu sinh lý. Đang định trở lại thì đột nhiên thấy một bóng đen xẹt qua, cành lá hơi động vài cái, rồi lại lặng yên.

Đoàn Dự cả kinh, trong lòng giãy giụa một hồi, nhưng vẫn chống không được tính tò mò đi theo hướng mà bóng đen đã rời đi.

Chỉ thấy bóng đen kia dáng người hơi thấp, trong màn đêm thân hình kia nhìn cực kỳ giống bốn cây tăm găm trên miếng cá vụn tròn. Đoàn Dự cố nén xúc cảm muốn cười to, phóng nhẹ cước bộ đuổi theo.

Bóng đen dừng lại bên ngoài cửa một tòa viện, cách một khung cửa chạm trổ hoa lan, một giọng nói nhỏ vang lên.

“Nói cái gì gạt Lão Đại tới giết con chó Đoàn Chính Thuần kia, cứ nhiên lừa Nhạc Lão Nhị ta đến nơi này, tên họ Đoàn kia ở nơi nào ta còn không biết.”

Đoàn Dự âm thầm ngạc nhiên. Nguyên lai cái người bộ dáng như viên cá bị ghim bốn cây tăm này là Nam Hải Ngạc Thần của tứ đại ác nhân.

Suy nghĩ mới hiện lên trong đầu, một bàn tay từ phía sau lưng vươn tới đặt trên cổ Đoàn Dự, một phen nhắc hần lên, ném về phía Nhạc Lão Tam.

Đoàn Dự theo phản xạ tính nhẩm hai mắt lại, chỉ cảm thấy gió phất qua mặt, lập tức trên cổ lạnh như băng. Chờ hần trợn mắt nhìn lên, Nhạc Lão Tam đã nắm cổ của hần, hung tợn cười,

“Tiểu quỷ, ngươi từ đâu chui ra?”

“Lão Tam”. Một giọng nữ có vẻ trầm thấp vang lên.

“Ngươi càng ngày càng vô dụng, bị một tiểu oa nhi theo dõi mà không phát hiện ra.”

“Con mẹ nó, lão tử là Nhạc Lão Nhị”. Nhạc Lão Tam vương tay nhéo cổ Đoàn Dự, cả giận nói.

“Lão tử không chơi nữa, cái tên chó má Đoàn Chính Thuần để lại cho ngươi.”

“Chậm đã”. Nữ nhân từng bước tiến lên ngăn cản đường đi của Nhạc Lão Tam, nhờ ánh trăng, Đoàn Dự thấy nữ nhân kia có vài phần tư sắc, nhưng gương mặt có ba vết máu dài, lập tức nhận ra nàng là Diệp Nhị Nương.

“Ngươi đánh cược thua, nếu phải làm rùa rút cổ, lão nương cũng không ngăn cản ngươi”. Khi Diệp Nhị Nương quay đầu nhìn về phía Đoàn Dự, đáy mắt lóe lên tia dữ tợn.

“Nhưng tiểu oa nhi này không thể giữ lại.”

Trong lòng Đoàn Dự vang lên tiếng ‘lộp bộp’, thầm nghĩ, lúc này thật sự ứng nghiệm cái câu thiên cổ không bao giờ sai kia —— lòng hiếu kỳ hại chết miêu.

Nhạc Lão Tam vung tay nói,

“Phi! Lão tử nói một không hai, tuyệt không làm con rùa rút cổ. Tiểu oa nhi này chỉ cần ta dùng sức cổ hần lập tức sẽ bị bẻ gãy.”

Thấy bàn tay Nhạc Lão Tam vươn đến phía mình, Đoàn Dự mắt nhất bể tâm nhất hoành, nghĩ: Bất cứ giá nào! Mệnh cũng sẽ mất, còn muốn thể diện làm cái gì? Vì thế, cả người tiến lên hướng Diệp Nhị Nương hô lớn,

“Nương, cứu ta a!”

Diệp Nhị Nương ngẩn ra, bị một tiếng ‘nương’ kia thỉnh linh đả kích, chờ nàng hoàn hồn lại cũng không làm chủ được bản thân mình, liền cắn thân thủ của Nhạc Lão Tam.

“Người làm cái gì!”. Nhạc Lão Tam thấy Diệp Nhị Nương ngăn mình lại, không khỏi chửi ầm lên.

“Người không phải luôn chỉ thích trẻ sơ sinh sao? Chẳng lẽ tiểu oa nhi này người cũng muốn?”

Còn chưa chờ Diệp Nhị Nương trả lời, tiếng ồn ào của hai người bọn họ đã kinh động đến rất nhiều thị vệ. Thấy Đoàn Dự bị Diệp Nhị Nương ôm vào lòng, Đoàn Chính Thuần theo sau đám người vội hô.

“Người là người phương nào, buông đứa nhỏ trong lòng người ra, ta tha chết cho người!”

Nhạc Lão Tam cũng không do dự, chỉ hướng đám người kia cao giọng nói,

“Ai là Đoàn Chính Thuần?”

Đoàn Chính Thuần từ trong đám người bước ra, hướng Nhạc Lão Tam chấp tay nói

“Tại hạ là Đoàn Chính Thuần, không biết ...”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy Nhạc Lão Tam rống to một tiếng, tay trái tìm tòi, tay phải thi triển chiêu thức, phi thân đánh tới, “Đoàn Chính Thuần, mau để lại đầu của ngươi!”

Bình khí va chạm, tiếng chém giết vang lên. Đoàn Dự bị Diệp Nhị Nương ôm vào ngực, không phải mũi đao bên trái sượt qua mặt hần thì là chỉ khí bên phải sát tới chóp mũi hần. Đoàn Dự kinh hồn khiếp vía, thầm cao giọng hò hét: Các người đánh nhau, trước hết phải đặt ta ở nơi nào đó an toàn rồi mới bắt đầu không được sao?

Ai cũng không thể cam đoan hần trúng một kiếm thì còn có thể viên mãn mà xuyên không tiếp hay không.

Ai biết tiếp theo hần có thể mặc heo mặc cẩu mặc dê hay không. Theo thói quen của cuộc sống vương tử, Đoàn Dự khắc sâu cảm giác, không có chỗ nào có thể so với thiên đường nhân gian này.

Lời muốn nói lại nghẹn trong cổ họng, Đoàn Dự chỉ cảm thấy một trận thiên hôn địa ám, trợn mắt nhìn lên, chính mình đang bị Diệp Nhị Nương ôm vào lòng, che chắn trước ngực. Đối diện, Mộ Dung Phục không biết từ chỗ nào chui ra, đang giao đấu cùng Diệp Nhị Nương.

Màn đêm buông xuống, chỉ thấy thân hình Diệp Nhị Nương uyển chuyển quỷ mị, thấy Mộ Dung Phục trì hoãn đánh tới, không lui về phía sau cũng không ngăn cản, chỉ đem Đoàn Dự chắn ở phía trước, chưởng gió vừa định phát ra lập tức thu về.

Mộ Dung Phục thấy nàng dùng Đoàn Dự làm tấm khiên, phiến quạt trong tay nhanh như điện từ bên phải đánh qua, đợi nàng di chuyển người trong lòng, tay trái y đã xuất chiêu đánh vào huyệt Thiên Trung nơi ngực nàng. Diệp Nhị Nương lùi lại mấy bước, một tay ôm lấy Đoàn Dự, một tay chưởng lên bả vai Mộ Dung Phục, đem y bức lui, lấy thời gian đến gần Nhạc Lão Tam thì thầm.

“Trước mắt người đông thế mạnh, không nên dụng lực, chúng ta đi!”. Nói xong, ôm Đoàn Dự phi thân bay ra phía bên ngoài.

Đoàn Dự chỉ kịp nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kinh hô của Đoàn Chính Thuần và Dao Bạch Phượng, cả người đã bị mang đi.

Mộ Dung Phục tung người bay theo hướng Diệp Nhị Nương và Nhạc Lão Tam chạy trốn, thân hình tuy ở xa, nhưng lời nói lại như sát bên tai:

“Đoàn vương gia, sau khi tại hạ cứu lệnh công tử, sẽ mang hần đến Yến Tử Oa chờ vương gia đại giá quang lâm.”

Đạo Bạch Phượng mắt thấy Đoàn Dự bị bắt đi, nhất thời cơn tức không chỗ phát tiết, phản thủ một quyền đánh lên người Đoàn Chính Thuần, cả giận nói: “Không mang được Dự Nhi trở về, người cũng đừng mong ở lại đây!”

4. Chương 4

Đoàn Dự chỉ cảm thấy gió thổi vùn vụt bên tai, đánh lên mặt đau rát.

Lại một trận đả độn giá vũ, chờ đến khi hắc hoàn hồn, người đã đứng trên mặt đất.

Mũi chân mới vừa ổn định, đã thấy Nhạc Lão Tam tiến lên nhếch miệng cười, ngũ quan trên mặt nhất thời nhàn thành một đồng, lông khắp mình hắc đều dựng đứng lên, cả người run run,

“Tiểu oa nhi, lão tử chỉ cần vận nhẹ một cái thì cổ ngươi sẽ bị gãy, ngươi có sợ không?”

Đoàn Dự nhìn thoáng qua Diệp Nhị Nương, thấy nàng đứng một bên vỗ về mu bàn tay, liền lớn gan trả lời, “Không sợ.”

“Cái gì! Ngươi không sợ?”. Nhạc Lão Tam đầu tiên sững sốt, lúc sau mới cười ha ha đứng lên, vỗ bả vai Đoàn Dự hướng Diệp Nhị Nương ý bảo,

“Ngươi có nghe thấy không, tiểu quỷ này nói hắc không sợ, ha ha! Ha ha!”. Sau khi cười hai tiếng, Nhạc Lão Tam kéo mạnh vạt áo Đoàn Dự lôi hắc đến trước mặt mình, chớp mũi hai người chạm vào nhau, Đoàn Dự thậm chí còn có thể thấy rõ ảnh ngược của mình trong mắt hắc.

“Vì sao lại không sợ? Ngươi nói mau!”. Ngón tay Nhạc Lão Tam căng cứng, vẻ mặt dữ tợn giống như muốn ăn tươi nuốt sống Đoàn Dự,

“Ngươi nếu không nói rõ nguyên do, lão tử liền cắt cổ ngươi, đưa ngươi đi gặp mẹ ruột”.

Đoàn Dự ngọt thở giãy giụa chỉ vào cái tay đang bóp cổ hắc, chờ Nhạc Lão Tam giận dữ buông tay, hắc liền vỗ ngực hít sâu vài hơi. Còn chưa đợi hắc hoàn hồn, Nhạc Lão Tam lại chộp cổ hắc kéo lên, giận dữ hét,

“Nói mau! Vì sao lại không sợ?”.

Thanh âm to lớn vang vọng khắp rừng, kinh động cả đám côn trùng và bầy chim, khiến cho màng nhĩ Đoàn Dự rung lên mãnh liệt.

“Hai điểm”. Đoàn Dự nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng lấy hết can đảm mà mở miệng,

“Thứ nhất, ngươi là Nam Hải Ngạc Thần, là một trong tứ đại ác nhân, là võ lâm tiên bối. Ngươi lợi hại như vậy, đương nhiên sẽ không giết một tiểu hài tử không hề phòng bị như ta”.

Đã xem qua ‘Thiên Long Bát Bộ’, biết Nhạc Lão Tam mặc dù đứng hàng tứ đại ác nhân, nhưng tâm tư đơn giản dám nói dám làm, có thể so sánh với lão ngoan đồng. Bây giờ tăng bốc hắc một chút, chỉ cần Diệp Nhị Nương kia không nhiều chuyện, việc bảo toàn tính mạng của hắc là không thành vấn đề.

Đoàn Dự thầm đổ mồ hôi lạnh, cầu nguyện Diệp Nhị Nương tạm thời thể hiện cái bản tính thất thường của mình, nếu không với tính cách của nàng, không bỏ đá xuống giếng mới là sai lầm tai hại nhất thiên hạ.

“Đúng”. Nhạc Lão Tam tươi cười gật đầu, vừa mới cảm thấy tâm tình thư thả một chút, hai tròng mắt lập tức tròng lên hỏi,

“Không đúng! Làm sao ngươi biết ta là Nam Hải Ngạc Thần? Biết ta là một trong tứ đại ác nhân?”

Đoàn Dự thoáng chốc mồ hôi ướt đẫm, lần thứ hai nuốt xuống một ngụm nước bọt, vẻ mặt miễn cưỡng nở ra một nụ cười,

“Đó là bởi vì... bởi vì...”.

Nếu lúc này mà nói do Đoàn Chính Thuần đề cập qua, chỉ sợ lại rước họa vào thân. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, thấy đôi mày rậm của Nhạc Lão Tam nhíu lại, hình như sắp bùng nổ, Đoàn Dự nhắm chặt mắt thốt lên,

“Đúng vậy, là đại ca của ta nói!”

Một chương của Nhạc Lão Tam sắp đánh vào gáy Đoàn Dự phút chốc liền dừng lại, hai mắt trừng hẩn hởi,

“Đại ca ngươi là ai? Hẩn làm sao biết được ta?”.

Đoàn Dự cẩn thận mở một con mắt, thấy sắc mặt Nhạc Lão Tam dịu xuống, lúc này mới thả lỏng cơ thể, dưới đáy lòng mặc niệm nói, Mộ Dung Phục, thực xin lỗi! Phạt viết: Ngươi không vào địa ngục, còn ai vào địa ngục.

“Đại ca của ta gọi là Mộ Dung Phục”. Từng câu Đoàn Dự nói ra, trong lòng tựa như có một cây chùy đánh xuống,

“Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, ngươi có từng nghe qua chưa?”. Sau khi thấy Nhạc Lão Tam gật đầu, hẩn liền nói tiếp,

“Hẩn thường xuyên nhắc tới tứ đại ác nhân, cũng hay miêu tả ngoại hình của các ngươi, cho nên ta vừa nhìn thấy đã biết là ngươi. Hơn nữa, hẩn còn nói...”.

Đoàn Dự cố ý ngắt câu, quả nhiên thấy Nhạc Lão Tam vội hỏi,

“Nói cái gì?”.

Đoàn Dự hăng giọng một cái rồi tiếp tục,

“Nói là Nam Hải Ngạc Thần tuy rằng là đệ tam, nhưng thái độ làm người nghĩa khí, lâm nguy không sợ, lòng dạ từ bi, cũng không phải hạng người khi dễ người già, phụ nữ và trẻ con”. Nói tới đây, Đoàn Dự trộm liếc Diệp Nhị Nương một cái, thấy nàng ngồi ở trên cây, khoe miệng tự tiểu phi tiểu, dưới ánh trăng càng thêm phần quý dị.

“Đúng vậy, đúng vậy, lão tử chính là lòng dạ từ bi!”. Nhạc Lão Tam trong lòng nở hoa, đắc ý rung đùi, thấy Đoàn Dự nửa ngày không nói thêm câu nào, lại hỏi,

“Điểm thứ hai là gì?”.

“Thứ hai?”. Đoàn Dự bưng tỉnh đại ngộ, lúc này mới nhớ tới mình vừa rồi hơi nhiều lời một chút, vừa nghĩ vừa nói,

“Thứ hai chính là, vị đại ca của ta – Mộ Dung Phục từng nói qua. Nếu một ngày gặp được Nam Hải Ngạc Thần, phải cùng hẩn đánh một trận đàng hoàng. Nói như vậy, ta chính là người mà ‘hai nước giao chiến không đụng đến’. Cho nên ngươi không thể giết ta, còn phải hảo hảo bảo hộ ta, bằng không tương lai nhìn thấy Mộ Dung Phục, ngươi cùng hẩn luận võ, nếu hẩn nghe nói ta chết, chắc chắn huyết khí công tâm, nguyên khí đại thương, đến lúc đó ngươi đánh hẩn, chẳng phải là thắng mà không phục sao?”

Thấy Nhạc Lão Tam gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ đạo lý, Đoàn Dự thâm nghĩ, tiện nghi cho Nhạc Lão Tam người nhiều lắm rồi, niệm ta tuổi còn nhỏ, chuyện bái sư chờ vài năm nữa đi!

“Có đạo lý, có đạo lý”. Nhạc Lão Tam vỗ tay cười to, một tay chụp lấy vai Đoàn Dự,

“Hảo hảo hảo, tiểu oa nhi, hôm nay lão tử không giết ngươi. Chờ vị đại ca kia của ngươi đến đây, lão tử sẽ cùng Nam... Hắc hắc... Nam Mộ Dung hảo hảo đánh một trận.”

Nhạc Lão Tam tuy nói chuyện bừa bãi, nhưng khí lực trong tay lại mạnh kinh người. Một trảo này, thiếu chút nữa là bẻ gãy xương bả vai của Đoàn Dự.

Nhạc Lão Tam cảm thấy mỹ mãn. Diệp Nhị Nương xem trò vui đã đủ, rút cuộc cũng lạnh lùng mở miệng,

“Lão Nhị, nếu Mộ Dung Phục thật sự đến đây, ngươi còn cơ hội toàn thân mà trở về sao?”.

Đoàn Dự thấy người nọ sắc mặt đột biến, vội nói,

“Đương nhiên là có. Đại ca của ta kính trọng thái độ làm người của Nam Hải Ngạc Thần, thăm nghĩ sẽ đường đường chính chính đấu võ nha”.

Nhạc Lão Tam lúc này vẻ mặt mới có chuyển biến tốt đẹp, nói với Diệp Nhị Nương,

“Có nghe thấy không, là đường đường chính chính đấu võ. Nếu người không kiên nhẫn thì cứ đi trước, dù sao chuyện chúng ta đến nơi này cũng là gạt lão Đại, đến lúc đó hỏi đến, một chưởng đánh hai con chim không phải là rất tốt đấy sao”.

Khóe miệng Diệp Nhị Nương khẽ nhếch, đầu tiên là nói với Nhạc Lão Tam,

“Chúng ta và lão Tứ đánh cược thua, Đoàn Chính Thuần không giết được mà trở về, người không ngại mất mặt sao?”. Thấy Nhạc Lão Tam thần sắc buông lỏng, lúc này mới quay sang Đoàn Dự,

“Tiểu oa nhi, người thật biết cách nói chuyện, lại đây cho ta biết, là ai dạy người?”.

Nói xong, tay vừa nâng lên, một chưởng vô hình lao thẳng vào mặt Đoàn Dự, chờ hấn kịp phản ứng xong, người đã bị vây chặt chẽ trong tay Diệp Nhị Nương.

Đoàn Dự thoáng chốc mồ hôi đổ như mưa, trong lòng biết Diệp Nhị Nương mà không nhúng tay vào là tuyệt đối không thể. Hiện giờ lại thấy Nhạc Lão Tam muốn quay lại giết Đoàn Chính Thuần, hấn liền bất chấp cái mạng nhỏ của mình còn ở trong tay Diệp Nhị Nương, vội hô lên,

“Nam Hải Ngạc Thần, người mau quay trở lại. Đại ca của ta Mộ Dung Phục rất nhanh sẽ tới đây, nếu ta là người, trước hết ta phải cùng Mộ Dung Phục quyết chiến sinh tử rồi mới đi giết Đoàn Chính Thuần”.

Nhạc Lão Tam dừng bước quay trở về, ác thanh hỏi,

“Vì sao?”

Đoàn Dự cũng không thể trực tiếp nói cho hấn biết: người đi rồi, ai tới cứu cái mạng rơm của ta chứ? Hấn đành nói bừa,

“Người ngấm lại đi, nếu người giờ phút này đi giết Đoàn Chính Thuần, tất nhiên sẽ hao tổn khí lực, khi Mộ Dung Phục đến, người nhất định sẽ không thể toàn lực ứng phó. Đến lúc đó chuyện Mộ Dung Phục may mắn thắng người truyền ra giang hồ, Nam Hải Ngạc Thần người chẳng những đánh mất mặt mũi, còn bị người khác nói mình là lãng đãng hư danh, chưa đánh đã thua”.

“Có đạo lý, có đạo lý”. Nhạc Lão Tam liên tục gật đầu, giận dữ hét Diệp Nhị Nương,

“Tam muội, việc này đã định rồi. Lão tử ta muốn cùng Mộ Dung Phục tỷ thí trước, rồi mới đi giết con rùa Đoàn Chính Thuần sau”.

Thấy Nhạc Lão Tam ở trước mặt mình mắng Đoàn Chính Thuần là con rùa, Đoàn Dự dở khóc dở cười. Ngấm lại, vốn trong nguyên tác Đoàn Chính Thuần chính là cha trên danh nghĩa của Đoàn Dự, mà ta lại xuyên không đến đây, hấn phải là trên danh nghĩa của trên danh nghĩa. Cho nên Nhạc Lão Tam mắng hấn, không liên quan gì đến ta.

Sau khi nghĩ vậy, tâm tình nhất thời thư thả, ngay cả cái tay đang túm sau lưng mình cũng quên đi.

Diệp Nhị Nương vốn không muốn quản chuyện của Nhạc Lão Tam, hiện tại thấy hấn nói như vậy, cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ cười với Đoàn Dự, thấp giọng nói,

“Người tiểu oa nhi này, khiến lão Tam phục tùng đến vậy, cũng có vài phần bản lĩnh. Người lại xuất hiện trong Trấn Nam vương phủ...” “Đôi môi đỏ mọng như máu ở sau tai Đoàn Dự nhẹ giọng hỏi,

“Người có quan hệ gì với Trấn Nam Vương?”.

Đoàn Dự có thể cảm thấy nơi bị hơi thở của Diệp Nhị Nương phả vào nổi lên một trận ớn lạnh, cả rùng mình một cái cũng không dám, đành phải cố nén giọng đáp,

“Ta đâu phải cái gì của hấn a! Ta vốn bị bọn họ bắt đến đó, định thừa dịp trời tối rồi trốn đi, vừa vặn thấy Nam Hải Ngạc Thần phi qua, ta tưởng người của ta tới cứu nên đi theo hấn a”.

Diệp Nhị Nương đương nhiên không dễ bị gạt như Nhạc Lão Tam, nhưng câu nói đó lại vừa vận động đến tâm sự của nàng, dưới ánh trăng, thấy Đoàn Dự môi hồng răng trắng, bộ dáng rất là đáng yêu, lúc này ôn nhu xoa đầu hần lẩm bầm nói,

“Bắt đến... Nếu năm đó con ta... Hiện giờ so với người cũng lớn hơn vài tuổi mà thôi. Bộ dáng hần nhất định cũng là như vậy, khiến người ta yêu mến...”.

Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, Đoàn Dự trong tay đã bị Nhạc Lão Tam cực kỳ thô lỗ đoạt lại, lùi đến trước mặt,

“Tam muội, tiểu quỷ này vẫn là giao cho ta bảo quản đi. Miễn cho người một hồi cuồng tính mà giết hần, làm cho tên Nam Mộ Dung kia tức giận, ta phải làm chỗ phát tiết cho hần”.

“Không được”. Diệp Nhị Nương loan môi cười, nụ cười vận vẹo dưới ánh trăng mờ mờ có vẻ hết sức dữ tợn,

“Tiểu quỷ này tuy rằng ta cũng rất thích, nhưng có một chuyện trở về ta sẽ nói cho người rõ ràng, để tiểu quỷ này ở đây, ta rất lo lắng”.

Thấy Diệp Nhị Nương vươn tay định chụp lấy mình, Đoàn Dự nghĩ, lúc này chết chắc rồi, vô mồm khi này đều bị uống phí.

Nhạc Lão Tam từng bước đến trước nàng điểm vào huyệt đạo nơi ngực Đoàn Dự, miệng cười nói,

“Ta điểm huyệt ngủ của hần...”.

Hai người họ lúc sau nói những gì, Đoàn Dự cũng không biết rõ. Cả người hỗn loạn không biết đã ngủ bao lâu, đợi đến khi hần ý thức mơ hồ tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên người lạnh run, mở mắt thì thấy con người tràn đầy ý cười của Mộ Dung Phục đập thẳng vào mắt.

5. Chương 5

Đoàn Dự cuồng quít đứng dậy, ai ngờ xe ngựa lắc mạnh một cái, thân mình lại ngã trở về, gáy nện mạnh xuống bệ cửa, hần đau đến há mồm trợn mắt.

Mộ Dung Phục cũng không diu hần, chỉ che phiên quạt cười khê, cặp mắt đen láy theo dõi hần,

“Vẫn là thành thành thật thật ngồi là tốt rồi, chặng đường này người phải chịu khổ đây”.

Hai tròng mắt Đoàn Dự tựa như đao nhọn ở trên mặt Mộ Dung Phục cắt vài cái, hần đưa tay sờ sờ chỗ bị đau, xốc bức màn lên nhìn ra ngoài rồi hỏi,

“Đây là nơi nào?”.

Mộ Dung Phục nhìn qua bức màn hần nhắc lên, gạt đầu nói,

“Nhìn cảnh vật này, xem ra đã ra khỏi lãnh thổ Đại Lý”.

“Cái gì?”. Đoàn Dự kinh hãi, bỗng nhiên đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng vừa mới vén rèm cửa lên, một bàn tay tiến vào đẩy ***g ngực Đoàn Dự, cường ngạnh bức hần trở về.

Mành cửa bị buông xuống, Đoàn Dự còn chưa thấy rõ người nào đã đẩy hần, thân mình liền ngã chổng vó vào trong xe ngựa.

Mộ Dung Phục nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, vươn tay phải về phía hần, trong con người tràn đầy ý cười.

Đoàn Dự tức giận đẩy tay Mộ Dung Phục, chật vật đứng dậy ngồi xuống phía đối diện y, đang định mở miệng hỏi, chỉ nghe thấy y khoan thai nói,

“Đoàn thế tử, người vì sao không hỏi, tại hạ làm cách nào cứu người ra từ trong tay Nam Hải Ngạc Thần?”.

Lời nói của Mộ Dung Phục nhắc nhở đoạn trí nhớ mà Đoàn Dự cơ hồ đã quên đi, không nghĩ đến thâm ý trong lời nói của y, Đoàn Dự liếc y một cái, lạnh lùng nói,

“Người muốn nói thì nói, không muốn thì câm miệng”.

Mộ Dung Phục không chút buồn bực vì lời nói thô bỉ của hắn, vẫy vẫy cây quạt một cách đắc ý,

“Đoàn thể tử trong tay Diệp Nhị Nương, nếu không phải tại hạ đuổi tới kịp lúc, chỉ sợ giờ phút này thể tử đã... “. Cây quạt trong tay hướng về phía trước chỉ chỉ bảo,

“... đi cùng tổ tông của Đại Lý quốc rồi a”.

Đoàn Dự nghe y nói, tâm bán tín bán nghi cũng không khỏi càng thêm ngờ vực.

Chẳng lẽ Nhạc lão Tam không bảo trụ ta, cuối cùng để cho Diệp Nhị Nương lôi ta đi sao? Có lẽ là thế thật.

Sau khi suy nghĩ trong đầu đã được khẳng định, Đoàn Dự chỉ cảm thấy ớn lạnh như có từng trận cuồng phong đang gào thét sau lưng mình.

Âm thầm so sánh tứ đại ác nhân và Mộ Dung Phục một chút, Đoàn Dự kết luận người trước mắt hòa ái dễ gần hơn, hắn lập tức chuyển sang vẻ mặt cười nịnh nọt,

“Đa tạ, Mộ Dung công tử. Đại ân đại đức kiếp sau ta sẽ báo đáp”.

Vừa nói xong, Mộ Dung Phục phát quạt một cái, cười dài,

“Kiếp sau? Không cần, ta thấy kiếp này báo luôn đi!”.

“Người nằm mơ!”. Đoàn Dự mạnh miệng thốt lên, chống lại ý cười tràn đầy trên khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Phục, hắn phần nộ,

“Đúng vậy, tự ngươi tới cứu ta trước, cũng không phải ta cầu ngươi, nào có người mặt dày như ngươi, mở miệng là đòi thù lao”.

“Tiểu quỷ...”. MÀN xe bị nhấc lên, một khuôn mặt hung thần vói vào quát tháo Đoàn Dự,

“Nói chuyện với công tử gia ta đằng hoàng một chút đi, nếu không ta đem người cột vào xe ngựa mà kéo đi!”

Đoàn Dự bị hắn chửi mắng đến co rụt cổ lại, không cam lòng mà nén cơn tức.

Được rồi! Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Đoàn Dự liếc mắt sang người ngồi đối diện, thầm nghĩ, tốt nhất đừng rơi vào tay ta, bằng không, một ngày nào đó ta nhất định sẽ gọi một đám uy phong các người đi quét rác, cũng giống như lũ cầu kia, trừ bỏ gâu gâu hai tiếng thì cái gì cũng không nói được.

Chiếc mành lần thứ hai được buông xuống, Mộ Dung Phục nhìn Đoàn Dự đột nhiên im lặng, cười nói,

“Đúng rồi, Đoàn thể tử, tại hạ có một nghi vấn, muốn mời thể tử giúp tại hạ giải đáp”.

Đoàn Dự nghiêng đầu dựa vào bệ cửa, cái đầu theo xe ngựa đang đi mà đung đưa trái phải,

“Có rắc thì phóng đi”.

Mộ Dung Phục thấy hắn đã quên đau, không khỏi thầm nghĩ, rốt cuộc cũng chỉ là tiểu vương gia được hàng vạn hàng nghìn sủng ái, tính tình còn quá non nớt.

Thu liễm tâm thần, Mộ Dung Phục mân mê phiến quạt, phảng phất lơ đãng hỏi,

“Tại hạ nghe được từ miệng Nam Hải Ngạc Thần nên biết, thể tử từng nói, tại hạ cực kỳ tôn sùng ác nhân kia, có việc này thật sao?”.

Đoàn Dự tâm cả kinh, không nghĩ Nhạc Lão Tam lại đem chuyện này báo cho Mộ Dung Phục. Nguyên là hắn muốn bảo mệnh mà bịa chuyện loạn xạ, hiện tại đối chất nhau, Đoàn Dự thừa nhận không được, phủ nhận cũng không xong, thật khó xử.

Ai ngờ Mộ Dung Phục lời còn chưa xong, lại nói tiếp,

“Không chỉ có vậy, thể tử còn nói, tại hạ muốn cùng ác nhân kia nhất quyết sinh tử, đường đường chính chính mà tỷ thí... “. Thấy ánh mắt né tránh của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục đưa phiến quạt tới cầm hắn, nâng mặt hắn lên, nhướn mi hỏi,

“Tại hạ nói sai cái gì sao?”.

“Hắc hắc!”. Ngón tay Đoàn Dự chậm rãi đẩy phiến quạt ra, vẻ mặt tươi cười sáng lạn,

“Mộ Dung công tử thật biết nói đùa...”.

“Ai nói đùa với ngươi!”. Sắc mặt Mộ Dung Phục trầm xuống, một tia âm lãnh ở trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Đoàn Dự cứng đờ, đáy lòng bốc lên một làn sương khói mang tên ‘Đại họa lâm đầu’.

Hắn sao lại quên, thằng nhãi Mộ Dung Phục này trong ‘Thiên Long Bát Bộ’ là người mà hắn ghét nhất, chẳng những tự cho mình là đúng, còn âm hiểm giả dối, trăm phương ngàn kế, khẩu thị tâm phi, trong bụng có kim...

Còn đang suy tư, người đối diện lần thứ hai tươi cười, thân mình tiến đến gần, ngồi bên cạnh Đoàn Dự, nhìn hắn ôn nhu nói,

“Lúc này, chỉ sợ ngươi trong lòng đang mắng oan ta, có phải không?”.

Đoàn Dự chợt đình chỉ, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Phục cười khanh khách,

“Không có! Đương nhiên là không có”.

“Có hay không, ngươi là người rõ nhất”. Đôi mắt đen láy của Mộ Dung Phục giống như có thể nhìn thấu lòng người khác, lắng đọng lại thanh minh như nước. Bị ánh mắt y nhìn chăm chú, Đoàn Dự có cảm giác như bị nhìn thấu, không chỗ nào che giấu được.

“Thêm vào một phần này nữa... “. Cây quạt trong tay Mộ Dung Phục cọ vào mặt Đoàn Dự, khiến cho hắn nhìn về phía mình,

“Tại hạ đòi thù lao, không tính là quá phận chứ?”.

Đoàn Dự phát tay đẩy phiến quạt của Mộ Dung Phục, chán ghét mà xoa xoa gương mặt, hèn mọn nói,

“Ngươi muốn cái gì? Vàng bạc sao? Ngươi nếu đã cứu ta, cha ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi”.

Mộ Dung Phục liếc Đoàn Dự một cái, nhướn mi cười nhạt,

“Vàng bạc tại hạ không cần”.

Đoàn Dự thấy bộ dáng tự tiếu phi tiếu của y thật sự là chói mắt, hận không thể một quyền đánh vào mũi y, làm cho y biết được tư vị máu tươi rơi ba nghìn thước.

Đương nhiên, ý tưởng này chỉ là suy tính trong lòng. Quay lại thực tế, Đoàn Dự vẫn là dùng vẻ mặt nhún nhường đối mặt với y,

“Vậy ngươi muốn cái gì?”.

Đoàn Dự trong lòng biết y muốn phục quốc, muốn phục hưng Đại Yên. Trong trường hợp đó, Đoàn Dự chỉ có thể ở trong lòng nói thật có lỗi.

Công tử gia, đây cũng không phải chuyện mà một vị khách xuyên không như ta quyết định được. Coi như hắn biết nội dung phát triển của vở kịch đi, nhưng hắn cũng không muốn thay đổi cái gì.

Dù sao kết cục của hắn cũng rất khá, mà y — cái tên nam nhân dối trá làm hắn cực độ phiền chán — Mộ Dung Phục, kết cục cực kỳ thâm hiểm, không phải sao?!

Không nhìn đến vẻ mặt căm ghét của Đoàn Dự, cây quạt trong tay Mộ Dung Phục di chuyển đập vào gáy Đoàn Dự một cái,

“Ta muốn ngươi...”. Dừng lại một chút, cảm giác được người bên cạnh lửa giận lan khắp mặt, ý cười trên khóe miệng y không khỏi nở rộng, bổ sung thêm,

“... theo ta quay về Yên Tử Oa”.

6. Chương 6

Bị Mộ Dung Phục trêu đùa như vậy, Đoàn Dự giờ phút này thật sự muốn moi tim y ra mà nuốt sống.

“Người thật xấu xa!”. Xoa xoa chỗ bị phiền quạt đánh vào, Đoàn Dự một cước hướng Mộ Dung Phục đá đến, nhưng lại bị y đỡ được,

“Một câu đừng nên chia làm hai đoạn chứ, lưỡi của người bị thắt lại sao?”.

Nhìn Đoàn Dự vì tức giận mà đôi mắt đen láy càng thêm lấp lánh như sao, Mộ Dung Phục nghiêng đầu cười, chậm rãi nói,

“Nếu thế tử đang nghĩ về nửa câu đầu, vậy thì tại hạ...”. Lại ngắt đoạn, khi mở miệng, ý cười đã nhin không được mà bật ra trước,

“Chỉ tiếc, tại hạ không ham thích nam sắc, bằng không, thế tử đáng yêu như vậy, có thu cũng không tổn hại gì”.

Đoàn Dự lúc này đã bị y làm cho tức giận đến không thể nói một lời, cũng không muốn cùng y dây dưa, lúc này đứng dậy cả giận nói,

“Tới địa ngục mà hồ ngôn loạn ngữ đi! Ta sẽ không đến Yến Tử Oa, người nếu không ngừng xe, ta chỉ còn cách nhảy xuống”.

Xoay người nhắc bức màn lên định lấy đà, Đoàn Dự vừa bước lên, thân mình thoáng chốc đã cứng đờ.

“Mộ Dung Phục, người mau thả ta ra!”. Đoàn Dự vẫn duy trì tư thế một tay vén rèm, một cước đạp mà đứng yên tại chỗ, rống giận với người đang cười phía sau,

“Mộ Dung Phục, người, một ngày nào đó ta nhất định sẽ bắt người ở trước mặt mọi người trong thiên hạ phải hướng ta cúi đầu xưng thần”.

“Đúng rồi”. Mộ Dung Phục đứng phía sau Đoàn Dự, cây quạt một kích đập xuống lòng bàn tay, chợt bưng tĩnh,

“Thiếu chút nữa đã quên, thế tử đối Nam Hải Ngạc Thần xưng tại hạ là ca ca... “. Thân thể tới bên cạnh Đoàn Dự mỉm cười đề nghị,

“Không bằng lúc này gọi một tiếng ca ca, tại hạ sẽ giải huyết đạo cho người, thế nào?”.

“Nằm mơ đi!”. Đoàn Dự một hơi từ chối,

“Muốn ta gọi người là ca ca, người đợi một trăm năm nữa đi!”.

“Như vậy, đành phải ủy khuất thế tử rồi”. Mộ Dung Phục lắc đầu than nhẹ, ngữ khí tràn đầy tiếc hận.

Cũng không để ý tới Đoàn Dự, Mộ Dung Phục xoay người ngồi xuống bên cạnh hắn, phát phát cây quạt trong tay, thân mình theo rung động của xe ngựa mà tiêu sái đung đưa.

Chỉ khổ cho Đoàn Dự lúc này tư thế kỳ quái đứng bên cửa xe, gió bên ngoài thổi lùa vào sâu trong vạt áo của hắn.

Đoàn Dự có dốt nát cũng nghĩ ra, Mộ Dung Phục đưa hắn đến Yến Tử Oa không phải làm khách đơn giản như vậy. Lại nhớ lúc trước khi ở vương phủ, lần đối thoại của y với Đoàn Chính Thuần, có nhắc đến cái gì ‘thư’, ‘Vương phu nhân’, liền đoán rằng Mộ Dung Phục là muốn mượn hắn dẫn Đoàn Chính Thuần tới.

Về phần mục đích của Mộ Dung Phục, ngoại trừ phục hưng Đại Yến, Đoàn Dự không biết được cái khác — thắng nhai này ở trong nguyên tác trừ phục yến ra, chưa bao giờ có ý niệm khác trong đầu mà.

Đoàn Dự liếc mắt qua một bên, thấy Mộ Dung Phục giống như đang chớp mắt, khóe miệng tự tiểu phi tiểu, không khỏi muốn nói, Mộ Dung Phục trong nguyên tác là người dối trá, vì phục hưng Yến Quốc mà không từ thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng xem người này, thái độ và phong cách quả có hơi lóa mắt, nhưng nguyên tác so với y vẫn thấp kém bội phần.

Vừa mới nghĩ đến đây, Đoàn Dự hoàn hồn, nhắm chặt mắt, đem tư tưởng vừa rồi đá ra khỏi não.

Do xe chạy xóc khiến não hấn bị hỏng sao? Tại sao đột nhiên lại cảm thấy tên này lại tốt đẹp hơn so với nguyên tác? Không phải cũng đều cùng một giuộc cả sao?

Trần trọc suy nghĩ, xe ngựa vấp phải cục đá, cả thân người Đoàn Dự lao xuống. Cảm thấy phần đầu phía sau sẽ đập mạnh xuống sàn xe, Đoàn Dự theo phản xạ nhắm chặt hai mắt chờ đợi đau đớn tiến đến.

Sau một lúc lâu, cơn đau vẫn chưa truyền đến, Đoàn Dự chậm rãi mở hai mắt, con người đảo một vòng bốn phía quanh xe mới phát hiện phiến quạt của Mộ Dung Phục đang đỡ dưới lưng mình, tránh cho hấn bị té ngã.

Đau đớn tạm miễn, lúc này Đoàn Dự lại nằm trên phiến quạt của Mộ Dung Phục trong tư thế kỳ dị, nửa vời, thật là nan kham.

“Thế nào?”. Mộ Dung Phục từ trên cao nhìn xuống Đoàn Dự, cười hỏi,

“Muốn té xuống, hay là muốn gọi ta một tiếng ‘ca ca’?”.

Đoàn Dự hung hăng trừng mắt y, thở phì phì nói,

“Để ta té xuống cũng được”. Ta không tin người thực sự sẽ thả...

Ý niệm trong lòng vừa lướt qua, chỉ nghe ‘phanh’ một tiếng, Đoàn Dự đã ngã xuống sàn. Tuy rằng phiến quạt của Mộ Dung Phục đã làm giảm lực đạo ngã xuống của hấn, nhưng tiếng vang này làm cho người ở bên ngoài cười rộ lên.

Đoàn Dự không nghĩ đến Mộ Dung Phục thực sự buông tay, lúc này vừa tức vừa thẹn, mặt đỏ bừng, con người tràn đầy lửa giận.

“Người đứa nhỏ này, tính tình quả thật rất quật cường”. Mộ Dung Phục nhẹ nhàng điểm vào ngực Đoàn Dự, sau khi trả tự do cho hấn, thân thủ muốn kéo hấn đứng dậy, lại bị hấn vươn tay đánh một cái.

“Dối trá!”. Đoàn Dự liếc y một cái rồi đứng dậy phủi bụi trên người, âm thanh lạnh lùng nói,

“Người trong lòng đang nghĩ gì ta rất rõ ràng. Khuyên người đừng uống phí tâm cơ, kết quả có thể nào, người thất vọng cũng chính là người”. Đơn giản cứ nói hết ra cho hai người đỡ phải dây dưa sau này.

Trong nguyên tác, thái độ của Mộ Dung Phục đối với Đoàn Dự là lãnh đạm, chán ghét, người này sao lại giống như lệch khỏi quỹ đạo vậy a?

Cũng không quản Mộ Dung Phục có nghe lời khuyên hay không, Đoàn Dự xoay người vén rèm lên kêu to,

“Dừng xe, ta muốn đi xuống!”. Vừa dứt lời, một bàn tay từ phía sau vươn tới kéo hấn trở về.

Còn chưa chờ hấn hoàn hồn, chỉ nghe thấy giọng Mộ Dung Phục từ bên tai truyền đến,

“Người thật có vài phần thông minh, chỉ tiếc, người thông minh thường không sống lâu”. Lời nói nhẹ nhàng nửa như ai thán nửa lại như tán dương.

Đoàn Dự đảo cặp mắt trắng dã, trầm nghĩ, những lời này vô luận ở loại tiểu thuyết nào, đều là trăm phần khó chịu...

Còn chưa chờ Đoàn Dự mở miệng, Mộ Dung Phục đưa tay điểm lên huyệt ngũ nhĩ nơi cổ hấn. Lập tức bị một trận mê muội đánh úp, Đoàn Dự chậm rãi nhắm mắt rơi vào hôn mê, chỉ nghe thấy Mộ Dung Phục ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói,

“Người ngủ một lát, tới nơi ta sẽ đánh thức người...”.

Cũng không biết hấn đã ngủ bao lâu, thẳng đến khi một mùi hoa thanh nồng bay vào mũi, ý thức mới dần dần thanh tỉnh, Đoàn Dự lúc này mới chậm rãi mở mắt. Suy nghĩ thoáng chốc đập mạnh vào óc, hấn cả kinh thốt nhiên đứng dậy, đánh giá khắp nơi, chỉ thấy mình đang ở trong một gian phòng không lớn lắm. Trong phòng sáng sủa sạch sẽ, khiến người ta chú ý đến là một giá sách bên cạnh tấm bình phong, bày đặt chỉnh tề các bộ sách cổ.

Bước xuống giường khởi động gân cốt, hấn mở cửa ra khỏi phòng, mùi hoa quế thơm ngát tràn vào mũi. Đoàn Dự hít sâu một hơi, phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy con người một mảnh mê hoàng. Cách đó không

xa lắm, các loại hoa quế đang nở rộ, từ trắng thuần đến hồng nhạt, từ đỏ nhạt đến vàng óng ánh, oanh oanh đăm đăm, một vầng mây tía bay bay.

“Công tử đã tỉnh”. Một tì nữ đi về phía Đoàn Dự cười nói,

“Công tử gia phân phó, nếu công tử tỉnh lại, muốn đi chỗ nào thì tùy ý”.

Đoàn Dự nhíu mày, trầm nghĩ, uống lộn thuốc sao? Sao đột nhiên lại tốt bụng đến vậy?

Đưa tay phẩy nhẹ cánh hoa rơi trên đầu vai xuống, hần bước ra sân, dọc theo con đường nhỏ rải đầy hoa ở phía trước mà đi tới. Tì nữ kia quả thực không ngăn cản, chỉ từ xa phía sau Đoàn Dự, không nhanh không chậm bước theo.

Đoàn Dự vốn định chỉ cần Mộ Dung Phục không hề trối buộc hành động của hắn, như vậy hắn có quyền biến lúc này đây thành chuyến du lịch miễn phí, chuyện quá khứ, coi như là bị chó cắn một cái, không tính đến thương thế.

Ai ngờ hắn dọc theo phòng nhỏ đi một vòng, mới phát hiện vị trí nơi đây bốn phía đều bị nước bao quanh, là một bán đảo, căn bản không thể nào đào tẩu. Trách không được Mộ Dung Phục cho hắn tùy ý đi lại, thì ra là đoán chừng hắn không có cách nào khác!

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự một trận đại hỏa, đứng tại chỗ chờ tì nữ kia đến gần, hất đầu hỏi,

“Mộ Dung Phục đang ở đâu? Đây là nơi nào? Yến Tử Oa sao?”.

Tì nữ thấy Đoàn Dự tức giận, cư nhiên cũng không úy kỵ, chỉ che miệng cười khê,

“Nơi này là thủy tạ Vô Tích. Công tử gia nói, công tử nếu muốn rời đi, tuyệt đối không ngăn trở”.

“Rời đi?”. Đoàn Dự tức giận hỏi lại,

“Nơi này bốn phía bị nước bao quanh, chẳng lẽ ngươi bảo ta có thể đi ra ngoài sao?”.

“Trước phòng thủy ngân có thuyền, là công tử gia lưu lại phòng trừ”. Tì nữ nói tiếp,

“Công tử chèo thuyền đi ra ngoài cũng được. Nhưng là... “. Dừng một chút, thấy Đoàn Dự sắc mặt biến chuyển, lại bổ sung thêm,

“Thủy lộ chỉ có một đường, nếu muốn đi ra ngoài, phải thông qua Yến Tử Oa. Công tử gia còn nói, thủy lộ mật mờ khó tìm, so với lạc đường ở Thái Hồ, công tử không bằng cứ ở thủy tạ Vô Tích này là được rồi.”

“Được rồi được rồi”. Đoàn Dự phát phát tay, cần nhằn ngăn lại lời nói liên miên của tì nữ,

“Tóm lại chính là ta không ra khỏi đây được chứ gì. Vậy Mộ Dung Phục đang ở đâu?”.

Tì nữ cười đáp,

“Công tử gia hiện giờ đang ở Tham Hợp Trang, chờ giải quyết xong sự tình trong nhà xong, người sẽ lại đây gặp công tử”.

“Ta không quản hắn có đến hay không”. Đoàn Dự bĩu môi, sờ sờ cái bụng trống rỗng hỏi,

“Có cái gì ăn không? Ta đói bụng”.

“Thức ăn đã sớm đưa đến, thỉnh công tử trở về phòng”. Tì nữ trước mắt ý cười ôn nhu làm say đắm lòng người.

Tục ngữ nói thật là đúng: “Không đánh người đang cười”, thấy nàng cười sáng lạn như vậy, Đoàn Dự cũng không cùng nàng so đo. Quay người trở lại sân, ngẩng đầu thấy trên cánh cửa có một tấm biển, mặt trên viết bốn chữ ‘Quân tử thận độc’, trong lòng không khỏi cười lạnh.

‘Quân tử thận độc’ là cái gì! Ta thấy nên đổi thành ‘Quân tử vô sỉ’ mới đúng.

7. Chương 7

Ăn chút đồ ăn xong, sau khi chờ tì nữ kia đến dọn dẹp, Đoàn Dự lại dọc theo bán đảo đi một vòng.

Hắn đứng bên bờ biển nhìn mặt nước phía xa, một màu thiên thanh bạt ngàn hút tầm mắt, pha chút ánh xanh tím. Gió nhẹ lướt qua, mặt hồ tỏa ra ánh sáng giống như ánh lửa lấp lánh, thanh khiết đến kỳ lạ.

Đoàn Dự xoay người nhặt một cục đá dưới chân lên, tùy tay ném xuống nước, chỉ nghe thấy ‘bùm’ một tiếng, cục đá chìm xuống biến mất dưới mặt nước xanh ngắt.

Đưa tay vuốt cổ, cảm giác thất bại lan tỏa khắp đáy lòng Đoàn Dự.

Nghĩ đến hần đường đường là Hoàng Thế Tử của Đại Lý, tuy rằng cũng chỉ là đồ giả, nhưng vẫn một lòng tuân theo nguyên tắc, chưa bao giờ muốn thay đổi nội dung vở kịch. Hơn nữa hắn rất nghe lời nhu thuận, lại chỉ là một đứa nhỏ, như thế nào lại bị tên Mộ Dung Phục kia bắt về đây?

Đoàn Dự thập phần khẳng định, đoạn này trong nguyên tác tuyệt đối chưa từng xuất hiện. Huống hồ khi chuyện kể về Đoàn Dự, năm đó hắn đã mười chín tuổi.

Bàn chân hung hăng đạp đạp mặt đất mấy cái, Đoàn Dự buồn bực lấy mũi chân vẽ nghệch ngoạc không rõ hình thù.

Nếu làm nội dung vở kịch thay đổi, như vậy về sau hắn sẽ không lấy được Vương mỹ nhân, nói không chừng cũng không có cách nào kết bạn với Kiều Phong và Hư Trúc. Còn Mộ Dung Phục thì có thể phục quốc!

Đoàn Dự nhíu mày, cảm giác kỳ lạ vẫn cứ nảy sinh.

Yến Quốc được phục hưng, với tính xảo trá của Mộ Dung Phục, y sẽ chiếm lấy Đại Lý, Tây Hạ, như vậy...

Đoàn Dự tim đập dữ dội, ý niệm đó tựa như ngọn lửa thiêu đốt trong lòng hắn.

Nếu Yến quốc thật sự phục hưng, như vậy lịch sử sẽ bị thay đổi, về sau triều Nguyên cũng không biết có bị lật đổ hay không. Vạn nhất triều Nguyên xảy ra chuyện không hay, vậy thì sẽ không có triều Minh, còn triều Thanh vì thế cũng không xuất hiện, không chừng Từ Hy và Bát Quốc Liên Quân (Liên minh tám nước) không thể sinh ra. Mà Dân Quốc cũng sẽ không tồn tại, Hồng quân Công Nông Trung Hoa* và Vạn lý Trường Chinh** cũng hóa thành bọt biển... Vân vân!!

* Là tên của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc.

** Tên đầy đủ là Nhị vạn ngũ thiên lý Trường chinh, là một cuộc rút lui quân sự của Hồng Quân Công Nông Trung Hoa.

Đoàn Dự dùng sức lắc lắc đầu, đem ý nghĩ vô căn cứ kia đánh bay khỏi não, dưới đáy lòng ngầm hạ quyết định: vô luận như thế nào, cũng không thể để cho Mộ Dung Phục phục quốc!

Hai ngày ở thủy tạ chán đến chết, Đoàn Dự suốt ngày không có việc gì, trừ bỏ tì nữ kia ba bữa cơm đều đưa đúng giờ thì cũng vô tung vô ảnh.

Ngày thứ ba, khi Đoàn Dự tức giận chửi ầm lên thì Mộ Dung Phục mới phe phẩy cây quạt xuất hiện.

Vừa thấy khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia đậm dần đi tới, cơn tức trong người Đoàn Dự lại dâng lên, chờ người nọ đến gần, không nói không rằng, trực tiếp hướng y phát công.

Mộ Dung Phục di chuyển phiến quạt đánh lên mu bàn tay Đoàn Dự, cười hì hì nói,

“Vừa thấy mặt đã nhiệt tình như vậy, ta thật không quen nha!”.

Đoàn Dự thoáng chốc nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi mắng,

“Người thật đúng là vô sỉ, Mộ Dung Phục, người đem ta nhốt trong này, rốt cuộc là muốn cái gì?”. Nói xong, thủ thế xoay mình lại, từ dưới đánh lên.

Đoàn Dự mặc dù sống an nhàn sung sướng, nhưng Đoàn Chính Thuần cũng thương xuyên bắt hắn luyện võ. Nói luyện võ chính là ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng, nhưng cũng gọi là có học, tuy nội lực không đủ, tốt xấu gì cũng thông được một vài chiêu thức.

Nhưng hôm nay gặp Mộ Dung Phục cao tay, Đoàn Dự phát chiêu đánh tới, lại chỉ giống chân muối đá vào, một chút cũng không có tác dụng.

Đoàn Dự vốn ít hơn gần mười tuổi so với Mộ Dung Phục, hơn nữa võ công lại lạc hậu, bên này là gom hết toàn lực đánh tới, bên kia lại dễ dàng chặn được ngay, mỗi chiêu thức đều bị Mộ Dung Phục hóa giải dễ dàng.

“Được rồi được rồi... “. Mộ Dung Phục nâng phiến quạt ngăn lại một quyền mà Đoàn Dự sắp đánh tới, cười dài nói,

“Nháo đủ rồi cũng nên ngừng lại đi!”.

Thấy Mộ Dung Phục đem thế công của hắn nói thành nháo loạn, Đoàn Dự đầu óc ‘ông’ một tiếng nổ vang, lại xuất ra một quyền lực đạo mạnh hơn lúc này.

Mộ Dung Phục giống như cố ý cùng hắn đùa giỡn, cũng không vội chế phục hắn, chỉ trái phải né tránh chiêu thức, khéo miệng không ngừng câu lên,

“Thế tử phải cẩn thận, hôm nay vừa mưa xong, mặt sàn còn rất trơn!”.

Vừa nói xong, Đoàn Dự trượt chân, thân mình ngã ra sau.

Mộ Dung Phục duỗi quạt, đỡ phía trên lưng áo Đoàn Dự, mượn lực nâng hắn lên. Ai ngờ Đoàn Dự thân hình chưa ổn định, hai tay vung loạn trên không, một phen túm trụ Mộ Dung Phục, bất ngờ không kịp đề phòng ngã vào ngực y. Còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy thanh âm trêu tức của Mộ Dung Phục truyền đến từ đỉnh đầu,

“Nhanh như vậy đã yêu thương nhưng nhớ sao?”.

Hai gò má Đoàn Dự đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận muốn đẩy ra, thất lưng lại bị người nọ ôm chặt, đành phải ngẩng đầu trừng mắt gầm nhẹ,

“Buông ra!”

Thấy người trong lòng sắc mặt ửng đỏ, cặp mắt trong veo như thủy tinh gặp lửa giận càng lấp lánh như ngọc, Mộ Dung Phục tặc lưỡi lắc đầu, chế nhạo,

“Đoàn thế tử thật xinh đẹp, bộ dáng tức giận này, thật giống như vì sao tỏa sáng, khiến người khác phải động tâm”.

Đoàn Dự tức giận làm cặp mắt càng thêm đen bóng, nghiêng răng thầm nghĩ muốn nuốt sống Mộ Dung Phục.

Nhấc chân hướng hạ bộ Mộ Dung Phục hung hăng đá vào, lại bị y nhanh lẹ tránh được. Đoàn Dự mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, quát hỏi,

“Họ Mộ Dung kia, người rút cuộc muốn làm gì?”.

Mộ Dung Phục chỉ vào mặt hồ lấp lánh, không đáp mà hỏi lại,

“Thế tử thấy thủy cảnh Thái Hồ có thể sánh bằng Đại Lý quốc không?”.

“Khỏi cần nói!” Đoàn Dự tức giận híp mắt, hạ giọng nói,

“Đại Lý quốc ta phong cảnh đệ nhất thiên hạ, chỗ nào so ra cũng đều kém”.

Ngoài ý muốn, Mộ Dung Phục không phản bác lời nói Đoàn Dự, chỉ mỉm cười gật đầu, lơ đãng nói,

“Xem ra, Đại Lý là một nơi rất đẹp”.

Đoàn Dự nghe vậy trong lòng vang lên cảnh báo, không khỏi trừng mắt nhìn y, thô lỗ đặt câu hỏi,

“Mộ Dung Phục, ngươi lại có chủ ý gì nữa?”.

Mộ Dung Phục quay đầu nhìn hắn một cái, thân thủ xoa đầu hắn, lời nói ôn hòa lại mang theo một tia có lẽ,

“Chuyện người lớn, tiểu hài tử không cần để ý”.

“...”.

Nếu nước miếng có thể giết chết người, Đoàn Dự thật đúng là muốn lấy Mộ Dung Phục ra làm thí nghiệm.

Cảm thấy người phía sau im lặng, Mộ Dung Phục bỗng nhiên nói,

“Có tin tức truyền đến, đám người Trần Nam Vương đã tới biên giới Tô Châu, ít ngày nữa sẽ tiến đến Yến Tử Oa”. Thấy Đoàn Dự kinh hãi, Mộ Dung Phục cao giọng cười, cúi người sờ sờ khuôn mặt non mềm của hắn, nửa thật nửa giả nói,

“Đúng rồi, thế tử chắc không biết, từ bờ Thái Hồ đến Yến Tử Oa, nếu không được người khác chỉ dẫn, có ở trên hồ chèo thuyền cả đời cũng chưa chắc tìm được đường vào”.

Điểm này không phải giả. Đoàn Dự còn nhớ rõ, trong nguyên tác, khi Cừu Ma Trí bắt giữ bản chính đến Yến Tử Oa, A Bích chèo thuyền dẫn đường, cũng là thất loạn bát loạn, nhiều lần rẽ ngoặt, tìm suốt mấy giờ mới đến được Cẩm Vận tiểu trúc. Huống chi nơi ở của A Bích, A Chu cách Yến Tử Oa đến một ngày thủy trình.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự cũng đoán không ra Mộ Dung Phục rốt cuộc có kế hoạch gì, nhin không được hỏi,

“Người lợi dụng ta dẫn cha ta đến chỗ này, không phải đơn giản chỉ vì muốn để hắn chèo thuyền trên hồ chứ?”.

Mới nói xong, chỉ thấy con người Mộ Dung Phục mang theo ý cười, tay dùng sức nhéo khuôn mặt hắn tán dương,

“Thật sự là đứa nhỏ thông minh, khiến người khác không yêu cũng khó”.

Khóe miệng Đoàn Dự run rẩy không nói gì. Mặc dù mình xuyên không, hiện tại cũng chỉ có chín tuổi, nhưng bị người này lấy ngữ khí cứng chiều đem mình trở thành tiểu oa nhi mà đồ dành, thực khiến người khác rơi lệ —— huống chi người nọ lại là Mộ Dung Phục vô sỉ tới cực điểm.

Mộ Dung Phục cũng không hiểu được tại sao trong lòng lại muốn như vậy, sau khi lần thứ hai nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn phẩn nộ của hắn xong, đứng dậy mở quạt phất nhẹ, cười như xuân phong dọc theo đường nhỏ đi đến bờ hồ.

“Uy!”. Đoàn Dự xoa xoa khuôn mặt đuổi theo, ở trong lòng mắng chửi y thậm tệ, hắn hô lên,

“Người đi đâu?”.

“Quay về Tham Hợp Trang”. Mộ Dung Phục dừng bước quay đầu lại, cười tủm tỉm hỏi,

“Muốn đi sao?”

Đoàn Dự mừng rỡ gật đầu, hỏi lại,

“Ta có thể đi không?”.

Nụ cười của Mộ Dung Phục càng nở rộng, ôn nhu phun ra hai chữ,

“Không được!”

8. Chương 8

Khóe miệng Đoàn Dự giật giật hai cái, trong lòng đánh Mộ Dung Phục một quyền chìm xuống đáy Thái Hồ.

“Người đùa bỡn ta!”. Đoàn Dự từng bước tiến lên ngăn y lại, cả giận nói,

“Nếu không cho ta đi thì hỏi ta làm cái gì? Đùa bỡn ta thấy vui lắm sao?”.

Mộ Dung Phục đưa phiến quạt đảo quanh ngón tay, đột nhiên ‘ba’ một cái đánh lên đầu Đoàn Dự, cười dài sửa sai,

“Không phải đùa bốn người. Chỉ là chọc người thôi”.

Đoàn Dự cứng họng. Tên Mộ Dung Phục vô liêm sỉ này vĩnh viễn không thể nói đạo lý được.

Mộ Dung Phục cười cười bước đi, quay lại thấy Đoàn Dự vẫn bất động, nghiêng đầu hỏi,

“Còn không đi?”

Đoàn Dự chợt hoàn hồn, vội chạy đến, trong miệng nói thầm,

“Mới vừa rồi còn nói không cho ta đi, trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn”.

Mộ Dung Phục khê phe phẩy quạt, cười như gió xuân,

“Nói chọc người, người cũng tin sao?”.

Đoàn Dự nhất thời ghen hòng. Người này quả nhiên vô sỉ tới cực điểm!

Tức giận theo sát Mộ Dung Phục đến bờ hồ, Đoàn Dự cũng không chờ y, tự mình nhảy lên thuyền, tìm chỗ ngồi xuống.

Thấy bộ dáng như gặp cảnh khốn kia của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục buồn cười, đi qua ngồi xuống bên cạnh hắn, còn chưa mở miệng, chỉ nghe thấy hắn nói,

“Uy! Kỳ thật người hôm nay tới đây, chính là muốn đón ta đi Tham Hợp Trang, có phải hay không?”

“Làm sao người biết?”. Mộ Dung Phục hỏi lại.

Đoàn Dự cho Mộ Dung Phục một ánh mắt ‘Người thật là ngu ngốc’, nói,

“Lúc này người đùa giỡn như vậy, cuối cùng vẫn để cho ta đi theo, việc người trêu đùa ta, chẳng qua là do người thấy thú vị mà thôi”.

Mộ Dung Phục vươn tay xoa loạn đầu tóc Đoàn Dự, nửa thưởng thức nửa mịm mề,

“Người đứa nhỏ này, thật sự là một tên tiểu quỷ thông minh”. Y dừng một chút, đột nhiên lại nói,

“Không bằng về sau người lưu lại bên cạnh ta, như thế nào?”.

Đoàn Dự tâm cả kinh, một hơi từ chối,

“Không bao giờ!”.

“Vì sao?”. Mộ Dung Phục cười hỏi, không có nửa điểm buồn bực vì bị cự tuyệt.

Vô nghĩa! Đoàn Dự thầm nghĩ, trong nguyên tác người sau này sẽ rất thảm hại, bản thể tử sẽ không đốt nát mà chọn người đầu. Vẫn là Kiều Phong, Hư Trúc đáng tin cậy hơn.

Đương nhiên, lời này chỉ ngấm ở trong lòng thôi, thật muốn nói ra cái lý do nhưng Đoàn Dự vẫn là theo quy củ nói,

“Ta thân là Đại Lý Tiểu vương gia, từ trước đến nay chỉ có người khác theo ta, nào có đạo lý ta đi theo người khác”.

Mộ Dung Phục hạ cây quạt xuống một chút vỗ vỗ vào tay, như có điều suy nghĩ mà trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên phiến quạt đập mạnh xuống, nói,

“Hảo”.

Đoàn Dự bị tiếng quát thành linh của y dọa sợ, vội đứng dậy trừng mắt nhìn y,

“Cái gì vậy? Người làm ta mất vía”.

Mộ Dung Phục phất quạt ra, nhẹ nhàng đáp,

“Tại hạ đáp ứng thế tử”.

Đoàn Dự hồ nghi xem xét, bối rối hỏi,

“Đáp ứng cái gì?”

Mộ Dung Phục đưa quạt qua lại, giãn môi cười, lắc đầu khẽ thở dài,

“Không thể tưởng được thế tử tuổi tác còn nhỏ mà lại ngốc như vậy. Mới vừa nói xong, sao có thể quên được?”

Đoàn Dự suy nghĩ một lát mới nhớ tới hình như mình có nói ‘Không đi theo người khác, chỉ có người khác đi theo mình’, đáy lòng lại vang lên, thầm nghĩ, thằng nhãi này sẽ không nói đến việc này chứ?

Thấy Đoàn Dự sắc mặt âm tình bất định, Mộ Dung Phục đoán hắn đã nhớ ra, liền vươn tay kéo hắn ngồi xuống, chậm rãi nói,

“Tuy rằng bản công tử không muốn nghe người ta sai phái, bất quá nếu là thế tử...”. Phiến quạt nâng cằm Đoàn Dự, cười nói như thật,

“Tại hạ ủy khuất một chút cũng được”.

Gió nhẹ thanh u thổi qua mặt hồ, lượn lờ làm rung động vài sợi tóc của Mộ Dung Phục. Ngày mùa hạ, con người của y lóe lên thứ ánh sáng gì đó, so với ánh mặt trời càng chói mắt hơn.

Đoàn Dự một tay đẩy phiến quạt, xem xét khuôn mặt tươi cười của y, cảm giận nói,

“Ai muốn người đi theo, người tưởng trên mặt mình dát vàng sao”.

“Người có muốn không?”. Mộ Dung Phục từ từ mở miệng, cũng không quên nói thêm một câu,

“Nếu thế tử đổi ý không muốn thì thôi. Chẳng qua... “. Âm cuối chậm rãi kéo dài, khoảng chừng thấy được Đoàn Dự tâm tư bất ổn mới nói tiếp,

“Nghĩ đến Trấn Nam Vương nhất định là mới tới Thái Hồ, không bằng, để hắn chơi thuyền mười ngày, hảo hảo ngắm phong cảnh Thái Hồ... “. Đảo mắt nhìn về phía Đoàn Dự, Mộ Dung Phục ý cười ôn nhu,

“Ý Thế tử thế nào?”.

Thế nào cái đầu người! Đoàn Dự nhin không được ở trong lòng chữ ằm lên.

Đảo cặp mắt trắng dã, Đoàn Dự miệng cười rạng rỡ nhún vai nói,

“Tùy người. Mười ngày không đủ, lại thêm mười ngày cũng được”.

Thằng nhãi người, muốn lấy cha ra uy hiếp ta, người cũng không suy nghĩ, khi đại gia ta thành công, người đã hóa thành đất cát rồi.

Mộ Dung Phục ngẩn ra, không nghĩ tới Đoàn Dự lại không thêm để ý. Suy nghĩ một lát, khôi phục lại vẻ cười nói,

“Thế tử đối với Vương gia, thật đúng là trái tim băng giá. Một khi đã như vậy, mời thế tử ở lại Yến Tử Oa làm khách, có Vương gia làm bạn, thế tử cũng sẽ không buồn chán”.

Cũng không biết là thuyền lay động, hay là tâm Đoàn Dự co rúm, lời nói Mộ Dung Phục, thiếu chút nữa làm hắn cả kinh té xuống thuyền.

Không đợi Đoàn Dự mở miệng, Mộ Dung Phục lại nói,

“Thái Hồ phong cảnh mặc dù so ra kém Đại Lý, nhưng ngụ ở đây tám mười năm, vẫn là không thành vấn đề”. Cây quạt thản nhiên tùy ý lay động, Mộ Dung Phục vẻ mặt thoải mái tự tại,

“Yến Tử Oa tuy hơi nhỏ, nhưng nếu muốn giấu cái gì thì cũng khó có thể tìm được”.

Nghe xong câu nói của y, Đoàn Dự rốt cuộc nhin không được, hướng mặt y lao thẳng tới.

Mộ Dung Phục vươn tay đỡ, chỉ nghe thấy tì nữ đang chèo thuyền kia kinh hô,

“Công tử chớ động!”. Vừa nói xong, chiếc thuyền lay động mãnh liệt, Đoàn Dự trừng lớn hai mắt, cơ thể mất thăng bằng mà ngã ra sau, ‘bùm’ một tiếng rơi xuống hồ.

Đoàn Dự trôi lên hóp vài hơi, tứ chi đá loạn trên mặt nước, vuốt mặt hồ lên,

“Ta... Ta không biết... bơi...”

Mộ Dung Phục đứng lên nhìn, lắc đầu nói,

“Người quả nhiên là bướng bình, sao lại làm hấn rơi xuống hồ chứ?”. Tuy là câu hỏi chất vấn, nhưng ngữ khí mềm nhẹ không mang một tia trách cứ.

Tì nữ kia mũi chân nhấc lên, thuyền nhỏ tức khắc vững vàng trầm tĩnh,

“Ai bảo hấn dám ra tay với công tử gia”. Tì nữ mỉm cười nói, “Làm cho hấn chịu chút đau khổ, hấn sẽ không dám bất kính với công tử gia nữa”.

“Tốt lắm”. Thấy người nọ động tác càng lúc càng chậm dần, thân mình nho nhỏ bắt đầu chìm xuống, Mộ Dung Phục cười nói,

“Còn không mau xuống cứu hấn lên”.

“Vâng”. Tì nữ cung kính gập đầu, nhảy xuống hồ.

Đoàn Dự sau khi chìm xuống, chỉ cảm thấy nước lạnh như băng từ bốn phương tám hướng xâm nhập, miệng mũi tai mắt bị nước xông vào, ***g ngực truyền đến một trận đau đớn vì thiếu dưỡng khí.

Hai mắt nhìn lên thân ảnh đang phe phẩy quạt đứng trên thuyền, Đoàn Dự ý thức mơ hồ, khí lực toàn thân tan rã, cơ thể từ từ chìm xuống...

Chờ đến khi hấn tỉnh lại, người đã nằm trong thiên viện của Tham Hợp Trang.

Đứng dậy giãn gân cốt, Đoàn Dự xoa cái cổ trướng đau đi ra ngoài cửa. Sân không lớn, lại đơn giản sạch sẽ. Gió mát thoảng quá, tựa hồ còn có thể ngửi thấy lẫn trong gió một mùi hương thơm ngát.

Đi ra cửa viện, trước mắt rộng mở sáng lóa, chỉ thấy toàn bộ Tham Hợp Trang xoay quanh mặt hồ. Lầu các vây quanh, mái cong như lưỡi câu, xa xa có một cái cầu hình vòm bắc ngang qua hồ. Cảnh xuân ấm áp, nước biếc lững lờ, còn có thể thấy được liễu rủ đón gió đong đưa, lá sen xanh ngắt bồng bềnh trên mặt nước, tựa như chiếc quạt tròn phấp phồng, làm say đắm lòng người.

May là Đoàn Dự ở trong hoàng cung lâu nên cũng không sợ hãi lắm.

Trong nguyên tắc không có mấy người đến Tham Hợp Trang, nhưng ở đây lại đẹp như Bồng Lai tiên cảnh. Tên tiểu tử Mộ Dung Phục này, ở một nơi tốt như vậy, cư nhiên còn không biết chừng mực, suốt ngày muốn chiếm lấy địa bàn của người khác, thực đúng là đáng đánh.

Nghĩ đến đây, mới cảm giác bên tai tựa hồ thanh tịnh dị thường. Đoàn Dự mới vừa một cước bước lên cầu, chỉ thấy hai tì nữ đối diện đi qua, vừa đi vừa châu đầu ghé tai nói,

“Công tử gia phân phó, mang thứ này đến hậu viện, còn phải nhớ rõ trông coi công tử của thiên viện cẩn thận, miễn cho hấn tỉnh lại rồi đi loạn xung quanh, quấy rầy đại sự của công tử gia”.

Hai tì nữ nói xong từ từ đi xa. Đoạn đối thoại đó đã bị Đoàn Dự nghe không sót một chữ, thâm nghĩ, không biết tên Mộ Dung Phục kia lại đang tính toán cái gì, nói không chừng có liên quan đến ta và cha. Không bằng đến nghe lén một chút, có gì hấn sẽ phòng bị trước.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự vài bước đi qua chiếc cầu nhỏ, rồi dừng bước trước một căn phòng, đang suy nghĩ chỗ của Mộ Dung Phục, một tì nữ đứng cách đó không xa hướng hấn ngoắc tay,

“Người, mau tới đây”.

Đoàn Dự quay đầu nhìn quanh bốn phía, xác định bên cạnh không có người khác, lúc này mới chỉ vào mũi mình hỏi,

“Gọi ta?”.

“Đúng là gọi người”. Tì nữ kia chờ Đoàn Dự đến gần, liền đem cái khay đựng hai ấm chè xanh nhét vào tay hấn,

“Người hân là mới tới? Mau đưa cái này đến chỗ công tử gia”.

Dứt lời, thấy Đoàn Dự vẫn chưa động đây, thì nữ không khỏi nghi hoặc hỏi,

“Vì sao còn chưa đi?”.

Đoàn Dự cười hắc hắc, hỏi,

“Tỷ tỷ, ta mới tới, còn chưa quen thuộc đường đi nha!”.

“Vậy sao”. Thì nữ kéo hân qua, chỉ tay về phía trước nói,

“Đi theo đường này, rẽ trái rồi sau đó rẽ phải, đó là chỗ của công tử gia. Mau đi đi!”.

“À”. Đoàn Dự gật đầu lia lịa, bưng khay trà phi như bay hướng phòng Mộ Dung Phục mà chạy tới.

Chờ Đoàn Dự rời khỏi, thì nữ mới cười một tiếng, một tay che miệng lắc đầu nói,

“Thật là một đứa nhỏ không hề có tâm kế, trách không được luôn bị công tử gia chúng ta trêu đùa”.

9. Chương 9

Theo lời thì nữ kia chỉ, rẽ trái rồi rẽ phải, Đoàn Dự bưng khay trà dọc theo hành lang gấp khúc đi tới, dừng bước trước cảnh cửa khắc hoa văn.

Đưa lỗ tai dán trên cửa lắng nghe, quả thực, trong phòng truyền đến thanh âm của Mộ Dung Phục,

“Hiện giờ hân đang ở Yến Tử Oa, chờ Đoàn Chính Thuần đến, giam phụ tử hân ở nơi này”.

Đoàn Dự nhíu mày, cơn giận trong lòng bùng lên, đang muốn đá cửa bước vào, lại nghe thấy tiếng một người khác vang lên,

“Công tử gia, đã phái người đến dẫn đường, qua hai ngày nữa, Đoàn Chính Thuần sẽ đến Yến Tử Oa”.

“À”. Mộ Dung Phục khê lên tiếng, sau một lúc lâu mới nói tiếp,

“Chờ Đoàn Chính Thuần đến, liền tạo giả một phong thư đưa về Đại Lý nói... “. Trong phòng truyền đến thanh âm phiến quạt gõ vào lòng bàn tay, Đoàn Dự biết, đó là động tác thường ngày của Mộ Dung Phục,

“Mượn lời Đoàn Chính Thuần nói, Tây Hạ dùng vũ lực lưu hân lại nhưng hân không theo nên bị nhốt ở đại lao, hiện mua chuộc được sai dịch đưa thư cầu cứu về. Chỉ cần Tây Hạ cùng Đại Lý khai chiến, ta liền chờ ông ông đắc lợi”.

Vừa dứt lời, Đoàn Dự lửa giận ngút trời một cước đá văng đại môn, vọt vào đem khay trà ném mạnh xuống, mắng,

“Hảo cho cái tên Mộ Dung Phục người, thật không biết xấu hổ, cứ nhiên lấy phương thức này để phục hưng Yến quốc. Ác giả ác báo, người quỷ kế đa đoan, cẩn thận tương lai người chết không...”

Còn chưa nói xong, một bàn tay vươn đến, bóp mạnh cổ họng Đoàn Dự, cắt đứt lời của hân.

“Tiểu quỷ, dám ăn nói bất kính với công tử gia, người muốn chết sao?”. Thanh âm nguy hiểm vang bên tai, Đoàn Dự gian nan quay đầu, một khuôn mặt hung tợn lọt vào đáy mắt.

“Phong tứ ca”. Phiến quạt của Mộ Dung Phục đặt trên tay Phong Ba Ác, ý bảo hân buông tay.

“Hừ!”. Lạnh lùng hừ một cái, Phong Ba Ác buông tay ra, khẩu khí lại như trước hàm chứa ý cảnh cáo mạnh mẽ,

“Tiểu quỷ, trước khi nói phải suy nghĩ một chút, miễn cho cái mạng nhỏ bị đánh mất”.

Đoàn Dự xoa xoa cái cổ, sau khi ho khan hai tiếng, cảm tức đối Mộ Dung Phục nói,

“Mộ Dung Phục, người khỏi giả mù sa mưa. Người tính toán đánh lên, cuối cùng vẫn là dùng rổ múc nước thôi, chỉ tổ công dã tràng”. Quay đầu lại hướng Phong Ba Ác nói,

“Một người lớn mà khi dễ một đứa bé, cái này mà gọi là anh hùng hảo hán!”.

Mộ Dung Phục mỉm cười rót chén trà đưa cho Đoàn Dự, nhưng bị hấn đẩy ra, y hỏi,

“Nói đến đây, ta có một nghi vấn”. Dem cái chén đặt lại trên bàn, Mộ Dung Phục quay người ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn hấn cười nói,

“Đoàn thế tử, người làm sao biết được ta muốn phục hưng Yên quốc? Việc này là chuyện tuyệt mật của Mộ Dung gia, không phải người Mộ Dung gia, không thể nào biết được”.

Đoàn Dự trong lòng giật thót, tay nắm chặt thành quyền.

Nguy rồi! Lúc này nghe được độc kế của Mộ Dung Phục, chính mình hăng máu xông vào, nói ra lời lúc này mà hoàn toàn không suy nghĩ, hiện tại ván đã đóng thuyền, cũng không thể làm trò hai mặt, sao nói bọn họ nghe nhầm được?

Đoàn Dự ở trong lòng suy nghĩ rất nhanh, nói,

“Muốn ta cho người biết cũng được, trừ phi người giải đáp cho ta ba vấn đề trước”.

Thấy Phong Ba Ác hình như lại muốn nổi giận, Mộ Dung Phục cười nhẹ nhu hòa phất tay, làm cho hấn lui ra một bên, hướng Đoàn Dự nói, “Người hỏi đi”.

“Thứ nhất... “. Đoàn Dự hắng giọng một cái, bị con mắt tràn đầy ý cười của Mộ Dung nhìn thẳng, hấn bỗng nhiên có loại cảm giác mình là kẻ trộm bị phát hiện,

“Ta nghe người nói, phải khiến cho Tây Hạ và Đại Lý khai chiến, người dựa vào cái gì nắm chắc như vậy, sự tình sẽ tiến hành theo suy nghĩ của người sao?”.

Trong nguyên tác không có ghi chép việc Tây Hạ và Đại Lý khai chiến, bất quá Mộ Dung Phục âm hiểm có thừa, ngay cả nghĩa tử của Đoàn Diên Khánh y cũng đều nguyên ý làm, khó mà nói y sẽ không vì phục quốc mà làm ra những chuyện vô sỉ hơn.

Mộ Dung Phục phất tay áo trắng tinh như tuyết, khóe môi câu lên nói,

“Chỉ cần ta bắt chước bút tích của Trần Nam Vương trong phong thư, cho dù Bảo Định để biết hoàng đế của mình đến Yên Tử Oa. Nhưng có người nào có thể chứng minh Trần Nam Vương đang ở Yên Tử Oa?”. Thấy Đoàn Dự sắc mặt hơi tái đi, Mộ Dung Phục dừng lại một chút rồi nói,

“Đương nhiên, chỉ có thư của Trần Nam Vương thôi thì không đủ. Nếu vua Tây Hạ tự tay viết tín hàm cùng ngọc ấn, mà Mộ Dung Phục ta lại tự mình đưa về Đại Lý, người nói xem, Bảo Định để còn không thể hoài nghi sao?”.

Đoàn Dự nhú mày, trầm nghĩ, cho dù Mộ Dung Phục có thể giả tạo thư của vua Tây Hạ, nhưng ngọc ấn này thì không thể giả tạo. Y đã có biện pháp đóng ngọc ấn lên thư, có thể thấy được tâm kế không tầm thường.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự vẫn cảm thấy không cam lòng, lại hỏi,

“Nói như vậy, thư của Vương phu nhân, cũng là do người tạo ra?”.

Mộ Dung Phục đứng dậy đến gần Đoàn Dự, con người trong vẻ lạnh lùng, ý cười ôn nhu dao động,

“Đúng vậy. Còn một vấn đề cuối cùng, có thể suy nghĩ cẩn thận, nhưng hỏi xong, người phải thành thành thật thật trả lời câu hỏi của ta”.

Khóe miệng Đoàn Dự khẽ nhếch, nguyên bản đã nghĩ rất kỹ vấn đề thứ ba ở trong lòng. Sau một hồi cúi đầu âm thầm, hấn rốt cục ngẩng lên nhìn Mộ Dung Phục, thiên chân vô tà hỏi,

“Người có thể không nhốt ta không?”.

Phong Ba Ác đang bưng chén trà lên uống, vừa nghe thấy Đoàn Dự hỏi vậy, nước trà bỗng nghẹn lại ở giữa cổ họng, thiếu chút nữa là phun ra.

Mộ Dung Phục sững sốt, nhưng ngay lập tức hoàn hồn. Thấy đôi mắt to tròn đen láy của Đoàn Dự chớp chớp nhìn mình, tay không khỏi vươn lên hung hăng nhéo hai gò má phần nộn của hắn, sau khi cảm thán một chút, liền cười tủm tỉm hỏi lại,

“Người cảm thấy được sao?”.

Xoa xoa khuôn mặt, Đoàn Dự nghĩ cái gì trong tâm Mộ Dung Phục đều có. Cư nhiên lại nhéo má lão tử như vậy, Mộ Dung Phục người!

Mặc dù trong lòng mắng chửi y hung bạo, nhưng trên mặt lại tươi cười sáng lạn,

“Vì cái gì không được? Người muốn phục quốc, còn nhiều phương pháp nha. Huống hồ, cho dù Đại Lý và Tây Hạ khai chiến, người cũng không được lợi gì nhiều. Hơn nữa, Tống Liêu sẽ thừa dịp mà xông vào, đến lúc đó, nếu Đại Lý cùng Tây Hạ bị Tống Liêu chiếm lấy, ý đồ phục quốc của người chỉ xa hơn thêm mà thôi”.

Mộ Dung Phục nhướng mi cười khê, trong ánh mắt chợt lóe lên tia bất thường,

“Người nói vậy, cũng có vài phần đạo lý”. Ngón tay mân mê phiến quạt, bước chân thong thả vừa đi vừa nói,

“Nhưng dù có vì mấy lời của người, ta cũng sẽ không buông tha kế hoạch đã định”. Xoay người nhìn về phía Đoàn Dự, Mộ Dung Phục cười đến vô hại,

“Không bằng, người cho ta vài lý do, thuyết phục ta không nhốt người, không khơi mào đại chiến của Đại Lý cùng Tây Hạ, thế nào?”.

Trên lưng Đoàn Dự phủ một tầng mồ hôi, đáy lòng thâm mắng, đồ biến thái! Ta không phải con giun trong bụng người, còn lý do nào có thể thuyết phục được người.

Nhưng dù thế nào, cũng phải tìm ra lý do. Không thể đem tác phẩm của lão Kim chôn vùi trong tay hắn — vạn nhất Mộ Dung Phục thật sự phục quốc, vậy hắn chính là tội nhân thiên cổ a!

Sờ sờ chớp mũi, Đoàn Dự vắt hết óc mà nói,

“Này, người nghĩ xem a! Đoàn Chính Thuần... Ta ý nói cha ta, hắn cũng không phải kẻ ngốc, vạn nhất kế hoạch của người bị bại lộ, thanh danh của Nam Mộ Dung bị đánh mất là việc nhỏ, không thể phục quốc mới là việc lớn. Còn có... “. Nội tâm Đoàn Dự như bị thiêu đốt, cũng không biết có hiệu quả hay không, liền hướng mặt bàn vỗ xuống,

“Người nếu muốn phục quốc, dùng mưu kế này không tốt, vừa mạo hiểm lại dễ thất bại. Còn không bằng... “. Đoàn Dự cắn răng, cố ý làm cho lời nói mơ hồ không rõ,

“Tìm công chúa Tây Hạ, làm Phò mã của nàng. Lấy tư sắc của người, dùng mỹ nam kế không phải dễ dàng sao”.

Mộ Dung Phục mới nghe lời hắn nói lúc đầu rất có đạo lý, cũng không nghĩ cuối cùng lại nói ra một câu ‘tư sắc’ ‘mỹ nam kế’, nhất thời dở khóc dở cười.

Thấy Đoàn Dự vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, Mộ Dung Phục nhin cười gật đầu,

“Mỹ nam kế, ân, không tồi, đúng là ý kiến hay”.

Dời bước đi đến bên người Đoàn Dự, Mộ Dung Phục nửa ngồi xổm xuống, khước miệng khê nhếch, làm tăng thêm vài phần tuấn dật tiêu sái,

“Đoàn thế tử giải thích quả nhiên không giống với người thường, tại hạ vô cùng khâm phục”.

Đoàn Dự ở trong lòng trở mắt một cái, thâm nghĩ, người còn nói dối a! Trong nguyên tác, khi công chúa Tây Hạ kén phò mã, người so với người khác còn nhanh chân hơn.

“Nói như vậy, người đồng ý không nhốt ta?”. Trong lòng tính toán, Đoàn Dự thực không chí khí nhếch miệng cười hỏi.

“Ân”. Mộ Dung Phục vuốt ve đỉnh đầu Đoàn Dự, đương nhiên cũng nhân cơ hội vỗ nhẹ, “Nếu phải làm phò mã, đương nhiên sẽ không thể nhốt người”.

Đoàn Dự thở phào một hơi, mới thấy tâm tình thư thả hai phần, đột nhiên cảm giác câu nói sau cùng của Mộ Dung Phục, như thế nào cảm giác lại không đúng? Giống như có gì đó nói không nên lời, rồi lại nghĩ không rõ ràng, đến tột cùng là lạ ở chỗ nào.

Quên đi quên đi! Đoàn Dự lắc lắc đầu, đem suy nghĩ dư thừa đánh bay khỏi não. Chỉ cần mình an toàn, chỉ cần thẳng nhai này không phá hư nội dung tốt đẹp của vở kịch, chuyện gì cũng không sao cả.

“Vây quyết định như vậy đi”. Mộ Dung Phục đưa tay sờ lên mặt Đoàn Dự, nghĩ muốn nhéo, nhưng đành phải nhịn, buông tay tha cho.

“A?”. Đoàn Dự như đang đi vào cõi thần tiên, cũng không nghĩ nhiều đến thâm ý trong lời nói của Mộ Dung Phục, dùng sức gật đầu đáp,

“Ân, liền như vậy đi!”.

“Phong tứ ca”. Mộ Dung Phục đứng dậy, bưng một tách trà khác đưa cho Đoàn Dự, miệng không quên hướng Phong Ba Ác nói,

“Người làm chứng đi, miễn cho tương lai Đoàn thế tử chống chế”. Sau khi thấy Phong Ba Ác gật đầu, y đem tách trà nhét vào tay Đoàn Dự. Nhìn hần uống liền một hơi, y nói tiếp,

“Như vậy, hiện tại có thể nói cho ta biết, vì sao người biết chuyện Mộ Dung gia ta muốn phục quốc?”

10. Chương 10

Đoàn Dự phun một miệng trà ra ngoài, Mộ Dung Phục nhanh tay lẹ mắt thi triển phiến quạt lên đỡ, toàn bộ nước trà đều bắn lên quạt giấy.

Liếc mắt nhìn Đoàn Dự một cái, Mộ Dung Phục đem phiến quạt ném lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, tự tiểu phi tiểu hồi,

“Đoàn thế tử, hiện tại có thể nói chưa?”.

Đoàn Dự nội tâm giống như đang chạy đua, ngọn lửa trong lòng mãnh liệt thiêu đốt.

Vì cái gì? Vì cái gì? Đoàn Dự gấp đến độ muốn chạy quanh tại chỗ, mồ hôi trên trán đã đổ ra không ít.

“Đúng vậy... ân... “. Đoàn Dự cắn chặt răng, nhắm mắt hô đại,

“Đúng vậy, là bá phụ của ta nói”.

“Bảo Định đế?”. Mộ Dung Phục nhíu mày, thản nhiên nói,

“Nói tiếp đi”.

Đoàn Dự miễn cưỡng mỉm cười, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên mà run rẩy, ấp úng nói,

“Năm đó... Cha người Mộ Dung Bác bị thương lúc ở Nhạ Môn Quan... Vừa lúc bá phụ thấy được liền cứu cha người”. Vừa nói, vừa trộm đánh giá sắc mặt của Mộ Dung Phục. Thấy y ngồi bên bàn mặt không biến sắc, cũng không biết nghĩ cái gì. Đoàn Dự nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục bịa chuyện nói,

“Trong quá trình cứu, cha người làm rớt một phong thư, bên trong viết chút chuyện liên quan đến phục quốc. Bá phụ ta nhìn thấy, chờ sau khi cha người thương thế ổn định, mới khuyên hần không thể vọng tưởng bừa bãi”.

Hơi tạm dừng, thuận khẩu khí, Đoàn Dự cảm thấy mình càng nói càng thông thuận,

“Cha người vì cảm tạ ân cứu mạng của bá phụ ta, liền đem bí mật này nói ra, cũng khẩn cầu hần giữ bí mật. Bá phụ ta là người nhân hậu, không đành lòng đánh vỡ mộng phục quốc của cha người, cho nên đã hứa hẹn, Đại Lý sẽ ở chỗ trung lập, không giúp cũng không ngăn trở. Về sau, ta tiến vào thư phòng bá phụ, thấy được một đoạn ngắn mới biết được”. Nói xong, lại trộm liếc Mộ Dung Phục một cái, nhỏ giọng kết thúc,

“Chính là như vậy”.

Hai mắt Mộ Dung Phục khẽ chớp, con ngươi đen như mực hóa thành mặt nước động lòng người, có một tia sáng lóe lên, cũng không rõ đang nghĩ gì.

Đoàn Dự cũng không dám tự tiện mở miệng, chỉ đứng một bên lẳng lặng chờ.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Phục mới chậm rãi hỏi,

“Nói như vậy, bá phụ người nhớ kỹ việc này?”. Trong lời nói nhẹ nhàng ẩn một sự áp bách vô hình.

Đoàn Dự vội nói,

“Bá phụ có nói, việc này hần chưa bao giờ kể cho kẻ nào. Về sau, cũng đem bản ghi nhớ đó đốt đi”. Sở Mộ Dung Phục không tin, lại đáng thương mà bổ sung thêm,

“Vì việc này, bá phụ còn hung hăng trừng phạt ta”.

Giương mắt nhìn về phía Đoàn Dự, thấy hần ủy khuất, Mộ Dung Phục không khỏi cười nói,

“Nga? Bá phụ người trừng phạt người như thế nào?”.

Áp lực trong không khí ngưng trọng, nhưng nhờ nụ cười này của Mộ Dung Phục, nháy mắt tan rã. Không khí lần thứ hai thoải mái trở lại.

Cũng không biết Mộ Dung Phục đến tột cùng tin được bao nhiêu, nhưng thấy y không hề truy vấn, Đoàn Dự không khỏi thở nhẹ một hơi, thiếu chút nữa mà ngã xuống đất.

Thân thủ lặng lẽ xoa xoa thái dương đầy mồ hôi, Đoàn Dự thuận miệng đáp,

“Phạt ta chép mười lần Đạo Đức Kinh, còn nói nếu tái phạm sẽ phạt chép gấp bội”. Nói xong, ngẩng đầu liếc Mộ Dung Phục, đã thấy y cười dài mà nhìn mình, vừa rồi động tác lau mồ hôi, cũng bị y nhất nhất thu vào trong mắt.

Đoàn Dự vội rút tay về, xấu hổ mà nở nụ cười, cúi đầu không hề nói gì thêm.

Nếu chuyện này có thể bình an quay về Đại Lý, không cần biết nội dung vở kịch phát triển thế nào, hần tuyệt đối sẽ không xuất môn.

Ở nhà tuy rằng có điểm nhàm chán, nhưng so với việc sống cùng tên Mộ Dung Phục này quả thật tốt hơn rất nhiều. Nói đến tâm kế lòng dạ, hần đúng là không phải đối thủ của y. Vạn không nghĩ qua là bị y nhìn thấu da thịt, đây chính là bị chết rất oan.

Còn đang mải mê suy nghĩ, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến câu hỏi phảng phất lơ đãng của Mộ Dung Phục,

“Nói như vậy, thế tử đối Đạo Đức Kinh, nhất định là thuộc như lòng bàn tay”.

Đoàn Dự tâm âm âm nổ mạnh, trong óc giống như gặp sóng thần dâng lên. Y không phải là muốn ta đọc Đạo Đức Kinh cho y nghe chứ?!

Đoàn Dự giờ phút này muốn chết quá cho xong. Nghĩ đến câu nói của Mộ Dung Phục, không khỏi như lâm đại nạn, sắc mặt như tro tàn, trên lưng chảy ra một tầng mồ hôi.

Nhắm mắt chờ đợi ‘tử vong’ đến, một lát sau, cảm thấy bàn tay Mộ Dung Phục xoa xoa đầu hần ôn nhu nói,

“Được rồi, để ta sai người đưa người quay về nghỉ ngơi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này xem... “. Lấy khăn tay lau đi mồ hôi trên mặt Đoàn Dự, trêu tức nói,

“Mồ hôi đều có thể rửa mặt được”.

Nhìn theo bóng Đoàn Dự trở về phòng, Mộ Dung Phục lúc này mới dương môi cười, tựa như lắm bầm hương Phong Ba Ác nói,

“Thật là một đứa nhỏ thú vị, cùng hần nói chuyện xong, tâm tình thoải mái không ít”.

“Công tử gia”. Phong Ba Ác nhú mày, đang muốn mở miệng, Mộ Dung Phục cũng không quay đầu mà phất tay nói,

“Không cần nhiều lời, ta tự biết chừng mực.”

Nghe Mộ Dung Phục nói vậy, Phong Ba Ác cũng yên lòng không nhắc lại.

Mấy ngày ở Yến Tử Oa, Đoàn Dự luôn tìm cơ hội hỏi Mộ Dung Phục, vì sao còn chưa thấy Đoàn Chính Thuần đến?

Khi được hỏi, Mộ Dung Phục đang đứng ở cửa thôn trang phân phó tì nữ đi làm một số việc, nghe được Đoàn Dự ở phía sau đặt nghi vấn, phất tay bảo tì nữ lui xuống, trở lại hướng hần cười nói,

“Thiếu chút nữa quên nói cho thế tử, Trần Nam Vương đã quay về Đại Lý rồi”.

“Cái gì!”. Đoàn Dự từng bước tiến lên muốn kéo vạt áo Mộ Dung Phục, lại nhớ ra chiều cao của mình nên sửa lại bắt lấy tay áo y, cả giận nói,

“Hắn tại sao lại quay về? Người đã sử dụng quỷ kế gì?”.

Mộ Dung Phục co ngón tay, ‘ba’ một tiếng búng lên đầu Đoàn Dự,

“Ta đáp ứng hần tự mình đưa người quay về Đại Lý, cho nên hần liền trở về”.

Đoàn Dự vuốt chỗ đau bị Mộ Dung Phục búng, hận không thể lấy đao chém y mấy nhát,

“Người nói thật chứ?”. Cái này có nhân chứng hay không?

Không có quạt, mượn tay búng người, thật sự là không bị chém thì không biết đau mà.

“Thật”. Mộ Dung Phục ý cười tràn đầy, tiếp nhận thanh linh bảo kiếm từ tay tì nữ, hướng Đoàn Dự nói,

“Đi thôi!”

Thấy Mộ Dung Phục cất bước đến chiếc thuyền nhỏ bên bờ, Đoàn Dự khẳng định y quả nhiên muốn đưa mình quay về Đại Lý, vội cao hứng phấn chấn mà đi theo, mới một cước bước lên thuyền, chỉ thấy Mộ Dung Phục cười tủm tỉm nói,

“Đưa người trở về là việc nhất định. Nhưng về phần khi nào đưa, ta cũng không dám chắc”.

Đoàn Dự trượt chân, thiếu chút nữa ngã xuống thuyền. May mắn hần nhanh tay lẹ mắt một phen đỡ lấy thân thuyền, lúc này mới chặt vật đứng lên.

“Người quả nhiên là đùa giỡn ta!”. Đoàn Dự tức giận ra chiêu đánh về phía Mộ Dung Phục, nhưng lại bị y dễ dàng đỡ được.

“Tại hạ khi nào đùa giỡn thế tử?”. Mộ Dung Phục dương kiếm ngăn cản chiêu thức của Đoàn Dự, thần sắc nhận ra lỗi sửa sai nói,

“Ta bắt quá chỉ chọc người mà thôi”.

Đoàn Dự tức đến hộc máu. Trước kia như thế nào không biết, Mộ Dung Phục cư nhiên là tên hèn hạ vô sỉ như vậy?

Khi hần đọc ‘Thiên Long Bát Bộ’, mặc dù không nói tới con người Mộ Dung Phục, nhưng ít ra cũng hiểu tám chín phần. Liền như thế nào không nhìn ra, bề ngoài y âm hiểm giả dối dễ tiện, nhưng vẫn ẩn chứa một dã tâm vô liêm sỉ như vậy?

Chiếc thuyền vững vàng rời khỏi Yến Tử Oa, tì nữ đứng đầu thuyền đón gió mà cười. Nghe Đoàn Dự và Mộ Dung Phục cãi nhau phía sau, trong lòng chỉ cảm thấy thú vị vụn vặt.

Phóng mắt ngắm nhìn Thái Hồ yên ba mênh mông, tì nữ mở miệng ngâm xướng,

“Sao phải đẩy nước vội, chơi thuyền về thiên sử. Đôi chim yến bay đến, người còn thức cổ đẩy sào. Mùa xuân cũng đã tới, hoa rơi lại thêm hương. Hàng năm chim yến lại bay đi, đêm tối lại quần quýt ái ân.”

Tiếng ca sâu lắng, xúc động. Đoàn Dự mặc dù nghe rất hay, nhưng vẫn không khỏi nổi lên một trận da gà. Thăm nghĩ trong lòng, Mộ Dung Phục này đã tự thiếp vàng trên mặt, nhất thủ Giang Nam, cư nhiên còn muốn thêm cả những lời “người còn thức cổ đầy sào, đêm tối lại quần quýt ái ân”.

Quay đầu thấy Mộ Dung Phục đang nhắm mắt, Đoàn Dự nghĩ không bằng cứ đẩy y xuống Thái Hồ, ý niệm trong đầu vừa lóe lên, chợt nghe người bên cạnh mắt không mở nói,

“Đoàn thể tử vẫn là nên an phận ngồi là tốt. Hiện cũng đã ra khỏi Yến Tử Oa, nếu rơi xuống nước thì sẽ không có xiêm y mà thay đâu”.

Đoàn Dự hung hăng nheo mắt, sau khi ở trong lòng thăm mắng một câu ‘ngàn năm lão yêu’, đơn giản nghiêng đầu nhìn về hướng khác, không phản ứng lại y.

Cảm thấy người bên cạnh hờn dỗi, Mộ Dung Phục hé môi cười nhạt.

Gió hồ thoảng qua, mang theo hương thủy lộ tràn vào mũi, chiếc thuyền từ từ lay động, nháy mắt đã biến mất dạng.

11. Chương 11

Chiếc thuyền vòng qua Yến Tử Oa đi về phía Bắc. Mấy canh giờ sau, ngừng lại ở Vô Tích thủy tạ.

Mộ Dung Phục bước lên bờ, rồi quay lại có ý muốn giúp đỡ Đoàn Dự, lại bị hất một chưởng đẩy ra.

Mộ Dung Phục cười cười, không nói gì cả, xoay người dọc theo đường đá đi vào thành Vô Tích.

Đoàn Dự sau khi cảm tạ tì nữ xong, vài bước đuổi theo Mộ Dung Phục nói,

“Người ta chèo thuyền cũng thực vất vả, ngươi lại không nói gì mà bỏ đi, thật không có lễ phép”.

Mộ Dung Phục không ngừng bước vừa đi vừa nói,

“VẬY LẦN SAU NGƯỜI TỚI CHèo thuyền cũng được”.

“Ngươi...”.

Đoàn Dự tức giận không nói nên lời. Muốn phản bác nhưng lại không nghĩ được câu nào, đành phải nổi giận đùng đùng hung hăng đạp mạnh lên chân y phía trước, nhưng lại bị y nhanh chóng tránh thoát.

Mộ Dung Phục ý cười dạt dào như gió xuân. Đoàn Dự vẻ mặt đầy lửa giận, con ngươi cũng vì thế mà càng đen láy, vẻ mặt cảm tức thăm nghĩ muốn lột sạch cái bản mặt cười đều cáng kia của Mộ Dung Phục.

“Đói bụng không?”. Không để tâm Đoàn Dự tức giận thế nào, Mộ Dung Phục mắt nhìn từ lâu bên cạnh, cười nói,

“Đi vào ăn một chút gì đi, phục hồi chân khí rồi thì tiếp tục nháo”.

Đoàn Dự nghe lời nói của y đầy sự chế nhạo, tức giận trừng mắt liếc y một cái, hất lượt qua thân mình y đi vào từ lâu, hùng hổ hướng lầu hai mà bước tới.

Tiểu nhị chạy lại tiếp đón, Đoàn Dự liếc mắt nhìn Mộ Dung Phục đang đến, vội lớn tiếng nói,

“Tiểu nhị, ở đây có thức ăn gì ngon thì đem lên hết đi”. Tay chỉ chỉ Mộ Dung Phục nói,

“Vị công tử này sẽ trả tiền”.

Mộ Dung Phục đến chỗ Đoàn Dự ngồi xuống, đem kiếm gác cạnh bàn cười nói,

“Đoàn thể tử thật đúng là, ngươi không lo sẽ ăn không hết sao?”.

“Ta không lo gì cả”. Đoàn Dự nắm đôi đũa lên, cười hì hì nói,

“Mộ Dung Phục ngươi không phải có nhiều tiền sao? Vàng bạc châu báu gì cũng không thiếu. Ăn có mấy món như vậy cũng đau lòng sao?”.

Mộ Dung Phục bưng ấm trà rót vào chén, đưa tới trước mặt Đoàn Dự, chậm rì rì nói,

“Ngân lượng này nếu tiêu trên người người, ta đương nhiên không đau lòng. Dù sao...”. Y giương mắt xem xét Đoàn Dự đang uống trà, ý vị thâm trường nói,

“Chúng ta rất nhanh sẽ là người một nhà”.

“Phốc...”.

Đoàn Dự phun toàn bộ trà đang uống lên bàn,

“Tôi địa ngục mà thành người một nhà đi”. Đem cái chén đặt mạnh xuống bàn,

“Ai với người là người một nhà?”. Thật sự là đã gặp không ít người không biết xấu hổ, nhưng lại chưa từng thấy qua kẻ vô sỉ nào mà không biết xấu hổ như vậy.

Mộ Dung Phục bưng tách trà thản nhiên uống liền một hơi nói,

“Người lại ở trong lòng máng ta, có phải hay không?”.

Mấy ngày ở chung, Đoàn Dự cũng coi như nhìn thấu một nửa tính tình của Mộ Dung Phục. Biết y sẽ không tức giận, hắn đơn giản một hơi thừa nhận,

“Người đã biết còn hỏi”.

Quả nhiên, Mộ Dung Phục không chút buồn bực, chỉ cười nói,

“Đoàn thể tử vẫn ngay thẳng đáng yêu như vậy, quả nhiên là rất thú vị”.

Nụ cười kia lọt vào mắt Đoàn Dự, kích thích hắn nổi một tảng da gà, hắn nhú mày,

“Thật là ghê tởm, phi!”.

Mới nói xong, chỉ thấy mấy tên khát cái bước lên lầu, đi xin một vòng, rồi tới bàn mà Mộ Dung Phục và Đoàn Dự đang ngồi, một tên khát cái nói,

“Đại gia, xin hãy thương xót!”. Vừa nói, cái chén bể trong tay run rẩy đưa lên, một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi Đoàn Dự.

Thấy Mộ Dung Phục hoàn toàn không có phản ứng gì, Đoàn Dự đứng dậy đi qua, sau một hồi ở trên người y sờ soạng lung tung, hắn đem nguyên túi bạc ném vào cái chén của tên khát cái kia, khoát tay nói,

“Toàn bộ đều cho người”.

Mấy tên khát cái kia giống như được đại xá, sau khi dập đầu cảm tạ không ngừng mới tràn đầy cảm kích mà rời đi.

Tiểu nhị đã bê đồ ăn mang lên, Đoàn Dự cũng không chờ người khác tiếp đón, liền dương đưa ra ăn.

Mộ Dung Phục một bên uống chè xanh, nhìn Đoàn Dự như lang thôn hổ yết nói,

“Đoàn thể tử thật đúng là hào phóng”.

“Tất nhiên rồi”. Đoàn Dự miệng đầy đồ ăn, lúng búng mà nói tiếp,

“Dù sao cũng là tiền của người mà. Thế nào, đau lòng sao?”.

“Cũng không hẳn là vậy”. Mộ Dung Phục chậm rãi nói,

“Chính là ta sợ lát nữa, tâm thể tử sẽ rất đau”.

“Vì cái gì cơ chứ?”. Đoàn Dự vui đầu, thuận miệng hỏi.

Mộ Dung Phục cười tủm tỉm nói,

“Người vừa rồi tốt bụng như vậy, đem ngân lượng của ta cho tên khát cái kia, bữa cơm này, thể tử muốn tự mình trả sao?”.

Vừa dứt lời, Đoàn Dự một hơi nuốt đồ ăn vào khí quản, cảm giác cay lè lập tức xông lên não, nước mắt thoáng chốc tràn ra.

Bụng chén trà lên hộp một hơi, thật vất vả thuận khí, Đoàn Dự lúc này mới hỏi,

“Cái gì! Người không có tiền trả?”

“Vốn là có”. Mộ Dung Phục vẻ mặt vô tội, nhún vai nói,

“Nhưng vừa rồi người đã đem toàn bộ ngân lượng của ta tặng cho tên khất cái kia, người quên rồi sao?”

“Người!”. Đoàn Dự đập bàn đứng lên, cảm thấy tiếng quát của mình làm mọi người chú ý, đành phải ngồi xuống, dè dặt thanh âm nói,

“Người không có tiền sao không nói sớm? Sớm biết, ta sẽ không gọi tiểu nhị mang thức ăn lên. Hiện tại, ta đã ăn hết một nửa, người bảo ta làm sao bây giờ?”

Mộ Dung Phục bữu môi nhìn thức ăn trên bàn ý bảo,

“Đồ ăn này người đã ăn, đương nhiên là người sẽ chịu trách nhiệm, ta quản không được”.

“Người, người thật là vô sỉ”. Đoàn Dự chỉ tay vào Mộ Dung Phục, nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên,

“Giờ mới nói mặc kệ ta. Nếu không phải tại người, ta bây giờ còn ở vương phủ hảo hảo làm tiểu vương gia, còn sợ nghèo túng sao?”

Mộ Dung Phục thân thủ đẩy ngón tay Đoàn Dự, ánh mắt mờ mịt hỏi han,

“Nhưng là không có ngân lượng, người bảo ta làm sao giúp người?”

“Người...”

Đoàn Dự nhất thời ghen hờn.

Hắn xác định, Mộ Dung Phục lần này tuyệt đối là cố ý. Y giả bộ không có biện pháp như vậy, chính là muốn làm cho hắn phải cầu xin y.

Đoàn Dự bữu môi, cảm giận đứng dậy, một thân đơn độc ngông nghênh nhìn y nói,

“Ta sẽ KHÔNG cầu xin người”. Nói xong, bước tới đại sảnh, hướng mọi người ngồi bốn phía chấp tay nói,

“Các vị anh hùng hảo hán, tại hạ Đoàn Dự Đại Lý, bị người khác hãm hại đưa đến chỗ này. Hiện trên người không có một phân tiền, nếu các vị chịu ra tay tương trợ, ngày sau Đoàn Dự nhất định sẽ đáp lại đại ân đại đức của các vị”.

Mộ Dung Phục ngồi tại chỗ, cười dài nhìn Đoàn Dự trong đại sảnh chấp tay xin giúp đỡ, tay y cầm một túi ngân lượng lấy ra từ tay áo, trong lòng thầm khen ngợi hắn.

Hắn tuổi tác còn nhỏ, lại có thể không sợ hãi như vậy, cũng thật không tầm thường. Bất quá...

Mộ Dung Phục nhìn quanh một vòng, thấy người bên ngoài không phải thờ ơ thì là cười nhạo, không một ai ra tay tương trợ, y không khỏi cười thầm lắc đầu.

Đoàn Dự đứng trong đại sảnh chờ một lúc lâu, phát hiện cứ nhiên không một người lên tiếng, không khỏi nổi trận lôi đình, quát lớn,

“Uy! Các người có phải giang hồ nghĩa sĩ hay không? Như thế nào thấy chết mà không cứu? Thật uổng công TV đem các người diễn thành đại hiệp nghĩa sĩ, nguyên lai đều là bo bo giữ mình, hạng người trong ngoài không đồng nhất!”.

Mới vừa nói xong, mọi người đều tức giận, đang muốn mở miệng giáo huấn tiểu oa nhi không biết trời cao đất rộng kia, lại nghe thấy tiếng cười sang sảng từ một góc truyền ra.

“Hảo, hảo, hảo!”. Liên tiếp ba chữ hảo làm Đoàn Dự phải nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên từ bàn phía đông đi ra, trong miệng không ngừng khen ngợi,

“Hảo một tiểu oa nhi, tuy ngôn ngữ sắc bén không buông tha người khác, nhưng mỗi chữ đều ẩn giấu huyền cơ, thật so với chúng ta sống uống phí tuổi tác, lại thẳng thắn hơn”.

Thiếu niên ước chừng hai mươi tuổi, mặc một bộ y phục màu xanh điểm chút trắng. Mày rậm mắt to, mũi cao miệng rộng, khuôn mặt chữ điền, Đoàn Dự vừa thấy đã đoán được tám chín phần —— người này không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định là Kiều Phong.

Đoàn Dự trong lòng kích động, thiếu chút nữa là đi lên ôm lấy người này khóc hô to: Đại ca a! Ngài như thế nào bây giờ mới đến?

Tuy trong lòng nghĩ muốn vậy, nhưng chung quy không dám hành động bậy bạ. Chỉ vì Kiều Phong hiện tại tuổi còn trẻ, cùng Đoàn Dự cũng không phải huynh đệ kết nghĩa.

Kiểm chế nội tâm, Đoàn Dự tiến lên hướng Kiều Phong chấp tay,

“Đa tạ anh hùng, xin hỏi quý tính đại danh”.

Kiều Phong đưa tay xoa đầu Đoàn Dự, cười to nói,

“Cái gì mà anh hùng, tiểu oa nhi cứ cầm lấy ngân lượng này mà đi trả tiền thức ăn đi, ngày sau nếu có thể gặp nhau, ta và người quả thực hữu duyên”. Nói xong, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc đặt vào tay Đoàn Dự, xoay người đi nhanh xuống lầu.

Đoàn Dự vài bước đuổi theo, phía sau lại bị người khác một phen túm trụ quay trở về. Quay đầu lại, chỉ thấy Mộ Dung Phục ý cười tràn đầy nói,

“Xem ra, Đoàn thể tử là có mới nói cũ a!”.

Đoàn Dự bị y kéo về bàn, tứ chi một trận đánh đá loạn xạ, mắng to,

“Mộ Dung Phục, ngươi mau thả ta ra. Ta không đi theo ngươi, ta muốn đi theo người kia. Người ta so với ngươi tốt hơn nhiều, lại không vô liêm sỉ như ngươi, chuyên đem ta ra làm trò cười”.

Mộ Dung Phục kéo hẳn ngồi xuống, cười nói,

“Đoàn thể tử, ngươi nói sai rồi, không phải ngươi đi theo ta. Ngươi đã quên rồi sao? Phải là ta đi theo ngươi mới đúng”.

“Nói nhảm!”. Đoàn Dự đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói,

“Ngươi cho ta là kẻ ngốc? Ngươi đi theo ta sao còn đối xử với ta như vậy, ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin lời nói của ngươi sao?”

“Ngươi còn không ngốc sao?”. Mộ Dung Phục hỏi lại,

“Ngươi không tin ta, vì sao đi theo ta đến nơi này?”.

Đoàn Dự lại một lần nữa bị y khiến cho không có đường cãi lại, một hơi nghẹn ở ngực khiến tâm hần càng thêm nhộn nhạo buồn bực.

“Không phải ngươi nói, muốn đưa ta quay về Đại Lý”. Đoàn Dự khàn khàn cổ nói.

“Ta nói đưa, ngươi liền tin?”. Mộ Dung Phục miệng cười sáng lạn, con ngươi chớp động,

“Vậy ngươi rốt cuộc là tin ta hay là không tin?”.

Đoàn Dự tức giận đem bạc đặt lên bàn, hét lớn một tiếng,

“Tiểu nhị tính tiền!”. Sau đó lủi xuống lầu.

Hừ! Biểu diễn cái gì. Trên bản đồ Trung Quốc, Vô Tích cách Đại Lý chỉ cách có một lóng tay. Ta không tin ta không thể quay về Đại Lý.

Đoàn Dự chạy khỏi tửu lâu, sai chân hướng ngã tư cuối đường chạy tới.

Mộ Dung Phục đem theo kiếm xuống lầu, thấy Đoàn Dự chạy mất mạng, không khỏi bật cười lắc đầu, thân mình thì triển khinh công đuổi theo.

12. Chương 12

Vài bước đuổi theo Đoàn Dự, Mộ Dung Phục đưa tay nhắc hấn lên, không nghỉ chân mà tiếp tục hướng phía trước bay đi.

Gió thổi vù vù bên tai, cây cối vùn vụt lướt bên người, Đoàn Dự bị Mộ Dung Phục ôm lấy, không thể giãy ra, liền há mồm hô to, gió mạnh mẽ thổi vào làm hấn phải khép miệng, yên lặng mà nằm trong lòng Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục càng bay càng nhanh, trong chớp lát đã ra khỏi thành Vô Tích. Đoàn Dự thấy y thân hình tiêu sái, đổi bước không thấy nữa điểm thờ dốc, không khỏi hăm mộ trong lòng, thầm nghĩ, chờ về sau ta học xong Lăng ba vi bộ cũng sẽ giống như y thôi, khinh công thật giống như đi tản bộ, không mang theo một tia thờ dốc.

Mới nghĩ xong, Mộ Dung Phục dừng lại, mang theo Đoàn Dự nhảy lên một cái cây cao, thấp giọng nói,

“Chớ nói gì, người nhìn kìa”.

Đoàn Dự vội vàng ngậm miệng lại, theo hướng chỉ của Mộ Dung Phục thì thấy, ở triền núi cách đó không xa, hai nhóm người đang đứng đối nhau, không khí rất là khẩn trương, có vẻ giống như sắp liều chết mà đánh nhau.

Cẩn thận nhìn lại, làm sao là hai ba người. Rõ ràng là một đám người đấu với Nam Hải Ngạc Thần Nhạc Lão Tam.

“Tại sao lại là hấn?”. Đoàn Dự nhỏ giọng hỏi,

“Hấn không phải nên trở về Tây Hạ sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Còn những người đó là ai? Bọn họ ở đó đã xảy ra chuyện gì? Không khí tại sao lại căng thẳng như vậy a?”.

Thấy hấn cứ hỏi liên tiếp không nghỉ, Mộ Dung Phục nhin cười ở bên tai Đoàn Dự đáp,

“Người hỏi ta, ta làm sao biết?”.

Một luồng khí ấm theo lỗ tai lùa vào vạt áo, Đoàn Dự chỉ cảm thấy da đầu run lên, hơi hơi dờn thân mình ra một chút, hướng người bên cạnh gằm nhẹ,

“Cách ta xa một chút!”.

Tay Mộ Dung Phục đặt bên hông Đoàn Dự bỗng dưng buông lỏng, hấn cả kinh thiếu chút nữa té xuống. Cũng may hấn nhanh tay lẹ mắt ôm lấy Mộ Dung Phục mới tránh khỏi bị vận rủi.

“Người làm sao vậy?”. Sau khi thân hình ổn định, Đoàn Dự hất đầu nói,

“Người có biết người thiếu chút nữa làm ta ngã chết hay không!”

Mộ Dung Phục tắc lưỡi lắc đầu,

“Người đứa nhỏ này, thật sự là khó hầu hạ. Là người bảo ta cách xa một chút, ta vừa động xong, người lại trách ta sao bỏ tay ra, vậy theo ý của người, ta nên làm như thế nào?”

Đoàn Dự giật mình nghĩ ngợi một lúc lâu mới phun ra được một câu,

“Dừng ở gần như vậy mà nói với ta là được”.

“Người nói là...”. Mộ Dung Phục mở miệng ở sau tai Đoàn Dự thổi nhẹ một hơi, ôn nhu hỏi,

“Như vậy sao?”.

Một cảm giác tê dại lan ra ở nơi bị hơi thở ấm nóng thổi vào, Đoàn Dự lấy khuỷu tay huých người bên cạnh, cả giận nói,

“Chính là như vậy, người bị lãng tai sao?”.

Mộ Dung Phục ngoảnh mặt làm ngơ, thân thủ néo néo tai Đoàn Dự, ngón tay khéo léo còn ác ý xoa nắn vành tai hấn,

“Cái tai nhỏ này so với thể tử còn đáng yêu hơn”.

Đoàn Dự vô pháp ẩn nhẫn, nổi giận gầm lên một tiếng,

“Mộ Dung Phục!”. Thanh âm không lớn, nhưng lại kinh động đám người cách đó không xa.

“Kẻ nào!”. Đám người kia ấn tay vào đao, đều muốn động thủ, giống như chỉ chờ Mộ Dung Phục xuất hiện liền rút đao hướng tới.

Mộ Dung Phục cũng biết hành tung bại lộ, không chút hoang mang, dán bên tai Đoàn Dự nói một câu,

“Ở chỗ này chờ ta”. Sau đó, thả người nhảy xuống đứng lại một chỗ.

Đoàn Dự vẫn luôn cho rằng Mộ Dung Phục là kẻ dễ tiện vô sỉ da mặt siêu dày, nhưng giờ phút này thấy y giống như thần tiên hạ phàm, khiến những người đó hoảng sợ kinh ngạc, hắn không khỏi cười nhạo, được võ lâm xưng là ‘Nam Mộ Dung’ cũng không phải là không có nguyên do. Chỉ thấy y phi thân hạ xuống như vậy, so với người khác mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nghĩ đến đây, nghe thấy đám người kia hướng Mộ Dung Phục gào thét hỏi tên, Đoàn Dự vội thu liễm tâm thần, cẩn thận quan sát.

Mộ Dung Phục không kiêu ngạo không xiểm nịnh, không thở dài cũng không hành lễ, chỉ thản nhiên nói,

“Tại hạ đi ngang qua đây, vô tình nhìn thấy các vị, xin các vị anh hùng hảo hán bỏ qua, tại hạ vô cùng cảm kích”.

Đám người kia thấy Mộ Dung Phục không phải đến giúp đỡ Nhạc Lão Tam, sắc mặt cũng hơi dịu đi một chút, nhưng khẩu khí vẫn hung ác như cũ,

“Nếu là đi ngang qua, vì sao lại ở trên cây nghe lén?”.

Mộ Dung Phục dương môi cười, nghe bên tai không khí đột nhiên xao động, y nghiêng đầu tránh, cổ gió kia liền hướng phía trước mà đánh tới. Chỉ nghe được một tiếng hét thảm, đám người kia hoảng hốt tản ra, nằm trên mặt đất là một thi thể máu chảy đầm đìa. Cái đầu lẩn lóc một bên, máu đỏ sẫm theo chỗ bị chặt phun ra như vòi nước ụt cả một vạt đất.

Đoàn Dự mặc dù đã xem truyện kiếm hiệp... nhiều năm, nhưng cảnh máu tươi đầm đìa này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, dạ dày lập tức một trận quay cuồng, miệng liền nôn thốc, tay chân nhũn ra, thiếu chút nữa mất khí lực mà ngã xuống.

“Nhạc Lão Tam, người dám giết huynh đệ trong bang ta!”. Đám người kia hoảng sợ lập tức hóa bi phẫn, đao kiếm, gậy trúc gồ lộp cộp, tư thế hết sức căng thẳng.

Đoàn Dự còn đang nôn mửa, mặt đắng gì đều bị nôn ra sạch sẽ. Tiếng xôn xao cách đó không xa vẫn không khiến cho hắn chú ý, hiện tại trong mũi đều toàn là mùi máu tươi nồng nặc, thân mình nhũn ra ghé vào thân cây, hai chân hắn giẫm lên khoảng không, bất ngờ không kịp đề phòng mà ngã xuống.

Tiếng kêu sợ hãi ở cổ họng còn chưa bật ra, một đạo thân ảnh từ phía sau bay tới, tiếp lấy Đoàn Dự rồi phi tới trước đám người kia đứng lại.

“Kiều huynh đệ đến rồi”. Đám người kia vừa thấy người đi tới, lập tức mừng rỡ nhảy lên phía trước hô lớn,

“Kiều huynh đệ, chính người này đã giết huynh đệ trong bang chúng ta”.

Người vừa tới đúng là Kiều Phong. Chỉ thấy hắn buông Đoàn Dự, hướng đám người đó chấp tay nói,

“Các vị, Kiều mỗ đến chậm”.

Mộ Dung Phục lúc thấy Đoàn Dự sắp ngã xuống, liền lắc mình tránh khỏi trảo phong của Nhạc Lão Tam, đánh một chưởng khí lại nơi vừa phát ra. Nhạc Lão Tam vốn yêu thích đánh nhau với người có võ công cao cường, thấy Mộ Dung Phục cầm kiếm chắn tới, động tác mang đầy nội lực, lập tức mừng rỡ trong lòng, liền nhảy xuống khỏi chiều đánh qua, miệng hô lên,

“Hảo hảo hảo, võ công của người không tồi, người theo ta đùa giỡn a. Vừa rồi đám rùa này thật sự là mất mặt, tuyệt không đánh, lão tử chỉ cần hai giây đã vụn gãy đầu bọn họ, thật vô nghĩa!”.

Đám người kia nghe Nhạc Lão Tam khẩu xuất cuồng ngôn như vậy, trong lòng phần nộ, đều muốn rút binh khí xông lên phía trước báo thù cho các huynh đệ bị giết, nhưng đã bị Kiều Phong ngăn lại.

Mộ Dung Phục không muốn cùng Nhạc Lão Tam dây dưa, sau khi lấy mấy chiêu ứng phó, thấy bên kia Đoàn Dự ngã mạnh xuống, đang muốn chạy ra đỡ hấn, năm ngón tay của Nhạc Lão Tam lại phóng lên, hai người liên tục đánh nhau, Mộ Dung Phục nhất thời không thoát thân được, trong lòng vừa phiền vừa vội.

Đoàn Dự sau khi được đặt xuống, tránh xa thi thể gần mình ra, mùi máu tươi càng lúc càng nồng đậm, lúc này ***g ngược lại đảo lộn, xoay người đi đến một bên nôn thốc nôn tháo.

Kiều Phong nhìn thoáng qua Đoàn Dự, tiến lên xem xét cổ thi thể, xúc động phần nộ hướng mọi người nói, “Từ miệng vết thương, xem ra huynh đệ trong bang đã bị giết từ trước, không phải cùng một người gây ra. Việc này đột ngột xảy ra, mọi người hãy điều tra trước rồi mới quyết định”.

Kiều Phong nói chuyện rất có lý, nhưng hấn mới nói xong, đám người Cái Bang đều cả giận phẫn bực,

“Rõ ràng là cùng một người giết chết, biện giải làm gì? Huynh đệ lúc trước chết ta không chứng kiến. Nhưng mới vừa rồi Vương huynh đệ bị ác nhân kia sát hại ngay trước mắt chúng ta, chẳng lẽ còn giả bộ không biết sao?”

Đoàn Dự khó khăn nôn hết uest vật trong dạ dày, thân mình dựa vào thân cây mà đứng dậy, thấy đám người Cái Bang đông đặc, lại thấy Mộ Dung Phục đang đối phó với Nhạc Lão Tam, lập tức nổi giận bưng bưng, tiến lên phía trước hất đầu nói,

“Uy! Ta nói các người nghe, thật sự là đứng nói chuyện không đau thắt lưng. Các người nếu muốn báo thù, tại sao không đi đối phó với ác nhân kia? Một đám ở bên cạnh đàm luận, lại để một người không quen biết thay các người chống đỡ, thật không biết xấu hổ”.

Nói xong câu cuối cùng, Đoàn Dự do chưa nôn hết mà hướng bọn họ phỉ nhổ một hơi.

Cũng chẳng trách dù Đoàn Dự chán ghét Mộ Dung Phục như vậy, lại muốn thay y nói chuyện, chỉ vì trong lòng Đoàn Dự, mọi chuyện thuần túy phân chia thành tốt và xấu. Mộ Dung Phục trêu đùa hấn, làm hấn có phản cảm, nhưng hiện giờ đệ tử Cái Bang cùng Nhạc Lão Tam đối địch, lại làm cho Mộ Dung Phục tự đứng nhận lấy tai họa, có thể nào kêu hấn không sinh khí?

Đoàn Dự chỉ cảm thấy việc này cực kỳ bất công, tuyệt đối không thể nói một chữ “hảo”, lập tức bất chấp tất cả tiến lên, sau một hồi võ mồm cực nhanh, mới thấy đệ tử Cái Bang sắc mặt đại biến, hình như có ý muốn giáo huấn mình, lúc này mới vội vàng vàng mà trốn sau lưng Kiều Phong.

Kiều Phong nguyên là một lòng một dạ chỉ để ý đến đệ tử Cái Bang, khi nghe Đoàn Dự nhắc nhở mới phát hiện Mộ Dung Phục cùng Nhạc Lão Tam đang đấu tới gấp rút. Từ bên ngoài đánh giá, Mộ Dung Phục kiếm pháp như nước chảy mây trôi, chiêu thức liên miên không dứt, nghiêm nhiên không cần đem hết toàn lực, cũng đã làm Nhạc Lão Tam đánh trả không xuể.

Kiều Phong trước trấn an đệ tử Cái Bang, sau mới đối Đoàn Dự nói,

“Vị huynh trưởng kia của người kiếm pháp trác tuyệt, chắc chắn sẽ không một mảy, vị huynh đệ xin hãy an tâm”.

Kiều Phong trời sinh tính rộng rãi dửng dưng, cũng không ngại Đoàn Dự tuổi tác còn nhỏ, nói chuyện với hấn như với người khác, còn dùng từ ‘huynh đệ’ mà xưng hô, hảo cảm trong lòng Đoàn Dự đối với hấn tăng thêm.

Trong lòng biết Kiều Phong tuyệt không để chuyện bất công xảy ra, nội tâm Đoàn Dự hơi yên ổn. Nghĩ lại muốn nói, quái! Chính mình không có việc gì sao lại thay y để tâm? Tốt nhất để y chết ở chỗ này, sau đó nội dung vở kịch không hề có Mộ Dung Phục, chính mình cũng không cần cả ngày lo lắng Yên Quốc được phục hưng, mười năm sau cũng vững vàng đường hoàng cười Vương Ngự Yên sống hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đoàn Dự không khỏi nhếch lên, mới cảm thấy trong lòng vui vẻ được hai phút, Mộ Dung Phục liền bức lui Nam Hải Ngạc Thần mà thả người nhảy đến, ôm lấy Đoàn Dự bay trở về cành cây, cất cao giọng nói,

“Nhạc Lão Tam, hôm nay ta không cùng người dây dưa. Nếu muốn luận võ, người trước mặt người đủ cho người đánh tới ngày mai”. Nói xong, lại hướng Kiều Phong nói,

“Đa tạ thiếu hiệp đã cứu hiền đệ của ta”.

Kiều Phong chấp tay cười đáp lễ,

“Không có việc gì, đừng khách sáo”. Nhưng trong lòng ngầm sợ hãi than, thiếu niên này tuổi còn trẻ mà kiếm pháp đã trác tuyệt, về sau tiền đồ không giới hạn, có thể vượt xa cả mình.

13. Chương 13

Trận đánh vừa nãy khiến Nhạc Lão Tam cả người thống khoái, làm sao chấp nhận để Mộ Dung Phục mang theo Đoàn Dự rời khỏi được, tay hắn liền xuất chiêu mà đuổi theo.

Kiều Phong vài bước tiến lên ngăn cản Nhạc Lão Tam, chưởng phong trong tay theo đầu vai hắn đảo qua, đẩy hắn lui về sau, nói,

“Bất luận huynh đệ trong bang ta có bị người giết hại hay không, một mạng người trước mắt rõ ràng chết trong tay người, hôm nay nếu các hạ không giải thích rõ ràng, cũng đừng mơ tưởng dễ dàng rời khỏi nơi đây”.

Đoàn Dự đứng trên cành cây xa xa nhìn Kiều Phong, thấy hắn mặt mang hào khí, nghiêm nghị oai phong, không khỏi trầm nghĩ, tuy rằng so với nguyên tác kém chừng mười tuổi, nhưng khí thế kia lại không... khác biệt chút nào.

Mộ Dung Phục một tay ôm Đoàn Dự nói,

“Chúng ta đi thôi”.

“Chậm đã... “. Đoàn Dự giữ chặt tay áo Mộ Dung Phục,

“Quay lại xem đi”.

Nguyên bản Đoàn Dự cũng không thích xem cảnh đánh nhau này, chỉ là giờ phút kết nghĩa anh em với đại ca Kiều Phong đang ở trước mắt, Đoàn Dự nghĩ, nếu mình đã biết nội dung vở kịch, vì sao không cùng hắn kết bái trước, ngày sau khi bị tên Mộ Dung Phục này treu đùa, còn có một chỗ dựa vững chắc.

Nghĩ đến đây, mặc dù không biết Mộ Dung Phục có muốn đi hay không, Đoàn Dự bất chấp việc phải tuân hoàn theo nguyên tác, vội túm tay y thấp giọng nói,

“Người không phải muốn phục quốc sao? Thừa cơ hội này lưu lại, đến lúc đó tùy thời ra tay giúp đỡ Cái Bang một phen, về sau người có chuyện cần, bọn họ cũng nhất định sẽ giúp cho người”.

Theo nguyên tác, Mộ Dung Phục chính là lúc nào cũng khắc sâu trong lòng ý nguyện phục quốc. Hiện tại Đoàn Dự dùng đến cái này, bất quá cũng chỉ là “Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân” (Lấy võ công của người khác để giết chính họ) thôi.

Mộ Dung Phục nhướng mày cười, ánh mắt nhìn thẳng Kiều Phong, môi lại dán sát bên tai Đoàn Dự,

“Muốn ở lại xem náo nhiệt thì nói thẳng, cần gì phải kiếm cớ”.

Hai người đang đối thoại, cũng không biết Nhạc Lão Tam mắng hô cái gì, chỉ nghe thấy Kiều Phong nói,

“Đã vậy, xin mời các hạ tạm lưu lại một ngày, ngày mai cùng chờ Vân Trung Hạc đến đối chất”.

Nhạc Lão Tam thu hồi trảo phong, nhếch miệng nói,

“Mụ nội nó, lão tử mặc kệ các người đối chất hay không đối chất, lão tử muốn chạy, lũ rùa chết các người ai được cản ta”.

Kiều Phong mặc dù hiện tại không phải bang chủ Cái Bang, nhưng hắn xưa nay tính cách dũng cảm, hào sảng, lại quang minh chính đại, các huynh đệ trong bang ai cũng tôn sùng, hiện giờ thấy Nhạc Lão Tam ăn nói hàm hồ như vậy, đệ tử Cái Bang không khỏi giận dữ muốn tiến lên lấy đầu Nam Hải Ngạc Thần.

Đoàn Dự kéo kéo Mộ Dung Phục nói,

“Chúng ta đi xuống”.

Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự phi xuống, đáp trước người Kiều Phong.

Đệ tử Cái Bang vừa mới được Kiều Phong bình ổn lửa giận, thấy Mộ Dung Phục cùng Đoàn Dự quay lại thì thắc mắc, chỉ thấy Đoàn Dự cách một khoảng hướng Nhạc Lão Tam hô lên,

“Nam Hải Ngạc Thần, người còn nhớ ta không?”.

Nhạc Lão Tam quay đầu lại nhìn Đoàn Dự. Hắn há mồm cười, ngũ quan xấu xí nhẵn thành một đồng,

“Tiểu oa nhi, nguyên lai là người, đại ca người Mộ Dung Phục có đến đây không? Lão tử vẫn chờ cùng hắn tỷ thí”.

Ở đây không người nào không biết ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’ của Mộ Dung Phục. Y chưa tới hai mươi tuổi đã vang danh võ lâm, kiếm pháp siêu quần, võ công uyên bác, thái độ làm người lại không hề kiêu ngạo, chiêu hiền đãi sĩ, mọi người trong lòng đã sớm bái phục vị thiếu niên anh kiệt này. Nhưng là hành tung của Mộ Dung Phục luôn thần bí, thường là thần long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng chỉ thấy đầu, không thấy đuôi), những chuyện liên quan đến tung tích của y cũng là dựa vào miệng lưỡi tam giáo cửu lưu* mà ra. Hiện tại nghe Nhạc Lão Tam nói tiểu oa nhi này là đệ đệ của Mộ Dung Phục, lại nghĩ tới vừa rồi thiếu niên kia đã gọi tiểu oa nhi là ‘hiền đệ’, mọi người chuyển tầm mắt sang người đứng bên cạnh Đoàn Dự, trong mắt âm thầm đánh giá.

(* Tam giáo cửu lưu:

Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia.

Từ này dùng để chỉ những người trong giang hồ.”)

Đoàn Dự cười tủm tỉm dùng mắt hỏi Mộ Dung Phục, lúc thấy y nhướn mày nhìn mình, ý bảo để sau hắn nói, hắn liền hướng Nhạc Lão Tam hô lên,

“Nam Hải Ngạc Thần, ca ca của ta hôm nay không đến. Bất quá ta lường trước hắn ngày mai sẽ đến, không bằng người ở đây chờ một ngày thử xem, thế nào?”.

“Kêu lão tử chờ tên Mộ Dung Phục kia? Hừ!”. Nhạc Lão Tam khinh thường hừ mũi,

“Không có đạo lý, lão tử cũng không phải người kiên nhẫn. Con bà nó, con rùa chết nào đến đây lão tử cũng không chờ”.

Thấy Nhạc Lão Tam hùng hùng hổ hổ muốn rời khỏi, Đoàn Dự không chút hoang mang mà nói tiếp,

“Người đi rồi thì càng không có đạo lý. Người ngấm lại đi, không nói đến việc người cùng ca ca ta luận võ, hiện giờ bọn họ nói người giết người... “. Bưu môi hướng đệ tử Cái Bang đang đứng bên cạnh mà nói,

“Tuy rằng ta biết Nhạc Lão Nhị người thái độ làm người trượng nghĩa lại rất biết giữ lời, nhưng bọn hắn không biết. Hôm nay người bỏ đi như vậy, rõ ràng là không kiên nhẫn, nhưng người ngoài nhìn vào sẽ tưởng rằng người giết người lung tung rồi lại không có can đảm mà thừa nhận, người sợ bọn họ cho nên mới nhanh chóng đào tẩu”. Nói xong, thấy Nhạc Lão Tam thần sắc hình như có chút buông lỏng, hắn lại nói tiếp,

“Ta biết Nhạc Lão Nhị người không phải chỉ có hư danh, nhưng đệ tử Cái Bang trải rộng khắp thiên hạ, nhiều người khó tránh khỏi việc truyền miệng, một truyền mười mười truyền một trăm, không biết sẽ đem người nói thành hạng người nào. Ta muốn người lưu lại để cho bọn họ xem thử Nhạc Lão Nhị người có phải là loại người tham sống sợ chết chỉ dám làm mà không dám nhận hay không?”

Sau khi hắn nói xong, chỉ thấy Nhạc Lão Tam liên tục gật đầu,

“Hảo, tiểu oa nhi, người làm ta trong lòng thấy thoải mái”. Hắn quay sang Kiều Phong cùng đệ tử Cái Bang nói,

“Các người nghe kỹ, Nhạc Lão Nhị ta không sợ phải đối chất với lũ rùa chết các người đâu. Trưa mai, chúng ta sẽ gặp nhau ở nơi này”. Hắn nói xong liền nhảy lên, thoáng cái đã không thấy bóng người.

Đệ tử Cái Bang nghe nói thiếu niên bên cạnh Đoàn Dự không phải là Mộ Dung Phục, trong lòng không khỏi thất vọng, nhưng thấy Đoàn Dự tâng bốc Nhạc Lão Tam làm hắn lưu lại, bọ họ mừng rỡ vội vàng tiến lên phía trước cảm tạ.

Kỳ thật cho dù Nhạc Lão Tam không muốn lưu lại, Kiều Phong trong lòng cũng tự có biện pháp khiến cho hắn đi không được, nhưng chung quy vẫn tránh không được phải động thủ, hiện tại lại thấy Đoàn Dự mấy lời ít ỏi mà đã xoay chuyển thế cục, trong tâm cũng kính nể liền tiến lên chấp tay nói,

“Rất tạ ơn tiểu huynh đệ đã nói thay, không biết quý tính đại danh của nhị vị là...?”

Đoàn Dự nghĩ thầm, dù sao sớm muộn cũng sẽ kết bái, đơn giản hào phóng nói,

“Ta gọi là Đoàn Dự, hắn là...”.

“Tại hạ họ Mộc, Mộc của thảo mộc”. Mộ Dung Phục cười đáp lễ.

Kiều Phong lại quay trở về, lúc này mới đi đến một bên cùng đệ tử Cái Bang bàn bạc.

Đoàn Dự châm chọc, “Còn họ ‘Mộc’ nữa chứ! Cái gì mà Mộc của thảo mộc, rõ ràng là Mộc của mộc đầu a”.

Mộ Dung Phục nhếch môi cười, trêu tức nói lại,

“Vừa rồi hai tiếng ca ca kia kêu không tồi, kêu một tiếng nữa đi, thế nào?”.

Đoàn Dự chỉ biết y sẽ không buông tha, một cước đạp lên chân y, lại bị y phi thường mau lẹ tránh được, trong lòng vừa tức vừa thẹn, ác thanh nói,

“Người nằm mơ đi!”.

Mộ Dung Phục thân thủ xoa xoa đầu hắn, trong giọng nói tràn đầy ý dạy bảo,

“Hảo hiền đệ, lợi dụng xong rồi liền qua cầu rút ván, chẳng lẽ đây là tác phong của Đại Lý Đoàn gia a?”.

Đoàn Dự trừng mắt liếc y một cái, trong lòng biết có nói gì cũng không lại y, xoay người định đi, lại bị Mộ Dung Phục một phen giữ chặt nói,

“Hôm nay không đi được”.

Đoàn Dự hỏi,

“Vì sao?”.

“Người không phải muốn xem náo nhiệt sao? Nếu như người muốn thì ở lại xem hết trận náo nhiệt này đi”. Mộ Dung Phục nửa thật nửa giả nói, thấy Đoàn Dự sắc mặt âm trầm, hình như đã có tác dụng, y không khỏi dương môi cười nói,

“Đùa người thôi. Người đờn nhỏ này quả nhiên là thú vị, về sau có người làm bạn, ta sẽ không nhàm chán nữa”. Nói xong, thấy Đoàn Dự lắc lắc thân mình muốn đi, vội vàng kéo hắn vào vấn đề chính,

“Được rồi, ta hỏi người, chẳng lẽ người không nhìn ra trong việc này có gì khác lạ sao?”.

Đoàn Dự thấy y mười câu cũng có chín câu là trêu chọc mình, vốn nghĩ sẽ không để ý gì tới y, lại kiềm chế không được tính tò mò, thốt lên hỏi,

“Khác lạ chỗ nào?”.

Mộ Dung Phục cong môi cười khê, con người giống như gương sáng trong veo, thấp giọng nói,

“Tây Hạ Nhất Phẩm Đường và Trung Nguyên có tranh cãi, tứ đại ác nhân bị Nhất Phẩm Đường thu về làm việc bên mình, bọn họ còn không biết chuyện gì. Nhưng nếu hôm sau đám người Vân Trung Hạc đến, việc này tất sẽ nói rõ, đến lúc đó quan hệ lợi hại thế nào, Cái Bang và Nhạc Lão Tam cũng đều không phải tư nhân thù hận đơn giản như vậy”.

Đoàn Dự âm thầm cẩn thận suy nghĩ cũng thấy rất có đạo lý. Nghĩ lại, chính mình tới nơi này là vì hưởng phúc, không lý do gì lại cùng bọn họ đánh nhau. Hắn đối Mộ Dung Phục nói,

“Vậy chúng ta đi mau”.

Mộ Dung Phục không nhịn được đưa tay nhéo mặt Đoàn Dự một cái, xúc cảm càng thỏa mãn nói,

“Đi không được. Là người nói muốn ta lưu lại, làm chút tính toán để nhằm phục quốc. Hiện giờ tính toán này mặc dù rơi vào khoảng không, nhưng ta lại không thể để bọn họ ngày mai phá hư kế hoạch của ta”.

“Kế hoạch?”. Đoàn Dự theo bản năng hỏi tiếp,

“Là chỉ việc người đang ở Tây Hạ Nhất Phẩm Đường dùng tên giả làm nội gián sao?”

Vừa nói xong, Đoàn Dự liền ảo não nghĩ muốn cắn lưỡi tự tử. Định mở miệng phủ nhận câu hỏi vừa rồi, chỉ thấy con người Mộ Dung Phục chợt lóe lên một tia sáng, trên mặt tự tiểu phi tiểu ôn nhu nói,

“Đoàn thế tử quả nhiên là không chỗ nào không hiểu a! Không biết việc này, thế tử lại đọc được ở phong thư nào nữa đây?”

14. Chương 14

Vào đêm khuya, cánh rừng ánh lên một ngọn lửa. Kiều Phong cùng đệ tử Cái Bang ngồi phía tây bắc đồng lửa, Mộ Dung Phục mang theo Đoàn Dự ngồi phía bên kia.

Thấy Đoàn Dự râu rĩ không vui ngồi một bên cũng không nói gì, Mộ Dung Phục cười cười nói với hắn,

“Vẽ mặt như vậy, thật có vẻ giống như ta đang khi dễ người”.

Chưa dứt lời, Đoàn Dự đã cầm phần quay đầu lườm y, ánh mắt sắc bén chỉ hận không hóa thành lưỡi dao đem y lăng trì xử tử.

Thấy bộ dáng Đoàn Dự như hung thần, Mộ Dung Phục cười nói,

“Kỳ quái, ta đã nghe theo lời của người, không truy vấn người, vì sao người vẫn giữ bộ dáng này, cứ như ta nợ người tám, mười vạn lạng bạc ấy”.

Đoàn Dự tùy tay nhặt nhánh cây bên chân lên lung tung vẽ loạn trên mặt đất, hắn phần nộ nói,

“Người không truy vấn ta, nhưng lại làm điều kiện trao đổi, cho đến trưa mai ta cũng không được nói chuyện cùng Kiều Phong, người cũng quá kỳ cục đi”.

Mộ Dung Phục nâng cằm Đoàn Dự lên, ép hắn phải nhìn mình, cười nói,

“Thế nào, ta không cho người nói chuyện với Kiều Phong, người trong lòng cảm thấy ủy khuất sao?”. Thấy Đoàn Dự hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, Mộ Dung Phục tay hơi hơi dùng sức chế ngự động tác của hắn, lại cười nói,

“Chúng ta đã nói trước, nếu người cảm thấy bất bình thì đem chuyện vì sao người biết về Tây Hạ Nhất Phẩm Đường nói cho ta nghe, ta đây liền cho người nói chuyện với Kiều Phong”.

Đoàn Dự vuốt ve tay Mộ Dung Phục, nghiêng đầu nhìn bên kia, trong lòng suy nghĩ lung tung để lấy cớ, chợt nghe Mộ Dung Phục cười dài nói,

“Lúc trước việc ta muốn phục quốc người lấy cớ ta đã không tin, nếu lúc này người còn muốn lấy cớ, không bằng suy nghĩ cả hai đi”.

Nghe xong câu nói, Đoàn Dự nhất thời tức giận, nguyên bản muốn tùy tiện nói bừa một cái lý do nhưng giờ ý niệm đó cũng lập tức hóa thành bọt biển.

Quên đi, lúc bắt đầu đã không thể nghĩ được lý do gì hay ho, hiện tại có nói cũng đã muộn. Đoàn Dự âm thầm nghĩ, xem hắn bản lĩnh gì cũng đều không có, ngay cả lỗ kim còn có ích hơn hắn, phỏng chừng bản thân đối Kiều Phong...

Mới vừa nghĩ đến đây, chỉ thấy Mộ Dung Phục một tay đặt lên đầu vai Đoàn Dự, ý cười trong con người lưu chuyển doanh diệu nói,

“Hiền đệ, đừng nghĩ nữa, Kiều Phong lớn gấp đôi tuổi ngươi. Tuổi như vậy, có thể làm phụ thân ngươi đấy”.

“Đồ vô sỉ!”. Đoàn Dự bỗng nhiên đứng dậy hất tay Mộ Dung Phục, một cước hung hăng đá vào bụng y, nổi giận mắng,

“Xấu xa! Ngươi cho ta là loại người dễ tiện hạ lưu giống ngươi sao!”

Lời nói lớn cũng không lớn, nhưng lại rõ ràng lọt vào tai đám người Kiều Phong. Thấy Mộ Dung Phục vẻ mặt ý cười không rõ ràng, gương mặt Đoàn Dự thoáng chốc đỏ bừng, xoay người chạy sâu vào rừng.

Kiều Phong đứng dậy, nghi hoặc nhìn theo hướng Đoàn Dự vừa rời khỏi, đang do dự có nên đuổi theo hay không, Mộ Dung Phục liền cầm kiếm đứng dậy, cách đồng lứa chấp tay với Kiều Phong,

“Làm cho Kiều huynh chế giễu. Hiền đệ của ta xưa nay tính tình kiêu căng, có chút khó chiều”.

Kiều Phong vốn không có sở thích nhúng tay vào việc của người khác, hiện giờ lại nghe Mộ Dung Phục nói vậy, hắn liền thuận thế nói,

“Tiểu hài tử tính tình náo loạn một chút cũng là chuyện thường tình, vị huynh đệ vẫn là nhanh nhanh tìm hắn về, ban đêm trong rừng không an toàn, nếu lạc đường lại càng khó tìm”.

Mộ Dung Phục đáp lễ, xoay người đi về hướng Đoàn Dự mới vừa rời đi.

Chạy vội một hồi, dưới một gốc cây đại thụ, Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự đang hung hăng trút giận vào thân cây, trong miệng mắng,

“Mộ Dung Phục, ngươi khinh người quá đáng, ngươi tưởng ta dễ bị khi dễ lắm sao? Ngươi chờ đấy, chờ ta học xong Lục Mạch Thần Kiếm, ta đánh ngươi đến đầu nở hoa, đánh cho cha mẹ ngươi nhận không ra...”.

Còn đang mắng thì một bàn tay từ phía sau ôm lấy Đoàn Dự, hắn cả kinh tâm chấn động, thiếu chút nữa tìm chừng đập,

“Là ai?”. Quay đầu muốn nhìn người phía sau, lại bị tay y che mắt, Đoàn Dự trong lòng sợ hãi vô hạn liền quát lên,

“Là ai? Đừng giả thần giả quỷ, bốn đại gia ta không sợ đâu!”.

“Nga?”. Bên tai truyền đến tiếng Mộ Dung Phục cố nén cười,

“Ngươi thật sự không sợ sao?”. Y buông tay ra, xoay người Đoàn Dự lại, nhìn vẻ mặt tái nhợt của hắn mà trêu tức,

“Nhìn sắc mặt này, xem ra là sợ tới mức không còn huyết sắc, còn dám nói mình không sợ”.

Đoàn Dự chăm chú nhìn lên, thấy người nọ là Mộ Dung Phục, tim đập gấp gáp mới chậm rãi bình phục. Vừa thuận khí xong, lửa giận lại bùng lên, bất chấp có hình tượng hay không, hắn tiến tới ôm cánh tay y định cắn, lại bị y thuận thế một phen kéo vào lòng, ngón tay nắm lấy cằm hắn cười nói,

“Lại yêu thương nhưng nhớ sao? Đoàn thể tử thân hình thật tuyệt hảo, nếu là nữ tử, tại hạ cũng không ngại, chỉ tiếc...”.

Mộ Dung Phục tắc lưỡi lắc đầu, lời nói tràn đầy tiếc hận. Đoàn Dự nghe được tâm hoá ứa ra, hai tay bắt đắc dĩ bị y ôm lấy không thể nhúc nhích, đành phải nhẫn khí quát,

“Buông ra!”.

Mộ Dung Phục trong lòng biết hắn đã tức giận đến nộ hỏa, liền nói,

“Không bằng ngươi nói cho ta biết, vì sao không thể không đi tìm Kiều Phong. Ta nếu thấy hợp lý, chẳng những thả ngươi ra, còn cho ngươi đi với Kiều Phong, thế nào?”.

Đáng tiếc Đoàn Dự giờ phút này đã bị cơn tức che mất ý chí, không nhận ra sự nhượng bộ của y, mắng,

“Quản người đánh rắm! Ta tìm ai, cần phải có sự đồng ý của người sao? Người là cái gì của ta nha? Người không phải tự cho mình thông minh sao? Vì cái gì còn hỏi ta?”.

Đoàn Dự một hơi mắng xong cảm thấy rất thoải mái, Mộ Dung Phục thấy hắn chửi bậy hoàn toàn không có bộ dáng của một thế tử, thoáng chốc đỏ khóc đỏ cười, nắm lấy cảm hắn ép hắn mở miệng, nói,

“Mồm miệng lạnh lợi như vậy, Đoàn thế tử nhất định đọc không ít thi thư. Thì ra Đại Lý Đoàn gia giáo dục hoàng tử như vậy, thật khiến tại hạ phải khâm phục”.

“Người xuống địa ngục đi!”. Đoàn Dự trừng mắt liếc y một cái,

“Người tổn hại người khác mà không dùng từ ngữ thô tục, mới là cao thủ. Người là hậu duệ quý tộc Yến Quốc, xem tính tình bộ dáng này, so với đám đồ tể kia cũng không khá hơn là bao”.

Nguyên nghĩ nói xong, chắc chắn sẽ làm Mộ Dung Phục tức giận, ai ngờ y chỉ ảm đạm cười, buông lỏng tay ra.

Đoàn Dự hồ nghi thăm dò, xoa xoa cái cảm bị nắm đau, thầm nghĩ, người này đâu có vấn đề sao? Cư nhiên không thêm châm chọc lại, thật sự là không giống tính cách của y.

Mộ Dung Phục bước hai bước, thấy Đoàn Dự còn đứng bất động phía sau, không khỏi cười nói,

“Như thế nào? Còn muốn ở lại đó trút giận sao?”.

Đoàn Dự nghiêng răng nghiêng lợi vừa định mắng, một ý nghĩ chợt lóe lên, lời đến bên miệng lại thu trở về, hắn ngồi xổm xuống tay vuốt mắt cá chân nói với Mộ Dung Phục,

“Ta đi không được, vừa rồi chân đá vào cây, hiện tại rất đau”.

Mộ Dung Phục nhíu mày, khoe môi nở ra một nụ cười, đi đến trước người Đoàn Dự ngồi xổm xuống, nghiêng đầu hỏi,

“Bị thương à? Trật chân sao?”. Ý cười trên khoe miệng càng sâu, thân thủ xoa xoa mắt cá chân Đoàn Dự,

“Được rồi, trừ việc nổi xương ra thì cái khác ta chữa được. Đến, ta xem thử nào”.

“Khoan khoan!”. Đoàn Dự vội ngăn tay Mộ Dung Phục lại, nói,

“Là đau ở xương cốt, chạm vào rất đau”. Thí a! Cho người nhìn, ta không phải lộ tẩy sao.

Mộ Dung Phục không thể không tin, Đoàn Dự ngấm ngầm nhéo một cái lên đùi, bức mình nhỏ ra hai giọt lệ, đôi mắt ngập nước nhìn y,

“Thật sự rất đau, không bằng người công ta về đi?”.

Mộ Dung Phục rất muốn cự tuyệt, nhưng thấy Đoàn Dự hai mắt đầm lệ, cũng không biết thế nào lại cảm thấy mềm lòng, y không tự chủ được mà đáp,

“Được rồi”. Lời nói vừa thốt ra, trong lòng lại vạn phần hối hận. Bất đắc dĩ lời cũng đã nói ra rồi, y đành phải xoay người đưa lưng về phía hắn,

“Lên đi!”.

Đoàn Dự không nghĩ Mộ Dung Phục lại đáp ứng như vậy, sửng sốt một lát, hắn lập tức hoàn hồn, vui sướng hài lòng trèo lên lưng y, hai tay ôm lấy cổ Mộ Dung Phục, cảm thấy mỹ mãn thở dài một hơi,

“Cái đệm thịt người, thật là thoải mái!”.

Mộ Dung Phục nhếch miệng, cười cười lắc đầu bước ra khỏi cánh rừng.

15. Chương 15

Màn đêm từ từ buông xuống, chờ Kiều Phong và đệ tử Cái Bang đi vào giấc ngủ, Mộ Dung Phục mới ôm lấy Đoàn Dự nhẹ nhàng đặt xuống dưới tàng cây, từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ rải chút bột phấn quanh người hắn, sau đó y nâng kiếm tung người, nháy mắt đã vô tung vô ảnh.

Mộ Dung Phục vừa rời khỏi, Kiều Phong bỗng nhiên mở mắt. Tiến lên đứng cách một bước xem xét Đoàn Dự, thấy quanh hắn rãi một vòng bột trắng như ẩn như hiện, hiển nhiên là độc được, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, nhất định là Mộc công tử có việc rời đi, lại lo lắng đám người mình, liền đem độc này rãi bốn phía tránh người khác tiếp cận Đoàn Dự.

Đang nghĩ vậy, vừa vặn thấy một con trùng nhỏ tiến vào bột phấn, nháy mắt thân mình run rẩy hai cái rồi cứng ngắc, trên lưng Kiều Phong toát ra một tầng mồ hôi.

Nếu không phải hắn không thể ngủ được, vừa vặn nhìn thấy động tác của y, hẳn chắc cũng không biết được bên người tiểu huynh đệ Đoàn Dự này có tấm kịch độc.

Trong trường hợp đó Kiều Phong chỉ có thể nghĩ rằng Mộ Dung Phục rất thương đệ đệ, không muốn hắn vô ý rơi vào tay kẻ xấu, cho nên hành động như vậy cũng có thể hiểu được, nhưng hắn không ngờ rằng Mộ Dung Phục lại có một toan tính khác.

Mộ Dung Phục từ nhỏ đã coi ‘phục quốc’ là nhiệm vụ của mình, chỉ cần có thể đạt được mong muốn trong lòng, dẫu kích ngấm ngấm hay công khai với y mà nói cũng không khác biệt. Bình độc được này cũng là lúc xuất môn tùy tay mang theo, mặc dù Mộ Dung Phục tâm cao khí ngạo xưa nay khinh thường việc dùng độc, nhưng sau hôm nay, tứ đại ác nhân và Cái Bang sẽ gặp nhau, nếu có bất hòa mà hai bên náo loạn thì sẽ không phải là việc nhỏ, nếu kích động Tây Hạ Nhất Phẩm Đường ra mặt, sẽ phải đề cập đến Tống triều và Tây Hạ. Mà trước mắt Mộ Dung Phục tự biết quân lương trữ bị không đủ, trong tay ngoài Bao Bất Đồng ra thì cũng chẳng nhiều người ủng hộ cho lắm, nếu lúc này hai nước giao chiến, thì dù Mộ Dung Phục có muốn ngư ông đắc lợi cũng sẽ không thể nào đạt được.

Cho nên, chỉ còn cách ngăn cuộc gặp mặt này, kéo dài thời gian hai nước giao chiến—— chỉ khi nào mình đã sẵn sàng thì khai chiến trở lại, đó mới là biện pháp tốt nhất.

Dưới chân Mộ Dung Phục càng thêm lưu loát, nháy mắt đã cách xa nơi ngủ của Đoàn Dự khoảng vài dặm. Ước chừng bốn bề vắng lặng, Mộ Dung Phục mới bước vào một chỗ phía sau gốc cây, cúi thấp thân mình sờ soạng lên mặt một hồi lâu rồi mới đi ra, y nghiêm nhiên đã trở thành một thanh niên có chòm râu quai nón.

Sau khi phi thân được một đoạn, Mộ Dung Phục dừng lại trên một sườn núi, từ trong ngực lấy ra một cây sáo nhỏ rồi đặt lên môi thổi.

Chỉ trong giây lát, một bóng người vụt qua, từ trên trời đáp xuống phía sau Mộ Dung Phục,

“Hơn nửa đêm mà còn gọi? Trách không được ở Tây Hạ không thấy bóng dáng của ngươi, thì ra là chạy đến nơi này”. Người vừa tới thanh âm bén nhọn chói tai vang vọng khắp rừng.

“Vân Trung Hạc”. Mộ Dung Phục xoay thân mình nhìn về phía người nọ, ánh mắt lạnh như băng lộ ra một tia áp bách vô hình,

“Đệ tử Cái Bang là do ngươi giết?”.

Người nọ chính là ‘Cùng Hung Cực Ác’ Vân Trung Hạc của tứ đại ác nhân.

Thì ra Nam Hải Ngạc Thần Nhạc Lão Tam và Diệp Nhị Nương rời khỏi Đại Lý nhưng không trở về Tây Hạ. Hai người ở Đại Tống đi vòng vòng rêu rao khắp nơi, một bên tùy ý giết người một bên thông thả du sơn ngoạn thủy. Mà Vân Trung Hạc ở Tây Hạ đã mất hết kiên nhẫn, lại tránh không được sự truy vấn của Đoàn Diên Khánh, cho nên đã chạy khỏi Tây Hạ Nhất Phẩm Đường. Cũng không biết sao, nửa đường gặp người của Cái Bang, hai bên cãi nhau dẫn đến đánh nhau. Vân Trung Hạc ở Tây Hạ đã sớm ngứa tay ngứa chân, hiện giờ lại gặp phải đám đệ tử Cái Bang tự đùn đầu vào chỗ chết, không phải là muốn làm hắn thỏa mãn sao? Đánh một trận xong, lông tóc Vân Trung Hạc còn chưa bị thương, mấy tên đệ tử Cái Bang kia đã đi vào cõi chết.

Buổi chiều hôm đó Nam Hải Ngạc Thần sớm dùng phương thức đưa tin đặc biệt của tứ đại ác nhân, đem vụ việc của đệ tử Cái Bang cấp báo cho Vân Trung Hạc. Bấy giờ lại thấy Mộ Dung Phục đến chất vấn, Vân Trung Hạc cũng không từ chối, một hơi thừa nhận,

“Giết mấy tên... tiểu lâu la kia, còn chưa đủ cho ta xỉa răng”.

Mộ Dung Phục cũng không quản chuyện của tứ đại ác nhân, chỉ nói,

“Ngày mai, ta khuyên người tốt nhất đừng nên tới”.

Vân Trung Hạc nghe vậy cười hắc hắc, nhưng trong lời nói lại không có nửa phen ý cười,

“Đương nhiên phải đi. Nếu không đi, đám ăn mày kia còn bảo là Vân Trung Hạc ta sợ bọn nó”.

Mộ Dung Phục cong môi cười lạnh, lời nói tràn đầy mỉa mai,

“Đám ăn mày kia người tốt nhất không cần sợ, nhưng Tây Hạ lúc này đúng là được đám cao thủ các người truyền thụ võ nghệ, người ra khỏi Nhất Phẩm Đường mà Đoàn Diên Khánh cũng không biết chuyện, cũng không thông báo Hách Liên tướng quân, lại lỗ mãng giết người của Cái Bang, nếu có thể giải quyết riêng thì cũng không sao. Nhưng nếu vì thế mà khiến cho Tây Hạ và Đại Tống khai chiến, người cũng biết rồi chứ, hiện tại binh lực Tây Hạ không mạnh, chuyện liên quan đến an nguy quốc gia này, Vân Trung Hạc người có thể đảm đương nổi không?”.

Vân Trung Hạc liếc Mộ Dung Phục một cái, cười khinh miệt,

“Lý Diên Tông, người ít lời một chút đi. Chẳng lẽ chỉ vì việc giết vài tên ăn mày mà cũng đáng cho người hơn nửa đêm chạy đến giáo huấn ta ư? Ta với người mặc dù cùng nước, nhưng cũng không cùng chí hướng. Cuộc hẹn ngày mai, ta nhất định phải đi, đến lúc đó ta cho bọn hăn biết sự lợi hại của Cùng Hung Cực Ác Vân Trung Hạc ta. Về phần Tây Hạ và Đại Tống có khai chiến hay không, ta không quan tâm”.

Mộ Dung Phục thấy hăn nói vậy, biết chắc là hăn chưa biết thân phận Tây Hạ Nhất Phẩm Đường của mình, liền thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ trong lòng, việc giang hồ xưa nay như gió truyền lưu, chuyện tứ đại ác nhân bị Tây Hạ Nhất Phẩm Đường chiêu mộ, chắc chắn không giấu được bao lâu. Bất quá cứ lo việc trước mắt cái đã, dù sao cũng phải chuẩn bị nhiều một chút mới có thể nhân lúc chiến sự phát sinh mà ngư ông đắc lợi.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục xoay người muốn đi, lại bị Vân Trung Hạc hô to hỏi,

“Đợi đã, tại sao người lại ở biên giới Tống triều?”.

Mộ Dung Phục cũng không quay đầu lại nói,

“Ta có việc của ta, không tới phiên người hỏi”. Vừa nói xong, chỉ nghe thấy bên tai một trận dị động, Mộ Dung Phục nhú mày,

“Đi mau, có người!”.

Thì ra là Kiều Phong một đường theo đuôi Mộ Dung Phục. Nhưng ban đêm đường rừng không dễ đi, Mộ Dung Phục lại nửa đường biến mất một lần để cải trang, cho nên Kiều Phong mới tụt lại phía sau. Hiện tại mặc dù hăn đã đến nơi, nhưng vẫn còn cách đến nửa dặm. Chỉ là cánh rừng lặng yên không một tiếng động, hành động của Kiều Phong lại động gió vang đến, rơi vào tai người có nội lực thâm hậu như Mộ Dung Phục lại càng rõ ràng.

Vân Trung Hạc thấy Mộ Dung Phục không chút khách khí ra lệnh, liền tức khắc không chịu rời đi. Cuối cùng, Mộ Dung Phục đành phải xuất chiêu tiến lên tấn công hăn, hai ba chiêu bức hăn rời đi.

Bên này Vân Trung Hạc vừa rời khỏi, bên kia Kiều Phong đã gần ngay trước mắt. Trong màn đêm, Kiều Phong chỉ thấy phía xa có một thân ảnh bay đi, nhưng lại không nhìn thấy rõ ràng. Đến khi lại gần chút nữa, chỉ thấy một thanh niên bóng dáng mơ hồ đứng phía trước. Kiều Phong tiến tới chấp tay hỏi,

“Không biết các hạ đêm khuya thế này đang làm cái gì?”.

Mộ Dung Phục nghiêng người nhìn Kiều Phong, trong lòng biết nếu quay người lại, chắc chắn sẽ bị hăn nhìn được toàn bộ dung mạo. Mà bộ dáng của mình lúc này, thật sự không phải diện mạo của người Hán.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục không nói lời nào, rút thanh linh trường kiếm ra khỏi vỏ, tấn công Kiều Phong.

Chỉ vì buổi chiều ở trong rừng cũng đã thấy Kiều Phong ra chiêu, Mộ Dung Phục nghĩ thầm, Kiều Phong tính tình dưng cảm chắc chắn võ công không tầm thường, tuổi còn trẻ mà đã danh dương tứ hải, vang khắp

thiên hạ, cái danh ‘Bắc Kiều Phong’ này quả thực không phải tin đồn vô căn cứ. Giờ phút này hắn nhìn không ra thân phận của mình, không bằng mượn cơ hội này thử hắn một lần, tại đây xem võ học của ai hơn?

Thấy trường kiếm trong tay Mộ Dung Phục chìa tới, Kiều Phong đạp hai bước, thân mình lách qua một bên tránh đi, kiếm vòng quanh sát đầu vai hắn, Mộ Dung Phục tay phải quay về thủ thế, tay trái vươn lên, từ bên phải cánh tay chụp lên ngực Kiều Phong. Kiều Phong lùi lại mấy bước, vừa không để Mộ Dung Phục phản chiêu, cũng không để hắn đến gần đủ thương mình.

Mộ Dung Phục sau khi ngênh diện thử hắn mấy chiêu, thu kiếm hỏi,

“Vì sao không đánh trả? Là xem thường tại hạ, không muốn cùng tại hạ tỷ thí?”.

Kiều Phong vội chấp tay cười nói,

“Huynh đệ hiểu lầm. Nếu nói là tỷ thí, sao lại có đạo lý ‘xem thường’? Chỉ là hôm nay sắc trời đã tối, bây giờ không phải là lúc để tỷ thí”. Hơi tạm dừng, thấy sắc mặt suy nghĩ của Mộ Dung Phục, lúc này mới nói tiếp,

“Tại hạ còn một chuyện muốn thỉnh giáo huynh đệ”. Thấy Mộ Dung Phục vuốt cằm không nói gì, hắn liền hỏi,

“Xin hỏi huynh đệ đã trẻ thế này còn ở trong rừng làm cái gì? Tại hạ đuổi theo một vị bằng hữu tới chỗ này, không biết huynh đệ có gặp qua không?”.

Mộ Dung Phục nghe thấy câu hỏi rõ ràng là đang thử hắn, đang muốn tìm từ gạt hắn, một ý niệm bỗng nảy lên, Mộ Dung Phục lại nghĩ ra một kế, cười nói,

“Không biết vị bằng hữu mà huynh đài đang đuổi theo là người phương nào?”.

Kiều Phong thấy con người Mộ Dung Phục sáng tỏ, vẻ mặt khê cười không mang địch ý, lập tức thả lỏng cảnh giác,

“Vị bằng hữu kia họ Mộc, huynh đệ cũng biết sao?”. Vừa dứt lời, chỉ thấy người đối diện kéo mặt nạ trên mặt xuống, hướng mình ảm đạm cười hỏi,

“Bằng hữu họ Mộc trong miệng Kiều huynh chính là tại hạ”.

16. Chương 16

Ánh trăng mập mờ, tia sáng lẳng lặng rơi xuống, Kiều Phong tập trung nhìn vào, thiếu niên đang cười dài ở phía đối diện kia, không phải là “Mộc” công tử thì là ai?

Mặc dù tâm lờ mờ đã đoán được người râu quai nón kia là “Mộc” công tử giả trang, nhưng khi thấy hắn kéo chòm râu xuống, Kiều Phong vẫn không khỏi sửng sốt, lập tức hoàn hồn cười nói,

“Thật không biết Mộc công tử đến tốt cùng là có dụng ý gì?”.

Mộ Dung Phục chấp tay đáp lễ,

“Thực không dám dấu giếm, tại hạ không phải họ Mộc”. Thấy Kiều Phong quả nhiên lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng mừng thầm, lại nói tiếp,

“Tại hạ họ Mộ Dung tên Phục, cũng chính là Cô Tô Mộ Dung Phục”.

Kiều Phong kinh hãi, nương theo ánh trăng cẩn thận đánh giá Mộ Dung Phục, sau một lúc lâu mới vội chấp tay thở dài,

“Thì ra đúng là Mộ Dung công tử, nghe đại danh... đã lâu, hôm nay lại may mắn gặp được, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên”.

Mộ Dung Phục mặc dù cũng không coi trọng cái danh xưng này lắm, nhưng hôm nay được Kiều Phong khen ngợi, trong lòng cũng rất là hưởng thụ, cười nói,

“Cái gì ‘Nam Mộ Dung’, chẳng qua là do bằng hữu giang hồ đặt ra để thêm vài phần tôn trọng mà thôi. Tại hạ ẩn núp ở Tây Hạ Nhất Phẩm Đường nhiều năm, cũng bất quá là muốn vì Đại Tổng góp chút sức lực mà mình đủ khả năng làm thôi”.

Kiều Phong nghe một lời của y, trong lòng càng kinh ngạc. Dưới ánh trăng bạc, chỉ thấy Mộ Dung Phục sắc mặt lạnh băng, ánh mắt tựa như khe núi sâu thẳm không thể đoán được, nhìn không ra một tia giả dối, lại nói đến thanh danh địa vị của Cô Tô Mộ Dung công tử trong võ lâm, lúc này hẳn đã hoàn toàn tin tưởng, trong lòng không khỏi nghiêm nghị kính phục vài phần, chấp tay nói,

“Mộ Dung công tử vì Đại Tổng chịu nhục, Kiều Phong sâu sắc kính nể”.

Mộ Dung Phục đã sớm nghe nói ‘Bắc Kiều Phong’, hiện giờ lại gặp được chân nhân, thấy hẳn ba phần dũng cảm tràn đầy khí chất hiên ngang, lưỡng trước người này tất không phải vật trong ao, nếu có thể thừa dịp này kết giao, tương lai có thể phục vụ mục đích phục quốc. Nói cách khác, mặc dù là không ra tay tương trợ, cũng có thể làm cho mình miễn bớt đi một kinh địch lợi hại.

Mà Kiều Phong từ lâu đã hâm mộ thanh danh của Cô Tô Mộ Dung, chỉ là không có duyên gặp mặt, trong lòng rất tiếc nuối. Hôm nay ở trong rừng, gặp được thiếu niên kiếm pháp siêu quần với tính tình khiêm tốn này đã đầy thương thức rồi, đột nhiên nghe thấy người trước mắt chính là Mộ Dung Phục, Kiều Phong cảm thấy mừng rỡ.

Hai người tương giao, Mộ Dung Phục âm thầm tính toán, Kiều Phong thì lại thật tâm thật lòng.

Chờ lúc hai người kết bạn xong trở lại chỗ nghỉ ngơi, trời cũng đã gần sáng. Trên đường đi về, Mộ Dung Phục liền nói cho Kiều Phong, việc y ẩn nấp ở Tây Hạ rất ít người biết được, hy vọng hẳn có thể giữ bí mật, miễn để lộ tin tức này, ngày sau y sẽ không tiện làm việc. Kiều Phong chỉ nói Mộ Dung Phục mấy năm nay chịu nhục ẩn nấp ở Tây Hạ, quả nhiên là vì Đại Tổng xuất lực, trong lòng khâm phục rất nhiều không khỏi càng thêm kính trọng, lập tức một hơi đáp ứng.

Hai người trở lại đồng lửa, Mộ Dung Phục trước tiên bế Đoàn Dự ra khỏi vòng độc dược kia, mới vừa đi tới tàng cây, còn không kịp đặt hẳn xuống, Đoàn Dự mở đôi mắt nhắm nhèm buồn ngủ, thấy khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Phục gần trong gang tấc, phản xạ thối lui về phía sau, cả người từ trong lòng Mộ Dung Phục chật vật ngã xuống đất.

“Người muốn làm gì?”. Đoàn Dự vượt vượt cái mộng, cảnh giác nhìn chằm chằm người nọ.

Mộ Dung Phục cười ra tiếng, thân mình ngồi xổm xuống nhìn cái người đang ngồi trên mặt đất mà trừng mắt căm tức, y cười dài,

“Người đoán xem?”.

Ba chữ cực kỳ ngắn gọn cực kỳ bình thường, nhưng từ trong miệng Mộ Dung Phục nói ra, Đoàn Dự lại cảm thấy ghê tởm khác thường. Còn không kịp nghĩ nhiều, Đoàn Dự ngôn ngữ nhanh hơn cả ý thức, thốt lên,

“Người là đồ vô sỉ!”.

Mộ Dung Phục nghe vậy nhú mày, con ngươi đen như mực hiện lên một tia trêu tức,

“Ta vô sỉ? Người nói thật nghe xem, ta vô sỉ như thế nào?”. Thân thủ xoa xoa khuôn mặt Đoàn Dự, ngón tay dọc theo gương mặt trượt xuống nắm lấy cằm hắn, nâng mặt hắn lên, y tự tiếu phi tiếu,

“Đoàn thể tử tuy thân hình tuyệt hảo, nhưng tuổi tác vẫn còn nhỏ. Nếu đợi thêm mười năm nữa, tại hạ mới có thể bắt đầu phát sinh một chút tâm vô sỉ đó”. Dừng một chút, thấy vẻ mặt Đoàn Dự đỏ bừng, ngón tay cái Mộ Dung Phục nhẹ nhàng niết đôi môi hồng nhuận của hắn, lắc đầu tỏ vẻ tiếc hận,

“Đáng tiếc, với dung mạo này, nếu sinh ra là nữ nhân, chắc chắn sẽ là tuyệt sắc khuynh thành...”.

Còn chưa nói xong, Đoàn Dự tức giận không nhịn được mà đánh một quyền vào mặt Mộ Dung Phục, nhưng nắm tay của hắn trước khi đụng vào chóp mũi đã bị y thoải mái đỡ được.

Đoàn Dự hất tay ra, nhảy người lên nhấc chân đá, thân mình Mộ Dung Phục chột lách qua làm cho hắn đập vào khoảng không. Đoàn Dự tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, người nọ lại vô sự phảng phất ý cười doanh diêu. Nụ cười đó lọt vào đáy mắt Đoàn Dự, hẳn hét lớn một tiếng,

“Ta liều mạng với người!”. Toàn bộ thân mình lao thẳng về phía trước, đâm đầu vào ngực Mộ Dung Phục, dụng cả tay chân, hết đánh tới đá, dùng hết toàn lực tấn công.

Chỉ tiếc Đoàn Dự vốn nhỏ hơn Mộ Dung Phục rất nhiều, hiện giờ cả người như vậy, không thể đánh ngã Mộ Dung Phục, thân mình lại trực tiếp rơi vào lòng y, bị y ôm lấy cổ,

“Lại yêu thương nhưng nhớ ta a?”. Mộ Dung Phục một tay ôm Đoàn Dự, một tay ghì chặt thân thể hắn làm tay chân hắn không nhúc nhích được, trong mắt người ở bên ngoài, tư thế của hai người giống như là thân mật ôm nhau khăng khít.

“Hiện đệ thân thể không khoẻ sao? Khuôn mặt sao lại nóng như vậy?”. Thanh âm Mộ Dung Phục không lớn lắm, nhưng lại rõ ràng lọt vào tai đám người Kiều Phong ở bên kia,

“Vi huynh đã sớm nói không cho người đi theo, người lại cố đầu không nghe. Đến, vi huynh ôm người thuận khí, giúp người cảm thấy đỡ hơn”.

“Người... “. Đoàn Dự tức giận đến không thể nói được gì, tay chân bị cố định không thể tránh ra, thẹn quá hóa giận liền há mồm hướng khuôn mặt Mộ Dung Phục mà tát tới, có khả năng hắn không thấy máu sẽ không bỏ qua.

Mộ Dung Phục khẽ nhướng mắt, thấy Kiều Phong đang đi tới, ngón tay lặng lẽ dời xuống hông Đoàn Dự điểm một cái, người trong lòng thân mình lập tức mềm nhũn, đầu có vẻ không còn khí lực mà tựa vào vai Mộ Dung Phục.

“Mộ Dung Phục, ngươi là tên đệ tiện vô sỉ âm hiểm giả dối...”.

Đoàn Dự cả người vô lực tựa vào lòng Mộ Dung Phục, duy nhất chỉ có cái miệng là có thể tự do hành động, hắn há mồm mắng, nhưng vừa nói được một câu, chỉ nghe thấy Mộ Dung Phục thấp giọng cười,

“Kiều Phong đã tới, người nếu muốn mất mặt trước hắn thì cứ nói thêm chút nữa đi”.

Đoàn Dự bỗng nhiên câm miệng. Đối việc kết bái nghĩa huynh trong tương lai, hắn vẫn hy vọng mình có thể để lại trong lòng Kiều Phong ấn tượng tốt một chút—— hướng hồ Mộ Dung Phục y tính cách âm hiểm, mình không nói gì, y cũng có bản lĩnh làm mình bị bại không đáng một đồng.

Mộ Dung Phục đưa tay vỗ vỗ lưng hắn khen ngợi, thuận tiện không quên bổ sung một câu trước khi Kiều Phong đến gần,

“Lần sau nếu mắng thì nên đổi từ, nghe ngấy cả rồi”.

Đoàn Dự sau khi ở trong lòng nguyên rửa Mộ Dung Phục đi xuống địa ngục mới rầu rĩ trầm mặc.

Kiều Phong đi tới hướng Mộ Dung Phục chấp tay hỏi thăm,

“Mộ... Mợc huynh đệ, lệnh đệ thân thể không được khoẻ sao?”.

Mộ Dung Phục ôm lấy Đoàn Dự vỗ nhẹ lưng hắn, vẻ mặt mỉm cười trước mắt nghiêm nhiên là một vị đại ca tốt bụng,

“Có thể là lúc ở trong rừng bị chút lạnh. Kiều huynh không cần lo lắng, tại hạ trên người có được, lát nữa sẽ ụy hắn uống, cũng không có gì đáng ngại”.

Kiều Phong gật đầu, vừa muốn mở miệng nói, chỉ nghe thấy đệ tử Cái Bang ở bên kia kinh hô, “Mã Phó bang chủ đến, thật sự là Mã Phó bang chủ!”

Không thể cùng Mộ Dung Phục nhân thoại, Kiều Phong sau khi chấp tay tạ lỗi liền quay người đi về phía đối diện.

Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự đứng tại chỗ, xa xa nhìn thấy đệ tử Cái Bang vây lấy một lão hán thân hình thấp lùn từ trong rừng đi tới. Lão hán mặc một bộ thanh bố sam, chỗ khuỷu tay đầy vết vá chằng chịt. Mặt dài, trán dô, đầu rối tung vương đầy lá.

Mộ Dung Phục nhíu mày, thấy Kiều Phong và đệ tử Cái Bang tiến lên cung kính hành lễ, đang suy nghĩ có nên đi chào hay không, chợt nghe Kiều Phong cao giọng hô,

“Mộc huynh đệ”.

Mộ Dung Phục trong lòng biết hẳn cố ý giới thiệu y cho Phó bang chủ — sau chuyện kia, Kiều Phong hẳn đã xem hẳn là tri kỷ. Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự tiến lên hơi xoay người hành lễ, ngửa mặt khách sáo,

“Kính đại danh Cái Bang Mã Phó bang chủ đã lâu, như sấm bên tai, hôm nay nhìn thấy, tam sinh hữu hạnh (vinh hạnh ba kiếp). Chỉ là hiền đệ bị bệnh trong người, không tiện hành lễ, nhiều chỗ đắc tội, mong tiền bối bao dung lượng thứ”.

Sau khi nói xong, thấy Mộ Dung Phục thái độ khiêm tốn lại ngầm khen Mã Phó bang chủ, Mã Đại Nguyên kia nghe được lời dễ nghe, gật đầu cười nói,

“Mộc công tử không cần để ý, bọn ta chẳng qua chỉ là ăn mày mà thôi”.

Mộ Dung Phục dương môi cười cười, lui ra đứng một bên.

Đoàn Dự nằm trong lòng Mộ Dung Phục, xuyên qua vai y đánh giá Mã Đại Nguyên một lúc lâu, ghé vào lỗ tai y thì thầm,

“Người này bộ dạng giống hệt củ khoai tây, bộ dáng lùn một cục, giọng thì lại khác hẳn với người thường”.

Mộ Dung Phục vừa định phì cười, lại thấy đám người Kiều Phong cách đó không xa, không khỏi chú mục bọn họ, Mộ Dung Phục nín cười,

“Ta đã nói sao lại đột nhiên im lặng, thì ra chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi.”

Đoàn Dự trừng mắt lườm y, lúc này mới nhớ tới mình vẫn bị y ôm vào lòng, mặt không khỏi đỏ lên, thấp giọng quát,

“Giải huyết đạo cho ta”.

Mộ Dung Phục cong môi cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, một trận gió lớn cuốn theo lá cây thổi qua, mang theo thanh âm chói tai của Vân Trung Hạc,

“Bọn người các ngươi đều có mặt ở đây, vừa lúc tiện cho ta một lần giết sạch”.

17. Chương 17

Thấy Vân Trung Hạc vừa mở miệng đã ngông cuồng, phản đông đệ tử Cái Bang đều lớn tiếng quát,

“Vân Trung Hạc, người giết huynh đệ trong bang chúng ta, hôm nay bọn ta sẽ chặt người thành trăm mảnh, người mau xuống dưới nhận lấy cái chết!”.

Đoàn Dự nghe vậy phì cười thành tiếng. Mộ Dung Phục ôm hẳn lui ra một bên, lấy ánh mắt hỏi hẳn vì sao mà cười. Đoàn Dự thấp giọng nói,

“Những người này thật là thú vị, muốn giết người khác, còn muốn người khác ‘mau xuống dưới nhận lấy cái chết’, so với trong TV diễn còn khôi hài hơn”.

Mộ Dung Phục nhướng mày hỏi,

“TV? Là vật gì?”.

Đoàn Dự đảo cặp mắt trắng dã, khoé miệng nhếch lên thành một tia cười khẩy,

“Có nói người cũng không biết. Đây là chuyện của thời đại chúng ta, cũng không phải một đôi lời là có thể giải thích rõ ràng”.

Mộ Dung Phục lắc đầu bật cười, còn chưa nói gì, một trận gió thổi qua, lá cây rụng đưa, Vân Trung Hạc từ trên cành cây bay xuống, vuốt thép trong tay hướng bả vai Mã Đại Nguyên chớp tới. Mã Đại Nguyên rút lấy roi thép tiếp chiêu, roi lướt qua sát cánh tay Vân Trung Hạc, đánh vào thân cây khiến lá rụng tới tấp.

“Vân Trung Hạc, người tự xưng giết huynh đệ trong bang ta, hôm nay ta muốn người nợ máu phải trả bằng máu!”. Roi thép trong tay Mã Đại Nguyên quất lên, gió nổi âm ầm. Đang muốn ra chiêu, chợt nghe thấy tiếng khóc la thê lương vang trên không trung, ngẩng lên thì thấy Diệp Nhị Nương ôm theo một đứa nhỏ mới sinh.

Đệ tử Cái Bang thấy nữ nhân kia tướng mạo thanh tú, trên mặt lại có ba vết thâm, còn đang giật mình, một người từ sau đám cây đi ra, vừa đi vừa ác thanh,

“Lão Tứ người thật vô dụng, nếu là lão tử ta, chỉ cần rắc một cái sên vụn gãy cổ bọn họ”.

Vân Trung Hạc xuy xuy cười lạnh, vuốt thép trong tay dưới ánh mặt trời lóe lên hàn quang,

“Hôm nay đến thật đúng lúc, lão tử lần này phải đánh cho đã”.

Đoàn Dự tựa vào ngực Mộ Dung Phục lẩm bẩm,

“Thật sự là giao du với kẻ xấu”.

Thanh âm tuy nhỏ nhưng bị Mộ Dung Phục thu hết vào tai, thân thủ muốn giải huyết đạo của hắn chợt dừng lại hỏi,

“Vì sao?”.

Đoàn Dự xuyên qua thân mình Mộ Dung Phục nhìn về hai nhóm người đang đối địch nhau bên kia nói,

“Tứ đại ác nhân tuy chỉ tới có ba người, nhưng lại đều là cao thủ thực lực không thể khinh thường. Người và Kiều Phong hiện tại hỏa hậu không đủ, hắn đánh Diệp Nhị Nương người đánh nhạc lão Tam mới có nhiều nhất là hơn phân nửa phần thắng. Ta thấy Mã Đại Nguyên mặc dù dùng roi có trọng lượng, nhưng thực lực lại không có, phỏng chừng muốn đánh Vân Trung Hạc cũng có hơi khó khăn, còn đệ tử Cái Bang thì khỏi phải nói. Cho nên... “. Đoàn Dự cười tủm tỉm mà nhìn Mộ Dung Phục,

“Người nếu không ra tay giúp bọn hắn, hôm nay trừ bỏ Kiều Phong, những người khác muốn toàn thân, xem ra có đôi chút khó khăn”.

Mộ Dung Phục thấy hắn phân tích đạo lý rõ ràng, trong lòng thầm cảm thấy ngạc nhiên, lại thấy hắn nói mình đánh không lại Diệp Nhị Nương, nhân tiện nói,

“Nếu ta đấu với Diệp Nhị Nương, chưa chắc sẽ thua”.

“Nhưng thắng được rất khó, không phải sao?”. Đoàn Dự cuối cùng cũng đánh bại được Mộ Dung Phục một lần, không lãng phí cơ hội mà chế nhạo,

“Nếu luyện thêm mười năm nữa, ba Diệp Nhị Nương cũng không phải là đối thủ của người. Hiện tại... “. Đoàn Dự tặc lưỡi lắc đầu,

“Vẫn là phiền toái một chút. Theo ta thấy, người đi đối phó với Nhạc Lão Tam hoặc là Vân Trung Hạc thì thoải mái hơn”. Dừng một chút, thấy Mộ Dung Phục bất động tại chỗ, nghiêm nhiên vẻ mặt một bộ xem cuộc vui, Đoàn Dự không khỏi nghi hoặc,

“Người định không ra tay tương trợ, hay là có ý tưởng khác?”.

“Cái Bang là Trung Nguyên đệ nhất đại bang... “. Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự đi tới một cái cây đem hắn đặt nhẹ xuống, con người mang ý cười lóe ra tia âm trầm suy tính,

“Nếu ta hôm nay ra tay trợ giúp bọn họ, ngày sau tất sẽ có lợi cho việc phục hưng Đại Yển. Bây giờ là lúc ta chuẩn bị lực lượng. Người trốn ở chỗ này, bọn họ sẽ không nhìn thấy người, cũng sẽ không thương tổn được người”. Thân thủ giải khai huyết đạo của Đoàn Dự, mới vừa đứng dậy, nhớ tới tên tiểu quỷ này có rất nhiều chủ ý, không khi nào chịu ngồi yên, Mộ Dung Phục không yên lòng, xoay người lại dặn dò một câu,

“Ngàn vạn lần không được đi ra. Ta còn chuyện muốn hỏi người”.

Đoàn Dự đang muốn nói, Mộ Dung Phục liền vươn ngón trở lên môi ý bảo im lặng, y đứng dậy bước tới phía Kiều Phong.

Đoàn Dự tuy tâm rất muốn xem náo nhiệt nhưng lại không có gan. Cách đó không xa dù gì cũng là chiến trường, cao thủ tập hợp, sát khí tung hoành, mặc dù Đoàn Dự muốn nghe rõ bọn họ nói những gì, nhưng cũng không dám mạo hiểm đến gần.

Hắn cũng không muốn lấy cái mạng nhỏ của mình ra mà đùa giỡn. Đoàn Dự sờ sờ cổ, thầm nghĩ, mình vẫn còn thích cái đầu này, còn muốn nó ở lâu trên cổ vài thập niên nữa nha!

Mới vừa nghĩ đến đây, thấy bên kia tựa hồ không hài lòng đánh lên, Đoàn Dự gãi gãi gáy, Cái Bang cùng với ba tên ác nhân đang nói những gì? Phỏng chừng là đàm phán không thỏa thuận, trở mặt đi!

Thấy bên kia đao quang kiếm ảnh, một đám người đấu đến thiên hôn địa ám không rõ ai ra ai, Đoàn Dự ngẫm suy nghĩ, nếu đây là một trận tỷ thí ba – ba, hắn đảm bảo có vài phương pháp đánh đuổi ba tên ác nhân kia. Bất quá hiện tại nếu phát triển trở thành một cuộc hỗn chiến, hắn không ra mặt cũng là điều tất yếu — ai biết được khi hắn xuất hiện có thể bị Diệp Nhị Nương nắm trong tay làm con tin hay không, không chừng cuối cùng còn có thể bị giết nữa.

Đoàn Dự còn đang suy nghĩ thì tiếng kiếm chạm nhau của hai nhóm người bên kia đã rơi vào tai hắn.

Chỉ thấy đám người càng đấu càng loạn, Mộ Dung Phục bạch y tung bay, trường kiếm trong tay như nước chảy mây trôi, thay đổi trong nháy mắt, mũi kiếm xẹt qua khoảng không, thân hình Mộ Dung Phục bị bao phủ bên trong một quang sáng.

Vuốt thép trong tay Vân Trung Hạc hàn quang mãnh liệt bay tới đánh xuống vai phải của Mộ Dung Phục, y nghiêng người tránh đi, tay phải cầm trường kiếm thuận thế đánh trả, kiếm phong sát tay áo Vân Trung Hạc, tước một mảnh áo của hắn rơi vào không trung. Mộ Dung Phục kiếm thế lăm liệt sinh khí, chiêu thức biến hóa khôn lường, Vân Trung Hạc thủy chung không rõ chiêu tiếp theo sẽ xuất hiện ở đâu, đông né tây trốn, Vân Trung Hạc bị y làm cho thập phần chật vật.

Mới vừa bức lui Vân Trung Hạc, thấy bên kia đám người Mã Đại Nguyên và Nhạc Lão Tam giao đấu gian nan, Kiều Phong và Diệp Nhị Nương đang bận đối phó lại không thể qua giúp, y liền tung người nhảy tới, thay Mã Đại Nguyên đỡ một chiêu của Nhạc Lão Tam đánh tới. Mã Đại Nguyên vội lặn một vòng tránh đòn của Nhạc Lão Tam, thấy Mộ Dung Phục đỡ phía trước, trong miệng còn chưa kịp nói lời cảm tạ, Vân Trung Hạc đã mang theo vuốt thép lao thẳng tới, cùng Nhạc Lão Tam vây lấy Mộ Dung Phục. Mã Đại Nguyên vỗ về vai trái bị thương đứng dậy, mới vừa thở hổn hển, chợt thấy vuốt thép của Vân Trung Hạc vụt ngang bổ về phía Mộ Dung Phục, hắn vội thốt lên,

“Cẩn thận!”.

Mũi kiếm Mộ Dung Phục đảo qua, cắt trúng mu bàn tay của Vân Trung Hạc, làm hắn kinh hô thối lui, lùi mấy bước mới cầm lại được vuốt thép. Mộ Dung Phục một mình đấu với hai người kia vốn đã cố hết sức, vừa mới bức lui Vân Trung Hạc, bên tai chỉ nghe thấy Mã Đại Nguyên hô to một tiếng, liền quay lại, Nhạc Lão Tam đã giương nanh múa vuốt lao tới, Mộ Dung Phục vội nghiêng người né tránh, bàn tay to kia hung hăng sượt qua vai y, một mảnh áo bị kéo xuống, mang theo máu tươi bay vào trong gió.

Đoàn Dự cả kinh, tim nảy mạnh một cái. Cũng không phải đau lòng hay lo lắng gì, chỉ cảm thấy Mộ Dung Phục kiếm pháp uyên bác mà lại bị người khác đã thương, cũng thật khiến cho người ta sợ hãi.

Nghĩ đến qua mười năm nữa, với danh vọng và võ công của Mộ Dung Phục, trừ bỏ Hàng Long Thập Bát Chương của Kiều Phong và Lục Mạch Thần Kiếm của mình ra, trên đời này nếu có người muốn thương tổn y, việc đó tuyệt đối không thể xảy ra.

Vừa nghĩ trong đầu, Đoàn Dự không khỏi dào dạt đắc ý. Mộ Dung Phục dù có lợi hại đến đâu, tương lai cũng sẽ bại trong tay mình. Chờ hắn học được Lục Mạch Thần Kiếm, liền đánh cho tên Mộ Dung Phục kia phải khóc lóc cầu xin hắn, hảo gột bỏ mấy ngày xui xẻo này.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự cảm thấy vui như mở cờ, ngay cả việc nửa tháng vừa rồi bị Mộ Dung Phục liên tiếp trêu đùa cũng không để trong lòng.

Đoàn Dự tránh phía sau thân cây thấy bên kia đang hỗn loạn, trong lòng nghĩ phải giúp đỡ nhưng lại ngại mình võ công thấp kém, đi ra ngoài trừ bỏ thêm phiền cũng không làm được cái gì khác. Chính lúc đang hết sức do dự, chợt nghe thấy một tiếng gầm xé xa nhẹ bay đến, thanh âm trầm thấp khàn khàn, ẩn một

tia áp bách vô hình. Nghe được, Đoàn Dự tim đập bình bịch, giống như có người đang lấy búa gõ vào tim của hắn.

Bên kia bọn tam đại ác nhân Vân Trung Hạc nghe thấy thanh âm này, nhanh chóng thu chiêu, nói với Kiều Phong và Mộ Dung Phục,

“Hôm nay lão tử có việc, ngày khác lại tiếp tục”. Nói xong, ba người tung mình bay lên, nháy mắt không còn bóng dáng.

Ba người kia vừa rời khỏi, thanh âm chói tai kia lập tức đình chỉ. Đoàn Dự thở phào một hơi, vừa mới ổn định hai phần hồn vía, chỉ thấy sau khi Mộ Dung Phục cùng Kiều Phong nói cái gì đó rồi đi tới hướng mình, một phen tím hắc lên cười nói,

“Xem xong rồi, chúng ta cũng nên đi”.

“Đi sao!”. Đoàn Dự cách Mộ Dung Phục nhìn về hướng Kiều Phong, lòng tràn đầy tiếc nuối. Còn chưa có kết bái mà, muốn đi, không biết bao giờ mới tái kiến. Đoàn Dự trong lòng thầm nghĩ muốn tiến đến nói thêm mấy câu với Kiều Phong, làm cho hắn thêm ấn tượng tốt với mình một chút, liền nói với Mộ Dung Phục,

“Người mới vừa giúp Cái Bang đối phó với tam đại ác nhân, bọn họ làm sao cũng phải hảo hảo cảm tạ người. Không bằng chúng ta...”.

Còn chưa nói xong, Mộ Dung Phục đã mang hắn đi về hướng ngược lại, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu,

“Kiều Phong đã sớm biết ta là người phương nào. Việc muốn làm cũng đã làm xong, giờ phút này rồi đi mới có thể khiến bọn hắn cảm kích, không thể quên đi ân tình này”.

Đoàn Dự lắc lắc thân mình còn muốn giãy giụa, lại nhìn thấy miệng vết thương trên bả vai Mộ Dung Phục tràn đầy máu tươi, động tác thoáng chốc ngừng lại, khẩu khí đông cứng nói,

“Người thật là tự ngược, máu đều lưu thành sông cũng không vội chữa trị. Người thật ghê tởm, đừng đứng trước mặt ta, nhìn mà buồn nôn”.

Mộ Dung Phục cong môi cười cười, buông Đoàn Dự ra, tùy tay lấy một miếng khăn lụa để lên đầu vai, vì dùng một tay không tiện khiến cho cái khăn trượt lên trượt xuống mấy lần. Đoàn Dự đứng một bên nhìn y lúc lâu, cuối cùng thật sự không thể nhịn được, liền tiến lên hung hăng túm lấy khăn lụa, một bên thô lỗ thay y băng bó, một bên cường điệu giọng nói,

“Ta cũng không phải muốn giúp người, chỉ là không muốn người khiến ta ghê tởm!”.

Mộ Dung Phục thấy hắn môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng như ngọc lưu ly vì tức giận mà càng thêm đen láy, so với ngày thường càng đáng yêu vạn phần, lập tức tâm vừa động, thân thủ néo má hắn một cái, cười tủm tỉm,

“Đa tạ người!”.

18. Chương 18

Mắt Đoàn Dự đột nhiên nháy hai cái, dùng sức thắt chặt khăn lụa, sau khi thấy Mộ Dung Phục nhíu mày, hắn mới miễn cưỡng phủi tay,

“Không cần khách khí. Trước kia ta đã từng băng bó cho chó mèo nên quen rồi”.

Khóe miệng Mộ Dung Phục giật giật một chút, sau khi sờ đầu Đoàn Dự liền đứng dậy đi về phía trước.

Đoàn Dự đi theo sau, thấy thái độ y trầm mặc khác thường, lập tức cảm thấy không được tự nhiên. Sau một lúc lâu, thật sự chịu không nổi không khí nặng nề này, Đoàn Dự rầu rĩ hỏi,

“Uy! Người nói muốn đưa ta quay về Đại Lý, người sẽ không nuốt lời phải không?”.

Mộ Dung Phục dừng bước quay đầu, không đáp mà hỏi lại,

“Người tại sao lại biết việc của tam đại ác nhân?”.

“Cái gì?”. Đoàn Dự sững sốt, đột nhiên nhớ tới mình từng nói với Mộ Dung Phục về thực lực khác nhau của bọn họ, nhất thời mồ hôi đổ đầy trán, cả người như hóa đá cứng ngắc đứng tại chỗ.

Mộ Dung Phục đi tới trước người Đoàn Dự, cười đến rạn rỡ,

“Theo lý, Đoàn thể tử đứng ra phải là chưa bao giờ biết đến mới đúng. Vì sao việc tại hạ phục quốc, Kiều Phong hay việc của tứ đại ác nhân lại rõ như lòng bàn tay vậy?”.

Dưới sự ép hỏi của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự chỉ cảm thấy bản thân tựa hồ càng nhỏ dần, tới cuối cùng biến mất vô hình, lại tránh không khỏi ánh mắt tràn đầy ý cười áp bách của Mộ Dung Phục.

Thấy Đoàn Dự cúi gầm mặt, cầm chạm vào ngực, Mộ Dung Phục cong môi cười, thân thủ nâng cầm hấn ép hấn nhìn vào mắt mình rồi hỏi,

“Sao lúc này lại không nói gì? Vừa rồi không phải mồm miệng lanh lợi lắm sao?”.

Đoàn Dự tức giận đẩy tay Mộ Dung Phục, sau khi hung hăng chửi thề vài câu, hấn cộc cằn nói,

“Mộ Dung Phục, việc này về sau có cơ hội thích hợp, ta nhất định sẽ nói cho người biết. Hiện tại người hỏi ta, ta cũng không cách nào giải thích với người, dù sao... “. Giương mắt liếc Mộ Dung Phục một cái, vừa lúc nhìn thấy sâu trong mắt ý cười chợt lóe qua, Đoàn Dự thề mắng hai câu rồi nói,

“Dù sao ta với người không phải là người cùng thời đại, người nói, ta có thể nghe hiểu, ta nói, người khó có thể hiểu được”.

“Nga?”. Mộ Dung Phục nhướn mày cười nhạt, âm cuối lọt vào tai Đoàn Dự tự dưng khiến cho da đầu hấn run rẩy cả lên,

“Người nói thật xem, có chuyện gì mà ta lại không hiểu”.

Đoàn Dự xoa xoa chớp mũi thoáng ngứa, vẻ mặt chuyển sang nịnh nọt cười cười với Mộ Dung Phục,

“Người đường đường là Cô Tô Mộ Dung công tử, có thể có cái gì không hiểu chứ? Chỉ là việc này nói ra rất dài, một năm cũng không đủ. Không bằng như vậy... “. Đoàn Dự tươi cười sáng lạn, cất giọng thương lượng,

“Hiện tại ta đang vội quay về Đại Lý, người cũng có chuyện gấp của người, chúng ta đừng nói việc này nữa. Để khi nào rảnh, ta chọn ngày gặp mặt với người rồi nói chuyện, thế nào?”.

Tiếng cười của Mộ Dung Phục truyền tới tai Đoàn Dự,

“Ta vẫn chưa có việc gì phải vội, người hiện tại nói liền đi”. Đi lên xoa đầu Đoàn Dự, khoe mắt tràn đầy ý cười,

“Nếu một năm không đủ cho người nói, vậy hai năm, ba năm thì sao?”.

Ánh mắt Đoàn Dự nhìn chăm chăm như muốn khoan một lỗ trên người Mộ Dung Phục, trong lòng thầm mắng một câu ‘Người thật là đồ vô sỉ’, nhưng ngoài mặt lại cười như hoa nở rộ,

“Người không phải còn đang nằm vùng ở Tây Hạ sao? Nếu không quay về, thủ trưởng của người sẽ hoài nghi, như vậy tâm huyết nhiều năm của người không phải đã uổng phí sao?”. E sợ Mộ Dung Phục sẽ không buông tha hấn, Đoàn Dự vội vàng nhấc tay thề,

“Lần sau tái kiến, ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết), thật đấy!”.

Mộ Dung Phục cười đến ý vị thâm trường, thấy ánh mắt hấn trở nên long lanh, chậm rãi hỏi lại,

“Thật sao?”

“Thật mà”. Đoàn Dự vội gật đầu không ngừng như gà mổ thóc,

“Thật như trên châu!”

Chỉ cần có thể qua lúc này, lần sau tái kiến, ta đã sớm luyện được Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ nha. Đoàn Dự ở trong lòng vụng trộm cười. Có hai thứ tuyệt thể thần công này, mười Mộ Dung Phục hẳn cũng không sợ.

Đoàn Dự thầm nghĩ tới nguyên tác, chuyến đi của Mộ Dung Phục... đến Tây Hạ lần này, gặt hái được cũng là chuyện của mười năm sau. Khi đó cho dù Mộ Dung Phục cải trang thành Lý Diên Tông đến đuổi giết hẳn, có Lăng Ba Vi Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm đây, hẳn sợ y cái quái gì?

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự cơ hồ không chế không được muốn ngửa đầu cười dài. Thật sự là ứng với câu ngôn ngữ kia: “Bảo điển (sách quý) nơi tay, thiên hạ ta có!”.

Đem dương quang trong mắt Đoàn Dự thu vào đáy mắt, Mộ Dung Phục khẽ cười, thân thủ xoa xoa làm loạn mấy sợi tóc trên đỉnh đầu hẳn,

“Đi thôi”.

Thấy Mộ Dung Phục xoay người bước đi, Đoàn Dự đang ngây ngốc lập tức hoàn hồn đi theo. Chẳng lẽ y thật sự không truy vấn? Dễ dàng như vậy sao?

Đoàn Dự mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng nếu Mộ Dung Phục không hề hỏi nhiều, hẳn cũng vui vẻ thoải mái. Hẳn lập tức thu liễm tâm thần, hai người một trước một sau đi vào rừng.

Mộ Dung Phục mang Đoàn Dự đến một trấn gần đó để đổi quần áo trước, sau đó mua một con ngựa đi đường.

Đoàn Dự mặc dù đối với việc y chỉ mua một con ngựa tỏ vẻ rất bất mãn, nhưng Mộ Dung Phục chỉ đơn giản nói hai câu liền khiến cho hẳn nghẹn họng không trả lời được,

“Bạc chỉ đủ mua một con ngựa. Huống hồ, người có thể tự mình cưỡi ngựa được sao?”.

Đoàn Dự cúi đầu đánh giá cái thân thể chín tuổi của mình, đáy lòng âm thầm đến cực hạn.

Mộ Dung Phục ẵm Đoàn Dự lên ngựa, sau đó y cũng xoay người ngồi lên, ở phía sau kẹp lấy bụng ngựa thúc một cái, con ngựa cất vó chạy đi, nháy mắt liền mất dạng phía cuối đường.

Đoàn Dự trong lòng đoán chừng, bỏ qua việc gặp mưa bão giữa đường cùng với thời gian nghỉ ngơi, thay ngựa, nửa tháng chạy về Đại Lý là không thành vấn đề. Nào biết rằng Mộ Dung Phục mang theo hẳn vừa đi vừa giỡn, hai người một đường dây dưa gần hai mươi ngày mới đến biên giới Đại Lý.

Đoàn Dự trong lòng rất tức giận nhưng không có chỗ phát tiết, lại đánh không lại Mộ Dung Phục, mắng y cũng nhiều lần bị phản bác, một lúc sau, Đoàn Dự cũng lười cùng y đấu võ mồm, trực tiếp bỏ qua sự có mặt của y.

Mộ Dung Phục lấy có ‘ven đường thưởng thức phong cảnh’, rốt cuộc khoảng hai mươi ngày sau mới đưa Đoàn Dự trở về Đại Lý.

Vừa mới tiến vào Đại Lý không bao lâu, liền gặp Đoàn Chính Thuần cùng với Dao Bạch Phượng chờ ở phía trước, Mộ Dung Phục giục ngựa tiến lên, sau khi ôm Đoàn Dự xuống ngựa, y liền chấp tay thưa,

“Đoàn vương gia”.

“Đa tạ Mộ Dung công tử đã đem khuyến nghị bình an trở về”. Đoàn Chính Thuần vội cười đáp lễ,

“Trong phủ đã chuẩn bị rượu, thỉnh Mộ Dung công tử đến vương phủ một chuyến”.

“Đa tạ vương gia”. Mộ Dung Phục nhìn Đoàn Dự đang bị Dao Bạch Phượng ôm chặt trong ngực, khóe miệng nhếch lên,

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng, không tiện ở lâu, đành cáo từ vương gia”.

Đoàn Dự nghe y nói như vậy, trong lòng âm thầm chửi, lừa ai nha! Nếu có chuyện quan trọng sao còn cố ý mang ta lắc lư hai mươi ngày.

Mộ Dung Phục mắt liếc Đoàn Dự một cái, giống như nhìn thấu nội tâm của hắn, ý cười lưu chuyển nơi đáy mắt. Đi qua ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Đoàn Dự, Mộ Dung Phục ôn hòa nghiêm nhiên giống như một vị huynh trưởng từ ái,

“Đoàn thế tử, ta đi đây”. Giương mắt nhìn Đào Bạch Phượng đang nói chuyện với Đoàn Chính Thuần, Mộ Dung Phục dán sát bên tai Đoàn Dự thì thầm,

“Đừng có nhớ nhưng ta quá đây”.

Đoàn Dự quả thật rất muốn một cước đá lên khuôn mặt tươi cười phấn khởi của tên vô lại kia, nhưng lại ngại cha mẹ đang ở bên người nên không dám có phản ứng gì, đành phải cắn răng trả lời lại,

“Mau cút đi, trở về Tây Hạ đi!”.

“Ta cũng đang muốn đi Tây Hạ đây”. Mộ Dung Phục đưa tay lên mặt Đoàn Dự nhéo một phen, y ôn nhu nói,

“Không phải ngươi bảo, ta nên đi làm Phò mã công chúa Tây Hạ sao? Ta hiện tại sẽ làm theo ý ngươi”. Nói xong, không nhìn sắc mặt xanh mét của Đoàn Dự, y đứng dậy chấp tay với Đoàn Chính Thuần nói lời từ biệt rồi nhảy lên ngựa, roi trong tay phất lên, con ngựa lập tức chạy đi, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Đoàn Dự cảm giận tồn hơi thừa lời mắng,

“Tốt nhất con ngựa kia nên giẫm người một cái, biến người thành một tên bán thân bất toại (nửa thân không cử động được)! ”

Mắng được một câu, trong lòng thoải mái hẳn lên. Đoàn Dự mới vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Đoàn Chính Thuần và Đào Bạch Phượng đang kinh ngạc nhìn hắn,

“Dự Nhi, sao ngươi lại nguyên rủa Mộ Dung công tử như vậy. Nếu không phải hắn cứu ngươi từ tay mấy tên... ác nhân kia, rồi mang ngươi đến Yến Tử Oa chữa thương, lại còn không ngại đường dài mang ngươi trở về, ngươi sao lại có thể êm đẹp đứng ở đây?”. Đoàn Chính Thuần nhú mày quát nhẹ, lời nói tuy có chút trách cứ, nhưng lại toàn ý cưng chiều,

“Lần sau tái kiến Mộ Dung công tử, ngươi nhất định phải hảo hảo cảm tạ hắn”.

“Đúng vậy! Dự Nhi”. Đào Bạch Phượng ôm lấy Đoàn Dự, tay cầm khăn lụa nhẹ nhàng chà lau bụi bẩn trên mặt hắn rồi nói,

“Mộ Dung công tử là long phượng, không phải người bình thường, có thể cùng hắn kết bạn là phúc khí của ngươi a”.

Đoàn Dự bĩu môi lòng cảm thấy thật sự không phục, lại không thể nói ra chuyện mất mặt là mình bị y khi dễ, đành phải ngoài miệng đáp ứng,

“Được rồi”. Trong lòng lại đối với người vừa rời đi chửi rủa không ngớt,

“Cũng không biết thằng nhãi ngươi đến tột cùng kiếp trước tích cái đức gì, cứ nhiên lại khiến cho Kiều Phong cùng bọn họ ngưỡng mộ đến vậy. Mộ Dung Phục, hai ta không đội trời chung!”.

19. Chương 19

Xuân về hoa nở, phồn hoa như mộng. Thời gian lưu chuyển, nháy mắt đã qua mười năm.

Vô Lượng Sơn tràn ngập ánh mặt trời, lá cây lá cỏ tung đưa theo gió. Rừng rậm xanh tươi mát mẻ, cây cối xum xuê um tùm. Gió nhẹ thổi qua, lá rụng phiêu lãng rải đầy trên mặt đất, thật như chốn bồng lai tiên cảnh.

Đoàn Dự gian nan đi dọc theo cánh rừng, dưới chân chật vật bước tới, vài lần thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Ấn theo sử sách ghi lại, Vô Lượng Ngọc Bích nằm ngay phía sau Vô Lượng sơn. Đoàn Dự xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, đem tà áo vương vীu nhét vào thắt lưng, vừa đi vừa lảo đảo, từ sau núi dọc theo dòng suối nhỏ đi về phía đông, ra khỏi rừng rậm, thấy thác nước chính là gần tới.

Thì ra Đoàn Dự ở vương phủ hưởng phúc mười năm, ước chừng nội dung vở kịch bắt đầu phát triển, hẳn liền để lại một phong thư rồi đi đến Vô Lượng Sơn tìm kiếm Vô Lượng Ngọc Bích trong nguyên tác.

Đoàn Dự vốn biết rõ nội dung vở kịch, hơn nữa nhiều năm hưởng thụ như vậy đã đem cái số chịu được khổ ải trong người hắn đã bay không còn một mảnh. Hiện giờ nếu không phải thấy nội dung đã bắt đầu, Đoàn Dự thật sự muốn ở lại vương phủ làm tiểu thế tử của hắn, cả đời không cần lo việc gì, còn tốt hơn đi ra ngoài mạo hiểm — tuy rằng cuối cùng nhất định sẽ ôm được mỹ nhân trở về.

Hắn không phải ‘Đoàn Dự’ trong nguyên tác, như vậy hắn cũng sẽ không đốt nát mà mò đến Vô Lượng Sơn xem hai chương môn ‘Vô Lượng Kiếm’ gì đó tỷ thí với nhau.

Mặc dù có thể sẽ bỏ qua việc gặp Chung Linh và Mộc Uyển Thanh, nhưng Đoàn Dự thấy cũng chẳng sao cả. Chỉ cần kết quả cuối cùng là lấy được Vương Ngữ Yên, nội dung toàn bộ có thể lược bớt.

Đi dọc theo rừng rậm tới hướng tây, được hơn nửa ngày, đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng suối róc rách. Đoàn Dự mừng rỡ, dưới chân cũng càng tăng tốc, đi hơn mười bước, chỉ thấy một dòng suối nhỏ gấp khúc tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đoàn Dự vui mừng quá đỗi, cũng không nghỉ ngơi mà đi dọc theo suối nước về phía đông, chạy tới hướng cánh rừng dày đặc, thẳng đến khi hai chân bủn rủn, thở hồng hộc, nhưng vẫn không nhìn thấy thác nước trong truyền thuyết ở đâu.

Đoàn Dự dựa vào thân cây nghỉ ngơi một lát, thầm nghĩ, xem lộ trình không có gì nhầm lẫn cả, nếu thác nước ở gần đây, tiếng nước lớn như vậy thì mình phải nghe được mới phải...

Đang nghĩ ngợi, chợt bên tai mơ hồ truyền đến thanh âm bọt nước rơi xuống, Đoàn Dự đứng dậy đi về hướng phát ra âm thanh. Chỉ thấy cách đó trăm mét, cây cối thưa dần, một thác nước giống như dải ngân hà treo ngược từ trên trời xuống, rầm rầm ù ù, bọt nước văng khắp nơi trong suốt như trân châu lấp lánh đủ màu sắc.

Đoàn Dự tràn đầy kích động, liên tục hô vài câu,

“Chính là nơi này! Chính là nơi này!”.

Vô Lượng Ngọc Bích hẳn là ngay bên cạnh vách núi phía dưới thác nước này. Đoàn Dự tiêu sái đi về phía trước tìm kiếm. ‘Đoàn Dự’ trong nguyên tác không cẩn thận té xuống vách núi này, đại nạn không chết mới có hạnh phúc cuối đời. Hiện giờ là mình, tai nạn này nếu tránh được thì nên tránh.

Đoàn Dự tùy tay nhặt lên một nhánh cây dò đường, dọc theo nước chảy khoảng trăm mét, cảm thấy nhánh cây không còn, Đoàn Dự lập tức hiểu được, vách núi có Vô Lượng Ngọc Bích ở ngay phía trước.

Đoàn Dự cẩn thận đi qua, đang muốn ngồi xổm xuống nhìn độ cao của vách núi, phía sau truyền đến một tiếng quát cả kinh,

“Người là ai mà lại dám xông vào cấm địa bốn phái!”.

Thanh âm kia hàm chứa ba phần tức giận làm Đoàn Dự tâm cả kinh, hốt hoảng trượt chân một cái, thân mình thu thể không được mà nhào về phía trước.

Bụng dưới Đoàn Dự đau quặn, hai tay quơ quào túm lấy một vật, cũng không biết chạm được cái gì, chỉ gắt gao nắm chặt, thân mình đang rơi đột ngột dừng lại, ở giữa không trung đu qua đu lại.

Đoàn Dự dồn sức nhảy lên, cổ họng như trào cả ra ngoài. Hắn thở gấp, cẩn thận ngẩng đầu, thấy mình đang cầm một sợi dây quấn quanh vách đá, Đoàn Dự gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu nhìn xuống phía dưới chân. Chỉ thấy sương mù dày đặc, không thấy chân thác nước đâu. Đoàn Dự tim như ngừng đập, ba hồn do sợ quá mà chạy mất hai hồn. Vội vàng nắm chặt dây, hai chân dùng toàn lực đặt lên vách đá miễn cưỡng tìm một điểm trụ, thân mình chậm rãi di chuyển dọc theo vách đá, chỉ khi đã dựa vào cái khe trên vách đá, hắn mới nhắm mắt thở ra một hơi.

Bản thân đã rất cẩn thận rồi, không thể tưởng được vẫn thiếu chút nữa là đánh mất cái mạng nhỏ.

Đoàn Dự ở trong lòng đồ mồ hôi đầm đìa, thầm nghĩ, nếu không phải việc này không có cách nào nhờ người khác làm thay, mình đã mang quân đội Đại Lý đến mở sơn tầm bảo điển ra rồi.

Trong đầu suy nghĩ mới được một nửa, chỉ nghe thấy thanh âm đá vỡ rắc rắc từ dưới chân truyền đến. Đoàn Dự nhướng mày, thân mình thoáng chốc cứng ngắc, dự cảm bất an như cơn sóng dân trào dưới đáy lòng.

Không thể nào! Giống như thước phim quay chậm, Đoàn Dự vươn cổ nhìn xuống, tầm mắt vừa mới thay đổi thì tảng đá dưới chân nứt ra, toàn bộ thân mình đột nhiên bị ngã xuống, kéo theo tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của Đoàn Dự.

Thanh âm rầm rập bên tai càng ngày càng vang, nước như mưa trút xuống mặt Đoàn Dự, chỉ nghe thấy ‘bùm’ một tiếng, Đoàn Dự rơi xuống đáy sông, sau một hồi vùng vẫy thì tùy dòng nước chảy xiết lao ra khỏi khe sâu.

Dòng nước lạnh lẽo cọ rửa ngũ quan của Đoàn Dự, không biết bị uống bao nhiêu nước, chờ nước trôi chậm lại, lúc này hắn mới lảo đảo đứng dậy, dùng cả tay lẫn chân bò lên bờ sông, xoay người nằm xuống, ho khan phun ra mấy ngụm nước.

Tiếng nước chảy bên tai liên miên không dứt, Đoàn Dự ở bên bờ cũng không biết nghỉ ngơi bao lâu, đợi cho y phục trên người bị nhiệt độ cơ thể gần như sấy khô, khí lực cũng hồi phục được một chút, Đoàn Dự chặt vật đứng dậy, xoa xoa cánh tay, đi vào đáy cốc.

Sớm xem nguyên tác, Đoàn Dự chỉ biết nơi này là một tiên cảnh nhân gian, không nghĩ đến cảm giác lạc vào cảnh giới kỳ lạ này đúng là say đắm lòng người như vậy.

Chỉ thấy vách núi chỗ thác nước đổ xuống giống như ngọc long bay lên không rồi nhập xuống hồ. Mặt hồ chói lọi tầng tầng gợn sóng, lấp lánh những tia nắng đủ màu. Ven hồ tràn ngập hoa sơn trà, màu hồng phấn, trắng, vàng từng đám từng đám quả thật vô cùng kiều diễm.

Đoàn Dự trong lòng biết mình lúc này đang đứng trước Vô Lượng Ngọc Bích, động phủ kia là nơi có tượng của thần tiên tỷ tỷ, còn ẩn giấu chút công phu mới lạ.

Đoàn Dự nhớ rõ cửa động kia giấu sau vách tường, nhưng cụ thể là ở trên tảng đá nào, Đoàn Dự cũng không biết chính xác. Đi một vòng quanh đáy cốc, Đoàn Dự ghé vào gỗ một chỗ trên vách đá, nghiêng tai nghe ngóng, vẫn không nghe thấy thanh vang trống rỗng.

Đoàn Dự lúc này người đã mệt đến cực điểm, thân mình ghé vào tảng đá trầm tư suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới trong nguyên tác khi bản thật vào động, hình như là buổi tối, lúc có ánh trăng. Suy nghĩ đến đây, Đoàn Dự cũng không quản việc này đến tốt cùng có liên quan gì tới ánh trăng, trước tiên tìm một góc nằm xuống ngủ, chờ đến tối rồi hẵng hay.

Không biết Đoàn Dự đã ngủ bao lâu, chờ đến khi hắn tỉnh lại, đã thấy ánh trăng sáng rực, chiếu vào ngọc thạch trên vách đá, lộ ra một tầng rực rỡ hoa mỹ sáng rọi.

Đoàn Dự vội đứng dậy, bất chấp chính mình chặt vật mặt xám mày tro, hướng chỗ mặt đá tỏa ánh sáng kia sờ soạng, quả nhiên chỉ cảm thấy cảm giác mịn màng nơi đầu ngón tay, nhẹ nhàng đấy, nham thạch kia hình như có hơi hơi chộp lên. Đoàn Dự tràn đầy vui mừng, đẩy nham thạch kia về phía sau, chỉ nghe thấy một tiếng vang trầm thấp lọt vào tai, vách đá chậm rãi chuyển động, không đến một lát liền lộ ra một huyệt động cao ba thước.

Đoàn Dự vội vịn vách tường đi vào. Cả đường đi, dưới chân rất bằng phẳng, tiến tới không bao lâu, một cánh cửa chợt ngán lối đi. Đoàn Dự đẩy cửa bước vào, một luồng sáng nhu hòa từ bên trong hắt ra, làm toàn bộ thạch thất hình tròn bao phủ bởi một ánh sáng màu xanh.

Đoàn Dự ngẩng đầu nhìn thạch bích thủy tinh dùng để chiếu sáng kia, học cổ nhân hướng một nơi không có bóng người chấp tay vái chào, nói,

“Thần tiên tỷ tỷ, ta là Đoàn Dự, ta phụng chỉ đến quan sát khuê phòng của ngươi, thuận tiện học một chút Lăng Ba Vi Bộ, nếu ngươi không lấy làm phiền”. Nghĩ nghĩ, thấy không ổn, lại bổ sung thêm,

“Người yên tâm, ta học xong liền đi ngay, tuyệt không động đến thứ gì ở đây”.

Nói xong, hắn dạo một vòng quanh phòng, khó khăn lắm mới tìm được cánh cửa thông với phòng trong, Đoàn Dự đẩy cánh cửa tiến vào mười bước, một pho tượng bạch ngọc sừng sững trước mắt. May là Đoàn Dự đã đọc kỹ nguyên tác, giờ phút này chân thật nhìn thấy pho tượng Lý Thu Thủy kia, trong lòng chấn động, thiếu chút nữa làm hồn phách bay đi.

Đoàn Dự vội lắc đầu hoàn hồn, đối pho tượng kia cúi người thở dài, trong miệng thì thầm,

“Thần tiên tỷ tỷ, ta vô lễ mong người đừng trách móc a! Ta biết người ở trong này một mình rất tịch mịch, nếu ta còn là người trong nguyên tác, nói không chừng liền lưu lại giúp người, bất quá nếu trong nguyên tác ta không lưu lại, ta đây cũng không thể lưu lại...”.

Sau khi nói xong, Đoàn Dự cũng không biết nói gì đó, ngẩng đầu nhìn pho tượng, thấy nàng phẳng phất như Quan Thế Âm Bồ Tát hạ phàm, ánh mắt thánh khiết dừng lại trên người mình, hắn cảm thấy hoảng hốt, vội quỳ gối trên đoàn bồ* liễu mạng dập đầu.

* Đệm hình tròn đan bằng cỏ bồ, dùng để tọa thiền

Dập đầu khoảng mười cái, cái đệm mỏng manh kia đã lâu lắm rồi, hơn nữa bị Đoàn Dự dùng đầu va chạm liên tục nên vỡ tan, lộ ra một cái bọc vải nằm bên trong.

Đoàn Dự biết đây chắc hẳn là quyển sách ghi lại Lăng Ba Vi Bộ và Bắc Minh Thần Công, lại cung kính dập đầu mấy cái rồi lấy bọc vải đó ra, hắn qua một bên mở ra xem.

Trước tiên lấy cuốn Bắc Minh Thần Công, Đoàn Dự mắt nhìn hình vẽ huyết đạo kinh mạch bên trong, thầm nghĩ, công phu hấp nội lực nếu không học, tương lai sẽ không đủ nội lực mà thi triển Lục Mạch Thần Kiếm, không phải là uống công đến đây một chuyến sao?

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự mặc dù lòng không muốn, nhưng vẫn lật cuốn sách ra, xem lời chỉ dẫn luyện pháp rồi chuyên tâm học.

Cơ thể Đoàn Dự cũng không nhiều nội lực, hiện giờ đột nhiên luyện Bắc Minh Thần Công, nên một cỗ nhiệt khí từ đan điền vọt lên, huyết mạch cũng sôi trào. Đoàn Dự không biết vì sao lại nóng rực đến thế này, luyện luyện ngừng ngừng, chiếu theo phương pháp vừa nghĩ vừa luyện, qua nửa ngày, cảm giác như bị thiêu đốt kia mới chậm rãi tan đi.

Gục xuống bàn nghỉ ngơi một lúc lâu, trong người Đoàn Dự cuộn cuộn Bắc Minh Thần Công, lấy quyển sách Lăng Ba Vi Bộ vừa tìm được ra, hắn dựa theo hình vẽ cùng với dấu hiệu trên mặt đất bắt đầu luyện tập.

Bộ pháp phiền phức tinh thâm, Đoàn Dự nhốt mình bên trong ước chừng một ngày, thẳng đến khi toàn thân mệt mỏi, bụng đói đến hốt hoảng mới nắm bắt được điểm cơ bản.

Dừng lại nghỉ ngơi, Đoàn Dự sờ sờ ngực, chỉ cảm thấy hô hấp dường như thông thuận hơn ngày thường, bụng cũng có một cỗ nhiệt lưu thiêu đốt, hắn hiểu được đây là nội lực của Lăng Ba Vi Bộ đang chuyển động, điều này khiến cho cả người gân cốt thư sướng, giống như trời lạnh mà được ngâm ôn tuyền thật thoải mái.

Chờ đến khi nắm bắt được bảy tám phần Lăng Ba Vi Bộ, Đoàn Dự đứng dậy giãn gân cốt, xoa xoa cánh tay.

Hắn học Lăng Ba Vi Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm có hai dụng ý, một là tương lai hành tẩu giang hồ cũng không đến mức đánh mất cái mạng nhỏ, hai là khi tái kiến Mộ Dung Phục có thể không bị y trêu đùa khi dễ. Tốt xấu gì cũng là cao thủ tung hoành giang hồ, chắc không thể không có thứ gì bảo mệnh a!

Quỳ gối xuống đoàn bồ dập đầu mấy cái, Đoàn Dự nói,

“Thần tiên tỷ tỷ, cảm ơn Lăng Ba Vi Bộ của người, ta hiện giờ phải đi, về sau khi có cơ hội, ta sẽ tới thăm người”.

Cũng chẳng trách Đoàn Dự đối tượng ngọc kia cung kính như vậy, chỉ vì pho tượng trông rất sống động, tựa như chân nhân ngay trước mắt làm người ta tâm sinh kính ngưỡng. Hơn nữa Đoàn Dự vốn là đến học

trộm Lăng Ba Vi Bộ, một ngàn cái đập đầu trực tiếp lược đi còn vài trăm cái, hiện giờ phải đi nhanh, có đập đầu nữa cũng không đủ.

Sau khi làm xong, Đoàn Dự đứng dậy vuốt nếp nhăn trên y bào đang mặc, hần đi ra thạch thất bước lên bậc thang. Trước khi đi còn quay đầu lại nhìn thoáng qua tượng ngọc, thấy khuôn mặt nàng giống như ẩn tình chăm chú nhìn mình, lại giống như khe cẩu giận, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, nếu Vương Ngũ Yên thật sự giống pho tượng này, đặt ở hiện đại, có thể trở thành siêu sao quốc tế, bản thân chỉ có khả năng làm ghế ngồi cho người nọ.

Nghĩ xong, Đoàn Dự dọc theo cầu thang đá đi lên trên, ước chừng thời gian một chén trà, Đoàn Dự nghe thấy tiếng nước vang ầm ầm bên tai, theo cầu thang ra khỏi cửa động. Chỉ thấy ngoài động bỗng nhiên sáng sủa, một dòng sông đang cuộn cuộn chảy trong nắng gắt.

Đáy lòng Đoàn Dự niệm vài tiếng ‘A di đà phật’, theo đường nhỏ tiến về phía trước. Sau khi nơm nớp lo sợ đi qua cầu treo, hần bước ra đường lớn.

Mồ hôi trên trán còn chưa kịp lau, Đoàn Dự chỉ vừa mới thở phào một hơi, chợt nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng kêu khẽ,

“Người là người phương nào!”.

20. Chương 20

Đoàn Dự sau khi tự luyện Lăng Ba Vi Bộ, ý vào khả năng né tránh của mình, lá gan cũng lớn lên, quay đầu lại nhìn, thấy một nữ tử thân vận hắc y đeo mạng che mặt đang nhìn chăm chăm hần, hần lập tức biết được thân phận của người nọ —— Mộc Uyển Thanh.

Tuy trong lòng đã sáng tỏ, nhưng Đoàn Dự lại không dám hô to. Thứ nhất là sợ nhận sai, thứ hai là không muốn cùng nàng dây dưa. Xoay người định rời đi, nàng lại từng bước tiến lên bắt lấy bả vai Đoàn Dự, lớn tiếng quát,

“Ta đang hỏi ngươi a! Vì sao không đáp?”.

Đầu vai Đoàn Dự bị nàng bóp một cái đau ngất, đành phải xoay người miễn cưỡng cười, biết rõ mà còn hỏi,

“Ta gọi là Đoàn Dự, còn cô nương đây?”.

“Bớt sàm ngôn đi, mau theo ta”. Mộc Uyển Thanh túm tay Đoàn Dự kéo đi, ước chừng khoảng trăm mét, ở phía sau một núi nhỏ, Đoàn Dự nhìn thấy hai cỗ thi thể đã chết lâu ngày nằm trên mặt đất, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí còn chưa tan hết, Đoàn Dự lập tức giãy khỏi tay Mộc Uyển Thanh ngồi xổm một bên nôn thốc.

“Thật vô dụng”. Mộc Uyển Thanh lạnh lùng nhìn thoáng qua Đoàn Dự, cười khẩy,

“Thế mà còn đòi làm nam nhân”.

Đoàn Dự lại ỏi ra hai ngụm, lúc này mới chật vật đứng dậy nói,

“Đây là giết người, không phải giết gà giết chó. Nếu ở hiện đại, người đã phạm tội chết, phải xử bắn...”.

Còn chưa nói xong, chỉ thấy đáy mắt Mộc Uyển Thanh chợt lóe lên một tia sáng, phi tiền trong tay thẳng tắp đặt ngay cổ họng Đoàn Dự, cường ngạnh ngăn chặn lời hần.

“Còn đông dài ta sẽ giết ngươi”. Mộc Uyển Thanh nhíu mày đánh giá Đoàn Dự, thấy hần mặt xám mày tro, một thân dơ dáy, ghét bỏ nói,

“Mau, đem quần áo người nọ mặc vào”.

Ngón trỏ Đoàn Dự cẩn thận đẩy phi tiền nơi cổ họng ra, quay đầu nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, khó xử nói,

“Mặc quần áo người chết không phải là quá bất kính sao?”.

“Mặc hay không mặc?”. Phi tiền trong tay Mộc Uyển Thanh lần thứ hai đưa tới, thần sắc cũng sắc bén hai phần,

“Không mặc ta sẽ giết ngươi!”.

“Hảo hảo hảo, ta mặc”. Giờ khắc này, dưới đáy lòng Đoàn Dự không thể không cảm thán một câu: sức mạnh trong nguyên tác thật sự là cường đại. Chính mình đã nghĩ hết biện pháp để tránh Mộc Uyển Thanh, nhưng dù chết hay không vẫn bị nàng bắt gặp.

Đoàn Dự chậm rãi đi qua, nhắm hai mắt đem áo choàng từ trên thi thể cỡi ra hỏi,

“Tiểu thư, ngươi vì sao bảo ta mặc cái này?”.

Mộc Uyển Thanh thu hồi phi tiền bỏ vào trong ngực, hiểm khi hảo tâm mà giải thích,

“Đi cứu người”.

Trong lòng Đoàn Dự lộp bộp một cái, suy nghĩ người Mộc Uyển Thanh đi cứu nhất định là Chung Linh không thể nghi ngờ. Tuy rằng không rõ tình huống như thế nào, Chung Linh kia sao lại bị Tả Tử Mục bắt được, Mộc Uyển Thanh làm sao mà biết được tin tức, bất quá quan trọng nhất vẫn là giải quyết vấn đề trước mắt.

Đoàn Dự ném áo choàng cho Mộc Uyển Thanh, chính mình thuận tay phủ thêm một kiện rồi hỏi,

“Tiểu thư, mặc quần áo này cùng với việc cứu người có quan hệ gì?”. Chẳng lẽ nàng biết hai người kia là người của Linh Thửu Cung?!

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Mộc Uyển Thanh mặt bình tĩnh trừng mắt liếc hắt hủ một cái quát,

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì!”.

Đoàn Dự tặc lưỡi lắc đầu, thâm nghĩ, nha đầu kia tuy rằng bộ dáng không tồi, nhưng rốt cuộc tính cách rất mạnh mẽ, nếu làm vợ hắt hủ thì có chút không ổn. Tuy bên trong nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại cười hì hì nói,

“Ngươi bảo ta đi cứu người, lại không nói cho ta tình hình thực tế, vạn nhất ta làm sai cái gì, cứu người không được, không phải uống phí tâm cơ của ngươi sao?”.

Cũng không biết là nội tâm của Mộc Uyển Thanh có lay động hay không, sau lời nói của hắt hủ, vẻ mặt nàng hơi hơi trầm tĩnh, lại mở miệng nói,

“Hai người kia mới từ Vô Lượng Kiếm Phái ra, ta thấy những người đó đối với các nàng thực khách khí, liền đuổi theo giết các nàng. Nhưng chỉ có một mình ta cải trang thì không tốt, liền bắt ngươi theo ta một lát đi cứu Chung Linh muội tử của ta thoát ra”.

Đoàn Dự giờ phút này đã mặc áo choàng, lắc lắc vạt áo trông giống như đúc, cười nói,

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi!”.

Mới nói xong, Mộc Uyển Thanh trầm giọng quát,

“Ai với ngươi là ‘chúng ta’, còn nói hươu nói vượn, ta lấy mạng ngươi!”.

Đoàn Dự mặc dù sớm biết nàng rất mạnh mẽ, lúc này cũng không hoảng sợ, vội nhấc tay nói,

“Hảo hảo, không nói. Vậy đi thôi? Như thế được chưa?”.

Mộc Uyển Thanh trừng mắt liếc hắt hủ một cái, cũng không nói cái gì. Sau khi phi thân lên ngựa, mới nói với Đoàn Dự,

“Ngươi chạy theo sau ta đi”.

“Ta...”. Đoàn Dự lúc này nghĩ thật sự muốn diệt nàng. Nha đầu người đi cứu Chung Linh tiện thể lôi theo ta còn chưa tính, cứ nhiên để ta chạy theo sau ngựa của ngươi, ngươi nghĩ rằng tốc độ của ta cũng nhanh như ngươi có thể phóng như bay sao?

Xoa xoa cái mũi, tâm tình Đoàn Dự giờ phút này cũng bị kích động, hấn đến một bên ngồi xuống nói,

“Ta không đi”.

“Người nói cái gì!”. Mộc Uyển Thanh không nghĩ hấn thế nhưng lại thay đổi, nàng nhú mày, hai mắt trừng trừng nói,

“Không đi ta giết người!”. Nói xong, phi tiên trong tay hướng Đoàn Dự nhắm tới.

“Giết đi giết đi!”. Đoàn Dự tỏ vẻ không sao mà nhún vai, trái tim phù phù thẳng khiêu, miệng cũng không tha mà nói,

“Người giết ta, lại đi tìm đệ tử của Vô Lượng Kiếm Phái cùng người đi cứu Chung Linh, thiếu gì người để người kiếm”.

Mộc Uyển Thanh trong lòng biết mình một người khó có thể chống địch, giờ phút này cũng chỉ có thể nhờ vào Đoàn Dự, nàng nói,

“Người nói mau, tại sao người lại không đi?”.

Đoàn Dự liếc nữ tử một cái rồi đáp,

“Người có ngựa, còn kêu ta chạy theo sau người, đừng nói ta chạy tại chỗ, chính là chờ ta chạy tới, người người muốn cứu không phải cũng sớm bị giết rồi sao”. Thấy Mộc Uyển Thanh thần sắc hơi buồn lúng, Đoàn Dự lại nói tiếp,

“Trừ phi, người cho ta cưới chung ngựa với người”. Sợ Mộc Uyển Thanh hiểu lầm hấn muốn chiếm tiện nghi của nàng, hấn vội nói,

“Người yên tâm, ta cũng không phải muốn chiếm tiện nghi của người, ta cũng là vì cứu người, có chịu hay không thì tùy người”.

Mộc Uyển Thanh ở trong lòng tả hữu cân nhắc, cảm thấy trong lời nói Đoàn Dự xác thực có vài phần đạo lý, huống hồ nàng từ nhỏ lớn lên ở trên núi, cũng không có tư tưởng ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’, liền vuốt cằm đáp,

“Được rồi! Người lên đi”.

Đoàn Dự lúc này mới đứng dậy phủi bụi trên người, phi thân lên ngựa ngồi phía sau Mộc Uyển Thanh, hai người thúc ngựa nghênh ngang rời đi.

Khi hai người đi đến Vô Lượng Kiếm Phái, thấy thánh sử Linh Thấu Cung quay lại, đám người Tả Tử Mục mặc dù có nghi hoặc, nhưng lại không dám hỏi nhiều. Nghe Đoàn Dự nói muốn bắt Chung Linh áp về Linh Thấu Cung, Tả Tử Mục vội cho người giải Chung Linh ra.

Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh mang theo Chung Linh ly khai không được bao lâu, đám người Tả Tử Mục biết rõ thân phận bọn họ một đường đuổi giết.

Ba người cộ một con ngựa vốn là chạy không nhanh, không lâu sau, liền nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của đám người Tả Tử Mục từ phía sau truyền đến,

“Người phía trước mau đứng lại!”.

Đoàn Dự quay đầu nhìn đám người phía sau gần đuổi kịp, đối Mộc Uyển Thanh nói,

“Ta tính thế này, hai người các người vào một bụi cây ven đường mà trốn đi, ta sẽ dụ bọn họ rời khỏi đây, thế nào?”.

“Như vậy sao được!”. Chung Linh vội hỏi,

“Người đã cứu chúng ta, sao có thể để người dẫn dụ địch nhân rời đi”.

Từ lúc Chung Linh biết được vị công tử đến cứu mình cùng Mộc Uyển Thanh không quen biết nhau, nhất thời hảo cảm với hấn tăng lên, hiện giờ thấy hấn đề nghị để chính mình đi dẫn dụ đám người kia rời đi, lập tức một hơi cự tuyệt.

Trong trường hợp đó Đoàn Dự lại ước gì Mộc Uyển Thanh đồng ý. Thứ nhất mượn cơ này thoát khỏi nữ tử điều ngoa ương ngành Mộc Uyển Thanh này, miễn khỏi cùng nàng dây dưa quá nhiều, thứ hai hẳn trên người có Lăng Ba Vi Bộ, những người đó muốn giết hẳn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự lại nói,

“Các người yên tâm, ta không có việc gì đâu. Ta cùng những người đó không quen biết, bọn họ thấy ta không đi cùng các người, cũng sẽ không gây khó dễ cho ta”.

Mộc Uyển Thanh vốn là đồng người rất khó đối phó, mặc dù trên mặt không chút sợ hãi, nhưng trong lòng lại rất kiêng kỵ, hiện giờ thấy Đoàn Dự muốn xuất đầu động thân, thầm nghĩ, dù sao tiểu tử ngốc này cũng không biết là từ nơi nào chui ra, hẳn chết cũng không liên quan đến ta cùng Chung Linh muội tử.

Nghĩ đến đây, Mộc Uyển Thanh mở miệng nói,

“Được, cứ theo ý người”. Còn không thèm an ủi hay dặn dò, nàng dứt khoát ôm Chung Linh tung người, từ lưng ngựa trực tiếp nhảy vào bụi cỏ bên đường ngồi chồm hổm.

Đoàn Dự chỉ cảm thấy một trận sáng khoái, con ngựa cất vó tựa hồ rất nhanh.

Cũng không biết chạy bao lâu, thẳng đến khi phía sau rốt cuộc không nghe được thanh âm của đám người Tả Tử Mục, Đoàn Dự lúc này mới thả chậm tốc độ, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi mà lẩm bẩm,

“Vẫn là nhanh đến Thiên Long tự học Lục Mạch Thần Kiếm, việc khác không liên quan đến mình, cũng không nên quản nhiều”.

Vừa mới nói xong, chỉ thấy không trung nổi trận cuồng phong, một thanh âm vang lên,

“Tiểu tử ngươi muốn học cái gì? Xem lão tử bề cổ người, đưa ngươi đến âm tào địa phủ học như thế nào a?”.

Thanh âm kia rất lớn, truyền vào tai Đoàn Dự làm da đầu hắn run lên, trong lòng ảm đạm rơi lệ cảm thán, quả nhiên mặc quần áo người chết là số con rệp, vừa mới quảng được Mộc Uyển Thanh, lại tới phiên Nam Hải Ngạc Thần.

Cảm thấy chuông phong mạnh mẽ tới gần, Đoàn Dự thốt lên,

“Nhạc Lão Nhị từ từ!”.

Chuông phong đến gần bên tai liền cấp tốc thu hồi, chỉ thấy Nam Hải Ngạc Thần thân mình thấp lùn nhảy ra chắn ngang đường, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Đoàn Dự nói,

“Tiểu tử, ngươi vừa rồi gọi ta là gì?”.

Đoàn Dự dắt ngựa cười hì hì nói,

“Nhạc lão Nhị a! Ngươi không nhớ ta sao? Mười năm trước, ngươi đến Đại Lý bắt một tiểu hài tử, chính là ta a”.

“Là người sao? Tên tiểu quỷ đã nói Mộ Dung Phục sẽ cùng ta tỷ thí chính là người sao?”. Nam Hải Ngạc Thần từng bước lùi đến trước đầu ngựa, cẩn thận đánh giá Đoàn Dự một lúc lâu, hắn cười lớn xoay người ngồi sau lưng Đoàn Dự,

“Hảo hảo hảo! Quả nhiên là tiểu tử ngươi, lão tử đợi ngươi mười năm, cuối cùng cũng thấy được ngươi”.

Đoàn Dự sửng sốt, khóe miệng giật hai cái, xấu hổ cười nói,

“Ngươi đợi ta? Để làm gì?”.

“Lão tử thấy tiểu quỷ ngươi tư chất không tồi, muốn thu ngươi làm đồ đệ”. Nam Hải Ngạc Thần cười lớn vỗ bả vai Đoàn Dự, miệng tràn đầy đắc ý,

“Lão tử đến Đại Lý vài lần, đều bị con rùa chết đó cản lại. Vì thế lão tử không có việc gì nên loanh quanh gần đó chờ thu ngươi làm đồ đệ, lão tử mười năm nay đều chưa thu nạp bất luận kẻ nào làm đồ đệ, hiện tại ngươi còn không mau quý xuống đất dập đầu bái ta làm sư phụ!”.

21. Chương 21

Đoàn Dự lúc này mới nhớ tới, mười năm trước sau khi hắn bị bắt đi trước mắt Đoàn Chính Thuần, thủ vệ của Trần Nam Vương phủ so với trước kia phòng bị gấp đôi. Nghĩ lại, Nhạc Lão Tam cứ nhiên đợi đến mười năm để thu mình làm đồ đệ, thật đáng thương cho hắn.

Đoàn Dự dưới đáy lòng âm thầm lắc đầu, đáng tiếc, nguyên tác đúng là mạnh mẽ, người rút cuộc cũng sẽ trở thành đồ đệ của ta, giấc mộng ngắn ngủi này người cứ tận lực mà hưởng đi!

“Tiểu tử, ta kêu người bái sư người không nghe thấy sao?”. Nam Hải Ngạc Thần bắt lấy Đoàn Dự nhảy lên khỏi mặt đất, ầm ầm bay tới đáp lên một tảng đá, hắc hắc cười nói,

“Mau bái sư, cho lão tử ba cái dập đầu, lão tử sẽ nhận người làm đồ đệ của ta”.

“Khoan đã”. Đoàn Dự chật vật đứng dậy, vội xua tay hai cái bảo,

“Ta bây giờ không thể bái người làm sư phụ”.

Nam Hải Ngạc Thần vừa nghe, lập tức hai mắt trợn trừng, từng bước tiến lên kéo vạt áo Đoàn Dự hung tợn nói,

“Vì cái gì?”.

Thấy Nam Hải Ngạc Thần lộ ra bộ dáng hung ác, Đoàn Dự tuy có Lăng Ba Vi Bộ, tiếc rằng hiện tại bị hắn giữ chặt không thể thoát thân, đành phải bịa chuyện,

“Nhạc Lão Nhị, mười năm trước ta gặp người, biết người là một hào kiệt giang hồ, khi đó ta với người ước định, kêu đại ca ta Mộ Dung Phục đến tỷ thí với người, tuy rằng trận tỷ thí này kéo dài mười năm, nhưng vẫn muốn hoàn thành đúng không?”.

Nam Hải Ngạc Thần vốn không biết suy nghĩ, từ trước đến nay đều là người khác nói cái gì, hắn nghe hợp lý cũng đều cảm thấy có chuyện như vậy, hiện giờ nghe Đoàn Dự nói, hắn dừng lại nghĩ nghĩ, liền hỏi,

“Lão tử đúng là muốn tỷ thí với Mộ Dung Phục thật, nhưng chuyện này với chuyện người phải bái lão tử làm sư phụ có quan hệ gì?”.

Đoàn Dự giật vạt áo từ trong tay Nam Hải Ngạc Thần ra, sau khi sửa sang lại thì nói,

“Đương nhiên là có quan hệ. Người ngẫm lại, ta nếu bái người làm sư phụ, theo thân phận mà nói, đại ca của ta chính là hậu bối của người, đến lúc đó người lại cùng hắn tỷ thí, người nếu thắng hắn, người khác sẽ nói người một lão tiền bối mà khi dễ hậu bối, người nếu bị thua, người khác cũng sẽ nói người đường đường Nhạc Lão Nhị lại ngay cả một hậu bối cũng không thắng được”. Thấy bộ mặt dữ tợn của Nam Hải Ngạc Thần hình như có ý tức giận, Đoàn Dự vội nói,

“Cho nên ta nói, người tốt nhất vẫn nên cùng hắn tỷ thí xong rồi mới bái sư, như vậy mặc kệ thắng thua, người ta chỉ nói Nhạc Lão Nhị người đại nhân đại nghĩa”.

Một phen ngôn luận, nói hươu nói vượn, làm cho Nam Hải Ngạc Thần đầu óc choáng váng, gật đầu nói,

“Đúng đúng, có đạo lý”. Ngẫm nghĩ một lát, hắn từ trên tảng đá nhảy xuống quát,

“Không đúng không đúng! Người bảo ta cùng Mộ Dung Phục kia tỷ thí, nhưng hắn tới bây giờ cũng không xuất hiện, ta chẳng phải lại đợi thêm mười năm hai mươi năm nữa sao? Không được! Người hiện tại liền bái lão tử làm sư phụ, bái sư xong lại đi tìm Mộ Dung Phục”.

Bàn tay Nam Hải Ngạc Thần với lên bả vai Đoàn Dự, định ép hắn quỳ xuống đất dập đầu, Đoàn Dự cả kinh vội hô lên,

“Từ từ Nhạc Lão Nhị, còn có một việc”.

Nam Hải Ngạc Thần vội dừng tay lại, miệng lại không nhịn được mà hỏi,

“Con mẹ nó, người còn có chuyện gì?”.

Đoàn Dự thật cẩn thận né bả vai ra khỏi tay hắn, vẻ mặt khô khan cười nói,

“Người yên tâm, không cần đợi thêm mười năm. Đại ca ta Mộ Dung Phục lúc này đang ở Thiên Long tự. Hơn nữa, trước khi xuất môn, cha ta đã dặn dò, bảo ta đi ra ngoài rồi nhất định phải quay về thăm hỏi. Người nghĩ xem, ta nếu bái người làm sư phụ, về sau khẳng định sẽ thường thường đi theo bên cạnh người”. Thấy Nam Hải Ngạc Thần thập phần hưởng thụ câu cuối, Đoàn Dự cười trộm,

“Ta là đứa con hiếu thảo, dù sao cũng phải trở về báo với cha một tiếng, nói cho hắn biết, ta đã bái Nam Hải Ngạc Thần đỉnh đỉnh nổi danh làm sư phụ, về sau không cần lo lắng cho ta nữa”. Hắng giọng một cái, thấy vẻ mặt Nam Hải Ngạc Thần có một tia buồn lỏng, Đoàn Dự rên sất khi còn nóng lại nói tiếp,

“Xong xuôi việc này, ta có thể an tâm bái người làm sư phụ. Bằng không, ta sẽ gánh trên lưng một cái danh bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, ta tổn thất chút mặt mũi cũng không lo, nhưng đến lúc đó người là sư phụ ta, ta lại liên lụy người cũng đánh mất thanh danh mặt mũi, việc đó sẽ không tốt”.

Sau khi nghe Đoàn Dự nói xong, Nam Hải Ngạc Thần vô cùng hài lòng, thân thủ dùng sức vỗ vỗ bả vai Đoàn Dự, cười to,

“Hảo đồ đệ, cũng là người nghĩ chu đáo. Hảo! Lão tử ta cùng người đến cái chùa rách nát đó một chuyến”.

“Không được!”. Đoàn Dự trong lòng quỳnh lên, nhưng vừa mới thốt ra, chợt thấy sắc mặt Nam Hải Ngạc Thần đại biến, vội ho khan hai tiếng giải thích,

“Nhạc lão Nhị, các người tứ đại ác nhân ở trên giang hồ tuy rằng rất nổi danh, nhưng này dù sao cũng là chuyện giang hồ. Cha ta là thư sinh hậu duệ quý tộc, nói chuyện lại nho nhã, vạn nhất đến lúc đó hai người các người nói không hợp rồi đánh nhau, người xem, một bên là cha ta, một bên là người ta phải bái sư, người nào bị thương cũng không được, đúng không?”. Sau khi thấy Nam Hải Ngạc Thần gật đầu, lá gan Đoàn Dự lại lớn thêm vài phần nói tiếp,

“Cho nên, để ta một mình trở về, cùng cha nói việc này xong, ta sẽ đến tìm người, thuận tiện hẹn Mộ Dung Phục ra tỷ thí với người. Như vậy, chúng ta đã ước định xong, mười ngày sau, liền gặp mặt tại đây, thế nào?”.

“Người nói cũng có vài phần đạo lý”. Nam Hải Ngạc Thần chấp hai tay sau lưng, thân hình lùn tịt ở trên mặt đất đi tới đi lui. Sau một lúc lâu, ngẩng đầu liếc Đoàn Dự một cái rồi hỏi,

“Mười ngày sao?”.

Đoàn Dự nghe hắn hỏi vậy, chỉ biết mình đã thành công, trong lòng mừng rơn gật đầu,

“Đúng, mười ngày. Sau mười ngày, ta nhất định sẽ đến đây tìm người bái sư học nghệ”. Sợ Nam Hải Ngạc Thần đổi ý, lại bổ sung thêm một câu,

“Nhưng đến lúc đó ta đến đây, người lại không có thì sao”.

“Lão tử từ trước đến nay rất giữ chữ tín”. Nam Hải Ngạc Thần không nghi ngờ hắn, vung tay lên nói,

“Lão tử sẽ ở chỗ này chờ người mười ngày, mười ngày sau người quay về nơi này thì bái lão tử làm sư phụ”.

“Tốt lắm, một lời đã định”. Đoàn Dự phi thân lên ngựa, trước khi đi còn nói một câu,

“Nhạc Lão Nhị, người phải chờ ta”. Dứt lời, hai chân thúc mạnh, con ngựa cất vó nghênh ngang rời đi.

Một lời đã định? Đoàn Dự ngồi trên lưng ngựa nhin không được mà cười ra tiếng. Ai với người một lời đã định a! Bình bất yếm trá (việc bình tha hồ dối trá), chờ ta học xong Lục Mạch Thần Kiếm, người phải kêu ta một tiếng sư phụ.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự trong lòng vui sướng, nhanh chóng giục ngựa chạy như bay.

Chờ đến khi Đoàn Dự đã bắt đình đề (không dừng ngựa) đi tới Điểm Thương Sơn ngoài thành Đại lý đã là chuyện của nhiều ngày sau.

Đứng dưới chân núi Thiên Long Tự, nhìn theo đỉnh tháp nhô lên khỏi rừng cây, Đoàn Dự gãi gãi gáy, thầm nghĩ, trong nguyên tác Đoàn Chính Minh đi qua Thiên Long Tự, hình như là vì bản chính ăn... cóc độc? Cho nên mới gặp Cưu Ma Trí, tiến tới xuất gia học tập Lục Mạch Thần Kiếm. Nhưng hôm nay mình chưa ăn cóc độc trong truyền thuyết kia, Đoàn Chính Minh cũng sẽ không có lý do gì để tới nơi này phải không?

Đoàn Dự nhảy xuống võ võ lưng ngựa, vuốt tai nó rồi nói,

“Tiểu Mã, cảm ơn người một đường vất vả đưa ta đến đây. Hiện tại người quay về chỗ Mộc Uyển Thanh đi!”. Bàn tay vỗ lên mông nó, sau khi thấy con ngựa đã đi xa, Đoàn Dự đứng trước cửa chùa Thiên Long đi đi lại lại một lúc lâu, thấy một nông phu đi ngang qua, hần bước lên phía trước cười hì hì nói,

“Đại ca, chúng ta thương lượng một chút được không?”.

Nông phu thấy Đoàn Dự cười không có hảo ý liền cả kinh thiếu chút nữa vất gánh củi trên lưng bỏ chạy, liền tụt lui về phía sau vài bước rồi hỏi,

“Người có chuyện gì?”.

Đoàn Dự thấy hần bộ dáng hoảng hốt, khóe miệng không khỏi giật giật hai cái,

“Ta không đả thương người, người khản trương cái rắm a!”. Từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc cùng miếng ngọc bội bên hông đưa cho nông phu kia,

“Người giúp ta đem cái ngọc bội này đến hoàng cung đưa cho Bảo Định Đế, nói cho hần biết, Đoàn Dự thân trúng kỳ độc, đang ở Thiên Long Tự tĩnh dưỡng, mời hần lại đây một chuyến”. Thấy nông phu nhìn chằm chằm bạc và ngọc bội mà khúm núm không dám đón, Đoàn Dự nhét bạc vào tay hần nói,

“Bạc này là phí cho người đi đường, người phải giúp ta, ngày mai ta nhất định sẽ tạ ơn người”.

“Việc này?”. Nghe nói Đoàn Dự chỉ bảo hần chuyển vật, tâm của nông phu cuối cùng cũng thả lỏng,

“Vậy đi, ta giúp người đi một chuyến, người chờ a!”. Tiếp nhận bạc và ngọc bội, nông phu gánh củi đi xa.

Chờ thân ảnh nông phu mất dạng, Đoàn Dự lúc này mới sửa sang lại ống tay áo, dọc theo sơn đạo tới cửa chùa Thiên Long. Chùa cổ nằm quay lưng với Thương Sơn, đối diện là sông Nhị, chín điện bảy lầu, quy mô lớn, cấu trúc tinh mỹ, nhưng Đoàn Dự ở hiện đại đã thấy qua nhiều cổ tích thắng cảnh rồi nên chẳng có cảm giác gì cả.

Đưa tay gõ cửa, một tiểu hòa thượng ra mở, vừa nhìn thấy Đoàn Dự chột cả kinh,

“A, đây không phải là hoàng thể tử sao? Không biết tiểu thể tử đột nhiên tới chơi, có chuyện gì quan trọng?”.

Thấy hần biết mình, Đoàn Dự tóm tắt sự tình,

“Khụ, khụ, là như vậy”. Đoàn Dự giật giật tay áo, mở miệng,

“Hoàng Thượng cảm thấy ta quá mức tâm phù khí táo (tính khí bộp chộp nóng nảy), không có khí chất của thể tử, cho nên đã kêu ta đến đây thanh tu một thời gian, để tu thân dưỡng tính, nung đúc tình cảm sâu đậm”. Nói xong, lại gật gật đầu tăng thêm ngữ khí,

“Ân, chính là như vậy”.

Chỉ vì Thiên Long Tự vốn là nơi mà hoàng đế Đại Lý Đoàn gia đã xuất gia, ngày thường con cháu hoàng tộc cũng có đến thờ cúng, cho nên một lời này của Đoàn Dự làm tiểu hòa thượng thấy rất hợp lý. Sau khi mời Đoàn Dự vào Thiên Long Tự, thay hần an bài sương phòng, tiểu hòa thượng mới rời đi.

Đoàn Dự nhàn hạ không có việc gì, chạy đông chạy tây trong Thiên Long Tự, quan sát trong chùa được trang hoàng xanh vàng rực rỡ.

Đi một lát, liền tới một nơi nào đó ở góc đông bắc. Chỉ thấy một tòa tiểu lâu hơi đặc biệt sừng sững ngay trước mắt. Lầu các không cao, tổng cộng ba tầng, so với lầu các nguy nga khác mà nói, nơi này thật có vẻ trầm tĩnh. Lại thấy đại môn bên trái có khắc ‘Bất lập văn tự, giáo ngoại biệt truyền’, bên phải lại khắc ‘Trực chỉ nhân tâm, kiến tánh thành Phật’, tám bảng trên cửa cũng khắc bốn chữ rồng bay phượng múa: ‘Tắc kiến Như Lai’.

Đoàn Dự cũng không biết lầu các này rốt cuộc là nơi nào, trong nguyên tác không có đề cập đến nơi này. Dưới đáy lòng nỗ lực suy nghĩ, thỉnh thoảng nhìn thấy một thân ảnh hiện lên, Đoàn Dự đuổi theo nhưng mới vừa chạy vài bước thân ảnh kia liền biến mất.

Đứng tại chỗ đánh giá một vòng bốn phía, trong không gian tĩnh lặng không nghe được bất cứ tiếng động gì, da đầu Đoàn Dự chợt run lên, đang nghĩ ngợi, không phải là gặp quỷ giữa ban ngày chứ? Xoay người định rời khỏi, tầm mắt đụng vào con người tinh nhuệ, Đoàn Dự sợ tới mức lùi về sau mấy bước, lúc này hắn mới nhìn rõ người vừa tới mặc tăng bào màu xám, sắc mặt tăng nhân nọ không chút thay đổi.

“Người muốn dọa hay là muốn hù chết người khác vậy, lão huynh”. Đoàn Dự vỗ bình bịch vào ngực, lắc đầu nói,

“Người đừng trừng ta như vậy, ta không hề làm việc gì mờ ám”.

Trên người tăng nhân tỏa ra một cỗ áp lực bức người, Đoàn Dự thấy hắn thủy chung không nói lời nào, cũng có chút không chịu được, gãi gãi cằm, gượng gạo cười nói,

“Không có việc gì? Không có việc gì thì ta đi đây”.

Vừa mới nói xong, chân còn chưa kịp bước, người nọ một tay giữ chặt bả vai Đoàn Dự, lực lớn đè nặng như muốn bầu vào da thịt hắn,

“Người vừa rồi thấy cái gì?”. Khẩu khí giống như vẻ mặt của hắn, tĩnh mịch vô biên.

“Vừa rồi?”. Bả vai Đoàn Dự bị hắn nắm đau, trong đầu suy nghĩ rối loạn, đột nhiên nhớ tới mới vừa rồi ở trước tiểu lâu chợt lóe lên một thân ảnh, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt.

Không thể nào?! Chẳng lẽ người kia không phải quỷ mà là người bên cạnh này?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Đoàn Dự chuyển sang cười sáng lạn, cố nén cảm giác khóe miệng muốn run rẩy nói,

“Không, ta cái gì cũng không phát hiện. Thật sự a, Phật tổ có thể làm chứng, ta liền như vậy một chút... sau đó cái kia... cuối cùng liền như vậy... Dù sao, ta cái gì cũng không phát hiện!”. Đoàn Dự chắc chắn kết luận.

“Thực không phát hiện?”. Người nọ lại hỏi.

Giương mắt liếc người nọ một cái, thấy sát khí chợt lóe lên dưới đáy mắt hắn, Đoàn Dự trong lòng trầm xuống. Nghĩ nếu không phải mạng nhỏ của mình giống như con kiến bị hắn nắm trong tay, thật muốn ngay tại chỗ hát vang một khúc: “Ánh mắt của người phản bội lòng người...”.

Đoàn Dự sợ hãi tới cực hạn, nhưng lại có thể bình tĩnh tự hỏi tình cảnh của chính mình.

Trước mắt không rõ lai lịch thân phận của người này, cũng không biết hắn ở gần tiểu lâu làm cái gì mà sợ bị người khác phát hiện như vậy. Bất quá mình tốt xấu cũng có Lăng Ba Vi Bộ...

Đúng rồi! Đôi mắt Đoàn Dự bỗng nhiên sáng ngời. Ta có Lăng Ba Vi Bộ a! Chỉ cần có thể thoát khỏi tay hắn, lại dùng Lăng Ba Vi Bộ chạy tới đại điện nơi có nhiều người, ta sao phải sợ hắn chứ?

Nghĩ là làm, Đoàn Dự đột nhiên cất cao giọng nói,

“Kỳ thật, ta không phát hiện gì cả”. Cảm giác tay đặt trên bả vai trầm xuống, tâm Đoàn Dự cũng chìm theo vài phần,

“Ta cũng không biết người muốn làm gì, bất quá, người không thể giết ta. Bởi vì, chủ trì trong chùa này là thúc phụ của bá phụ ta, ta nếu đột nhiên chết, bá phụ của ta nhất định sẽ tra rõ, đến lúc đó, người cho dù thật không có làm gì cũng sẽ bị bá phụ ta bắt được. Như vậy đi! Ta cho người biết một bí mật về ngôi chùa này...”.

Nghiêng đầu thấy người nọ vẻ mặt như trước vẫn không thay đổi, tâm Đoàn Dự một tắc rồi một tắc lại chìm xuống, nhưng trên mặt vẫn tươi cười sáng lạn,

“Này, thật ra bí mật này đối với người rất có lợi. Nhưng người trước tiên buông tay a, dù sao ta không biết võ công, cũng không chạy được, người làm bả vai ta đau lắm”.

Người nọ thẳng tắp nhìn chằm chằm Đoàn Dự một hồi, nghĩ người này quả thật không biết võ công, chính mình lần này tới đây là vì rình Lục Mạch Thần Kiếm, nếu bí mật kia quả thực có liên quan tới Thần Kiếm

thì mình lời to rồi. Dù sao hấn thân không có võ công, đến khi bí mật nói xong, mặc kệ là thật hay giả, đều giết chết hấn.

Suy nghĩ đến đây, người nọ chậm rãi buông hai tay, lại từ trong lòng nhanh chóng lấy ra một viên thuốc, đột nhiên điểm vào huyệt đạo nơi cổ Đoàn Dự, ném viên thuốc kia vào.

Đoàn Dự bị bắt nuốt viên thuốc xuống, mắt thấy vật kia từ nơi cổ họng trượt xuống dạ dày, dự cảm trong lòng bỗng tăng lên —— trong TV thường diễn cảnh này, khi người xấu khống chế người tốt, đều cho hấn chịu cái gì đó, chẳng lẽ thuốc này là độc được?!

Đoàn Dự ngậm khịu hai tiếng, bất đắc dĩ được đã xuống quá sâu, khó mà bắt nó trồi lên, cảm thấy một trận sợ hãi, thầm nghĩ, đầu năm nay, phạm là võ hiệp tiểu thuyết, mặc kệ người tốt hay người xấu trên người cũng đều mang theo hai bình được. Khi gặp người xấu, dùng độc được hại hấn, khi gặp người tốt, coi như lấy giải được cứu hấn. Viên thuốc đen này nhìn không lớn, thật sự là đã được chuẩn bị sẵn mang theo.

Vừa mới nghĩ xong, chỉ thấy khóe môi người nọ cười lạnh, con ngươi lóe lên một tia sáng nhạt, thúc giục nói,

“Nói, bí mật gì? Nếu có một chút giả dối, bụng của ngươi sẽ thối nát mà chết”.

Mồ hôi Đoàn Dự chảy đầm đìa, thầm nghĩ, người nói như vậy, ta càng phải theo kế hoạch mà lẩn trốn, dù sao ta ở Thiên Long tự, cùng lắm thì kêu thúc phụ tới cứu ta. Vì thế thuận miệng nói,

“Kỳ thật, bí mật này liên quan đến tồn vong của Thiên Long Tự, ta chỉ nói cho một mình ngươi, chính là...”.

Thấy người nọ quả nhiên tập trung tinh thần mà nghe, Đoàn Dự cố ý ngừng một chút, chờ một lát đột nhiên hướng phía sau hấn hô to một tiếng,

“Sư phụ, người đến rồi!”. Thừa dịp người nọ quay đầu lại nhìn, thân mình Đoàn Dự chợt lóe, nháy mắt người đã không thấy bóng dáng.

Người nọ vừa mới nhìn về phía sau liền kịp phản ứng mà quay lại. Nhưng chờ hấn quay lại thì Đoàn Dự đã sớm thoát thân, người nọ tức giận đến sắc mặt xanh mét, muốn đuổi theo lại sợ động người, nghĩ dù sao hấn đã trúng độc được của mình, tuyệt đối sống không quá hai mươi bốn canh giờ. Nhất thời trong lòng khoan thai, tung người nhảy, biến mất tại tầng cao nhất của lầu các.

22. Chương 22

Đoàn Dự chạy như điên, mắt thấy nơi này đã cách tiểu lâu một đoạn khá xa, hấn mới dừng bước nghỉ ngơi.

Dưới đáy lòng âm thầm thở phào vì may mắn thoát khỏi yêu tăng kia, nhớ tới vừa rồi hấn cho mình ăn được, Đoàn Dự sắc mặt trắng bệch, dự cảm bất tường vẫn cứ nảy sinh.

Trong tình huống kia, viên thuốc hấn cho mình ăn tuyệt đối không phải loại bồi bổ sức khỏe gì, Đoàn Dự thầm nghĩ, theo suy đoán, chân tướng chỉ có một —— đó là độc được không thể nghỉ ngơi!

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự cũng không để ý tới thân phận tử của mình, vài bước chạy tới một tàng cây non thốc non thảo.

Đoàn Dự dè nặng cổ họng ới ra vài cái, trong dạ dày không thấy nửa điểm phản ứng, lại đem ngón trỏ vói vào trong cổ họng gãi nửa ngày, khó khăn phun vài ngụm nước chua ra, vẫn thủy chung không thấy viên thuốc kia.

Đoàn Dự không cam lòng, ngồi chồm hổm dưới tàng cây hộc đầu lưỡi lại non khan nửa ngày, đang dùng toàn lực để nôn viên thuốc kia ra, chợt nghe thấy một tiếng cười trên tức truyền đến,

“Hôm nay phong tục của Thiên Long tự thật sự rất kỳ quái, nguyên lai phải lấy nước bọt của người khác đi tưới cây”.

Cánh tay Đoàn Dự đang vịn vào thân cây chợt cứng đờ, trong đầu thoáng chốc hiện lên một ý nghĩ —— giọng nói này sao nghe quen quen vậy ta?!

Quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói, một khuôn mặt tuấn mỹ đập vào con mắt Đoàn Dự.

Người nọ tướng mạo nho nhã, quần áo đậm hoàng kinh sam chuyển động theo gió, tư thái cao thượng, tựa như bạch dương cao ngất sáng ngời.

Đoàn Dự vừa thấy người nọ, đầu lập tức ‘ong’ một tiếng, suy nghĩ thoáng chốc quay cuồng thành một đồng hồ hỗn loạn.

Này... người này rõ ràng là Mộ Dung Phục của mười năm sau. Làm sao có thể nhầm lẫn được, Mộ Dung Phục trước mắt so với mười năm trước càng thêm thành thục ổn trọng.

Thấy khóe mắt Đoàn Dự run rẩy nhìn mình, miệng mở lớn quên khép lại, con ngươi đen như mực của Mộ Dung Phục bỗng hiện lên ý cười, nhắc nhở,

“Tiểu huynh đệ, cẩn thận hở mồm kìa”.

Đoàn Dự lúc này mới hoàn hồn, vội ngậm miệng lại, hung hăng trừng mắt liếc y một cái, sau đó mơ hồ không rõ mà mắng,

“Ai mượn ngươi đánh rắm!”.

Sợ Mộ Dung Phục nhận ra, Đoàn Dự lướt qua người y muốn ly khai, lại bị y nhanh hơn một bước ngăn lại,

“Tiểu huynh đệ, ngươi mới vừa nói cái gì?”. Mộ Dung Phục nhướn mày hỏi.

Đoàn Dự vẻ mặt cười sáng lạn, còn thành thật trả lời,

“Ta nói ngươi là người tốt a!”. Để tăng mạnh ngữ khí, Đoàn Dự gật gật đầu, ánh mắt cười thành hai đạo trắng rằm.

“Người tốt, nếu không có việc gì, tại hạ xin cáo từ”. Đoàn Dự cười tươi như hoa hướng Mộ Dung Phục chấp tay, đang muốn cất bước, người nọ duỗi tay chắn phía trước, sau khi tinh tế đánh giá Đoàn Dự một phen mới cười nói,

“Nhắc mới nhớ, tiểu huynh đệ vừa nói hai chữ ‘người tốt’ làm cho tại hạ cảm thấy ngươi rất giống một người”.

Đoàn Dự cả kinh, vừa định mở miệng chối, lại sợ bị y nhìn ra manh mối, đành phải nhếch môi cười,

“Kỳ thật, đây là lần đầu ta gặp ngươi, thật sự a”.

Đoàn Dự cố ý cười làm cho ngũ quan nhăn thành một đống, chân còn chưa kịp bước, người nọ một tay đặt lên bả vai hắn, cường ngạnh ngăn chặn hành động vội vàng rời đi của hắn. Giương mắt nhìn chằm chằm Đoàn Dự, Mộ Dung Phục khẽ cười, ẩn trong đó là một tia bốn cọt.

“Tiểu huynh đệ chớ hoảng sợ, ý của tại hạ là, ngươi bộ dạng rất giống một vị hiền đệ của tại hạ. Thật trùng hợp, hắn cũng là người Đại Lý, chẳng biết tiểu huynh đệ có quen biết không?”. Mộ Dung Phục dán sát môi bên tai Đoàn Dự nhẹ giọng nói nhỏ, luồng khí cực nóng men theo cổ hắn luồn vào áo,

“Hắn gọi là Đoàn Dự”.

Vừa dứt lời, Đoàn Dự cả kinh lách qua một bên, thân thủ xoa xoa lỗ tai hai cái.

Cảm giác ánh mắt Mộ Dung Phục tràn đầy ý cười nhìn mình, Đoàn Dự vội thu tay, hắng giọng một cái, nghiêm trang nói,

“Không biết. Người Đại Lý họ Đoàn quá nhiều, đừng nói là Đoàn Ngọc*, mà Liệt Ngọc, Toái Ngọc ta cũng chưa từng nghe qua”. Nói xong, hai tay vung vẩy nói,

(Từ Dự [: yǔ] đọc giống với từ Ngọc [: yǔ], em Dự đang chơi chữ ý mà^^)

“Cứ như vậy, cáo từ”.

Vốn tưởng rằng lúc này có thể thoát thân, cũng không nghĩ đến người nọ lần thứ hai ngăn cản mình, cơn tức của Đoàn Dự lập tức lan tỏa từ ngực tới yết hầu, cắn răng há mồm muốn mắng, nhưng lời nói đến bên miệng lại lập tức nuốt trở vào.

“Anh hùng, đại nhân, ngài còn có việc gì?”. Đoàn Dự nghiêng mặt cười nói với Mộ Dung Phục.

“A, sư phụ kêu ta đi quét tước đình viện, không cùng lão nhân gia người nhiều lời nữa, tái kiến!”

Miệng nói một hơi, đang muốn thi triển Lăng Ba Vi Bộ để đào tẩu, Mộ Dung Phục nhanh hơn một bước bắt lấy cổ tay Đoàn Dự, tay còn lại nâng cằm hắn ép hắn quay đầu nhìn vào mắt mình, oanh oanh cười nói,

“Từ khi nào đã bái tăng nhân làm sư phụ a? Sùng thánh tự (ý chỉ người có vai vế cao nhất chùa) ở nơi này, không phải là thái tổ của người sao? Đoàn thế tử”.

Ba chữ cuối cùng đánh vào đầu Đoàn Dự, hắn chỉ cảm thấy ý thức nháy mắt hóa đá, sau đó nứt ra thành vô số mảnh vụn rơi xuống mặt đất, cuối cùng hóa thành vôi bị gió thổi bay, biến mất vô hình...

“Người nhận lầm người rồi”. Đoàn Dự cười gượng nhích cằm dời khỏi ngón tay y, trong mắt lóe lên một tia sáng thuần khiết.

“Nhận lầm người?”. Mộ Dung Phục cau mày lại, thấy Đoàn Dự như gà mổ thóc mà gật đầu, ý cười trong mắt hơi hiện, phì cười nói,

“Có phải nhận lầm hay không, tại hạ có biện pháp để xác định”.

“Biện pháp gì?”. Đoàn Dự theo phản xạ hỏi, lời nói vừa thốt ra, hắn liền ảo não thầm nghĩ muốn cắn đứt đầu lưỡi mình.

Dốt nát! Dốt nát! Thế này không phải là chưa đánh mà khai sao?!

Đoàn Dự tức giận vừa định đập đầu mình, chỉ thấy Mộ Dung Phục thân thủ sờ khuôn mặt non mềm của Đoàn Dự, đầu ngón tay mang theo ôn nhu cùng lo lắng chạy trên da thịt hắn, trêu chọc Đoàn Dự.

Một cảm giác tê dại tản ra từ nơi Mộ Dung Phục chạm vào, giống như bị một trăm con kiến bò lên mặt, Đoàn Dự vươn tay muốn đánh, Mộ Dung Phục lại đột nhiên hung hăng nhéo một cái trên mặt hắn, đau đến khiến hắn suýt chảy nước mắt.

Dùng sức phẩy ngón tay Mộ Dung Phục xuống, Đoàn Dự xoa quai hàm bị nhéo đau, lửa giận từ yết hầu phụt ra, áp chế không được,

“Tay người là trảo gà sao? Không phải mặt của người nên người không biết đau chứ gì?”

Ánh mắt dừng tại nơi bị nhéo đến hơi hơi phồng hồng trên mặt Đoàn Dự, con ngươi Mộ Dung Phục lóe lên ý cười bốn cọt,

“Quả nhiên vẫn là xúc cảm của mười năm trước, vừa sờ đã thấy giống. Đoàn thế tử, mười năm không gặp, tính tình của người thật ra chỉ có tăng chứ không giảm, không có nửa điểm thu liễm”.

Tiếng cười sang sảng của Mộ Dung Phục lọt vào tai Đoàn Dự rất là khó nghe, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt lườm nộ cười trên mặt người nọ, Đoàn Dự một quyền đánh qua,

“Xuống địa ngục đi!”.

Người nọ là do ông trời cố ý phái xuống thử thách tính kiên nhẫn của hắn sao? Mỗi lần chỉ cần gặp y, hắn liền giống như đang nhai thuốc nổ, khẩu khí phun ra khiến người khác thật sự hoảng hốt.

Mộ Dung Phục thuận thế bắt lấy tay Đoàn Dự, ôn nhu vuốt ve mu bàn tay của hắn, cười hỏi,

“Đoàn thế tử bộ đáng đáng yêu trước sau như một, đối với tại hạ vẫn là nhiệt tình như lửa”.

Đoàn Dự nheo mắt lại, cười khẩy,

“Mười năm không gặp, độ vô sỉ của người lại nâng cao một tầng”.

Nhiệt tình như lửa? Ta thấy là bị người làm cho tức giận đến núi lửa phun trào, nham thạch nóng chảy nuốt hết Đại Tây Dương.

Ý nghĩ vừa hiện lên, một cơn đau nhức từ trái tim bùng nổ, không có dự tính gì, toàn bộ thân mình Đoàn Dự chợt ngã xuống, mồ hôi đầm đìa chảy đầy trán.

Mộ Dung Phục duỗi tay, ôm lấy Đoàn Dự, nghi hoặc hỏi,

“Người làm sao vậy?”.

Đoàn Dự xanh mặt, đôi môi đỏ hồng, dựa vào ngực Mộ Dung Phục, hai tay gắt gao nắm chặt phần áo trước ngực, gian nan nói,

“Ta... Ta... đau quá...”.

Mộ Dung Phục đương nhiên sẽ không cho rằng Đoàn Dự bị y làm cho tức giận đến cả người đau đớn. Thân thủ bắt mạch Đoàn Dự, cảm thấy mạch của hắn đập dồn dập, phảng phất có một cỗ lực thật lớn lưu chuyển bất thường. Sắc mặt Mộ Dung Phục ngưng trọng, ôm lấy Đoàn Dự bước nhanh về hướng chính điện.

Vừa tới Đại Hùng bảo điện, chỉ thấy một tiểu hòa thượng mang thùng gỗ từ trong điện đi ra, Mộ Dung Phục bước lên phía trước hỏi,

“Xin hỏi tiểu sư phó, Bản Nhân phương tượng hiện tại đang ở chỗ nào?”.

Tiểu hòa thượng thấy Mộ Dung Phục, liền đứng lại hoàn lễ,

“Phương tượng đang ở Bàn Nhược Thai, không biết Mộ Dung công tử có chuyện gì quan trọng?”. Vừa mới nói xong, chợt thấy người trong lòng Mộ Dung Phục sắc mặt xanh tím, đôi môi đỏ tươi, hình như có dấu hiệu trúng độc, tiểu hòa thượng kinh hãi vội hỏi,

“Đoàn thế tử trúng độc?”.

“Phải”. Mộ Dung Phục gật đầu,

“Làm phiền tiểu sư phó đi thỉnh Bản Nhân phương tượng đến đây, tại hạ sẽ mang Đoàn thế tử đến sương phòng bức độc cho hắn”.

Thấy tiểu hòa thượng cuống quýt xoay người chạy đến đại điện, Mộ Dung Phục bế Đoàn Dự từ bên trái đại điện dời bước, vừa đi vừa hỏi,

“Đoàn thế tử, sương phòng của người ở đâu?”.

Đoàn Dự môi run run, nói không ra một câu đầy đủ. Mộ Dung Phục đành phải bế hắn về phòng mình, để hắn dựa vào đầu giường, tay trái nâng lên, tay phải đặt trên ngực hắn chậm rãi truyền nội lực. Đột nhiên, Mộ Dung Phục cảm thấy nội lực trong tay bị hút ra, thoáng chốc biến mất dạng, y cả kinh, vội thu tay triệt tiêu nội lực, ánh mắt nhìn về phía Đoàn Dự tràn đầy hoài nghi.

Hắn sao lại biết được ‘Hóa Công Đại Pháp’ của Tinh Tú phái? Công phu này tà ác đến cực điểm, một thế tử Đại Lý như hắn, sao có thể luyện thành công phu tà phái này?

Đang muốn mở miệng hỏi, chỉ thấy cánh cửa ‘cách’ một tiếng bị đẩy ra, Đoàn Chính Minh và Bản Nhân phương tượng vội vã chạy vào, Mộ Dung Phục đứng dậy lui sang một bên.

Thấy Đoàn Dự dựa vào giường, cả người toát ra một tầng hơi thở tĩnh mịch, Đoàn Chính Minh sợ hãi, nâng thân mình Đoàn Dự lên hỏi,

“Dự Nhi, Dự Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai hạ độc người?”.

Trong cơn đau đớn kịch liệt, Đoàn Dự mới nhớ ra lúc trước vì dẫn Đoàn Chính Minh đến đã bịa đặt mình bị trúng độc, bây giờ nghĩ lại, không khỏi vạn phần hối hận.

Sớm biết miệng mình quạ đen, đừng nói trúng độc, đả kiếp còn mạnh hơn cái này gấp trăm lần.

Đoàn Dự sau một lúc lâu cũng không lên tiếng, Đoàn Chính Minh thấy hắn đau đớn khó nhịn liền đưa tay bắt mạch hắn, đầu ngón tay hơi hơi dùng lực, vừa định xem kinh mạch của hắn khác thường chỗ nào, nội lực lại theo ngón tay cuộn cuộn chảy vào cơ thể Đoàn Dự. Đoàn Chính Minh kinh hãi thu tay, nhìn chăm chăm Đoàn Dự thấp giọng hỏi,

“Dự Nhi, sao người lại biết ‘Hóa Công Đại Pháp’ của Tinh Tú phái?”.

Đoàn Dự chỉ cảm thấy ngực như bị thiêu đốt, cả người đau đến lợi hại, cũng không nghe thấy Đoàn Chính Minh hỏi cái gì, ý thức mơ hồ không rõ,

“Tinh Tú... cái gì Tinh Tú...”. Đoàn Chính Minh không có con, từ trước đến nay đều xem Đoàn Dự như con ruột mình mà yêu thương, xưa nay cũng rõ ràng thái độ làm người của hắn, trong lòng biết hắn tuyệt đối sẽ không học cái loại tà công nguy hại giang hồ này, nghĩ đến nhất định là hắn xuất môn ra ngoài bị ác nhân mê hoặc trúng quỷ kế linh tinh.

Nghĩ đến đây, Đoàn Chính Minh nói với Bản Nhân phương trượng,

“Dự Nhi đau như vậy, đến tột cùng là loại độc gì, không biết phương trượng có giải pháp gì hay không?”.

Bản Nhân phương trượng tiến tới nâng Đoàn Dự dậy, giống như Mộ Dung Phục lúc này thực hiện trừ độc thay Đoàn Dự, cũng không nghĩ đến lại bị Đoàn Dự hút nội lực, trong lòng mặc dù tràn đầy nghi hoặc nhưng lại không hỏi, chỉ nói với Đoàn Chính Minh,

“Độc này thật là kỳ dị, một mình ta khó có thể giải quyết, ta sẽ cùng ba vị sư huynh đệ chữa trị cho hắn”. Quay đầu lại hướng Mộ Dung Phục nói,

“Mộ Dung công tử tạm nghỉ một lát”.

Mộ Dung Phục nghe hắn nói, liền biết kế tiếp là nơi ngoại nhân không thể đi theo, sắc khoái gật đầu,

“Phương trượng đại sư, mời”.

Đoàn Chính Minh nâng người Đoàn Dự theo Bản Nhân phương trượng đi ngang qua điện, lại băng qua một dãy hành lang, đi vào mấy gian phòng phía tây bắc. Lúc này đại não Đoàn Dự đã hỗn loạn không rõ, đám người Đoàn Chính Minh nói gì đó, ai ngồi trong phòng, Đoàn Dự cũng không để tâm.

Cuối cùng, Đoàn Dự cảm thấy có mấy người ngồi vây quanh hắn, lập tức nội lực cường đại chậm rãi nhập vào thân thể, len qua thất kinh bát mạch của hắn.

Nội lực Nhất Dương Chỉ của năm người Bản Nhân, Bản Tham đều bị Đoàn Dự hút đi không ít, năm người họ quay sang nhìn nhau với vẻ mặt hoài nghi, Đoàn Dự cảm thấy đáy lòng tựa hồ thoải mái vài phần, cảm giác như thiêu đốt kia cũng không mãnh liệt như vừa rồi.

Đoàn Dự ngồi dựa vào giường, ý thức mơ hồ dần dần hồi phục ngay sáng hôm sau, thấy Khô Vinh đại sư vừa thay Đoàn Chính Minh quy y (xuất gia), mở cuốn sách Lục Mạch Thần Kiếm ra bảo hắn luyện ngón áp út Quan xung kiếm. Tinh thần Đoàn Dự chấn hưng, lập tức giống như đau đớn trong người hoàn toàn không có, một lòng một dạ đặt sự chú ý vào Lục Mạch Thần Kiếm.

Đám người Khô Vinh, Bản Nhân đều chuyên tâm luyện “Thiếu Dương Kiếm” để đối phó Đại Luân Minh Vương (Cửu Ma Trí), nhưng lại không chú ý đến Đoàn Dự đã tỉnh từ lúc nào, một ánh mắt đen nhánh trượt qua chăm chú nhìn Lục Mạch Thần Kiếm.

Đoàn Dự ngồi thẳng dậy, dựa vào hình vẽ kinh mạch huyết đạo mà luyện, mới học một chút công phu, sách tóm lược tay phải chấn động rất lợi hại, giống như có cái gì nơi chỗ xung yếu muốn thoát ra. Đoàn Dự cố gắng đem nội lực huyết Thiên Trung nhu hòa, khiến cho nội lực bên trong thân thể vu hồi xoay chuyển, từ ngực xuống bụng, đi qua đan điền lại hướng lên trên chảy vào hai cánh tay, lập tức chân khí lưu chuyển, cả năm ngón tay phải không ngừng rung động.

Đoàn Dự ách thanh kêu lớn, đau đớn ở ngực lần thứ hai đánh úp, nói không nên lời là do trúng độc hoặc do luyện Lục Mạch Thần Kiếm này.

Chỉ vì Đoàn Dự không có người chỉ đạo, tự mình luyện Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, hiện giờ lại trộm luyện Lục Mạch Thần Kiếm, hơn nữa nội lực hút được lúc này toàn bộ giam ở huyết Thiên Trung chưa động đến, thân thể Đoàn Dự nóng lên phát đau khó mà chịu được.

Đoàn Chính Minh đang luyện tới chỗ mấu chốt, nghe thấy tiếng kêu của Đoàn Dự, cũng chẳng quan tâm gì, liền đem phương pháp ‘đạo khí quy hư’ (dẫn khí về nơi trống) chỉ đạo hắn dẫn nội lực ở huyết Thiên Trung tới kinh mạch toàn thân.

Đoàn Dự nghe theo, thu khí về lại, trong lòng bắt đầu chậm rãi thư sướng. Lại qua hồi lâu, thân mình tốt hơn, Đoàn Dự thử đem một cổ khí nhỏ chuyển đến ngón giữa, ngón giữa không hiểu sao lại sưng lên, không cách nào phóng khí ra được.

Đoàn Dự trong lòng biết Lục Mạch Thần Kiếm luyện chưa đủ, liền đem hình vẽ kinh mạch huyết đạo nhất nhất nhớ kỹ trong lòng, không dám quấy rầy năm vị đại sư luyện kiếm, lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

Đoàn Dự nghĩ thầm, hần tuy đã học xong Lăng Ba Vi Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm, nhưng Lục Mạch Thần Kiếm này rốt cuộc không bằng nguyên tác. Trong nguyên tác bản thật có người dẫn đường mà còn luyện khi linh khi mất linh, đến lượt hần, nhất định là cái sự ‘khi linh khi mất linh’ lại càng ứng trên người.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng trong trường hợp đó tính tình Đoàn Dự lại rất lạc quan, nghĩ lại, dù sao kinh mạch đồ này đã ở trong đầu, về sau không có việc gì thì luyện tập, nói không chừng ngày nào đó lại quen tay.

Đoàn Dự một lòng một dạ nghĩ đến Lục Mạch Thần Kiếm, mà bởi vì vừa rồi vận khí nên độc đã tạm thời ép xuống, cho nên chuyện trúng độc sớm bị hần quẳng lên chín tầng mây.

Ở trong lòng cười trộm, chợt thấy lá cây rung động rồi chớp lên một trận, Nam Hải Ngạc Thần từ tầng trên cùng của tiểu lâu chui xuống, lớn tiếng nói,

“Hảo đồ đệ, sư phụ tới tìm người a!”

23. Chương 23

Trong lòng Đoàn Dự vang lên mấy tiếng ‘lộp bộp’, thầm nghĩ, chẳng lẽ mười ngày qua nhanh như vậy sao? Không đúng, hơn phân nửa là Nhạc Lão Tam chờ không được mười ngày đã chạy đến. Hiện tại Lăng Ba Vi Bộ của hần chưa thuần thục, Lục Mạch Thần Kiếm cũng gà mờ, không biết có thể đánh được Nhạc Lão Tam làm cho hần bái mình là sư phụ hay không.

Mới vừa nghĩ đến đây, chỉ thấy Nhạc Lão Tam đứng trên mái nhà ha ha cười nói,

“Hảo đồ đệ, sư phụ tự mình đến tìm người, còn không mau lại đây dập đầu bái sư”.

Đoàn Dự quỳnh lên, nhưng không biết làm gì cả, bỗng nhiên nhìn thoáng thấy Mộ Dung Phục từ cửa hông đi ra, hờ hững liếc về bên này, Đoàn Dự như được đại xá vội hướng Nhạc Lão Tam hô to,

“Người chờ một chút”. Sau đó vài bước tiến lên túm lấy Mộ Dung Phục nói,

“Giúp ta một việc được không?”. Nói xong, không đợi y đáp lời liền lôi y tới hướng Nhạc Lão Tam hô,

“Nhạc Lão Tam, người xuống dưới”.

Nhạc Lão Tam vốn một lòng nghĩ mình đứng vị thứ hai, hiện giờ nghe thấy Đoàn Dự hô to như vậy, nhất thời tức giận nhảy xuống, từng bước tiến lên quát với Đoàn Dự,

“Lão tử là Nhạc Lão Nhị!”

“Nhạc Lão Tam”. Đoàn Dự nghiêm trang sửa sai. Không muốn dây dưa với hần, Đoàn Dự nhanh chóng lảng sang chuyện khác,

“Nhạc Lão Tam, người muốn ta bái người làm sư cũng không khó, chỉ là ta sợ người không có bản lãnh làm sư phụ của ta”.

Nhạc Lão Tam không tức giận, ngược lại cười ha ha,

“Sư phụ của người bản lãnh rất lớn, mau mau tới đây dập đầu cho lão tử, lão tử sẽ chỉ cho người bản lãnh thật sự”. Nghĩ đến người đồ đệ mà mình đã chờ mười năm sẽ dập đầu bái mình làm sư phụ, tâm tình Nhạc Lão Tam trở nên tốt hơn.

Thừa dịp Nhạc Lão Tam cười to hết sức, Đoàn Dự kéo Mộ Dung Phục nhỏ giọng thương lượng,

“Mấy người... hòa thượng kia hiện tại đang luyện Lục Mạch Thần Kiếm, vừa xong được chỗ máu chốt, phỏng chừng không có khả năng tới cứu ta. Lát nữa ta đánh nhau với hắn, nếu có chỗ đánh không lại, người nên giúp ta một phen, coi như ta nợ người một phần nhân tình, thế nào?”.

Mộ Dung Phục đi tới Thiên Long Tự, chính là vì trong lòng ngưỡng mộ Lục Mạch Thần Kiếm đã lâu, hiện giờ nghe Đoàn Dự nói hòa thượng trong chùa đang luyện kiếm pháp này, nghĩ đến Lục Mạch Thần Kiếm không phải đơn giản như lời đồn đại, mà kiếm phổ chân thật rất kỳ diệu. Lại nghe hắn nói muốn cùng Nam Hải Ngạc Thần đánh nhau, không khỏi liếc hắn một cái, thầm nghĩ, hắn một tên văn nhược thư sinh làm sao mà biết võ công được. Cũng tốt, hắn nếu thua, ta xuất thủ cứu hắn, sau này cũng có thể chiếm được tình cảm của hoàng đế Đại Lý, tương lai muốn mượn Lục Mạch Thần Kiếm cũng dễ dàng mở miệng.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục khẽ cười, gật đầu nói,

“Hảo, người cứ lo đánh hắn, ta sẽ âm thầm giúp người”.

Thấy thái độ Mộ Dung Phục khác thường đáp ứng sáng khoái như vậy, Đoàn Dự ngược lại có chút không yên lòng. Hồ nghi liếc y một cái, nội tâm vẫn không yên mà dằn dò,

“Lát nữa người thấy ta không đánh được thì nhớ rõ nhất định phải giúp ta một phen đấy”.

Mộ Dung Phục mới vừa mỉm cười gật đầu, bên kia Nhạc Lão Tam đã không còn kiên nhẫn, thẳng hướng Đoàn Dự quát,

“Hảo đồ đệ, người ở chỗ kia cùng con rùa đó do dự cái gì? Còn không mau lại đây dập đầu bái kiến sư phụ người”.

Có Mộ Dung Phục làm chỗ dựa, lá gan Đoàn Dự lại lớn hơn một chút, thẳng lưng tiến lên cười nói,

“Nhạc Lão Tam, người muốn ta bái người làm sư phụ thì khó mà làm được. Người căn bản không có bản lãnh gì, dạy cũng chẳng được cái gì, tại sao ta phải bái người làm sư phụ?”.

Nhạc Lão Tam sớm bị cách xưng hô của Đoàn Dự làm cho tức giận, hiện giờ nghe hắn đổi ý không chịu bái sư, lập tức giận dữ quát,

“Ai nói lão tử không bản lĩnh, lão tử một thân đầy bản lĩnh a, trên giang hồ có người nào thấy Nhạc Lão Nhị mà không sợ?”.

Đoàn Dự cong môi cười hai tiếng,

“Nhạc Lão Tam, người đây không gọi là bản lĩnh. Bản lĩnh chân chính là được giang hồ nhân sĩ khen ngợi, đi đến đâu cũng không người nào không kính ngưỡng. Tựa như Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung vậy”.

Trước khi ba chữ ‘Nam Mộ Dung’ bật ra, nơi cổ họng Đoàn Dự hơi nghẹn một chút. Cũng không nghĩ mình lại đi khen y, dù sao lát nữa còn phải nhờ y tương trợ, hiện tại vượt mông ngựa cũng không có tổn thất gì. Nghĩ đến việc sau này, ngực hắn cũng không còn cảm thấy luống cuống nữa.

Nhạc Lão Tam sững sốt, tựa hồ cảm thấy lời nói của Đoàn Dự có vài phần đạo lý, rồi lại không cam lòng nhận thua như vậy, liền cả giận quát,

“Lão tử nói chuyện này không giống như lũ chó thả bậy. Hôm nay lão tử tới đây chính là muốn nhận người làm đồ đệ, chuyện không liên quan thì không cần nhắc đến”.

Đoàn Dự thấy hắn giận dữ, cũng không sợ hãi, ngược lại cao giọng cười nói,

“Nhạc Lão Tam, ta thấy người là đang chột dạ nha. Chính người không có bản lãnh gì, còn muốn nhận ta làm đồ đệ, ta thấy, phải là người bái ta làm sư phụ mới đúng”. Nói xong, thân thủ hướng Nhạc Lão Tam vẫy vẫy bảo,

“Đến đến đến, người mau tới đây dập đầu bái ta làm sư phụ, ta còn có thể dạy người một ít đạo lý làm người”.

Nhạc Lão Tam mặt đỏ bừng, cơn tức trời dậy kêu to,

“Tiểu quỷ, ngươi thật là to gan, cứ nhiên dám kêu lão tử nhận ngươi làm sư phụ. Chẳng lẽ ngươi không sợ lão tử vận gãy cổ ngươi sao?”.

Đoàn Dự thấy hấn tức giận đến hai mắt tròng tròng, mặt đỏ tai hồng, râu trên má run run, trong lòng hoảng hốt, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục đứng một bên đã sớm rõ ràng chuyện của Nhạc Lão Tam, nghĩ đến hấn mười năm võ công cũng chỉ là có chút tiến bộ, dưới đáy lòng cười nhạo hết sức, thấy Đoàn Dự ánh mắt hướng mình cầu trợ, Mộ Dung Phục giương mắt nhìn lại hấn, khẽ gật đầu.

Được Mộ Dung Phục đáp lại, lá gan Đoàn Dự lại lớn thêm hai phần, lúc này mới quay đầu lại hướng Nhạc Lão Tam lớn tiếng nói,

“Nhạc Lão Tam, không bằng chúng ta đến tỷ thí, nhìn xem rốt cuộc ai mới có tư cách làm sư phụ, thế nào?”.

Nhạc Lão Tam trong lòng biết Đoàn Dự không có võ công, cho dù mấy ngày ngắn ngủn này hấn có luyện được cái gì, bất quá cũng chỉ là khoa chân múa tay mà thôi, hiện giờ nghe hấn nói phải so thử một chút, lập tức muốn lấy võ công trấn áp Đoàn Dự, tẩy sạch ý niệm vừa bị hấn cười nhạo trong đầu, lập tức cười to nói,

“Không tồi, lão tử sẽ khoa tay múa chân với ngươi một chút, cũng cho ngươi thua đến tâm phục khẩu phục, hảo bái lão tử làm sư phụ”.

Đoàn Dự thân thủ ngăn chặn một trào của Nhạc Lão Tam, vội nói,

“Từ từ! Dao kiếm không có mắt, bị thương ai cũng không tốt. Chúng ta liền so ba chiêu, trong vòng ba chiêu, ngươi nếu không hạ được ta, ngươi phải bái ta làm sư phụ”.

Nhạc Lão Tam thấy lời này rất hợp lý, cũng không phát giác có chỗ không ổn, liền sảng khoái gật đầu,

“Được, so ba chiêu!”.

Đoàn Dự hé miệng cười trộm, chỉ vào Mộ Dung Phục đứng một bên nói,

“Hấn sẽ làm chứng. Ba chiêu, ngươi thua sẽ bái ta làm sư phụ, về sau còn phải nghe theo lời sư phụ, bằng không ngươi chính là khi sư diệt tổ, là một con rùa, một tên vương bát đản bất tín không tuân thủ lời hứa”.

Đoàn Dự thầm nghĩ, phép khích tướng này ngàn vạn lần không nên để lộ. Trong nguyên tác, bản chính là dựa vào nó khích Nhạc Lão Tam bái sư, mình nếu không nói mà để hấn chui vào chỗ trống, cố gắng lúc trước không phải uống phí sao!

Nhạc Lão Tam cười ha ha,

“Cái này là đương nhiên, ngươi nếu bái ta làm thầy thì cũng phải làm như vậy”.

Nói xong, người đã bước nhanh về phía trước. Đoàn Dự cuống quýt lui về phía sau, thừa dịp Nhạc Lão Tam vồ hụt liền bước dời qua chỗ khác. Nhạc Lão Tam mới đầu còn nghĩ hấn là may mắn tránh được, trào phong lập tức chụp vào một bên, thân mình Đoàn Dự chợt lóe, nghiêng qua bên trái rồi lại quay về bên phải, Nhạc Lão Tam nhiều lần vồ hụt, cảm thấy vừa kinh vừa vội không khỏi bực mình.

Nhạc Lão Tam ngay cả ba chiêu cũng không trúng, Đoàn Dự cũng không quản mình mở miệng có lộ chân khí hay không, vội la lớn,

“Ba chiêu, Nhạc Lão Tam, ngươi thua! Còn không mau quỳ xuống đất dập đầu bái ta làm sư phụ”.

Nhạc Lão Tam nghĩ thầm, mấy ngày trước gặp Đoàn Dự, hấn bắt quả chỉ là một văn nhược thư sinh trói gà không chặt, sao lại có thể luyện ra một bộ pháp kỳ diệu nhanh như vậy? Chính mình liên tục ba chiêu cũng không trúng, chẳng lẽ thật muốn hấn bái một oa nhi miệng còn hôi sữa làm sư phụ a?

Nhạc Lão Tam tức giận rống lên, phát chưởng đánh về phía hấn. Một chưởng kia mạnh mẽ hung hãn, mắt thấy sắp gần cánh tay Đoàn Dự, tia sáng trong con ngươi Mộ Dung Phục chợt tắt, định phi thân tiến lên, chỉ thấy Đoàn Dự sợ tới mức theo phản xạ đưa tay phải lên che trước mặt, một luồng nội lực từ ngón giữa lao ra, bắn tới Nhạc Lão Tam, mạnh mẽ bức lui hấn.

Mộ Dung Phục thấy ngón giữa của hán phóng ra nội lực, lập tức trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ, Đoàn Dự sao lại biết Lục Mạch Thần Kiếm? Tuy rằng nhìn hán một chiêu kia dùng thật là ngốc nghếch, nội lực lao ra cũng ngại không đủ, nhưng vừa liếc mắt một cái đã có thể nhận ra ngay đó đúng là Lục Mạch Thần Kiếm. Lại nghĩ tới vừa rồi hán đấu với Nam Hải Ngạc Thần sử dụng một loại bộ pháp, cực kỳ giống bộ pháp bị thất truyền – Lăng Ba Vi Bộ. Nghĩ đến đây, đáy lòng Mộ Dung Phục tràn đầy phức tạp, khát cầu đối với Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ lại càng tăng thêm.

Không thể tưởng được y vẫn luôn truy đuổi hai môn võ học thất truyền đã lâu, thế mà tiểu tử Đoàn Dự kia lại học được toàn bộ. Ánh mắt Mộ Dung Phục lạnh băng nhìn chăm chú người nọ cách đó không xa, tay nắm thanh linh bảo kiếm hơi hơi căng cứng.

Không chú ý tới thần sắc của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự sau khi khó khăn thoát khỏi Nhạc Lão Tam, vội vàng chạy tới phía sau y hướng người đang đuổi theo hô lớn,

“Nhạc Lão Tam, ngươi đã thua, hán có thể làm chứng nha. Ngươi nếu không nhận thua, ngươi chính là một con rùa vương bát đản bất tín không tuân thủ lời hứa”.

Nhạc Lão Tam chưa bao giờ nghĩ tới mình lại thua trong tay một tên văn nhược thư sinh như Đoàn Dự, hiện tại lại nghe thấy hán lung tung kêu mình đầu hàng, trong lòng giận dữ, gương mặt múa vuốt đánh lại.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự trốn sau lưng mình túm lấy ống tay áo, lúc này y mới thu liễm tâm thần, trường kiếm trong tay vừa nhấc đã nhẹ nhàng đẩy Nhạc Lão Tam lui trở về, thản nhiên nói,

“Nhạc Lão Tam, thua chính là thua, dám làm dám chịu mới là hán tử. Hôm nay cho dù ngươi không bái hán làm thầy, nhiều lắm cũng chính là để giảng hồ nhân sĩ thoá mạ một chút, không có việc gì lớn lắm”.

“Đúng đúng đúng”. Đoàn Dự từ phía sau Mộ Dung Phục thò đầu ra, hướng khuôn mặt đầy lửa giận của Nhạc Lão Tam gật đầu nói,

“Cùng lắm thì ngươi chỉ làm vương bát đản một lần thôi”.

“Thúi lắm!”. Nhạc Lão Tam hét lớn một tiếng, ngực phình lên, cơn tức không chỗ phát tiết, hán trời sanh tính vốn sĩ diện, không chấp nhận được người khác phá hỏng lòng tự trọng của hán, đành phải cố nén lửa giận quỳ xuống đất dập đầu ba cái với Đoàn Dự, buồn giọng nói,

“Lão tử không làm vương bát đản. Sư phụ ở đây, Nhạc Lão Nhị hướng ngài dập đầu”.

Lời nói vừa dứt, Nhạc Lão Tam rống giận tung người nhảy, mang theo tiếng hô kinh thiên động địa.

Đoàn Dự mắt thấy hán quả thật đã rời khỏi, lúc này hai chân mới mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, há mồm thở dốc, thuận tiện không quên cảm tạ Mộ Dung Phục,

“Uy! Cám ơn ngươi, tuy rằng ngươi cũng không giúp gì, bắt quá tốt xấu chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi. Thu nhận đồ đệ này, trong lòng thật sự run sợ a!”. Vừa nói vừa lấy tay áo quạt quạt.

Mộ Dung Phục đang muốn hỏi hán về chuyện Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ, chợt nghe thấy một Phạn ca từ xa truyền tới, thanh thanh lọt vào tai, Đoàn Dự trong lòng biết chắc là Đại Luân Minh Vương Cưu Ma Trí đã lên sân khấu, vội đứng dậy phủi bụi trên người, chạy về hướng Đại Hùng bảo điện.

Mộ Dung Phục không biết hán vì sao đột nhiên rời đi, đành phải theo hán một đường đến Đại Hùng bảo điện. Vừa bước vào điện, liền thấy các vị đại sư của Thiên Long Tự đã đứng phân biệt ở năm phương vị trong điện chờ đợi, Đoàn Dự đứng nép sau điện bên trái. Mộ Dung Phục lặng lẽ đi đến cái trụ phía sau, bên tai lập tức truyền đến một thanh âm khiêm tốn thân thiết,

“Dân tộc Thổ Phiên quốc, văn bối Cưu Ma Trí tham kiến tiền bối đại sư”. Lời nói kia là từ ngoài điện lấy nội lực thâm hậu truyền vào trong tai mọi người, trong lòng ai cũng thất kinh.

Hai tay Cưu Ma Trí tạo thành hình chữ thập thông thả đi vào điện, cả người Đoàn Dự chấn động, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm người nọ, nhiệt khí trong cổ bành trướng, giống như lần thứ hai thiêu đốt, toàn bộ ý thức chỉ có kinh ngạc và buồn bực.

Hắn... Hắn chính là Cưu Ma Trí?! Thật sự là oan gia ngõ hẹp...

24. Chương 24

Chỉ thấy Cưu Ma Trí hai tay tạo thành hình chữ thập thông thả bước vào điện, thoạt nhìn ước chừng chưa đến năm mươi tuổi, khuôn mặt ôn hòa từ thiện, đôi mắt như bảo ngọc tự nhiên rực rỡ, nghiêm nhiên một bộ cao tăng đặc đạo từ bi, làm người ta không khỏi tâm sinh nể phục cùng ngưỡng mộ.

Sắc mặt Đoàn Dự trắng bệch, thân mình không tự chủ mà lui về phía sau, kéo một tấm màn che khuất mặt mình.

Cái gì mình vương ám vương, đây còn không phải là lão lừa ngốc ở tiểu lâu đã cho mình ăn độc được sao!

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự vội dịch bước tiến lên, kéo kéo vạt áo Đoàn Chính Minh, còn chưa chờ hần mở miệng, chỉ nghe thấy Đoàn Chính Minh đề thấp giọng quay đầu lại nói,

“Dự Nhi, sắp có chiến đấu kịch liệt, bá phụ không được phân tâm, người cứ đi ra ngoài một chút, lát nữa lại đến”.

Nghe thấy lời nói Đoàn Chính Minh tràn đầy tình cảm thân thiết, Đoàn Dự đành phải ngậm miệng.

Nghĩ đến chính mình tuy rằng chính là một kẻ xuyên không, nhưng hai huynh đệ Đoàn Chính Minh đối với hần thật sự rất tốt. Trước mắt Thiên Long Tự đúng là đang lâm đại địch, mình cũng không nên nhiều lời làm nhiều tâm tình của hần.

Đoàn Dự tránh sau tấm màn nhìn Cưu Ma Trí miệng cười ôn hòa, trong lòng âm thầm chửi mắng, vẻ mặt biến hóa cũng thật sự lợi hại nha. Lúc trước ở tiểu lâu rõ ràng một tên mặt cá chết, đến nơi đây lại thành Lạt Ma (phật sống).

Nghĩ lại, trong nguyên tác sau khi khai chiến, bản thật trong lúc vô ý lộ ra một tay, kết quả bị Cưu Ma Trí một đường mang đến Yến Tử Oa, việc này đến phiên mình cũng không thể ngờ ngẩn như vậy được. Yến Tử Oa cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, ta không đến đó cũng có thể đi đường vòng đến Vô Tích tìm Kiều Phong kết bái.

Suy nghĩ xong, Đoàn Dự hướng Đoàn Chính Minh chấp tay thi lễ, lấy tay áo che mặt bước ra ngoài. Khi đi ngang qua người Cưu Ma Trí, Đoàn Dự không thể kìm lòng mà liếc mắt nhìn hần một cái, vừa vặn bắt được ánh mắt hần nhìn tới, dưới ánh mắt ám áp hiện lên một tia suy nghĩ, Đoàn Dự cả kinh, vội tăng tốc bước ra ngoài điện.

Thấy Đoàn Dự rời đi, Mộ Dung Phục sau khi cân nhắc tình hình trong điện cũng đi theo ra ngoài.

Mộ Dung Phục vẫn như cũ là vì Lục Mạch Thần Kiếm mà đến, tự nhiên biết kiếm phổ này là bảo vật của Thiên Long Tự, muốn mượn đọc cũng thật là gian nan. Mà nay nếu Đoàn Dự đã học xong Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ, chẳng thà xuống tay trên người hần. Nghĩ lại Đoàn Dự xưa nay tính tình thuần khiết lương thiện, chỉ cần hạ vài cái bẫy là học được kiếm phổ cùng bộ pháp, nếu so với từ trong miệng hòa thượng của Thiên Long tự mà biết được thì dễ dàng hơn một chút.

Đoàn Dự đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Phục, sau khi ra khỏi Đại Hùng bảo điện, thấy bốn bề vắng lặng, liền trộm luyện tập Lục Mạch Thần Kiếm. Ai ngờ hai tay đầu ngón tay điểm ra, nội lực lại thủy chung tụ ở trong, giống như vận sức chờ phát động, rồi lại không phóng ra được. Đoàn Dự cũng biết Lục Mạch Thần Kiếm của hần luyện chưa thuần thực, ngón giữa tay phải lại hung hăng điểm hai cái, vẫn cảm thấy trống rỗng, trong lòng không khỏi quỳnh lên, cắn răng vùng tay lên, chân khí tự nhiên trào ra, một luồng kiếm khí từ đầu ngón tay bắn ra bay về phía thân cây đối diện, Đoàn Dự trợn mắt há hốc mồm nhìn kiếm khí ẩn vào trong cây, thân cây sau khi lay động hai cái liền ngã xuống.

Mộ Dung Phục đứng một bên thu hết thấy một màn vừa rồi vào mắt, trong lòng càng thêm kiên định phải từ trên người hần học được Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ.

Bên này Đoàn Dự thấy Đại Hùng bảo điện vẫn chưa có động tĩnh gì, lại đem Lăng Ba Vi Bộ luyện tập một lần, đang trong nội tâm âm thầm cao hứng, chợt thấy một thân ảnh từ trên trời giáng xuống bắt lấy Đoàn Dự, đưa hần chế trụ trong người lui nhanh về phía sau, hướng Đoàn Chính Minh đang đuổi tới cùng đám người Bản Nhân cười nói,

“Nếu Khô Vinh đại sư đã hủy kiếm phổ, mà vị tiểu thí chủ này lại biết Lục Mạch Thần Kiếm thì đây chính là kiếm phổ sống, ở trước mộ phần Mộ Dung tiên sinh thiêu sống hắn cũng đều giống nhau”.

Nghe vậy, sắc mặt Đoàn Dự đại biến. Mặc dù không biết đến tột cùng là sai bước gì mà làm cho lão lừa ngốc này biết mình có Lục Mạch Thần Kiếm, nhưng Yến Tử Oa hắn ngàn vạn lần không thể đi.

“Chậm đã!”. Đoàn Dự chỉ cảm thấy đầu vai bị Cưu Ma Trí làm đau, hé ra vẻ mặt đau đớn nói,

“Đại sư, người nghĩ sai rồi nha? Ta không biết Lục Mạch Thần Kiếm, người đã thấy ta sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm sao?”.

“Còn muốn lừa tiểu tăng”. Sắc mặt Cưu Ma Trí đã sớm không còn hòa ái giống như lúc ban đầu, trong mắt lộ quang lóng lánh,

“Lúc này người lấy Lục Mạch Thần Kiếm bức lui vị Nhạc thí chủ kia, tiểu tăng nhìn thấy nhất thanh nhị sở”. Nói xong, mắt thấy đám người Đoàn Chính Minh sẽ tiến đến đây, Cưu Ma Trí giơ tay trái lên phóng chiêu, thừa dịp đám người Bản Nhân đang đỡ đòn liền ôm lấy Đoàn Dự hướng cửa chùa Thiên Long phi thân chạy ra ngoài, đem hắn ném lên lưng ngựa, cật vó dọc theo con đường chạy đi.

Mộ Dung Phục ngay từ lúc Cưu Ma Trí mang Đoàn Dự chạy khỏi Thiên Long tự đã lặng lẽ đi theo. Mà bên này đám người Đoàn Chính Minh và Bản Nhân sau khi hóa giải đao chưởng cũng đuổi theo nhưng đoàn người kia đã sớm chạy xa.

Cưu Ma Trí mang theo Đoàn Dự liên tiếp chạy hơn mười dặm đường, trên đường không ngừng đem đoàn người phân tán ra để nhiễu loạn truy binh. Đoàn Dự thấy chiêu này của hắn không khác với nguyên tác là mấy, nghĩ thầm, đợi đến khi Đoàn Chính Minh tới cứu, phỏng chừng cũng là chuyện về sau, kẻ trộm này nếu quơ được mình rồi, nhất định sẽ không buông tay, trước hết làm hắn đưa giải được ra rồi tính toán thoát thân sau.

Vừa vặn con ngựa kia xóc nảy liên hồi làm dạ dày Đoàn Dự một trận quay cuồng, hắn lập tức cố gắng hô lớn,

“Đại hòa thượng, người mau buông ta xuống, ta muốn ới”.

Cưu Ma Trí quay đầu lại thản nhiên liếc Đoàn Dự một cái, không nói lời nào cũng không cho hắn xuống, như trước túm cương ngựa giục nó chạy đi. Đoàn Dự chỉ cảm thấy trong dạ dày một trận bài sơn đảo hải, còn không kịp kêu lần thứ hai, miệng đã phun ra mấy ngụm toan thủy, chỉ thấy hai hàng lông mày của Cưu Ma Trí nhíu chặt, dừng ngựa giải hắn xuống dưới, thuận thể điểm mấy đại huyệt nơi ngực hắn, đem huyết đạo lẫn kinh mạch hắn nhất tịnh không chế, lúc này mới lột áo hắn bước nhanh về phía trước.

Vừa mới đi được nửa đường, chợt thấy một thân ảnh từ phía trước đi ra, cười khanh khách ngăn cản đường đi của hai người.

Đoàn Dự vừa thấy người nọ, đôi mắt sáng ngời, vội hô lên,

“Mộ...”.

“Mộc công tử không cần hô to”. Mộ Dung Phục cất giọng ngắt lời Đoàn Dự, miệng cười bí hiểm,

“Tại hạ với người không quen biết, đương nhiên sẽ không vì cứu người mà đắc tội với vị Cưu Ma Trí đại sư này”.

Đoàn Dự nghe xong lời nói của Mộ Dung Phục, lại thấy trong mắt y ý cười sâu đậm, mặc dù không biết y muốn làm cái gì, nhưng cũng không hề lên tiếng.

Cùng lúc đó, Cưu Ma Trí cũng đang âm thầm đánh giá Mộ Dung Phục. Người trước mắt, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặt như quan ngọc, ánh mắt như trăng sáng, nụ cười hiền nhiên càng tiêu sái phiêu dật, nét mặt nhìn người khác tự nhiên có một cổ quý phái khác thường, Cưu Ma Trí trong lòng không khỏi thất kinh, ngữ khí tràn đầy nhu hòa,

“Không biết thí chủ chặn đường, ý muốn như thế nào?”.

Mộ Dung Phục cũng không vòng vo, cười vang,

“Đại sư chính là người ở Thiên Long Tự tự xưng là bạn tốt của Cô Tô Mộ Dung lão tiên sinh?”

Cư Ma Trí nhất thời không rõ ý đồ trong câu hỏi của y, vừa ở dưới đáy lòng âm thầm đề phòng vừa nói, “Đúng”.

Mộ Dung Phục gật gật đầu, tán dương,

“Đại sư từ dân tộc Thổ Phiên quốc đi đến Đại Lý, chỉ vì hoàn thành tâm nguyện khi còn sống của Mộ Dung lão tiên sinh, lòng mang nhân nghĩa, hiện tại làm cho văn bối kính nể”. Nói xong, Mộ Dung Phục cảm thân kiếm thi lễ. Cư Ma Trí vội nghiêng người hoàn lễ, chợt nghe thấy y nói tiếp,

“Đại sư hiện giờ muốn dẫn người này đến trước mộ phần của Mộ Dung lão tiên sinh để hỏa thiêu, văn bối vốn không nên nhiều lời, nhưng là, không biết đại sư có biết Yến Tử Oa cụ thể ở nơi nào không?”.

Cư Ma Trí vốn tưởng rằng y ngăn cản mình thiêu cháy Đoàn Dự, không nghĩ đến y lại hỏi nơi tọa lạc của Yến Tử Oa, cảm thấy hơi thoải mái một chút, trả lời,

“Nói ra thật xấu hổ, tiểu tăng và Mộ Dung tiên sinh tương giao hơn mười năm, bất quá chưa bao giờ đến Yến Tử Oa, cho nên ngay cả Tham Hợp Trang, tiểu tăng cũng không hề biết được”.

Mộ Dung Phục đã sớm dự đoán được hắn sẽ trả lời như vậy, đáy lòng âm thầm cười nhạo nói, hừ! Chỉ dựa vào người mà muốn đến Yến Tử Oa. Nhưng ngoài mặt lại như trước cười nói,

“Như thế này, văn bối cả gan khấn cầu cùng đại sư đồng hành đến Yến Tử Oa, thế nào?”.

Cư Ma Trí lập tức nhìn vào hai mắt Mộ Dung Phục, đang đoán dụng ý trong lời nói y, lại thấy người nọ cong môi cười, đáy mắt tràn đầy lo lắng.

“Đại sư không cần để ý, văn bối cũng là bằng hữu của Mộ Dung công tử, đã cùng hắn ước hẹn sau mười năm gặp lại ở Yến Tử Oa, Tham Hợp Trang”. Dừng một chút, trên mặt Mộ Dung Phục uẩn khai một tầng xấu hổ, cười nói,

“Kỳ thật văn bối cũng giống như đại sư, vốn muốn đem Lục Mạch Thần Kiếm kia mượn đến bái tế Mộ Dung lão tiên sinh, ai ngờ văn bối võ công bạc nhược, rốt cuộc đã để cho các đại sư trong chùa đuổi ra ngoài”.

Mộ Dung Phục tự nhận y không phải là quân tử, ít nhất trong đại kế phục quốc trước mắt, ‘quân tử’ chỉ là một loại nghi thức xã giao, cũng có thể bỏ đi.

Vì phục quốc, giết người hạ độc việc gì y cũng có thể làm, huống chi nói dối một cái cũng không ảnh hưởng đến toàn cục. Đối với Mộ Dung Phục mà nói, trừ phục quốc ra, việc trước mắt mới đích thực quan trọng, đó là làm cách nào mà từ trên người Đoàn Dự lấy được Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ.

Trong chuyện này, điểm xuất phát và tâm tính của Mộ Dung Phục cũng giống với Cư Ma Trí.

Sau mấy lời ít ỏi, Mộ Dung Phục thấy tâm tư của Cư Ma Trí phỏng chừng có chút buông lỏng, cũng không vội thúc giục, chỉ chậm rãi bồi thêm một câu,

“Đại sư võ công cao cường, đương nhiên sẽ không dối văn bối mà sinh lòng băn khoăn. Văn bối nếu có thể bình an tới Cô Tô, chắc chắn sẽ dẫn đường cho đại sư”.

Ngụ ý, đó là muốn mượn Cư Ma Trí làm chỗ dựa vững chắc để đi theo, lấy cầu thuận lợi đi đến Giang Nam.

Ngay lúc Cư Ma Trí đang suy ngẫm lời nói của Mộ Dung Phục có đáng tin hay không, Đoàn Dự lại có một ý tưởng khác.

Đi theo Cư Ma Trí, tỷ lệ chạy trốn bằng 0. Để Mộ Dung Phục cùng nhập bọn, tỷ lệ chạy trốn tăng gấp tăng lên. Nói như thế nào thì giao tình của hắn và y cũng có thân một chút, tốt xấu gì mười năm trước, lúc hai người bọn họ xưng huynh gọi đệ, Cư Ma Trí còn không biết đang ngồi ở chỗ nào!

Đoàn Dự chỉ biết ý nghĩ này tốt, việc cùng Mộ Dung Phục dây dưa không rõ, vài ba bận bị y làm cho tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, giờ phút này đều bị vất lên chín tầng mây. Lại sợ Cư Ma Trí không đáp ứng, vội hăng giọng một cái, cố ý hướng Mộ Dung Phục quát,

“Uy! Người làm sao lại ăn nói hồ đồ như vậy, dựa vào cái gì mà muốn Cửu Ma Trí đại sư mang người theo? Tuy rằng đại sư đức cao vọng trọng, không sợ mang theo một tên tiểu bối vô danh như người, nhưng người cũng đừng cầm kê mao (lông gà) mà múa tiền, người cho rằng mình biết Tham Hợp Trang ở đâu mà muốn lên mặt sao. Đại sư...”. Quay đầu phản thủ chụp lên đầu vai Cửu Ma Trí, Đoàn Dự đảo khách thành chủ nói,

“Mang hay không mang theo hần thì tùy người. Cho dù cái Tham Hợp Trang kia không dễ tìm, cùng lắm thì chúng ta dọc theo Thái Hồ tìm nó mười năm, dù sao mộ phần của Mộ Dung tiên sinh tuyệt đối sẽ không chạy thoát được”. Nói xong, để tăng thêm ngữ khí, Đoàn Dự còn vỗ vỗ đỉnh đầu.

Khuôn mặt Cửu Ma Trí vốn đã không dễ nhìn, hiện giờ lại khó xem tới cực điểm. Nhưng làm trò trước mặt hai tiểu bối này lại không tốt, không khỏi mất hình tượng. Nghĩ đến Tham Hợp Trang rốt cuộc là ở đâu, chính mình cũng không biết được, nếu người này thật sự là bạn tốt của Mộ Dung công tử, lại đề nghị dẫn đường, hần đương nhiên là cầu còn không được.

Cửu Ma Trí tự cho mình võ công cao cường, tinh thông nhiều môn võ sở trường, cũng không đặt Mộ Dung Phục vào mắt, hơi hơi mỉm cười nói với y,

“Không biết thí chủ xưng hô thế nào?”.

Mộ Dung Phục nghe hần hỏi vậy liền biết hần đã đáp ứng, y liền hoàn lễ,

“Không dám, văn bối họ Dung, ngày sau một đường cùng đi, có nhiều chỗ quấy rầy, mong rằng đại sư bao dung”.

“Đâu có, đâu có”. Cửu Ma Trí hai tay tạo thành hình chữ thập cười nói,

“Dung công tử, mời”.

Đoàn Dự cố nén dục vọng muốn phì cười, thấy Mộ Dung Phục đi qua trước người liền trềng hai mắt lườm y, sau đó làm bộ như không có việc gì đến bên Cửu Ma Trí khởi hành.

Đoàn Dự bị Cửu Ma Trí điểm mấy đại huyệt trên người, toàn thân vô lực, chỉ có thể tùy ý hần dẫn đi về hướng bắc.

Trộm liếc Mộ Dung Phục bên kia một cái, Đoàn Dự ngẫm suy nghĩ, có y ở đây là tốt rồi, kêu y cầm giải được đến rồi giúp mình giải huyệt, sau đó thì chuẩn đi, đến lúc đó dù là Cửu Ma Trí hay là Mộ Dung Phục, ai có thể bắt mình trở về nhà!

Đoàn Dự mãi mê tính toán nên đã quên, Mộ Dung Phục từ mười năm trước đến nay, không phải chỉ có một lần là thật tâm giúp hần sao?!

25. Chương 25

Cửu Ma Trí mang theo Đoàn Dự một đường đi về phía bắc, trên đường vừa không giải huyệt cho hần, cũng rất ít khi nói chuyện với hần. Sau khi đi một đoạn đường, Đoàn Dự đột phát, Cửu Ma Trí lúc này mới nhớ lại lúc trước đã cho hần ăn độc dược, vội từ trong ngực lấy thuốc giải độc cho hần ăn, toàn thân hần mới miễn được đau nhức.

Một ngày trôi qua, Đoàn Dự cảm giác không khí quá mức tĩnh mịch, một đường chỉ để ý tìm Cửu Ma Trí hoặc Mộ Dung Phục hỏi chuyện, ai ngờ hai người đều không để ý tới hần, nhiều lần như vậy, Đoàn Dự cũng tự cảm thấy không thú vị, đành phải trầm mặc không tiếng động.

Mấy ngày sau, Cửu Ma Trí thấy Mộ Dung Phục thực sự không quan tâm Đoàn Dự, sự phòng bị đối với y cũng thoáng một chút.

Mười ngày tiếp đó, ước chừng đã ra khỏi Đại Lý, Cửu Ma Trí lúc này mới tìm một khách *** ở một trấn nhỏ gần đó để ngủ trọ.

Chạng vạng, ba người ngồi ở một góc dưới lầu khách *** dùng bữa. Đoàn Dự từ lúc bị Cửu Ma Trí điểm huyệt, cả người vô lực, cảm chén cũng thấy cánh tay xụi lơ, chiếc đĩa mới nắm trong tay lại rơi xuống, Đoàn

Dự bực mình, trầm nghĩ, trong nguyên tác bị điểm huyết, cũng không có chuyện không thể dùng được như thế này, sao đến phiên ta, ngay cả một đôi đũa cũng cầm không được.

Ngẩng đầu thấy Cừu Ma Trí và Mộ Dung Phục thản nhiên ăn, một chút cũng không để ý đến hắn, Đoàn Dự tức giận xoay mình lại, liệt hỏa trong mắt bùng bùng nổi dậy, dùng hết toàn lực đem chiếc đũa ‘ba’ một tiếng ném lên bàn, cả giận nói,

“Không ăn!”.

Cừu Ma Trí giương mắt liếc Đoàn Dự một cái, khuôn mặt thật hiền lành hỏi,

“Vì sao không ăn?”.

Đoàn Dự thở phì phì nói,

“Người điểm huyết của ta, ta ngay cả đôi đũa cũng cầm không xong, làm sao mà ăn cơm? Hai người các người lại thản nhiên ở trước mặt ta lang thôn hổ yết, định thử thách ý chí của ta sao?”.

Cừu Ma Trí không giận mà cười, buông bát xuống, từ ngữ đầy thiện ý hướng Đoàn Dự nói,

“Một đường mang người đại giá về phía bắc, có nhiều chỗ dắc tội, mong rằng tiểu công tử thông cảm”.

Đoàn Dự tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, mơ hồ nhấn mạnh từng chữ,

“Mèo khóc chuột giả từ bi”. Nghiêng đầu vừa lúc nhìn thấy Mộ Dung Phục còn tự nhiên vươn đũa thò vào đĩa rau, lửa giận trong lòng lập tức bùng nổ, vừa định mở miệng mắng y thấy chết mà không cứu, một ý niệm chợt lóe lên rồi biến mất, Đoàn Dự cố nén cổ hờn dỗi xuống ngực, cường bức khóe môi cong lên cười nói,

“Đại hòa thượng, người một đường điểm huyết của ta, ta muốn ăn cơm tắm rửa và làm nhiều thứ khác cũng thật bất tiện. Cũng không thể mỗi lần đều là các người ăn, ta nhìn. Cứ theo đà này, chỉ sợ chưa đến được Yến Tử Oa ta đã chết đói giữa đường a”.

Cừu Ma Trí nghĩ Đoàn Dự đang cầu mình giải huyết đạo cho hắn, lập tức lắc lắc đầu, ôn hòa trấn an nói,

“Tiểu tăng đương nhiên sẽ không để tiểu công tử người phải chịu đói khát, nhưng nếu người muốn cởi bỏ huyết đạo thì việc đó trăm triệu lần không thể”.

Đoàn Dự không nói gì chỉ đảo con mắt trắng dã, nghĩ thầm, kêu người cởi bỏ huyết đạo của ta mà dễ dàng như vậy, người trước kia đem ta chộp tới thuần túy là chỉ để vui thôi hả?

Ý tưởng vừa lướt qua, trên mặt Đoàn Dự liền cười sáng lạn, nói tiếp,

“Ta cũng không trông cậy việc người cởi bỏ huyết đạo cho ta, nhưng là ta hy vọng khi ăn cơm hay khi tắm, có thể có người giúp ta một phen”. Ý thức được sắc mặt Cừu Ma Trí cứng đờ, Đoàn Dự biết hắn nhất định đã hiểu sai, vội làm sáng tỏ,

“Người yên tâm, ta sẽ không bảo một tăng nhân như người đến thay ta tắm rửa”. Tựa tay cầm lên một chiếc đũa chỉ về hướng Mộ Dung Phục vẫn đang dùng cơm, gần từng chữ,

“Để hắn đến hầu hạ ta”.

Cừu Ma Trí cảm thấy huyết đạo Đoàn Dự không thể cởi bỏ, việc sinh hoạt hằng ngày lại rất bất tiện. Minh tốt xấu cũng là một thể hệ thánh tăng, cũng không thể hạ mình đi chiêu cố hắn. Hiện giờ thấy hắn chỉ đích danh của Mộ Dung Phục, không khỏi thuận thể quay đầu liếc mắt nhìn người nọ một cái, thấy vẻ mặt y cứ như là không liên quan đến mình mà gấp thức ăn vào chén, động tác thật sự tao nhã lịch sự, nghĩ đến y chắc là sinh ra trong gia đình phú quý, hưởng hồ lợi là bình thủy tương phùng (tình cờ gặp nhau), tự dưng gọi người ta đi chiêu cố một người xa lạ, này...

Cừu Ma Trí làm thế nào cũng thấy yêu cầu này không thể mở miệng, trong lòng cảm thấy có chút khó xử, Đoàn Dự lại cầm chiếc đũa trong tay ném về phía Mộ Dung Phục,

“Uy! Người điếc à, bản công tử gọi người đến hầu hạ, không nghe thấy sao?”.

Con người đen như mực của Mộ Dung Phục thoáng hiện lên một tia sáng mơ hồ,

“Vị công tử này sợ là đã tìm sai người?”. Chậm rãi buông bát, Mộ Dung Phục dùng thanh âm trong trẻo nhưng lại lạnh lùng như ngọc,

“Tại hạ chưa bao giờ hầu hạ người nào”.

Đoàn Dự hít hai mắt lại, trên mặt mặc dù bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại cười nhạo, vẻ mặt thật đúng là giống nha, nếu không phải ta đã biết rõ tính cách của người như lòng bàn tay, nói không chừng cũng sẽ bị người qua mặt.

Đoàn Dự cũng không thêm liếc Mộ Dung Phục một cái, đem ánh mắt chuyển sang Cưu Ma Trí, vô sỉ nói, “Hắn nếu không hầu hạ ta, từ giờ trở đi ta sẽ không ăn cơm, xem người có thể mang ta còn sống đến Yến Tử Oa hay không”.

“Việc này”. Cưu Ma Trí không khỏi có chút khó xử. Bắt giữ Đoàn Dự đến tột cùng là vì Mộ Dung Bác hay là vì chính hắn, chỉ có trong lòng hắn rõ ràng nhất. Hiện tại vừa mới ra khỏi Đại Lý, cách Cô Tô còn khoảng một đoạn đường, tốt nhất là nên nửa đường bắt hắn viết ra kiểm phổ, kể từ đó cũng bớt việc. Nhưng nếu Đoàn Dự nhất định không chịu ăn cơm, mình cũng không có biện pháp.

Nghĩ đến đây, Cưu Ma Trí đành phải hướng Mộ Dung Phục thương lượng,

“Dung thí chủ, tiểu tăng tuy biết thỉnh cầu này không ổn, nhưng mong công tử thay tiểu tăng chiếu cố hắn mấy ngày, tiểu tăng đương nhiên vô cùng cảm kích”. Thấy Mộ Dung Phục lộ vẻ thản nhiên không hề giận, Cưu Ma Trí vội nói thêm,

“Tiểu tăng luyện tập Vô Tướng Kiếp Chỉ cũng có trình độ, sẽ truyền thí chủ ba chiêu, lấy đó làm phí an ủi thí chủ”.

Nghe xong câu này, Mộ Dung Phục mới dương môi cười, chấp tay nói,

“Đây chỉ là chút việc nhỏ, đại sư không cần để trong lòng”.

Hai người người tới ta sau khi khách sáo một phen, việc này đã được định xong.

.

Vào buổi tối, Mộ Dung Phục ngồi bên giường trong phòng Đoàn Dự, mặt đầy ý cười gấp một miếng thịt trong chén đưa tới bên môi hắn,

“Đoàn thế tử, đối với sự hầu hạ của ta, có hài lòng không?”.

Đoàn Dự lộ ra thần sắc biếng nhác dựa vào đầu giường, vui sướng hài lòng hưởng thụ Mộ Dung Phục hầu hạ,

“Không tồi. So với hạ nhân trong phủ ta, Mộ Dung công tử hầu hạ càng thêm chu đáo”. Cuối cùng, ngẫm lại, lại thêm một câu,

“Thật không biết Mộ Dung công tử có phải hay không trời sinh đã thích hợp làm việc này, tại sao có thể thuận buồm xuôi gió đến vậy a!”.

Mộ Dung Phục nhướng mày cười nhạt, trong con ngươi lóe ra ánh sáng nhạt,

“Mặc kệ là việc hoàng đế, hay là việc hạ nhân, tại hạ cũng đều có thể thuận buồm xuôi gió. Thật không giống Đoàn thế tử, ly khai Trần Nam Vương phủ, nên cái gì cũng không biết làm”.

Lời nói dừng dừng, lại thành công làm Đoàn Dự cứng họng.

Nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt, rõ ràng là tuần mỹ vô trù, dung nhan làm nội tâm người ta rung động, nhưng Đoàn Dự lúc nào cũng cảm thấy người này lúc cười còn đáng ghét hơn lúc không cười.

Cầm giũa quay đầu tránh thức ăn mà Mộ Dung Phục đưa tới, Đoàn Dự buồn giọng nói,

“Không ăn”.

Thấy Đoàn Dự tức giận, Mộ Dung Phục cũng không cưỡng bức hắn, sau khi đem bát đặt xuống liền đưa tay sờ sờ đầu hắn cười nói,

“Như thế nào mới nói người một câu đã chịu không nổi?”.

“Nói nhảm, ai chịu không nổi”. Đoàn Dự trừng mắt liếc y một cái, ánh mắt sắc bén như dao, ở trên người Mộ Dung Phục dùng sức chém giết,

“Người cũng đừng có mà làm ra vẻ lỗi lạc, nếu không phải Cưu Ma Trí nói muốn dạy người ba chiêu Vô Tướng Kiếp Chỉ, người sẽ đáp ứng đến hầu hạ ta sao? Còn Vô Tướng Kiếp Chỉ cái gì! Phi!”. Đoàn Dự nói,

“Tiểu Vô Tướng Công thì cứ chấp nhận là Tiểu Vô Tướng Công, không nên dùng Vô Tướng Kiếp Chỉ của Thiếu Lâm mà giả danh lừa bịp nha”.

Mộ Dung Phục nghe hắn nói Vô Tướng Kiếp Chỉ của Cưu Ma Trí chính là Tiểu Vô Tướng Công của phái Tiêu Dao, trong lòng vì thế mà cả kinh nhưng ngoài mặt cũng không để lộ một chút biểu tình, chỉ cười ngồi bên cạnh hắn hỏi,

“Chẳng lẽ người vừa nói với Cưu Ma Trí, ta phải lập tức đáp ứng sao?”. Thấy Đoàn Dự bình tĩnh đại ngộ, tựa hồ hiểu được cái gì đó, Mộ Dung Phục không chút keo kiệt mà khen,

“Thật thông minh”.

Khuôn mặt Đoàn Dự thoáng chốc đỏ lên, cả người không khỏi khô nóng đến lợi hại, nhưng thấy bản mặt đầy ý cười của Mộ Dung Phục gần ngay gang tấc, đành phải làm bộ như không có chuyện gì,

“Nói như vậy, người một đường làm bộ như không biết ta, đều là cố ý diễn cho Cưu Ma Trí xem sao?”.

“Thật sự là đứa nhỏ thông minh”. Mộ Dung Phục di chuyển ngón tay xuống khuôn mặt Đoàn Dự mà sờ, màu đỏ ửng ở trên mặt hắn đã lan đến tận tai. Bất quá chỉ có Đoàn Dự mới biết đó là vì thẹn quá hóa giận.

“Ta nói”. Đoàn Dự dè nén lửa giận,

“Mỗi lần người nói chuyện, không động thủ động cước là không được sao?”.

“Không động thủ động cước thì làm sao mà hầu hạ người?”. Mộ Dung Phục phản bác, thoáng chốc làm Đoàn Dự á khẩu, sau một lúc lâu mới tìm lại được tiếng nói,

“Hầu hạ, không phải gọi người đến chiếm tiện nghi của ta”.

Mộ Dung Phục nghe vậy, không thể nhịn được mà ‘phốc’ một cái,

“Người nói... ta chiếm tiện nghi của người?”. Vừa nói vừa cười mà đánh giá Đoàn Dự, chỉ thấy mặt hắn đỏ bừng, con người do tức giận và ảo não nên càng thêm lóe sáng, lập tức tâm tư muốn trêu đùa hắn không khỏi tăng thêm hai phần, thân mình chậm rãi dựa vào phía trước lần tới người hắn, trêu tức,

“Người nói như vậy, nếu ta làm cái gì không đúng, chẳng phải đã phụ mỹ danh Đoàn thể tử cho ta sao?”

“Người, người xấu xa!”. Sắc mặt Đoàn Dự trở nên lúng túng, cuống quýt đưa tay che giữa mình và Mộ Dung Phục, tức giận cảnh cáo,

“Mộ Dung Phục, người dám gần chút nữa, ta sẽ không để yên cho người!”.

“Nga?”. Trong con người Mộ Dung Phục chợt hiện lên ý cười, một tay bắt lấy cổ tay Đoàn Dự, luồng khí nóng phả vào chóp mũi hắn,

“Đoàn thể tử, người làm cách nào mà không để ta yên? Có phải như vậy hay không?”. Nói xong, đôi môi chuyển hướng sang tai Đoàn Dự thổi nhẹ một hơi, trêu chọc nơi mẫn cảm của người nọ.

Đoàn Dự bị y làm cho cả người chấn động, cũng không biết lấy khí lực ở đâu mà một phen đẩy y ra, nhấc chân hung hăng đạp tới chỗ y,

“Mộ Dung Phục người là đồ cảm thú dâm tiện vô sỉ hạ lưu xấu xa, người đi chết đi!”.

Mộ Dung Phục thoải mái đỡ được, đẩy cái chân Đoàn Dự đá tới trở về, giống như là chưa đá qua,

“Đoàn thể tử, đồ vật thì có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung. Tại hạ không nhớ rõ mình đối thể tử đã làm việc cảm thú gì”.

Đoàn Dự bị y làm cho không thể phản bác, đành phải cảm giận lùi chân về, nghiêng người nằm phịch xuống giường, rầu rĩ nói,

“Ta muốn ngủ”.

Vốn đang nghĩ phải cùng Mộ Dung Phục có quan hệ tốt một chút để y trộm thả hần, nhưng hiện tại xem ra, đành phải nghĩ biện pháp khác.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự tức giận nhắm chặt hai mắt, miệng quát lớn một câu,

“Cười cái rắm a!”. Kéo chăn quá đầu, Đoàn Dự thả lỏng ý thức, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Đêm khuya, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, một vòng ngân nguyệt trên trời cao rơi xuống, bên tai có tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng chim hót mơ hồ.

Đột nhiên mở hai mắt, Đoàn Dự quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Phục trên giường đối diện, nhẹ xốc chăn lên, rón ra rón rén đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra cửa.

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không cam lòng, trở lại đến bên giường Mộ Dung Phục, vừa định điểm huyết đạo y rồi giáo huấn hai bàn tay y, chợt thấy Mộ Dung Phục trở mình ôm lấy trường kiếm, ngáp ngừng nói,

“Àn, vẫn là cảm kiếm thoải mái hơn...”.

Đoàn Dự miệng cười toe toét không tiếng động mắng y hai câu, vài bước chạy đến cạnh cửa ‘lạch cạch’ một tiếng mở ra, chân phải vừa mới bước ra ngoài, Cưu Ma Trí hai tay chữ thập từ một bên đi ra, khuôn mặt hiền lành hỏi,

“Đêm đã khuya, không biết tiểu công tử muốn đi nơi nào?”.

Đoàn Dự không nghĩ đến hần vẫn thủ ngoài cửa, không khỏi kinh hãi. Còn đang vắt hết óc nghĩ lấy cớ, Mộ Dung Phục không biết khi nào đã đến phía sau hần, cười tùm tùm ôm lấy thắt lưng hần nói,

“Tiểu công tử là muốn đi ngoài sao? Như thế nào không nói ta một tiếng, ở đây ban đêm nguy hiểm, tại hạ thế nào cũng phải làm bạn bên cạnh làm tốt bổn phận hầu hạ a!”.

Nói xong, ngón tay bên hông âm thầm dùng sức, cường ngạnh mang theo Đoàn Dự vòng qua Cưu Ma Trí đi ra hậu viện.

Đoàn Dự mất thấy Cưu Ma Trí không nhanh không chậm theo sát phía sau, đành phải tùy ý Mộ Dung Phục ôm lấy, đi nhà xí một chuyến, sau đó trở về phòng. Mới vừa đóng cửa lại, thân thủ liền hướng Mộ Dung Phục bổ tới, còn chưa đến gần liền bị y một phen nắm trong tay, cười như xuân phong,

“Thế nào, nhanh như vậy liền lấy oán trả ơn?”.

26. Chương 26

“Đi chết đi!”. Tay Đoàn Dự bị bắt lấy, không giãy mà phản nộ quát,

“Ta với người chỉ có oán, không có ân. Buông tay!”.

Mộ Dung Phục nghe lời buông tay, Đoàn Dự đang hợp lực muốn giãy thoát, không nghĩ đến y lại nghe lời, cả người mất thế ngã về phía sau, Mộ Dung Phục duỗi tay, đưa hần chặn ngang kéo trở về, cười tươi nói,

“Lúc này, xem như là ân đi?”.

Mộ Dung Phục cười đến thần thái phấn khởi, con ngươi đen bóng lóe ánh liếm diễm tỏa sáng. Đoàn Dự lại cảm thấy, nụ cười của y thể hiện rõ bản chất con người y.

Đẩy tay Mộ Dung Phục ra, Đoàn Dự thở phì phì đến bên bàn ngồi xuống, rót trà một hơi cạn sạch. Nước trà lạnh lẽo từ cổ họng chảy xuống dạ dày, đem cơn tức đang sôi trào dưới đáy lòng Đoàn Dự quét đi hết.

Tâm tình bắt đầu chậm rãi bình phục, Đoàn Dự trộm đánh giá Mộ Dung Phục ngồi trên giường, âm thầm suy nghĩ, theo lý mà nói, Mộ Dung Phục so với Cưu Ma Trí, tuy rằng không nhất định sẽ thắng, nhưng

cũng không phải là thua, hết lần này tới lần khác y cố tình đối với Cừu Ma Trí nhường nhịn ba phần, còn cải danh đổi họ cùng hần đến Yến Tử Oa, y đến tốt cùng vừa đùa cợt vừa diễn cái gì a?

Cảm giác được ánh mắt rình mò của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục ngẩng đầu nhìn lại con người tinh quang liễm diễm kia mà mỉm cười.

Đoàn Dự chỉ cảm thấy da đầu run lên, da gà nổi đầy người. Thân thủ chà xát hai tay, Đoàn Dự sau khi dùng ánh mắt hung tợn liếc người nọ một cái, thầm nghĩ, không đúng a! Trong nguyên tác, bản chính bị Cừu Ma Trí mang đến Yến Tử Oa, hình như không có Mộ Dung Phục đi theo a!

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự không khỏi lần thứ hai giương mắt nhìn người nọ một cái, nghi ngờ nói, chẳng lẽ y chính là bước ngoặt ông trời phái tới giúp ta đào tẩu?

Đoàn Dự một lòng tuân theo nguyên tác, cũng chưa từng nghĩ đến, nguyên tác sớm vì kẻ không biết chuyện là hần, đã dần thay đổi từng chút một.

Rốt cuộc, lúc Đoàn Dự lần thứ ba nhìn lên Mộ Dung Phục, người nọ mỉm cười mở miệng,

“Đoàn thế tử, có việc gì không?”.

“Có!”. Đoàn Dự vội gật đầu không ngừng, vẻ mặt cười khúm núm chạy tới chỗ Mộ Dung Phục, ngồi xuống bên cạnh y,

“Kỳ thật, chúng ta cũng coi như là lão bằng hữu. Người xem, ta với người từ mười năm trước đã quen biết, tuy rằng trong quá trình đó xảy ra một chút chuyện không hay, nhưng cũng không hao tổn gì đến tình hữu nghị của chúng ta, đúng không?”.

Mộ Dung Phục nhướng mày, ý cười ở sâu trong con người chợt lóe,

“Đoàn thế tử có chuyện gì, mời nói thẳng”.

Bị Mộ Dung Phục một câu chọc thủng, trên mặt Đoàn Dự có chút lúng túng. Ho khan hai tiếng lấy tay che dấu,

“Dù sao, chúng ta cũng từng là huynh đệ, người cũng nhận của ta không ít tiếng ‘đại ca’, không phải sao?”.

Mộ Dung Phục cười đến mây trôi nước chảy, lời nói từ trong miệng phát ra, mang theo một lưỡi châm sắc bén,

“Dường như Đoàn thế tử chưa bao giờ thừa nhận ‘đại ca’ này a?”.

“Thừa nhận, đương nhiên thừa nhận”. Đoàn Dự thân thủ đánh lên bả vai Mộ Dung Phục, thân ái vỗ hai cái, cười hì hì,

“Mộ Dung đại ca người anh tuấn tiêu sái, dáng vẻ bất phàm, khí vũ hiên ngang phong độ, có thể nói nam nhân trong điển phạm, là đệ nhất cao thủ, ta có thể làm huynh đệ của người, thật sự là kiếp trước đã tu luyện được phúc khí”.

Đoàn Dự vừa nói, một bên ở trong lòng ác hần.

“Kiếp trước đã tu luyện được phúc khí?”. Mộ Dung Phục cong môi cười, ánh mắt nóng rực dừng trên mặt Đoàn Dự, ý vị thâm trường hỏi,

“Người thật sự cảm thấy như vậy?”.

Đoàn Dự bị tầm mắt như cái bàn ủi đang đánh giá của y khiến cả người không được tự nhiên, nhưng vì đại kẻ trong lòng, hần vẫn cố nén dục vọng muốn động thủ, cứng ngắc xoa cổ một cái, hắc hắc nói,

“Đúng vậy, ta thật sự cảm thấy như vậy”. Nói xong, hai tay vói lên tay áo Mộ Dung Phục, vẻ mặt cười nịnh nọt,

“Mộ Dung đại ca, người cũng biết, Cừu Ma Trí cái lão lừa ngốc kia bắt giữ ta, rõ ràng là muốn đến trước mộ phần của cha người hỏa táng, tuy rằng âm mưu của hần cuối cùng không thể thực hiện được, nhưng người cũng không thể thấy chết mà không cứu sao?”. Thấy Mộ Dung Phục chỉ tươi cười, cũng không nói gì, Đoàn Dự đẩy y một phen, cười nói,

“Không bằng, người cởi bỏ huyết đạo của ta, thả ta ra, thế nào?”.

“Thả người?”. Mộ Dung Phục thản nhiên quay đầu nhìn về phía Đoàn Dự, chống lại cặp mắt chờ đợi của hắn, một tia cười xảo trá lướt nhẹ trên môi, cổ ý đề thấp âm điệu nói,

“Việc này không dễ làm. Nếu thả người, hắn tìm ta phiền toái thì phải làm sao? Cừu Ma Trí kia võ công cao cường, ta đánh không lại hắn”.

Không chú ý tới ánh mắt đùa cợt của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự tiếp tục hướng dẫn từng bước nói,

“Sẽ không, người không phải ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’ sao? Còn có vật đổi sao dời, có thể nói võ lâm tuyệt học, sao có thể đánh không lại Cừu Ma Trí a!”

“Vây cũng không chừng”. Tuy rằng sự tôn sùng của Đoàn Dự làm cho Mộ Dung Phục rất là hưởng thụ, nhưng sau khi cân nhắc, mình với Cừu Ma Trí phần thắng quả thật không lớn. Huống hồ, ngay từ đầu y đã không có ý định cứu Đoàn Dự. Cho dù muốn cứu, cũng phải từng bước làm theo kế hoạch, không thể chưa tới Thái Hồ mà manh động —— để Cừu Ma Trí thay y hộ tống Đoàn Dự đến Thái Hồ, so với việc tự mình dẫn hắn đi thì thoải mái hơn.

Đoàn Dự đương nhiên không biết suy nghĩ của Mộ Dung Phục, còn tưởng rằng y là kiêng kỵ Cừu Ma Trí mà không dám thả người, lắc lắc tay áo y một trận, vẻ mặt cười đến khờ dại vô tội,

“Mộ Dung đại ca, võ công của người lợi hại như vậy, trên đời này có mấy người là địch thủ của người a? Ta xem Cừu Ma Trí chính là ý vào bách gia sở trường của mình, cho nên mới không coi người ra gì. Người hắn là nhân cơ hội này giáo huấn hắn một chút, hảo cho hắn biết, ‘Nam Mộ Dung’ cũng không phải là tên tiểu tử tùy ý hắn sai khiến”.

Hai tròng mắt Mộ Dung Phục híp lại, làm thành một độ cong duyên dáng,

“Nếu người đã nói như vậy, chuyện này...”. Dừng một chút, dưới ánh mắt tỏa sáng của Đoàn Dự, trên mặt hưng phấn gập đầu, đôi môi mỏng lạnh nhạt nhấn rõ từng chữ,

“Không được!”.

Nụ cười của Đoàn Dự lập tức cứng ngắc, sau đó cực mất tự nhiên mà run rẩy hai cái.

Cảm thấy mình bị Mộ Dung Phục trêu cợt, Đoàn Dự tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, con ngươi đen bóng ảm sáng – hỏa diễm bùng cháy. Hai tay nắm chặt thành quyền, Đoàn Dự bỗng nhiên đứng dậy nhìn chằm chằm Mộ Dung Phục quát lớn,

“Ta hỏi người một lần cuối cùng, người rốt cuộc có thả ta đi không?”.

Mộ Dung Phục mặt mày vui vẻ, tươi cười sáng lạn,

“Không!”

Lời nói quả quyết làm lửa giận trong lòng Đoàn Dự thiêu đốt mãnh liệt. Hai đấm nhiều lần giã ra, nắm chặt, hai mắt Đoàn Dự trừng trừng xem xét người nọ, cả thân người gồng lên trong cơn tức.

Ngay lúc Mộ Dung Phục chuẩn bị đỡ quyền của hắn, chợt thấy người nọ đột nhiên thoáng cái bỏ nhào tới đầu gối y, hai mắt rưng rưng kêu gào,

“Mộ Dung đại ca, người thả ta đi!”.

Mộ Dung Phục sửng sốt một chút, dám nửa ngày cũng không thể phục hồi tinh thần.

“Mộ Dung đại ca, người mau cởi bỏ huyết đạo của ta đi!”. Đoàn Dự một tay nắm lấy vạt áo Mộ Dung Phục, một tay ở trên đùi mình nhéo mạnh một cái, bức hắn nhỏ ra mấy giọt nước mắt, thanh âm vô cùng chua xót khóc ròng nói,

“Ta thật sự không thể đến Yến Tử Oa, đó là ác mộng cả đời của ta... không không không, ta là nói, ta say thuyền, ta buồn nôn, ta mà đi vào trong đó, thì không thể nào hợp với khí hậu được...”. Vừa nói vừa nắm lấy vạt áo Mộ Dung Phục xoa xoa khóe mắt.

Mộ Dung Phục hứng thú nhìn Đoàn Dự khóc, thân thủ nắm cầm hấn ép hấn ngẩng đầu nhìn vào mắt mình, tầm mắt nhìn vào con người sáng trong treo phủ một tầng hơi nước của Đoàn Dự, tâm không hiểu sao lại có một loại cảm giác không biết tên tràn lên như nước, ở sâu dưới đáy lòng như có gì đó đang nảy nở.

“Khóc xong rồi?”. Trong lòng Mộ Dung Phục không thể nhận ra là đang xúc động, vẫn như trước ý cười tràn đầy,

“Khóc không tồi, làm lại một lần cho ta nhìn xem”.

Chân mày Đoàn Dự kịch liệt nhảy dựng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi,

“Người thật sự không chịu thả ta?”.

Mộ Dung Phục nghiêm trang gật gật đầu.

Đoàn Dự tức giận không chỗ phát tiết, uất ức đẩy tay Mộ Dung Phục ra, phẫn nộ quát,

“Không thả thì không thả! Lúc này nói người anh tuấn tiêu sái đáng vẻ bất phàm, khí vũ hiên ngang phong độ, những lời đó toàn bộ thu hồi”. Nói xong, lại thấy ngực vẫn còn chưa nguôi tức, lại thêm một câu,

“Còn phong độ đáng vẻ bất phàm nữa a! Ta phi! Người là Godzilla số hai, là cái giống khủng long mới mà Jurassic mới sinh”. Cuối cùng, chưa hết câu đã một cước đá vào bụng Mộ Dung Phục, lúc này trong lòng mới hơi chút bình phục trở về bên giường.

Mộ Dung Phục dở khóc dở cười nhìn hấn quay lại giường, mặc dù không hiểu câu cuối cùng hấn nói cái gì, nhưng ước chừng cũng không phải là lời hay ý đẹp gì, nhân tiện nói,

“Đoàn thể tử thật sự là trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn. May mắn tại hạ không có đáp ứng, nếu không, bị Đoàn thể tử lợi dụng, tại hạ chẳng phải là thiệt thòi lớn a”.

Đoàn Dự nằm xuống giường, chân bắt chéo thành thoi nói,

“Dù sao người cũng đánh không lại Cưu Ma Trí, nói thế nào cũng được. ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’ của Cô tô Mộ Dung lấy ra tự bảo vệ mình là tốt nhất, nếu muốn đánh người, còn không bằng trực tiếp khiêng một côn lên đánh còn nhanh hơn”.

Mộ Dung Phục sửa sang lại áo choàng bị nhu loạn, chậm rãi nói,

“Người nói như thế nào cũng được. Khổ nhục kế cũng hay, phép khích tướng cũng được, còn có cái gì, diễn luôn một lần cho ta xem a”.

Đoàn Dự thấy y nhất ngữ nói ra suy nghĩ trong lòng mình, mặt mũi có chút không nhịn được, rồi lại tìm không ra từ để phản bác lại y, đành phải nhắm mắt lại, xoay người chìm vào giấc ngủ.

Mộ Dung Phục bật cười lắc đầu, sau khi phát tay dập tắt ngọn đèn liền nằm xuống giường nhắm mắt, ý cười thản nhiên trên môi vẫn không biến mất...

27. Chương 27

Ngày hôm sau, ba người lại lên đường, Cưu Ma Trí mượn cớ ly khai Mộ Dung Phục, bức Đoàn Dự viết kiểm phổ Lục Mạch Thần Kiếm ra. Ai ngờ Đoàn Dự không chịu, Cưu Ma Trí sau nhiều lần nhẹ nhàng nói chuyện, rốt cục lộ ra mặt thật, một chương chụp lên bả vai Đoàn Dự, lại bị hấn dùng Bắc Minh Thần Công hút đi không ít nội lực, Cưu Ma Trí vô cùng tức giận, hỏi hấn có phải đã dùng Hóa Công Đại Pháp của Tinh Tú phái hay không, Đoàn Dự nghĩ người này tâm thuật bất chính, cũng không trả lời. Đang hết sức ép hỏi, Mộ Dung Phục trở về, Cưu Ma Trí đành phải nhẫn khí từ bỏ.

Ba người lên đường đi về hướng đông, sau nửa tháng trôi qua, rốt cục cũng tới thành Tô Châu. Sau khi vào thành, Cưu Ma Trí liền nhường đường cho Mộ Dung Phục đi trước, còn mình giữ Đoàn Dự ở phía sau. Ba người mới vừa đi tới bờ Thái Hồ, chỉ thấy trên mặt hồ có một chiếc thuyền lượn tới, một cô gái mặc lục y tay chèo thuyền, miệng lạnh lạnh ngâm xướng Giang Nam.

Đoàn Dự vừa thấy đã biết người nọ là A Bích, quay đầu nhìn Mộ Dung Phục, chỉ thấy y tự tiếu phi tiếu, con người đen như mực nhộn nhạo, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ba người chờ một lát, A Bích chèo thuyền tới gần, nhìn Cưu Ma Trí ở trước mắt, lại nhìn sang Đoàn Dự, cuối cùng khi ánh mắt dừng trên người Mộ Dung Phục, đôi mắt bỗng nhiên vui sướng, đang muốn mở miệng, Mộ Dung Phục từng bước tiến lên cầm kiếm chấp tay nói,

“Cô nương, tại hạ và lệnh phủ Mộ Dung công tử trước đó ước hẹn, không biết Mộ Dung công tử bây giờ đang ở đâu?”. Khi nói chuyện, khóe mắt y tràn đầy ý cười ấm áp.

A Bích sửng sốt, lập tức hoàn hồn cười khách khí,

“Vị công tử này, thật không may, Mộ Dung công tử vừa mới xuất môn, công tử nếu đến sớm ba ngày thì đã gặp được công tử gia”.

Khi A Bích nói chuyện, mang theo phương ngôn của Tô Châu, còn pha lẫn một chút tiếng phổ thông, Đoàn Dự nghe mà như lọt vào sương mù, mất nửa ngày mới hiểu được hàm nghĩa trong lời nói đó.

Không đợi Mộ Dung Phục mở miệng, Cưu Ma Trí liền tiến lên phía trước nói,

“Tiểu cô nương, tiểu tăng là bạn tri kỷ của Mộ Dung tiên sinh, đặc biệt đến tế mộ lão hữu, mong rằng Tiểu cô nương dẫn đường”.

A Bích không dấu vết liếc mắt nhìn sang Mộ Dung Phục đang ở bên cạnh, lại nhìn nhìn Đoàn Dự, lúc này mới cười tủm tỉm nói,

“Công tử gia hiện giờ không ở đây, ta chỉ là một nha đầu đánh đàn hầu hạ, không dám quá phận. Không bằng thỉnh đại sư phụ tới Cầm Vận tiểu trúc của ta uống một chén nước trà, để ta thay mặt đại sư phụ truyền lời, như thế nào?”.

A Bích vẻ mặt ôn nhu cười, giống như xuân phong thảng ba động lòng người, khiến người khác không thể cự tuyệt.

Cưu Ma Trí nghĩ, nếu Mộ Dung công tử không ở đây, nàng là một tiểu nha đầu mặc dù không làm chủ được, cũng nên trực tiếp đưa hắn đến Yến Tử Oa mới phải, sao có thể bảo hắn hạ mình đến chỗ ở của hạ nhân dùng trà.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng thấy A Bích thủy chung cười nhu hòa, không thấy nửa điểm bất kính hoặc gây khó dễ, lại nghĩ tiểu nha đầu chưa từng thấy qua hắn, không hiểu một chút lễ tiết, hắn đường đường một đại thánh tăng tôn nghiêm, sao lại cùng nàng so đo? Hắn gật đầu cười khách khí,

“Như vậy, làm phiền tiểu cô nương”.

Ba người nhảy lên thuyền, A Bích nhẹ lay động mái chèo, chiếc thuyền từ từ lượn ra giữa hồ.

Ba người phân công nhau ngồi, Cưu Ma Trí mang theo Đoàn Dự ngồi phía sau A Bích, Mộ Dung Phục một mình ngồi ở mũi thuyền. Y xuyên qua tay cầm mái chèo đang đưa của A Bích nhìn Đoàn Dự, chỉ thấy hắn vẻ mặt buồn bực, một tay chống cằm xuất thần nhìn xuống mặt hồ, nước gợn chiếu vào con người sáng như thủy tinh của hắn, nổi lên ánh sáng tầng tầng liếm điểm.

Mộ Dung Phục cong môi cười khê, thu hồi tầm mắt thì vừa lúc gặp phải ánh mắt của A Bích. Mộ Dung Phục giương mắt nhìn nhìn Cưu Ma Trí ở đuôi thuyền, khẽ gật đầu với A Bích.

Ước chừng một lúc lâu, chiếc thuyền xuyên qua con đường nhỏ giữa hồ, quẹo trái rẽ phải, còn chưa qua hết mặt hồ đầy củ ấu, lại xuyên qua đám cỏ lau và giao bạch (củ non của cây niễng dùng làm thức ăn). Phóng mắt nhìn lại, mặt hồ dập dờn bông bèo, tràn đầy lá sen, cỏ lau. Gió khê lướt qua, xanh trắng lần lượt thay đổi, thoải mái phập phồng, mặt hồ biến ảo đủ kiểu, khó có thể nhớ đường đến. Nhưng A Bích lại như trước cười như xuân phong đang đưa mái chèo, chiếc thuyền vững vàng lướt đi, thản nhiên xuyên qua thủy đạo xanh trắng liên tục thay đổi kia.

Quanh co hơn hai canh giờ, thuyền nhỏ cuối cùng cũng dừng lại trước Cầm Vận tiểu trúc.

A Bích lên bờ dẫn đường, vừa đi vừa nói,

“Các vị ở chỗ này chờ một lát, ta đi mời A Chu tỷ tỷ đi ra”.

Cư Ma Trí còn chưa kịp hỏi, A Bích đã cười cười đi vào nội đường. Ba người chờ ngoài sảnh, không bao lâu một nam phó đưa trà bánh lên, Đoàn Dự và Mộ Dung Phục đều uống ngay vài hớp trà, chỉ có Cư Ma Trí thấy hương trà rất thơm, lá trà như châu ngọc, trong lòng nghi ngờ có độc, không hề nhấp môi lấy một lần.

Làm cho Đoàn Dự cảm thấy đáng tiếc chính là, do Mộ Dung Phục tự mình đến đây nên A Chu lấy nguyên trạng đi ra chào, không cải trang thành ông cụ, lão thái thái giống như trong nguyên tác để đến trêu đùa Cư Ma Trí.

Phỏng chừng nàng nghĩ, nếu trêu đùa Cư Ma Trí, cũng chính là gộp cả Mộ Dung Phục vào, mà Thiếu chủ tử nhà nàng lại ngàn vạn lần không thể khinh nhờn, sau một hồi trái lo phải nghĩ, vẫn là quyết định lấy mặt thật ra gặp.

Cư Ma Trí đợi một lúc lâu, thấy người nọ chỉ là một nữ tử tướng mạo thanh tú, ý cười giữa chân mày vui vẻ linh động, trong nội tâm hấn tràn đầy bức bối, nhưng lại không nên phát tác với một nữ tử hậu bối, đành phải đứng dậy chào, lặp lại những lời đã nói với A Bích lúc này.

A Chu cũng không nhìn Mộ Dung Phục, chỉ hướng Cư Ma Trí mỉm cười hành lễ,

“Công tử gia đã xuất môn. Yến Tử Oa cách đây gần một ngày thủy trình, muốn chuyển lời cũng phải đợi đến ngày mai. Không bằng thỉnh đại sư phụ cùng hai vị công tử ủy khuất ở tạm một đêm, ngày mai ta cùng A Bích muội muội tự mình đưa ba vị đến Yến Tử Oa, thế nào?”.

Cư Ma Trí nguyên bản không muốn đáp ứng, nhưng thấy giọng nói A Chu mềm mại nhỏ nhẹ, hơn nữa lại rất khẩn thiết, Đoàn Dự và Mộ Dung Phục cũng không có ý phản đối, huống hồ sắc trời cũng gần tối, suy nghĩ một hồi, hấn đành phải gật đầu đáp ứng.

A Chu sau khi hướng Cư Ma Trí gật đầu hoàn lễ liền phân phó A Bích mang chút điểm tâm trà quả lên, mời ba người Cư Ma Trí ngồi xuống. Đoàn Dự thấy điểm tâm khéo léo tinh xảo, so với thức ăn ở Đại Lý không thua kém chút nào, ăn một chút cũng chẳng hại gì, liền cầm lấy một miếng trong đó ném thử, lại thấy Cư Ma Trí ngồi một bên không chịu động thủ, nhân tiện nói,

“Đại hòa thượng, người cũng ăn một chút đi, mùi vị không tệ nha”.

Cư Ma Trí chỉ cười nhạt, không nói lời nào cũng không thèm ăn điểm tâm.

Mộ Dung Phục biết hấn nghĩ trong điểm tâm có độc, cũng không cưỡng bức hấn, chỉ đi vào hậu đường cách một bình phong, hướng A Chu gật đầu cười nói,

“Cô nương, lần trước tới đây, Mộ Dung công tử đã để một bức mẫu đơn ở chỗ này, không biết cô nương có thể lấy ra để tại hạ mang đi không?”

A Chu cười khẽ,

“Đương nhiên có thể, công tử chờ một lát”. Nói xong liền xoay người đi vào nội thất, một lát sau mang hai cuốn tranh đi ra, một bức mở ra để trên bàn, cách bình phong hô với Đoàn Dự,

“Tiểu công tử bên kia, cũng đưa người một bức họa được chứ?”.

Đoàn Dự đang nghĩ ngợi, tình cảnh này kém nguyên tác khá xa, đáng lý hấn nên nghĩ cách thoát thân như thế nào mới tốt, nhưng lại nghe thấy tiếng hô mềm mại của A Chu phía đối diện, vội đứng dậy đi qua. Cư Ma Trí cong môi cười lạnh, lời nói lại phá lệ nhu hòa,

“Bức tranh này là của Mộ Dung công tử sao? Lấy một bức nữa để tiểu tăng giám định thưởng thức một chút”.

A Chu cười nói,

“Đại sư phụ cũng thích, thật tốt. Ta đây sẽ lấy một bức. Tiểu công tử, người lại đây nhìn một cái, có thích bức tranh này không? Hay để ta thay người đổi bức khác”.

Đoàn Dự gượng cười, nói với Cư Ma Trí,

“Vậy ta đi qua đó xem”.

Cừu Ma Trí liếc mắt một cái đi bên cạnh Đoàn Dự, thầm nghĩ, nơi này tứ phía bị nước bao quanh, tuy rằng ở đây có bốn người, nhưng trong đó có hai nhà đầu không biết võ công, một tiểu tử nội lực không cách nào không chế, chỉ có công tử họ Dung có vài phần thân thủ, nhưng cũng không thể một mình cứu ba người nọ.

Nghĩ đến đây, Cừu Ma Trí cũng yên lòng, tùy ý Đoàn Dự đi đến nội đường.

Đoàn Dự vài bước đi tới bình phong, thấy trên bàn quả nhiên là một bức mẫu đơn, Đoàn Dự tiến lên nhìn một lúc lâu, vẻ mặt xấu hổ cười nói,

“Bức tranh này không tồi, bất quá ta không biết thưởng thức...”. Nói mới được một nửa, chỉ thấy Mộ Dung Phục đột nhiên bắt lấy thắt lưng hắn, ôm chặt hắn vào ngực.

Đoàn Dự lời còn chưa nói xong nhất thời ngạnh ở nơi cổ họng, vừa định tránh ra, Mộ Dung Phục liền cúi người ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói,

“Đi thôi”.

“A?”. Đoàn Dự ngây người quay đầu nhìn con người đen như ngọc của Mộ Dung Phục, chỉ cảm thấy thân mình chấn động một cái, người nọ ôm hắn đáp xuống, mũi chân vừa chấm đất đã đứng trên một chiếc thuyền.

Bị Mộ Dung Phục giữ trong ngực, Đoàn Dự hạ xuống cũng không bị va chạm gì, chỉ là lúc đứng lại, đầu có hơi choáng váng.

Mộ Dung Phục phát tay phải chém một chưởng, chiếc thuyền phẳng phất như bị người khác đẩy một phen, cấp tốc tiến ra giữa hồ.

Động tĩnh của nội đường làm Cừu Ma Trí quay đầu lại, thấy đám người Mộ Dung Phục đã đưa thuyền nhỏ ra xa mấy trượng, lửa giận bùng cháy mãnh liệt, tùy tay ném một cây gỗ về hướng chiếc thuyền đang rời đi, nhưng lại bị Mộ Dung Phục đỡ được.

Một lát sau, chiếc thuyền đã biến mất ở phía chân trời, Cầm Vận tiểu trúc dần không thấy bóng dáng.

Chờ thuyền đã đi xa, A Chu, A Bích lúc này mới nhất tề đi đến đầu thuyền hướng Mộ Dung Phục hành lễ, cười khanh khách nói,

“Công tử và đại hòa thượng kia cùng một chỗ, thật làm chúng ta hoảng sợ”.

Đoàn Dự lúc này mới hoàn hồn nhận ra mình còn đang bị Mộ Dung Phục ôm vào ngực, khuôn mặt thoáng chốc đỏ lên, cuống quýt đẩy y ra, tức giận nói,

“Thuyền đã chạy đến Đại Tây Dương còn không mau buông tay!”.

Mộ Dung Phục cũng không quản có hai tỷ nữ ở đây, thân thủ lại néo thắt lưng Đoàn Dự một cái, con người trong bóng tối sáng long lanh,

“Tại hạ sợ buông lỏng tay, Đoàn thế tử lại trở mặt”.

Lại bị Mộ Dung Phục néo một cái trên thắt lưng, Đoàn Dự như muốn đem mọi thứ ném về phía người bên cạnh, phản xạ tính nhìn về phía A Chu, A Bích, thấy các nàng xấu hổ quay đầu nhìn về phía khác, vệt hồng trên mặt Đoàn Dự lan sang cả bên tai, mà ngay cả cổ cũng có cảm giác khô nóng.

“Đừng có thân thân với ta”. Đoàn Dự cả người không được tự nhiên thối lui một bước dài, hung tợn trừng mắt nhìn y,

“Cho dù không có người, ta cũng có thể thoát khỏi tay Cừu Ma Trí a”. Nhiều nhất chỉ làm A Chu mặt nhợt nhạt một chút, giống như trong nguyên tác, trêu chọc Cừu Ma Trí rồi cùng nhau đào tẩu.

“Nói như vậy, việc tại hạ làm là vô ích sao?”. Khóe miệng Mộ Dung Phục hơi hơi nhếch lên, ý cười ôn hòa trong mắt lại bắn ra một tia trêu tức khó nhận thấy,

“Không bằng, ta đưa người trở về, thế nào?”.

Nói xong, không đợi Đoàn Dự phản ứng, Mộ Dung Phục liền vung tay lên, chiếc thuyền giống như có người đang điều khiển, tự động quay lại hướng Cầm Vận.

A Chu, A Bích cũng không biết Mộ Dung Phục đến tột cùng là diễn cái gì, hai người hai mặt nhìn nhau, đáy mắt đều hiện lên tia nghi vấn, rồi lại ngại thân phận nên không dám tùy ý hỏi.

“Này! Này!”. Đoàn Dự thấy y làm thật, sắc mặt đại biến, tiến lên định cầm lấy mái chèo, lại bị Mộ Dung Phục một phen túm trở về. Đoàn Dự mắt thấy chiếc thuyền hăng hái tiến tới trước, bóng dáng Cầm Vận tiểu trúc ở phía xa xa như ẩn như hiện, trong lòng quýnh lên vội hô,

“Mau quay đầu, người điên rồi! Mới vừa trốn đi mà lại trở về. Người muốn chết, nhưng ta còn chưa muốn chết a!”.

Mộ Dung Phục oanh cười, không chút hoang mang nói,

“Không phải nói ta và người không có quan hệ gì sao? Vì sao ta phải nghe lời người?”

Cầm Vận tiểu trúc đã hiện ra trong đáy mắt, Đoàn Dự gấp đến độ cái trán toát ra một tầng mồ hôi, hần bắt lấy tay áo Mộ Dung Phục nói,

“Có quan hệ, có quan hệ! Người trước tiên đem thuyền quay lại rồi nói sau!”.

“Có quan hệ?”. Ánh sáng trong mắt Mộ Dung Phục chợt lóe, chậm rãi hỏi,

“Quan hệ gì?”.

Thấy bóng dáng ngày càng rõ ràng, Đoàn Dự như trông thấy Cửu Ma Trí đứng ở đó vẻ mặt đờ đờ sát khí, lập tức trong lòng hoảng hốt, cũng không thêm suy nghĩ mà nói lung tung,

“Quan hệ gì cũng được, người quay thuyền lại đi, chúng ta thương lượng sau!”.

Mộ Dung Phục nhường mày cười, làm chiếc thuyền quay đầu lại, một tay khoác lên vai Đoàn Dự, ép hần vào ngực, ôn nhu nói,

“Đây chính là người nói a, quan hệ gì cũng được!”.

“Người!”. Đoàn Dự biết rõ mình bị Mộ Dung Phục trêu đùa, nhưng hần không có biện pháp gì, chỉ có thể trừng trừng hai mắt nhìn y, đôi con ngươi đen bóng do tức giận mà càng thêm lấp lánh.

Đáy mắt hiện lên gương mặt đỏ bừng của Đoàn Dự, con ngươi như ánh sao nhẹ nhàng lóe sáng, tia sáng nơi mắt Mộ Dung Phục nhất thời ngưng tụ, giống như có cái gì đó chậm rãi lắng đọng, rồi lại có một thứ gì khác không biết tên dâng lên.

“Đừng nóng giận”. Mộ Dung Phục vỗ nhẹ vai Đoàn Dự, khẩu khí rất thân thiện,

“Chờ trở lại Yến Tử Oa, chúng ta sẽ hảo hảo định ‘quan hệ’ sau”.

Thấy Mộ Dung Phục nói ra những lời này, một luồng khí trong ngực Đoàn Dự dâng lên. Đang muốn mở miệng mắng y vô sỉ, chỉ thấy Mộ Dung Phục đột nhiên cúi đầu cắn lên vành tai Đoàn Dự, hần cả kinh, cả người chấn động, toàn thân giống như bị hoá đá hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Đoàn Dự trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tuấn tú đang cười hết sức vô tội của Mộ Dung Phục, tựa như sóng thần gào thét cuộn cuộn dưới đáy lòng.

Ai tới nói cho ta biết đây là mộng a! Ai tới cho ta một quyền, làm cho ta xuyên không một lần nữa đi! Chẳng lẽ Mộ Dung Phục dưới cái ngòi bút vàng kia, lại có thêm đặc thù ham mê người khác? Như thế nào trước kia xem nguyên tác, đều cho y là đồ thối nát, nhưng lại không thấy cái phương diện này của y chứ?

Thế giới này... đến tột cùng có còn bình thường nữa hay không a...

28. Chương 28

Mộ Dung Phục giúp Đoàn Dự giải huyết, thuyền vẫn tiến về phía trước. Mới vừa đi được một nửa thủy trình, Đoàn Dự đột nhiên cảm thấy bụng trưởng đến lợi hại, thân thủ xoa bụng, chợt nghe thấy bên trong

truyền đến một tiếng nước chảy, nhất thời dự cảm bất hảo chợt lóe lên.

Quả nhiên, thân mình vừa mới ngồi xổm xuống, cơn đau khó có thể ẩn nhẫn lập tức từ bụng truyền đến, Đoàn Dự một tay xoa bóp bụng, trong lòng âm thầm buồn bực, sao lại cố tình nhằm ngay thời điểm mấu chốt mà muốn đi nhà xí a? Trong nguyên tác, người phải đi nhà xí không phải là A Bích sao?

Quay đầu nhìn A Bích, thấy nàng đứng ở đầu thuyền cùng A Chu đang nói cái gì đó, vẻ mặt cùng với thần sắc thoải mái, không có... chút dấu hiệu nào gọi là muốn đi ngoài, tâm thoáng chốc chợt lạnh, thầm nghĩ, chẳng lẽ đây thật sự là ngày chết của ta?!

Mộ Dung Phục thì đang thầm tính toán phải dùng phương pháp gì mới có thể từ trong miệng Đoàn Dự lấy được Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ mà không làm hấn hoài nghi. Đột nhiên thấy hấn chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, trên mặt hình như có vẻ ẩn nhẫn đau đớn, Mộ Dung Phục suy nghĩ một chút liền đi lên trước giúp đỡ hấn,

“Làm sao vậy?”.

Đoàn Dự ngẩng đầu nhìn A Chu, A Bích ở đầu thuyền, thấy hai người vẫn chưa chú ý bên này, lúc này mới để sát vào tai Mộ Dung Phục nhỏ giọng nói,

“Ta muốn đi nhà xí”.

Mộ Dung Phục sửng sốt, nhìn con người lông lánh tia sáng của Đoàn Dự, buồn cười nói,

“Mặt hồ này, nước gợn mênh mông, nào có phải nơi cho người...”. Khi nói đến đây, ý cười trong mắt dĩ nhiên che lấp không được.

Hai gò má Đoàn Dự đỏ lên, một phen kéo Mộ Dung Phục qua thấp giọng rống,

“Người nói nhỏ thôi”. Bất đắc dĩ bụng đau khó nhịn, đành phải đè thấp cổ họng mềm giọng nói,

“Người mau nghĩ biện pháp, ta nhịn không được”.

Đoàn Dự không biết lần chờ đợi này, lời nói nhẹ nhàng cùng với bộ dáng mềm yếu lọt vào mắt Mộ Dung Phục, phối hợp với khuôn mặt đã đỏ hồng của hấn, cư nhiên lại có điểm giống như đang làm nũng khấn cầu y. Mộ Dung Phục suy nghĩ, khóe môi không khỏi cong lên cười,

“Hảo, ta đây liền thay người nghĩ biện pháp”. Nói xong, đứng dậy ngấm nhìn mặt nước dưới màn đêm, cũng không quay đầu lại mà hô,

“A Chu”.

A Chu, A Bích ở đầu thuyền nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Mộ Dung Phục, vội đi tới cười nói,

“Công tử gia, người gọi ta?”.

Một trận gió khê lướt qua, thổi tung mái tóc đen nhánh của Mộ Dung Phục, bóng đêm mông lung, thủy lộ sa theo gió bay xuống, mùi thơm ngát làm say đắm lòng người.

“Đi một dặm đến Mạn Đà sơn trang, tìm chỗ cập bờ”. Mộ Dung Phục thản nhiên nói.

A Chu giật mình ngây người, còn chưa chờ nàng mở miệng, A Bích đã đến gần nói,

“Công tử gia, chỉ sợ Cửu phu nhân lúc này đang ở trong trang”.

“Không sao”. Mộ Dung Phục mỉm cười quay đầu lại, con người đen bóng ẩn một loại mị lực câu hồn,

“Nhân cơ hội này đến bái kiến nàng”.

Nghe chủ tử nói vậy, A Chu cũng không khuyên gì, đành phải quỳ gối thi lễ, cùng A Bích chèo thuyền hướng tới Mạn Đà sơn trang.

Đoàn Dự nghe rất rõ chuyện bọn họ đang nói, trong lòng cũng biết Vương phu nhân cho tới nay không hề muốn gặp Mộ Dung Phục, phỏng chừng lúc này đây nếu không phải vì hấn, y cũng sẽ không chủ động đề cập muốn đến Mạn Đà sơn trang.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đoàn Dự rất cảm kích, cảm thấy Mộ Dung Phục kỳ thật cũng chẳng phải vô sỉ. Mặc dù mình thể thân A Bích, nhưng y chịu đến Mạn Đà sơn trang, liền chứng minh y còn có một mặt lương thiện.

Đoàn Dự chịu đựng cơn đau bụng, thân thủ túm túm vạt áo Mộ Dung Phục, đang muốn mở miệng, Mộ Dung Phục ngồi chồm hổm tới trước người hắn, một tay sờ lên đầu hắn xoa loạn một phen, cười khanh khách hỏi han,

“Có phải phát hiện ta rất tốt bụng, trong lòng rất cảm kích ta?”.

Khóe miệng Đoàn Dự nhẹ giật hai cái, đem những câu định nói ra nuốt về bụng, nghiêng đầu dưới đáy lòng thì thầm, tên này quả nhiên không thay đổi, vẫn là trước sau vô sỉ như một, làm cho người ta chán ghét.

Chiếc thuyền đi qua một loạt nhành liễu, xuyên qua một mảng lớn hoa sơn trà trắng hồng rực rỡ. A Chu cập bờ, sau khi cùng A Bích đi lên, hai người đứng trên chiếc cầu chờ Mộ Dung Phục.

Đoàn Dự cũng không chờ người tiếp đón, từng bước lùi lên bờ, chạy đến nơi mà Mộ Dung Phục đã nói khi này.

A Chu, A Bích đều che miệng cười khế, hướng Mộ Dung Phục nói,

“Công tử, có cần phải đến trang không?”.

Mộ Dung Phục gật gật đầu, nhìn thoáng qua hướng Đoàn Dự rời đi, thầm nghĩ, từ đây đến chỗ sơn trang chỉ có một con đường nhỏ, hẳn chắc không đến mức lạc đường.

Ba người dọc theo con đường nhỏ đầy hoa sơn trà đi về phía trước, mới vừa đi được một đoạn, xa xa một thân hình nhẹ nhàng đi đến. A Chu, A Bích đã sớm thấy rõ người nọ, bước lên phía trước nghênh đón,

“Vương cô nương”.

Người nọ đúng là Vương Ngũ Yên. Nàng vốn đêm khuya không thể ngủ được, trong lúc rảnh rỗi đi dạo một chút, cũng không nghĩ đến sẽ tái kiến Mộ Dung Phục, trong lòng tràn đầy vui mừng, vội vàng gật đầu A Chu A Bích rồi vài bước tiến tới trước người Mộ Dung Phục, vui mừng nói,

“Biểu ca, trẻ như vậy sao người lại tới đây?”.

Mộ Dung Phục thuận miệng trả lời,

“Àn, lâu ngày không thấy người, tới thăm người một chút”.

Vương Ngũ Yên nghe vậy mừng rỡ, đôi mắt cười thành hai đạo trăng rằm, đáy lòng giống như uống mật ngọt,

“Ta rất tốt, nhưng rất nhớ biểu ca và mọi người”. Nói đến chỗ động tình, gương mặt xinh đẹp như hoa tràn đầy ngượng ngùng, cúi thấp đầu chỉ để ý vỗ về chơi đùa vài lọn tóc nơi đầu vai.

Mộ Dung Phục thấy con người nàng nồng đậm thâm tình, tựa hồ có kính trọng, khâm phục, quyến luyến, nháy nhót, còn có một tia sùng bái... khóe miệng Mộ Dung Phục khẽ nhếch hỏi,

“Biểu muội, phu nhân đang ở bên trong sao?”.

“Nương vừa xuất môn”. Vương Ngũ Yên hơi nghiêng đầu, cười tươi như hoa,

“Phỏng chừng đến hừng đông mới trở về”. Dừng một chút, e sợ làm cho Mộ Dung Phục xoay người bước đi, vội bổ sung thêm,

“Biểu ca đến đại sảnh ngồi một chút đi!”.

Hai người đang nói chuyện với nhau, Đoàn Dự đã giải quyết nhu cầu sinh lý xong, dọc theo con đường nhỏ đuổi tới.

Cách đó khá xa, chỉ thấy mấy người Mộ Dung Phục đang đứng bên bụi hoa nói cái gì đó, đến lúc tới gần một chút, chợt nghe thấy một thanh âm mềm mại lọt vào tai, thanh âm kia phảng phất như cánh hoa bay xuống mặt nước, giai điệu mềm mại, dễ nghe, thanh nhã, êm tai.

Đoàn Dự vừa nghe thấy cả người chấn động, máu thoáng chốc từ mọi góc ngách trên toàn thân nẩy lên đỉnh đầu, đáy lòng tựa như có vạn mã bồn đàng, cảm xúc kích động khó có thể điều khiển được.

Thanh âm này chính là của Vương Ngũ Yên!

Đoàn Dự hưng phấn bước lên vài bước, lướt qua người Mộ Dung Phục nhìn về phía đối diện, người kia đúng là dung nhan tuyệt mỹ có thể sánh được với tượng ngọc trong động kia, hai mắt Đoàn Dự xuất thần nhìn chăm chăm nàng hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Đoàn Dự âm thầm vỗ vỗ ngực, nhẹ nhõm nói, may mắn đã sớm chuẩn bị, bằng không nhìn một mỹ nữ tuyệt sắc đứng trước mắt như vậy, còn là lão bà đại nhân tương lai của mình, trong lòng thật sự là cảm thấy áp lực a!

Ở trong lòng lung tung suy nghĩ, bên tai truyền đến tiếng cười hỏi của Vương Ngũ Yên,

“Biểu ca, hân là ai vậy nha?”.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự mắt hồn dường như chỉ lo hướng Vương Ngũ Yên đánh giá, trong lòng rất không vừa ý, nhưng lại không biểu lộ ra mặt, hiện giờ thấy Vương Ngũ Yên hỏi vậy, đang nghĩ ngợi có nên trả lời hay không, Đoàn Dự đã trước một bước cúi đầu thở dài nói,

“Tiểu sinh gọi Đoàn Dự, mới tới quý bảo, đã làm kinh hách tiểu thư, xin hãy thứ lỗi, thứ lỗi”.

Mộ Dung Phục liếc mắt nhìn khuôn mặt vui sướng của Đoàn Dự một cái, cảm thấy chói mắt, cho nên kế tiếp khi Vương Ngũ Yên hỏi y, tâm tình bị ảnh hưởng mà trầm giọng nói,

“Không biết”.

Vương Ngũ Yên một lòng chú ý Mộ Dung Phục, vốn đã lâu không được thấy y, nội tâm đang vô cùng lo lắng ủ rũ, không nghĩ đến nửa đêm ở Mạn Đà sơn trang lại nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm, vừa định cùng y hảo hảo nói chuyện, tự dưng bị y đánh gãy lời nói. Khuôn mặt Vương Ngũ Yên lập tức trở nên buồn bã, con ngươi thoáng chốc mất đi tia sáng, thật cẩn thận hỏi,

“Biểu ca, người làm sao vậy?”.

Đoàn Dự thấy Mộ Dung Phục dùng cái vẻ mặt hung hãn đối xử với ‘lão bà tương lai’ của mình, đương nhiên không hài lòng, tiến lên búng y một phát nơi trán, cả giận nói,

“Người đồ đệ dạng, sao lại đối xử với nữ hài tử hung hăng như vậy? Một chút thân sĩ phong độ cũng không có”. Vừa mới nói xong, đang muốn đi trấn an Vương Ngũ Yên hai câu, chỉ thấy nàng vội vàng bước lên phía trước xem xét cái trán của Mộ Dung Phục, con ngươi trong suốt như thủy tinh đầy vẻ thân thiết,

“Biểu ca, người có đau không?”. Lại quay đầu liếc mắt Đoàn Dự một cái, oán giận,

“Người sao lại như vậy hử, không hảo hảo nói chuyện mà còn động thủ động cước”.

“Ta...”.

Đoàn Dự nhất thời á khẩu.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự và Vương Ngũ Yên đến lúc này chỉ vừa hai câu đã có vấn đề, nhìn thấu một chút manh mối.

Suy nghĩ một chút, Mộ Dung Phục ý cười ôn hòa hướng Vương Ngũ Yên nói,

“Không có gì đáng ngại, biểu muội”.

Vương Ngũ Yên đã bao lâu rồi mới nghe được Mộ Dung Phục mềm giọng như vậy a? Nàng lập tức tâm hoa nộ phóng, thần nhiên cười nói,

“Biểu ca, bên hồ gió lớn, không bằng vào trang ngồi một chút đi?”.

Thấy Vương Ngũ Yên cười ôn nhu với Mộ Dung Phục, Đoàn Dự thầm ứa nước chua, bĩu môi thầm nghĩ, rõ ràng là lão bà của ta, nhưng lại đối với nam nhân khác cười như vậy. Trong lòng càng nghĩ càng không thông thuận, Đoàn Dự một phen chửi rửa Mộ Dung Phục, thấp giọng nói,

“Vẫn là đi thôi, miễn cho lát nữa Vương phu nhân trở về, ta không thể trêu vào Mẫu Dạ Xoa”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục trầm xuống, lạnh lùng bỏ tay của Đoàn Dự ra, ngữ khí bình thản,

“Nếu đi thì người cứ tự mình đi, ta mấy tháng không gặp biểu muội rồi, nên cùng nàng hảo hảo ôn chuyện”.

Vừa nói, liền quan sát vẻ mặt Đoàn Dự, thấy sắc mặt hần quả nhiên suy sụp, lập tức nội tâm trầm xuống, chỉ cảm thấy càng thêm bực mình.

Vương Ngữ Yên cũng không biết Mộ Dung Phục cố ý nói để thử Đoàn Dự, còn tưởng rằng y thật sự muốn cùng mình ôn chuyện, trong lòng tràn đầy vui sướng, cả người lâng lâng tựa như bay, loại tình cảm vui sướng khó có thể nói hết.

“Biểu ca”.

Ánh mắt Vương Ngữ Yên trong suốt thẹn thùng, nhẹ giọng nói,

“Không bằng đi dùng điểm tâm đi?”.

Thấy Mộ Dung Phục vuốt cằm tỏ vẻ đồng ý, nàng vội quay đầu hướng nô tỳ bên cạnh nói,

“Đi vào phòng bếp thông báo có biểu công tử đến đây, làm vài món điểm tâm mà thường ngày biểu ca thích ăn mang lên đây”.

Tiểu nha đầu lĩnh mệnh rời đi. Đoàn Dự thấy Vương Ngữ Yên trong lòng chỉ có Mộ Dung Phục, lúc đầu còn thấy như bị nuốt phải axit, nhưng tĩnh tâm mà suy nghĩ, nhớ tới trong nguyên tác Đoàn Dự sở dĩ có thể lấy được Vương Ngữ Yên, cũng là bởi vì bản chính cả ngày đi theo phía sau người ta, dùng hết tất cả kỹ năng, cuối cùng liều cả tánh mạng mới đổi được sự yêu quý của Vương Ngữ Yên.

Nghĩ đến chuyện này, Đoàn Dự không khỏi nhức đầu.

Chẳng lẽ thật muốn ta làm như trong nguyên tác, mỗi ngày quần quít bám đuôi Vương Ngữ Yên sao?

Nghiêng đầu thâm liếc thần tiên giai nhân, Đoàn Dự gãi gãi đầu, âm thầm nói,

“Ta cũng không phải là cần lấy nàng, nhưng lại không thể không lấy. Người vừa không muốn bám đuôi một nữ nhân, cũng không muốn cùng Mộ Dung Phục dây dưa không dứt, này rốt cuộc là chuyện gì đây...”.

Vẫn đang suy nghĩ, Mộ Dung Phục đã đến bên cạnh cười dài hỏi,

“Không muốn cái gì?”

Đoàn Dự thỉnh lĩnh bị y làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi ngay vào ánh mắt như sao trời kia, tức giận nói,

“Không có gì, ta chỉ nói nhầm mà thôi”.

Lại đã quên, Mộ Dung Phục nội lực thâm hậu, những lời vừa nói sớm đã bị y nghe rất rõ ràng. Thấy Đoàn Dự phủ nhận, Mộ Dung Phục cũng không truy vấn thêm, đáy mắt lại chậm rãi trầm xuống, có chút giống như vô sắc.

Bọn họ cùng nhau đi đến đại sảnh Mạn Đà sơn trang, chỉ thấy thúy trúc tạo thành cửa trang, hai bên lộ ra các loại sơn trà đủ màu sắc, gió mát nhẹ thổi qua, đám hoa xinh đẹp khẽ lay động, đẹp không sao tả xiết.

Đoàn Dự chỉ có thể thưởng thức qua loa về hoa sơn trà, dù sao hần cũng không phải là tên mê hoa trong nguyên tác, cho nên đối với hoa sơn trà gieo trồng hay mọc tự nhiên, cũng là dốt đặc cán mai.

Ba người Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự, Mộ Dung Phục ngồi ở trước bàn hay dùng trong tiệc cưới xin hay tang ma, còn A Chu A Bích thì đứng ở một bên hầu hạ.

Vì Đoàn Dự là người Mộ Dung Phục mang đến, nên Vương Ngữ Yên cũng theo lễ mà cùng trò chuyện mấy câu, tâm tư đều đặt hết trên người Mộ Dung Phục, hỏi y gần đây đã đi những đâu. Mộ Dung Phục không yên lòng trả lời, hai hàng lông mày nhíu lại ẩn một tia không kiên nhẫn.

Sắc trời càng lúc càng sáng dần, người hầu mang đồ ăn lên, Đoàn Dự tự giác mà bới cơm, mấy ngày liên tiếp bị Cửu Ma Trí bắt giữ, cũng không thể ăn được một bữa cơm đứng đắn, hiện giờ mỹ thực ngay trước mặt, dùng việc ăn cơm để che giấu vẻ xấu hổ của mình, cũng không phải là không được.

“Biểu ca, đây là đồ ăn ngươi thích nhất, ngươi nếm thử chút đi”. Vương Ngũ Yên cười tươi, gấp chút đồ ăn đặt vào chén Mộ Dung Phục, cười nhẹ tựa như hoa mới hé nụ.

Thấy tiếng âm ừ ôn hoà của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự giống như ăn phải trứng thối, mỹ nhân cho người đĩa rau ngươi còn vênh váo như vậy, thật sự là có phúc mà không biết hưởng.

Ý nghĩ mới hiện lên trong đầu, đã thấy Mộ Dung Phục mỉm cười gấp vài miếng thịt để vào trong bát Đoàn Dự, ý vị thâm trường nói,

“Đoàn thể tử ăn nhiều một chút, vậy mới đủ khí lực mà làm những việc đang suy tính trong lòng”.

Đoàn Dự nghe trong lời nói của y có thâm ý, cảm giận gấp một miếng thịt nhét vào trong miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nói,

“Ta đang nghĩ chính là làm thế nào để ngươi biến mất trước mặt ta!”

Mộ Dung Phục cười nhẹ, trong con ngươi lóe lên một tia sáng.

Ba người sau khi ăn xong, Mộ Dung Phục lại chờ một lát, thấy Vương phu nhân vẫn chưa trở về, nghĩ dù thế nào mình vẫn là văn bối cũng nên hướng nàng thỉnh an một tiếng, nhưng thế này thì y cũng không muốn lãng phí thời gian mà chờ vị nữ nhân cay nghiệt với mình kia trở về.

Chờ A Chu A Bích dùng thức ăn xong, Mộ Dung Phục đứng dậy cáo từ. Vương Ngũ Yên tuy vô cùng luyến tiếc, cũng chỉ có thể yên lặng đưa y đến bờ hồ.

A Chu A Bích đã sớm lên thuyền chờ, Đoàn Dự đứng ở đầu cầu thấy hai người cứ kéo dài thời gian, không khỏi lắc đầu nói,

“Nhìn hắn không giống như một tên đa tình lãng tử, như thế nào tới lúc phải đi lại lè mề như vậy”.

Lại đợi lát nữa, thấy Mộ Dung Phục còn chưa lại đây, Đoàn Dự đã không kiên nhẫn nữa, tiến qua vài bước, vừa đi vừa hô,

“Mộ Dung Phục, ngươi còn muốn đi hay không hả?”

Vừa dứt lời, mũi chân vấp phải một cây trúc nhô ra, thân mình ngã nhào về phía trước. Mộ Dung Phục bước nhanh lại, thân thủ đỡ lấy thắt lưng Đoàn Dự, thuận thế ôm hắn vào lòng.

Hai người vừa mới đứng lại, Đoàn Dự còn chưa kịp bình phục tâm thần, bên tai truyền đến một tiếng quát chói tai,

“Hai người các ngươi đang làm cái gì!”

29. Chương 29

Đoàn Dự cuống quýt đẩy Mộ Dung Phục ra, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người nọ cùng Vương Ngũ Yên có bảy tám phần tương tự, nhưng tuổi tác thì lớn hơn, ít nhất cũng gần bốn mươi tuổi.

Đoàn Dự trong lòng biết người nọ hẳn là Vương phu nhân, lại thấy phía sau nàng có một đoàn người hầu đi theo, vừa định nghĩ phải giải thích như thế nào mới tốt, Mộ Dung Phục đã cười nhạt tiến lên hướng Vương phu nhân thở dài,

“Cửu mẫu (mợ)”.

“Là ngươi”. Vương phu nhân giương mắt liếc Mộ Dung Phục một cái, vẻ mặt khinh thường hỏi,

“Sao ngươi lại tới đây?”.

Chỉ là vài chữ nhàn nhạt, nhưng Đoàn Dự có thể nhìn thấu thái độ của Vương phu nhân đối với Mộ Dung Phục, đó là hèn mọn, khinh thị, cái loại chán ghét từ trong xương cốt đối với y. Ý thức được điểm này,

Đoàn Dự đột nhiên không hiểu sao lại cảm thấy Mộ Dung Phục có chút đáng thương. Cả đời lấy phục quốc là nhiệm vụ của mình, cô độc, tịch mịch, mà ngay cả người thân cận nhất cũng coi y là ngoại tộc. Trong lòng của y, có khi nào đã từng cảm thấy bàng hoàng bất lực?

Đáy lòng mãi lo suy nghĩ, Vương phu nhân đã thông thả bước đến trước người Đoàn Dự, xem kỹ ánh mắt của hần giống như đang đánh giá một món đồ vật rẻ tiền,

“Đây là tiểu tử mà ngươi mang đến?”. Ánh mắt mặc dù nhìn Đoàn Dự, nhưng lời nói là hỏi Mộ Dung Phục.

“Đúng vậy”. Mộ Dung Phục đối với người này cũng không hề có một chút yêu thích, bất quá là do thân phận thân thích, trên mặt cũng đành phải thể hiện như vậy thôi.

Ánh mắt Vương phu nhân lạnh như băng đánh giá Đoàn Dự từ đầu đến chân một lần, cười khẩy,

“Lại là một tên tiểu tử ngốc nghếch”. Sau khi đến gần vài bước, thấy Đoàn Dự không hành lễ cũng không vãn an năng, rất không vui hỏi,

“Tiểu tử, ngươi tên gì?”.

Trong lòng Đoàn Dự suy nghĩ có nên nói thật hay không, trong nguyên tác nữ nhân này dường như rất không chào đón người họ ‘Đoàn’ tới, bên tai chợt truyền đến thanh âm dừng dừng trả lời của Mộ Dung Phục,

“Cửu mẫu, hần là người mà tiểu chất mang đến”.

Vương phu nhân nhú mày, quay đầu lại liếc Mộ Dung Phục lạnh lùng nói,

“Nếu là người của ngươi thì nên hảo hảo mang đi, đừng lúc nào không có việc gì thì lại đem người đến Mạn Đà sơn trang của ta”.

Bị Mộ Dung Phục quấy rầy, Vương phu nhân cũng không để ý đến Đoàn Dự. Phất tay áo đi qua người Mộ Dung Phục, thấy Vương Ngữ Yên còn đứng tại chỗ si ngốc mà nhìn biểu ca, Vương phu nhân trầm giọng nói,

“Ngữ Yên, còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Còn không mau theo ta trở về”. Nói xong, cũng không chờ Vương Ngữ Yên đuổi kịp hay không liền dẫn một đoàn nha hoàn đi về đại sảnh.

Thấy Vương phu nhân đã đi xa, Đoàn Dự thở phào một hơi, thầm nghĩ, may mà có Mộ Dung Phục ở đây, bằng không nàng hỏi hoa sơn trà như thế nào, hần thật không biết phải trả lời cái gì cho nàng nghe.

Vương Ngữ Yên đáp lời Vương phu nhân, dưới chân lại nửa ngày chưa động. Thấy Mộ Dung Phục xoay người bước đi không chút lưu luyến, trong lòng cảm thấy mờ mịt mất mát hết sức, Đoàn Dự cười hì hì tiến lên hướng nàng chấp tay,

“Vương cô nương, ta phải đi rồi, lần sau tái kiến”.

Vương Ngữ Yên cũng không nhìn Đoàn Dự chỉ tùy ý gật gật đầu, tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chú bóng dáng Mộ Dung Phục, chợt thấy y quay người hướng phía mình đi tới, trong lòng nàng mừng như điên, đang nghĩ ngợi, y có phải còn có lời muốn nói hay không, lại thấy Mộ Dung Phục búng vào trán Đoàn Dự một cái, trầm giọng nói,

“Còn chưa đi”.

Đoàn Dự hung hăng trừng mắt liếc Mộ Dung Phục một cái, lại thấy Vương Ngữ Yên lộ ra vẻ mặt thất vọng, muốn mở miệng an ủi nàng hai câu, lại không biết nên nói gì, đành phải cười ngây ngô gật đầu,

“Ta đi đây, Vương cô nương bảo trọng”.

Mộ Dung Phục đứng trên đầu cầu chờ giây lát, thấy Đoàn Dự bộ dáng ‘lưu luyến không rời’, trong ngực rất phiền muộn, cũng không biết sao, bỗng nhiên ý niệm trong đầu liền muốn Vương Ngữ Yên càng thêm chán ghét hần. Nghĩ đến đây, khóe miệng Mộ Dung Phục nhếch lên, cất cao giọng nói với Vương Ngữ Yên,

“Biểu muội từ nhỏ chưa từng ra khỏi sơn trang, ta muốn quay về Yến Tử Oa chờ Bao Tam ca, biểu muội có muốn đi cùng không?”.

Vương Ngũ Yên nghe vậy mừng rỡ, ánh mắt hiện lên tia sáng lấp lánh, trong đầu không ngừng vang lên câu kia của Mộ Dung Phục ‘Biểu muội có muốn đi cùng không?’, lời Vương phu nhân dặn dò khi nãy đã sớm ném ra sau đầu, vài bước chạy lên tươi cười gật đầu hỏi lại,

“Ta có thể đi cùng sao?”.

“Có thể!”.

“Không được!”.

Mộ Dung Phục và Đoàn Dự đồng thời mở miệng.

Vương Ngũ Yên cảm thấy khó hiểu nhìn thoáng qua Đoàn Dự, nghi hoặc hỏi,

“Đoàn công tử, ta và biểu ca đi ra ngoài có liên quan gì đến người?”.

Đoàn Dự vừa xấu hổ, lại không thể nói rõ cho nàng, người này một chuyến đi ra ngoài cũng chỉ là đi du lịch, nhân tiện chịu đựng tính khí của Mộ Dung Phục, làm nơi trú ẩn miễn phí cho y, không thể so với ở lại Mạn Đà sơn trang được.

Mà Mộ Dung Phục lại một lòng hạ quyết tâm, muốn cho Đoàn Dự ở trước Vương Ngũ Yên xấu mặt, khiến cho nàng càng thêm chán ghét người này, từ nay về sau chặt đứt si niệm của hắn, nên không hề lộ ra vẻ mặt khó chịu, mà chỉ hướng Vương Ngũ Yên cười nhạt,

“Biểu muội có thể đi không? Cừu mẫu đã nói là biểu muội không được xuất môn”.

Lời nói ôn nhu rơi vào tai Vương Ngũ Yên, mềm mại thân thiết khiến cảm xúc nàng sôi trào, hai gò má nổi lên mạt đỏ ửng, xấu hổ cười cười,

“Ta nếu cùng biểu ca ra ngoài, nương hử là sẽ yên tâm mới phải”. Không hề đề cập tới việc Vương phu nhân có cho phép hay không, nàng sợ Mộ Dung Phục thay đổi chủ ý.

Mộ Dung Phục khẽ cười, đáy mắt hiện vẻ lo lắng, sâu trong con người thì chợt lóe lên thâm quang.

Đoàn Dự thấy vẻ mặt y cười khiếm tấu, chỉ hận đến nghiêng răng, nhưng hắn cũng không thể làm gì, dù sao mình hiện tại chỉ là người ngoài, mà Vương Ngũ Yên và Mộ Dung Phục cũng là huynh muội ‘tương thân tương ái’.

Vừa nghĩ tới bốn chữ ‘tương thân tương ái’, trong đầu Đoàn Dự không khỏi tự động phác thảo hình ảnh ánh mắt Mộ Dung Phục thâm tình nhìn chăm chú Vương Ngũ Yên, nhất thời trong lòng nổi lên một trận ác hàn, toàn thân đều nổi da gà.

Rầu rĩ theo phía sau Mộ Dung Phục đi lên thuyền, mắt thấy Mộ Dung Phục ý cười sáng lạn đi bên cạnh Vương Ngũ Yên, Đoàn Dự nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng,

“Ghe tởm!”.

A Chu A Bích đương nhiên không biết nội tâm của Mộ Dung Phục và Đoàn Dự nghĩ gì, chỉ là thấy công tử gia xuất môn làm việc lại mang theo Vương Ngũ Yên, trong lòng không khỏi đầy nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Hai người đứng ở đầu thuyền khẽ lay động mái chèo, chiếc thuyền vững vàng rời khỏi theo con đường liễu rủ, chậm rãi đi về hướng Yến Tử Oa.

Khói nhẹ lan tỏa, hơi nước sương mù, mặt nước tĩnh lặng kiêu diễm, Mạn Đà sơn trang càng lúc càng mờ hồ khuất sau lưng...

Mới vừa đi được vài dặm, một luồng sáng nghịch lưu lóe lên chớp sáng đến tận trời, một màn pháo hoa hiện ra.

Hỏa hoa tán đi, Mộ Dung Phục cũng không quay đầu lại mà nói với A Chu,

“Đến Thính Hương Thủy Tạ”.

“Vâng”. A Chu A Bích vội quay đầu thuyền, đi tới Thính Hương Thủy Tạ.

Vài canh giờ sau, Thính Hương Thủy Tạ dĩ nhiên gần ngay trước mắt, chỉ thấy cách đó không xa một tiểu châu đang lúc đông vui nhộn nhịp, trong đó hai lầu cao nhất lộ ra ánh đèn dầu sáng ngời. Nhìn về phía ánh sáng cách một khoảng kia, A Chu cười nói với Mộ Dung Phục,

“Công tử gia, Bao Tam Ca đã đến rồi”.

Mộ Dung Phục khê gập đầu, cho thuyền tới gần, dẫn đầu lên bờ đi tới gian phòng có ánh sáng nọ.

Đoàn Dự ở phía sau giúp đỡ Vương Ngữ Yên xong thì vội vàng đuổi theo. Vừa vào cửa, liền thấy một hán tử trung niên gầy yếu đang cùng Mộ Dung Phục nói cái gì đó, ngôn ngữ cử chỉ mang theo ba phần cung kính, Đoàn Dự đoán chừng hẳn chính là Bao Bất Đồng có tính cách kỳ quái bướng bỉnh.

“Bao Tam Ca”. Vương Ngữ Yên nhận ra Bao Bất Đồng, cười cười tiến lên tiếp đón hẳn, ném Đoàn Dự đang xấu hổ sang một bên.

Mộ Dung Phục từ lúc Đoàn Dự bước vào cửa cũng chưa từng liếc mắt nhìn hẳn, vừa không giới thiệu hẳn cho Bao Bất Đồng, cũng không đáp lời với hẳn, giống như trong phòng từ đầu đến cuối chỉ có ba người, chưa bao giờ xuất hiện Đoàn Dự.

Bao Bất Đồng dĩ nhiên đã thấy Đoàn Dự, nhìn con người hẳn như sao sa, môi đỏ như vẽ son, khuôn mặt tuyệt mỹ, chẳng qua chỉ đứng ở đằng kia, nhưng lại có thể làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái, giống như phong cảnh mùa xuân, không thể xem nhẹ, lập tức không khỏi hiếu kỳ,

“Công tử gia, người kia là?”.

Mộ Dung Phục nâng nhẹ mắt, ngoảnh mặt làm ngơ đi tới trước bàn ngồi xuống, cũng không trả lời gì. Đoàn Dự chỉ cảm thấy trên mặt khô nóng, khó xử tới cực điểm.

Ho khan hai tiếng lấy tay che dấu, Đoàn Dự tiến lên chấp tay hành lễ với Bao Bất Đồng,

“Bao Tam Ca, tại hạ Đoàn Dự, lần đầu gặp mặt, mong chiếu cố”.

“Không phải, không phải”. Bao Bất Đồng chớp mắt, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo ẩn một tia cười lạnh,

“Ta tuy là ‘Bao Tam Ca’, nhưng không phải ‘Bao Tam Ca’ của người”.

Khóe miệng Đoàn Dự co lại, không nói gì mà đảo cặp mắt trắng dã, thâm nghĩ, quả nhiên không phải người một nhà thì không vào một cửa, chủ tử dạng gì thì tùy tùng cũng dạng đó, răng nanh một đám đều thói độc như nhau, cần người một hơi không thấy máu.

Đoàn Dự vốn định giới thiệu về mình hai câu, nhưng làm trò trước mặt Vương Ngữ Yên, nói năng khó nghe quá lại không tốt, chỉ sợ để lại ấn tượng xấu cho nàng, đành phải cảm giận quay đầu nhìn về phía bên kia, bất thành linh động phải ánh mắt như đang suy nghĩ gì đó của Mộ Dung Phục, không khỏi hung hăng trừng mắt với y, không tiếng động nói: còn nhìn nữa, ta nhúng mặt người vào cái ấm nước kia bây giờ!

Bao Bất Đồng lần này trở về, vốn là muốn tìm Mộ Dung Phục thương nghị việc trong chốn võ lâm xuất hiện người ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’ sát hại các đại phái cao thủ, lại ngại sự có mặt của Đoàn Dự ở đây không tiện nói rõ, vừa nói được một nửa đã dừng lại. Định hỏi Mộ Dung Phục ngày khác gặp lại, cũng không nghĩ y căn bản không thèm để ý thân phận người ngoài của Đoàn Dự, đem bản đồ địa hình Đại Tống lấy ra,

“Phía bắc Tống triều có Liêu Quốc, phía tây có dân tộc Thổ Phiên, phía trung có hai nước Tây Hạ, Đại Lý, với vị thế trước mắt, phải khơi mào chiến tranh Tống Liêu trước, sau đó mới diệt Tây Hạ, Đại Lý, vậy mới thỏa đáng”.

Đoàn Dự không nghe thì thôi, vừa nghe, tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống. Nghĩ thầm, người nói Tống Liêu chi chiến, Tây Hạ chi chiến còn chưa tính, cứ nhiên làm trò trước mặt hoàng đế tử ta nói muốn tiêu diệt Đại Lý, người thực tự cao tự đại a, vẫn không đem ta để vào mắt?

Đoàn Dự càng nghĩ càng phát cáu, trước kia chỉ cảm thấy y vô liêm sỉ, thích trêu chọc người khác, hiện tại xem ra, có thể nói là tâm thuật bất chính, lòng dạ thâm hiểm, đã tâm bưng bưng muốn xưng bá thế giới!

Sau khi nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng không sao áp chế được, từng bước tiến lên chụp tấm da dê trên mặt bàn quát,

“Mộ Dung Phục, người thật là vô sỉ, cứ nhiên làm trò trước mặt ta nói muốn tiêu diệt Đại Lý, người có tin ta diệt người trước hay không!”

Mộ Dung Phục bị Đoàn Dự quát như vậy, cảm thấy trong lòng không hiểu sao lại vui sướng, lại có cảm giác khó chịu không nhận được. Hai loại tâm tình phức tạp đan xen rối rắm trong lòng, cuối cùng cảm giác bức mình áp đảo, Mộ Dung Phục trầm giọng nói,

“Đoàn Dự, nơi này không có chuyện của người, người đi ra ngoài trước”.

“Hiện tại mới nói ta đi ra ngoài, muộn rồi”. Đoàn Dự nhếch miệng, vẻ mặt trầm lạnh,

“Mộ Dung Phục, nể giao tình của chúng ta, ta khuyên người đừng cả ngày không có việc gì liên mơ mộng mấy chuyện hoàng đế này, thật không thực tế. Người xem hiện tại quốc thái dân an mưa thuận gió hoà, ai ăn no không có chuyện gì lại cùng người đi khởi nghĩa a?”

“Họ Đoàn kia, người nói lời này là có ý gì!”. Bao Bất Đồng thấy hấn vũ nhục Mộ Dung Phục, lửa giận trong lòng bùng cháy mãnh liệt, cái câu cửa miệng ‘không phải vậy’ nhất thời bị quên đi, trực tiếp mở miệng mắng,

“Chuyện công tử gia ta đến phiên họ Đoàn người xen vào sao? Sợ thì chạy về Đại Lý đi, nơi của A Chu muội tử không cần loại thể tử quần áo lụa như người đến đập hư”.

Đoàn Dự nhất thời tức giận đến mặt đỏ bừng. Hấn mặc dù là thể tử nửa vời, nhưng từ trước đến nay người khác đối với hấn đều là nâng niu kính trọng. Mặc dù gần đây bị Cưu Ma Trí bắt cóc, nhưng cũng chưa từng chịu ủy khuất. Hiện giờ bị Bao Bất Đồng dùng ngôn ngữ vô lễ như vậy mà chế nhạo, Mộ Dung Phục lại chỉ ngồi chỗ cũ không lên tiếng, vẻ mặt giống như nơi đây cũng không hề có người tên ‘Đoàn Dự’, hấn tức giận muốn lấy Lục Mạch Thần Kiếm giáo huấn Bao Bất Đồng, nội lực đã ngưng tụ ở đầu ngón tay, nhưng cuối cùng lại cắn răng triệt về.

Đoàn Dự mở cửa hùnh hổ chạy ra ngoài, vài bước đã tới chiếc thuyền ở đầu cầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mộ Dung Phục ở trong phòng đang ngồi đối diện hướng của mình, thấy y cúi đầu giống như xem xét bản đồ địa hình, Đoàn Dự thở phì phì mà nhảy lên thuyền, khua mái chèo nhẹ nhàng đi ra giữa hồ.

30. Chương 30

Hai người A Chu A Bích mới vừa thay xiêm y đi ra, vừa thấy Đoàn Dự đã chèo thuyền ra xa thì kinh hãi, vội vào phòng nói với Mộ Dung Phục,

“Công tử gia, Đoàn công tử đi như vậy thì không ổn. Hấn nếu đi tới Cầm Vận tiểu trúc phía trước, chỉ sợ Cưu Ma Trí còn ở đó, nếu về Mạn Đà sơn trang phía sau, quấy nhiễu Vương phu nhân cũng không được. Huống hồ, thủy lộ vùng này khúc chiết hay thay đổi, vạn nhất lạc đường, muốn tìm người cũng rất khó”.

Mộ Dung Phục cũng không muốn làm khó Đoàn Dự, chẳng qua bị hấn làm trò giữa y trước mặt Bao Bất Đồng và Vương Ngữ Yên, mặt mũi không nhận được có chút tức giận. Vốn định để Bao Bất Đồng nắn hấn hai câu, cũng hảo hảo làm tiêu đi cái đáng về bề bề của hấn, chờ thêm nửa khắc lại đi tìm hấn trở về, hiện giờ nghe A Chu nói vậy, mới nhớ tới Đoàn Dự căn bản chưa quen thuộc thủy lộ ở nơi này, vội đứng dậy định đuổi theo. Mới vừa đi hai bước, đột nhiên nhớ tới cái gì đó liền xoay người nói với Bao Bất Đồng,

“Người mang Ngữ Yên đến Lạc Dương trước đi, ta sẽ gặp lại người ở đó”. Nói xong, cũng không quay đầu lại mà nhảy lên một chiếc thuyền, theo hướng Đoàn Dự rời đi mà đuổi theo.

Chờ y đuổi theo khoảng nửa dặm thủy lộ, chỉ thấy mặt hồ gợn sóng, làm sao lại không thấy bóng dáng Đoàn Dự đâu? Mộ Dung Phục đang tức giận lại cảm thấy buồn cười, lắc đầu lẩm bẩm,

“Lúc này thì lại chạy rất nhanh”.

Mà Đoàn Dự thì ở bên này phe phẩy chèo thuyền đi một đường về phía bắc, cũng không biết đến tột cùng đi bao lâu, đến khi một tòa thành trì từ từ rõ ràng trước mắt, lúc này mới biết đã qua buổi trưa.

Dẫn thuyền tấp vào gần bờ, Đoàn Dự bước lên đi vòng vòng trong thành với tâm trạng buồn bực, cảm giác có một cổ tư vị nói không nên lời mắc nơi cổ họng, làm hắn cảm thấy không hiểu sao lại buồn bực.

Ở trên đường lớn lừng thừng đi được một trăm mét, ngẩng đầu thấy phía trước có một tửu lâu nghiêm nhiên khắc ba chữ màu vàng rất to ‘Tùng Hạc Lâu’, Đoàn Dự đột nhiên nhớ tới mười năm trước, mình và Mộ Dung Phục có ghé vào một tửu lâu, không phải là Tùng Hạc Lâu này sao?

Đoàn Dự cũng không biết làm sao lại thấy hưng trí, vài bước lên lầu tìm được cái bàn đã ngồi mười năm trước, sau khi gọi một ít thức ăn, hắn nghiêng đầu đánh giá nội đường, cũng không khác gì so với mười năm trước. Nhìn qua một góc ở phía tây một chút, cả người Đoàn Dự chấn động như bị điện giật, trái tim nhảy mất run rẩy.

Chỉ thấy một hán tử đang ngồi ở bàn phía tây, khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc y bào màu xám cũ, mũi cao miệng rộng mặt chữ điền, không phải Kiều Phong thì là ai?

Đoàn Dự lòng tràn đầy kích động, vừa định tiến lên, nhưng nghĩ lại, trong nguyên tác dường như hai người là vì uống rượu mới kết bái thành huynh đệ, mà lúc này...

Đoàn Dự nhìn thoáng qua mấy hũ rượu mạnh trên bàn Kiều Phong, đáy lòng nhảy mắt héo rút thành một đoàn. Hắn ngồi một bên tay chống cằm nhìn Kiều Phong đến xuất thần, Đoàn Dự còn ở trong lòng khổ tư tìm đối sách, Kiều Phong đã chú ý tới ánh mắt của Đoàn Dự, rốt cục nhin không được mà xoay người hướng hắn hô,

“Tiểu huynh đệ, không bằng lại đây cùng uống một ly, như thế nào?”.

Đoàn Dự thật sự không còn cách nào khác, vội thu thập bát đĩa đem đến bàn Kiều Phong, nói lung tung,

“Ta cảm thấy một người uống rượu thì rất mất mặt, muốn tìm một người tới uống cùng”. Vừa nói, vừa âm thầm đem đầu ngón tay ngưng tụ nội lực, nếu lát nữa thật sự uống rượu, rượu kia sẽ thuận lợi chảy ra.

“Hảo!”. Kiều Phong vui vẻ cười, thay Đoàn Dự rót một chén, kính nói,

“Mời”.

Đoàn Dự nhìn bát rượu trước mặt, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, chần chờ một lát sau mới bưng bát lên, thấy Kiều Phong ngửa đầu uống cạn một hơi, trong lòng âm thầm kêu thảm, Phật tổ của ta, nếu hắn mà uống như vậy, dạ dày không thủng thì thật sự là mạng lớn! Chẳng lẽ dạ dày người cổ đại khác với dạ dày người hiện đại, hay là bên ngoài còn bỏ thêm một túi giữ rượu nữa sao?

Nâng bát tới bên môi nhấp một hơi, ngẩng đầu thấy Kiều Phong hơi giẽu cợt nhìn mình, Đoàn Dự đột nhiên nhớ tới lúc ở Thính Hương Thủy Tạ bị Bao Bất Đồng chế nhạo, Mộ Dung Phục kia trưng vẻ mặt bình tĩnh, nhất thời một hơi từ ngực chạy tới cổ họng. Cẩn rằng đem chén rượu đổ vào miệng, bụng lập tức như lửa đốt, Đoàn Dự mang chân khí chuyển tới ngón út, làm cho rượu theo đầu ngón tay chảy ra.

Chỉ là Đoàn Dự vận tác chân khí không được thoải mái, rượu chảy ra cũng hay đứt quãng, hắn uống một chén phải tạm nghỉ mới có thể tiếp tục. Tuy là như thế, nhưng Kiều Phong vẫn cảm thấy ngạc nhiên, cười nói,

“Tiểu huynh đệ có tửu lượng không tồi”.

Đoàn Dự uống rồi lại ngừng, rượu từ trong bụng qua một lần lập tức chảy ra, không giống Kiều Phong công phu thật uống hơn hai mươi bát rượu mạnh, trong lòng lập tức tràn đầy kính nể, cười nói,

“Đa tạ Kiều huynh”.

Kiều Phong sững sốt, thần sắc kinh ngạc,

“Ngươi nhận ra Kiều mẫu?”.

Đoàn Dự lúc này mới bừng tỉnh vừa rồi đã không cẩn thận lỡ miệng, đành phải cười ngây ngô hắc hắc, gãi gãi gáy nói,

“Kiều huynh không nhớ ta?”. Thấy Kiều Phong vẫn dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn mình, liền nhắc nhở,

“Mười năm trước, cùng đi với Mộ Dung Phục là Đoàn Dự ta”.

Kiều Phong quắc nhiên kinh hãi, từng bước tiến lên nắm lấy cánh tay Đoàn Dự, cười lớn cao thấp đánh giá hần một phen rồi nói,

“Thì ra là tiểu huynh đệ người, mười năm không gặp, người và Mộ Dung công tử thế nào rồi?”. Dừng một chút, thấy chỉ có một mình Đoàn Dự lại hỏi,

“Sao lại không thấy Mộ Dung công tử đâu?”.

Không đề cập tới là tốt rồi, nhắc tới Mộ Dung Phục, trong lòng Đoàn Dự như bị lửa thiêu đốt mãnh liệt, cảm giận bất bình ngồi xuống, một tay đập lên mặt bàn, bực mình nói,

“Hắn...”.

Vừa định nói về hành vi ác liệt của Mộ Dung Phục, đột nhiên nhớ tới Kiều Phong tựa hồ đối với y cực kỳ tôn sùng, lời nói đến bên miệng lại nuốt về bụng, dưới đáy lòng rất nhanh suy nghĩ rồi giận dữ nói,

“Dừng nói nữa. Ai!”.

Kiều Phong nghe vậy kinh hãi, đột nhiên nghĩ đến gần đây trên giang hồ phát sinh nhiều chuyện, đều chứa mũi nhọn về Mộ Dung Phục, không khỏi kinh ngạc, khẽ gật đầu,

“Ân, Mộ Dung công tử hẳn là vì việc gần đây mà phiền lòng”. Hơi tạm dừng rồi hỏi tiếp,

“Tiểu huynh đệ có biết Mộ Dung công tử khi nào thì đến Giang Nam không? Trong bang Kiều mỗ có một chuyện cần hần giải trừ nghi hoặc”.

Về mặt Đoàn Dự chuyển thành , nguyên bản là muốn ở trước mặt Kiều Phong ác ý bại hoại thanh danh của Mộ Dung Phục, cũng không nghĩ lại bị hần hiểu lầm, ngược lại còn quan tâm hỏi tình hình gần đây của Mộ Dung Phục. Liếc Kiều Phong một cái, Đoàn Dự không nói gì thầm nghĩ, đây là cái thế giới gì a? Chuột và mèo kết giao bằng hữu, làm thế nào mà hiểu nhau được a!

“Tiểu huynh đệ”. Kiều Phong một tay chụp lên vai Đoàn Dự, gọi hần quay về từ vũ trụ,

“Tại hạ phải đến Hạnh lâm, tiểu huynh đệ có cần đi nơi nào không?”.

“A?”. Đoàn Dự cả kinh, lúc này mới nhớ tới còn chưa kịp cùng hần kết bái, cuống quýt đứng dậy ngăn lại,

“Kiều đại ca, người chờ vội đi, chúng ta còn chưa có... còn chưa có...”. Hai chữ ‘kết bái’ đã đến bên miệng, Đoàn Dự làm sao cũng không nói nên lời. Nghĩ lại trong nguyên tác, Kiều Phong chính là đối với bản chính tâm sinh yêu thích mới cùng hần kết bái huynh đệ, hiện tại, dường như không nhìn ra hần đối với mình có bao nhiêu yêu thích.

Thấy Đoàn Dự về mặt quần bách, giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình rồi lại không biết mở miệng như thế nào, Kiều Phong cười vang nói,

“Đoàn huynh đệ có chuyện không ngại nói thẳng”.

Đoàn Dự bĩu môi, trong lòng thầm mắng chính mình hai tiếng không tiền đồ, nghĩ xem mình có phải là nam tử hán đại trượng phu hay không a? Có chuyện trực tiếp nói với hần không được sao, không kết bái là chuyện khác, thẹn thùng như vậy không phải rất giống như nữ nhân sao.

Nghĩ là làm, Đoàn Dự nuốt mạnh một ngụm nước bọt, hai mắt trừng trừng, bất cứ giá nào hướng Kiều Phong hô,

“Chúng ta kết bái đi!”. Mới nói xong, lập tức lại cảm thấy có chút đến lợi hại — một câu bất đồng, sao lại cảm thấy giống như đang cầu hôn.

Thoáng chốc, không khí yên tĩnh, ánh mắt đám người bốn phía đều rất kinh ngạc và tò mò, chỉ thấy đầu Đoàn Dự càng ngày càng cúi thấp, cảm cơ hồ chạm tới ngực.

Ngay tại lúc hần hần không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, Kiều Phong đã từ trong khiếp sợ mà hoàn hồn, bàn tay to vỗ đầu vai hần sang sáng cười,

“Hảo, Đoàn huynh đệ là người cực kỳ sáng khoái. Huynh đệ xem thử, hôm nay ta và người ngay tại Tùng Hạc Lâu này kết nghĩa kim lan, như thế nào?”.

Đoàn Dự có thể nào không đồng ý, vội gật đầu không ngừng đáp ứng.

Hai người quỳ xuống nhìn lên trời, lấy rượu thay hương, sau khi bái xong, Kiều Phong đỡ Đoàn Dự đứng dậy, cười nói,

“Hiền đệ”.

Đoàn Dự cười đến miệng cũng đóng không được, mặt tươi rói như hoa nở, ánh mắt rưng rưng hô một tiếng, “Đại ca”. Trong lòng một phen nước mắt. Tiếng ‘đại ca’ này thật không dễ dàng, không biết mất của hắn bao nhiêu huyết lệ.

Sau khi kết bái xong, hai người cùng đi đến Hạnh lâm.

Đoàn Dự đi theo Kiều Phong dọc theo đường huệ sơn, quanh co một lúc lâu, đi vào địa điểm ước hẹn của Cái Bang. Thấy Kiều Phong bước đi tiến vào trong rừng, Đoàn Dự cũng đi theo, quay đầu lại nhìn về phía cánh rừng bóng cây loang lổ, đáy lòng nghi hoặc.

Hắn luôn cảm thấy dường như có người âm thầm đi theo, tầm mắt kia...

Đoàn Dự nhìn quanh một vòng bốn phía, cây cối che khuất phía chân trời, xuyên thấu qua từng mảnh lá cây xanh ngắt, dương quang đẹp mắt liềm diễm lóe ra trên một mảng lá xanh.

Hắn là ảo giác, Đoàn Dự kết luận. Bằng không với võ công của Kiều Phong, như thế nào không phát hiện có người đi theo?

Sau khi nghĩ vậy, hắn liền vứt cái ý nghĩ đó ra sau đầu, Đoàn Dự vài bước tiến vào rừng, thấy Kiều Phong đang cùng người của Cái Bang nói gì đó, bên kia bốn người Bao Bất Đồng và Vương Ngữ Yên, A Chu A Bích đứng cùng đám người bên ngoài, tập trung tinh thần dừng ở hai thân ảnh đang đánh nhau ngay giữa sân.

Đoàn Dự tiến lên nhìn Vương Ngữ Yên một cái, đang do dự có nên chào hỏi hay không, Bao Bất Đồng đã nhìn thấy hắn đi tới, trong lỗ mũi lạnh lùng hừ một tiếng, khuôn mặt khinh thường dời sang chỗ khác.

Đoàn Dự không tiếng động cười nhạt, thầm nghĩ, nhường người một chút thì bắt đầu lên mặt a. Dem ý niệm bạc nhược trong đầu kia đá bay đi, Đoàn Dự hừ lạnh một tiếng, đi sang bên kia đứng lại.

Vừa mới thu liễm tâm thần nhìn hai người giữa sân ác đấu, chợt thấy một người trong đó bị đánh bay ra ngoài, vừa lúc đáp xuống bên chân Đoàn Dự, hắn cả kinh từng bước lui về phía sau, quan sát một lúc lâu mới tặc lưỡi ngạc nhiên hỏi,

“Người không phải là Phong Ba Ác sao?”.

Phong Ba Ác ngẩng đầu nhìn Đoàn Dự nửa ngày cũng không nhận ra hắn là ai, đang muốn hỏi hắn, đột nhiên cơ thể một trận cứng ngắc, cả người không thể khống chế mà ngã trên mặt đất.

Đám người Bao Bất Đồng kinh hãi, vội tiến lên đỡ Phong Ba Ác. Đoàn Dự trong lòng biết hắn là bị trúng độc bọ cạp, cần uống giải được sau đó tự mình hút độc cho hắn, nhưng mình còn chưa ăn cóc trong truyền thuyết, cũng không thể lấy miệng trực tiếp thay hắn hút độc ra — đây chính là chuyện liều mạng nha!

Ngay tại lúc Đoàn Dự khó xử hết sức, Kiều Phong đã từ chỗ Trần trưởng lão mang giải được tới, đang muốn thay Phong Ba Ác hút độc ra, Đoàn Dự từng bước tiến lên ngăn cản,

“Khoan đã, ta có biện pháp thay hắn hút độc”.

31. Chương 31

Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, Đoàn Dự lấy một đoạn trúc đi tới, khoét một lỗ nhỏ bên trong ống, một đầu đặt lên cánh tay Phong Ba Ác, hạ môi chụp lên đầu còn lại của ống trúc, dùng sức đem máu đen hút ra.

Sau một lúc lâu, sắc mặt Phong Ba Ác dịu đi, tay chân cứng ngắc cũng có thể cử động được. Đoàn Dự nhắc ông trức lên, môi từ từ dờ ra, một ít máu đen rơi xuống mặt đất, Kiều Phong tiếp nhận ông trức, thì ra máu độc đều bị ngăn lại trong ông trức cách một đoạn gần miệng vết thương, trên môi Đoàn Dự không thấm một chút máu độc.

Kiều Phong mừng rỡ, không nghĩ đến Đoàn Dự còn có bản lĩnh này, thân thủ võ mạnh lên đầu vai hấn hai cái khen ngợi rồi xoay người đi về bên đệ tử Cái Bang.

Phong Ba Ác tiêu độc xong mới hướng Đoàn Dự cung kính vái chào,

“Đa tạ công tử đã cứu mạng”.

Đoàn Dự cười hì hì hoàn lễ, con người trong sáng hiện lên một tia cười đắc ý,

“Không cần cảm tạ. Tuy rằng lúc trước người bắt giữ ta đến Yến Tử Oa, nhưng ta đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không cùng người so đo”.

Phong Ba Ác nghe hấn nói vậy, kinh hãi ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Đoàn Dự một lúc lâu, bưng tỉnh đại ngộ nói,

“Người chính là tiểu thế tử năm đó?”.

“Đúng vậy”. Đoàn Dự vỗ tay phát ra tiếng, gật đầu cười nói,

“Thế nào, ta lấy ân báo oán, cũng không tệ đi?”.

Phong Ba Ác từng bước tiến lên nắm lấy tay Đoàn Dự, ý cười tràn đầy thưởng thức,

“Hảo tiểu tử, không tồi! Đúng ý của lão tử”.

Đám người Bao Bất Đồng, Vương Ngũ Yên thấy hành động hay ngôn ngữ của Phong Ba Ác đối với Đoàn Dự đều tràn đầy tán thưởng, trong lòng không khỏi thất kinh, lại không thể ở trước mặt Cái Bang mà đến hỏi, đành phải đem nghi vấn dẫn xuống đáy lòng, chờ sau này hỏi lại rõ ràng Đoàn Dự và công tử gia đến tột cùng có quan hệ như thế nào.

Phong Ba Ác tức khắc quên đau, hướng Trần trưởng lão chấp tay nói lời cảm tạ, sau đó tung người chạy vào vòng chiến, trong miệng hô to,

“Ta đến lĩnh giáo các hạ”.

Đoàn Dự biết Phong Ba Ác không vui, cũng không thấy ngạc nhiên, chỉ đứng một bên cười. Bao Bất Đồng thấy vẻ mặt cười của hấn thật là chói mắt, trong lòng mới vừa đối ân cứu mạng của hấn hơi có cảm kích, lập tức liền bị chán ghét xua tan, tiến lên hướng Đoàn Dự ôn hoà nói,

“Người mặc dù đã cứu Phong Tứ đệ, nhưng đừng ý vào điểm đó mà muốn làm gì thì làm”.

“Không phải, không phải”. Đoàn Dự học theo rung đùi đắc ý,

“Ta cứu hay không cứu hấn, mắc mớ gì tới người? Mà muốn làm gì thì làm, lại liên quan gì đến người không?”.

“Không phải, không phải”. Bao Bất Đồng thấy hấn học theo cách nói của mình, trong lòng tràn đầy lửa giận, sắc mặt nghiêm lại cười nhạt,

“Hấn là Phong Tứ đệ của ta, không phải Phong Tứ ca của người. Người cứu hấn tuy có đại ân, nhưng không thể coi đây là cái cớ để dây dưa với Vương cô nương hay công tử gia ta”.

“Ta, ta dây dưa với Vương cô nương?”. Khóe miệng Đoàn Dự rút lại, chỉ vào chóp mũi mình dờ khóc dờ cười hỏi,

“Ta còn dây dưa với Mộ Dung Phục?”.

Thanh âm không lớn, nhưng lại rõ ràng rơi vào tai đám người Vương Ngũ Yên đứng một bên. Vương Ngũ Yên theo bản năng ngẩng đầu liếc Đoàn Dự một cái, gương mặt nổi lên hai mạt đỏ ửng, trong con người lóe lên một tia không vui, cũng không mở miệng nói cái gì.

Không quản Vương Ngũ Yên trong lòng nghĩ gì, Đoàn Dự từng bước tiến lên nghiêm mặt nói với Bao Bất Đồng,

“Người đừng nói hươu nói vượn, ta khi nào thì dây dưa với Vương cô nương? Lại khi nào thì dây dưa với Mộ Dung Phục? Người nếu không tin thì đi hỏi A Chu, A Bích, xem rốt cuộc là ta dây dưa với công tử gia người, hay là hần...”. Nói tới đây, trên mặt Đoàn Dự ửng đỏ, mím môi nói tiếp,

“Rõ ràng cho tới nay là hần vô liêm sỉ, hiện tại thì ngược lại, trách nhiệm đều đổ lên đầu ta, ngày mai người thấy Mộ Dung Phục liền nói với hần, Đoàn Dự ta mới chường mắt loại người đê tiện vô sỉ như hần!”

“Xú tiểu tử!”. Bao Bất Đồng nghe hần nói vậy, không khỏi giận tím mặt, khởi chiêu hướng hần tấn công. Kiều Phong đứng ở xa, cũng không kịp khuyên can, chỉ thấy Đoàn Dự kinh hãi lắc mình né tránh, dưới chân như sinh gió lách qua phía bên trái, tùy ý chưởng phong của Bao Bất Đồng sượt qua tai, hần nhanh chóng vận tác Lăng Ba Vi Bộ mà chạy, giống như hoa đang lúc nở vừa thanh tao lịch sự mà lại thần nhiên.

Bao Bất Đồng thấy hần văn nhược thư sinh, cư nhiên lại biết được bộ pháp kỳ dị như vậy, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên. Chưởng phong vài lần đảo qua, rõ ràng là đã sát đầu vai hần, nhưng lại nửa phân cũng không tới gần được.

Đoàn Dự không có lòng dạ nào mà đấu võ trước mặt Cái Bang, không nghĩ bởi vậy mà quét qua trước mặt Kiều Phong, vừa trốn tránh vừa hô,

“Ta không đánh với người, người mau thu chiêu thức”.

Một câu cực kỳ bình thường, nhưng rơi vào tai Bao Bất Đồng lại rất khó nghe, giống như bị người khác ngầm cười nhạo, khi ra chiêu nghiêm nhiên sắc bén thêm hai phần.

Đoàn Dự bị hần cuốn lấy, thân mình thối lui từng bước, tay phải ngưng tụ nội lực bắn tới phía Bao Bất Đồng, nội lực ngăn ở đầu ngón tay xuất ra, một chiêu Lục Mạch Thần Kiếm phóng vào khoảng không làm cho Bao Bất Đồng giận dữ nói,

“Xú tiểu tử, người là xem thường Bao Tam gia, hôm nay ta phải khiến cho người ném một chút lợi hại!”.

Chiêu thức trong tay Bao Bất Đồng biến ảo liên tục hướng Đoàn Dự đánh tới, Kiều Phong thất kinh, đang muốn phi thân tiến lên thay nghĩa đệ giải vây, một cổ nội lực từ tay phải Đoàn Dự như núi lửa bùng nổ phóng ra, hướng đỉnh đầu Bao Bất Đồng bay tới, mạnh mẽ bức lui hần.

Những người ở đây thấy Đoàn Dự biết được bộ pháp xảo diệu dị thường, lại còn sử dụng được Lục Mạch Thần Kiếm mà Đại Lý đã thất truyền từ lâu, không khỏi âm thầm sợ hãi.

Đoàn Dự thấy Bao Bất Đồng tự xưng tìm mình gây phiền toái, đang muốn dùng Lục Mạch Thần Kiếm hảo hảo giáo huấn hần một phen, Vương Ngũ Yên vội hô lên,

“Đoàn công tử, hạ thủ lưu tình”.

Đoàn Dự quay đầu lại nhìn thoáng qua Vương Ngũ Yên, thấy nàng thần sắc tràn đầy lo lắng, hiển nhiên là sợ Đoàn Dự động thủ làm bị thương người của Mộ Dung Phục, trong lòng không khỏi tràn ra một tia giận giữ, thầm nghĩ, người bên cạnh biểu ca người là người, chẳng lẽ Đoàn Dự ta không phải người? Trong nguyên tắc bản chính thích người, người liền có thể đối hần hô chi tắc đến huy chi tắc đi (gọi thì đến xua thì đi), nhưng hiện tại ta không thích người, chẳng lẽ người bảo ta dừng tay, ta liền phải nghe theo người sao?

Trong lòng tuy là nghĩ vậy, nhưng Đoàn Dự rốt cuộc vẫn là thu tay, cũng không phải là nể mặt mũi Vương Ngũ Yên, mà là nghĩ đến hôm nay vì chuyện Kiều Phong mà đến, mình sao có thể giọng khách át giọng chủ mà gây sự?

Quay đầu nhìn thoáng qua Kiều Phong, thấy cách đó không xa phần đông đệ tử Cái Bang đang lục đục đi tới, Đoàn Dự biết hôm nay sẽ có kịch hay. Tuy nghĩ muốn lưu lại giúp hần một chút, nhưng chuyện kế tiếp không phải do ngoại nhân như hần nhúng tay vào. Huống chi, chuyện nhận tổ quy tông phải hoàn thành thì Kiều Phong mới có thể tiếp tục đại nhân đại nghĩa.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự lướt qua mọi người ra khỏi Hạnh lâm. Đi xa khoảng vài trăm thước, tùy ý tìm một thân cây dựa vào ngồi xuống, tay mân mê sợi tơ vàng trên ống tay áo, trong miệng vẫn lẩm bẩm,

“Sao lại không có người nào nhìn ra, kỳ thật Mộ Dung Phục là một tên cầm thú vô liêm sỉ dâm tiện xấu xa a?”.

Vừa dứt lời, một cổ gió táp xẹt qua bên tai, làm cho tóc trên vai hất nhảy múa trong gió, vẽ lên từng đường cong hoa mỹ trên không trung.

“Ai?”. Đoàn Dự bỗng nhiên đứng dậy, nhìn quanh bốn phía lặng yên không một tiếng động, tâm lập tức đề phòng,

“Đi ra mau! Giả thần giả quỷ cái gì, đại gia ta sẽ không sợ”. Dừng một lát, nhớ tới Mộ Dung Phục xưa nay thích nhất trêu đùa hấn nhự vậy, lại hô lên,

“Mộ Dung Phục, ta biết là ngươi, đi ra mau! Rút đầu rút đuôi đánh lén tính cái gì!”.

Đợi một lúc lâu, trong không khí như trước tĩnh lặng, chỉ có lá cây trong gió mát chuyển động phát ra tiếng sần sật.

Thời gian tĩnh lặng chậm rãi trôi quá, Đoàn Dự đứng tại chỗ quan sát một hồi, rốt cuộc tin tưởng vừa rồi thổi bên tai chẳng qua chỉ là gió bình thường mà thôi.

Xoay người ngồi xuống, Đoàn Dự xuất thần suy nghĩ, Mộ Dung Phục sẽ ở Tây Hạ, sau đó cùng người của Nhất Phẩm Đường đến Hạnh lâm...

Hạnh lâm?!

Đoàn Dự kinh hãi đứng dậy, nhớ tới ở Hạnh lâm, Kiều Phong sau khi rời đi, bọn người Cái Bang bị người của Nhất Phẩm Đường bắt giữ. Nếu giờ phút này mình đi báo cho Kiều Phong, bảo hấn phòng bị trước, chắc có thể thu phục được một ít đệ tử Cái Bang.

Vừa tính xong chân mới đi hai bước, nghĩ lại, cảm thấy có chỗ không ổn. Vạn nhất bọn họ không tin lời mình nói, còn tưởng rằng ta tận lực giả tạo sự thật để giúp đỡ Kiều Phong, đến lúc đó ngay cả ta cũng bị hoài nghi, chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

Đi qua đi lại do dự hồi lâu, khi Đoàn Dự rốt cuộc quyết định đến Hạnh lâm mật báo, Kiều Phong đã sớm rời đi, hiện trường một mảnh hỗn loạn, Trung Nguyên võ lâm quần hùng cùng người của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường đang đấu đến thiên hôn địa ám.

Đoàn Dự thấy Kiều Phong không ở đó, cũng không muốn tham gia trận chiến này nên định rời khỏi, tình hình gặp một binh lính Tây Hạ đang phát đao chém tới Vương Ngữ Yên đang trúng độc ngồi một bên, Đoàn Dự theo bản năng ra tay đánh lui người nọ, ôm lấy Vương Ngữ Yên ném lên lưng một con ngựa, mang theo nàng chạy gấp ra khỏi cánh rừng.

Thời gian chạy ước chừng được một bữa cơm, truy binh phía sau càng lúc càng mờ hồ, Đoàn Dự thấy ven đường phía trước sừng sững một gian nhà gỗ không lớn lắm, liền giục ngựa tiến lên, giúp đỡ Vương Ngữ Yên vào nhà nghỉ ngơi, vừa đánh giá hoàn cảnh trong gian nhà, vừa thuận miệng nói,

“Ngươi nghỉ ngơi một lát, chờ truy binh đi rồi, ta sẽ mang ngươi trở về”.

Nói xong, không nghe thấy Vương Ngữ Yên trả lời, Đoàn Dự quay đầu xem xét, thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, trong mắt hấn lóe lên tia xấu hổ mất tự nhiên, nhân tiện nói,

“Ngươi đừng hiểu lầm, ta cũng không phải là muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Chỉ là thấy người kia muốn giết ngươi, cho nên mới thuận tay cứu ngươi a”.

Sắc mặt Vương Ngữ Yên lúc này mới hơi hơi chuyển biến tốt đẹp, gật đầu cười yếu ớt,

“Đa tạ Đoàn công tử đã ra tay cứu giúp”.

Đoàn Dự xua tay tỏ vẻ không cần, ngẩng đầu thấy một góc trong nhà chất đống rơm rạ, liền tiến lên giúp Vương Ngữ Yên qua đó ngồi xuống, hấn nói,

“Người ở trong này nghỉ ngơi một chút, ta đi tìm thuốc giải về cho người”.

Còn chưa chờ hần xoay người, Vương Ngũ Yên đã cuống quýt kêu lên,

“Đoàn công tử”. Con người trong suốt như thủy tinh nhìn chung quanh phòng một vòng, mang chút ý sợ hãi hỏi,

“Người định bỏ ta một mình ở chỗ này sao?”.

Đoàn Dự gật đầu nói,

“Bằng không ta làm sao tìm được thuốc giải cho người? Người không phải đang trúng độc sao, cũng không thể luôn bảo ta giúp người đi tới đi lui à?”. Mới nói xong, Vương Ngũ Yên còn chưa kịp đỏ mặt, mười mấy binh lính Tây Hạ một lượt kéo vào, bao vây Đoàn Dự.

Đoàn Dự cả kinh, đang thăm than không tốt, một thân ảnh từ cửa đi vào đứng phía sau đám người Tây Hạ kia, hai con người đen láy không chớp mắt mà nhìn chăm chú hần. Đoàn Dự theo tầm mắt nhìn nhìn, chỉ thấy người nọ thân hình cao to sắc mặt vàng như nến, râu quai nón che hơn phân nửa khuôn mặt y, nhìn không ra diện mạo.

Đoàn Dự trừng trừng hai mắt, miệng mở lớn cơ hồ có thể nhét vào một quả trứng chim. Tên này không phải là tướng sĩ Tây Hạ Lý Diên Tông do Mộ Dung Phục cải trang sao!

Nhìn con người người nọ vô tình lạnh như băng, Đoàn Dự đang nghĩ ngợi có nên cùng y thương lượng hay không, có thể làm cho y thả lỏng cảnh giác cũng được, chợt nghe thấy y trầm giọng quát khẽ,

“Giết hần!”. Mấy chục binh lính Tây Hạ lập tức cầm đao kiếm trong tay tiến lên.

Câu nói của Đoàn Dự sắp phát ra lại nghẹn nơi cuống họng, cuống quýt lắc mình tránh đi, một đao kia sượt qua mặt hần, tước một đoạn tóc của hần bay lên không trung.

Đại đao trong tay Lý Diên Tông dương lên, Đoàn Dự mắt thấy lưỡi đao đã tới gần giữa hai chân mày, trong lòng cuống quýt hô lên, cái này hoàn toàn xong đời a! Ai ngờ đao kia ngoặt một cái xẹt qua chóp mũi Đoàn Dự, giống như lơ đãng vô tình chém rớt cây kiếm đang vung lên của binh lính bên cạnh, rồi lại như vô tình ném cây kiếm qua phía Đoàn Dự.

Đoàn Dự phản xạ tính đòn kiếm, trên mặt lại không khỏi hiện lên một tia cười khổ. Đại ca, ta không biết dùng kiếm a!

Binh lính Tây Hạ vây quanh Đoàn Dự, quyền cước đao kiếm nhất tề ra trận, hướng chỗ trí mạng trên người hần không chút lưu tình chém tới.

Đại đao Lý Diên Tông hạ xuống, từ tay phải Đoàn Dự hiểm hiểm bổ qua, làm cho trường kiếm trong tay hần đâm vào ngực một binh lính bên cạnh. Ngay sau đó rút kiếm trở lại, đao phong chuyển qua sát lưng Đoàn Dự, chuôi đao nhẹ nhàng va chạm, Đoàn Dự mất đà bổ nhào về phía trước, trường kiếm thẳng tắp cắm vào trong bụng binh lính Tây Hạ trước mặt.

Đoàn Dự trợn mắt há hốc mồm nhìn bộ mặt binh lính nọ vặn vẹo rồi ngã xuống đất, miệng vết thương chảy đầy máu, một mùi tanh nồng đậm tràn ngập tản ra quanh phòng.

Dạ dày Đoàn Dự sôi lên, thật sự muốn nôn ra. Còn chưa chờ hần áp chế toan thủy nơi cổ họng, cường địch phía sau lần thứ hai công tới, Đoàn Dự xoay người dương kiếm chém xuống, lưỡi đao của Lý Diên Tông trước một bước ngăn trường kiếm của hần, trong tay hơi dùng sức, cả đao và kiếm đồng thời bay tới đám binh lính Tây Hạ.

Truy binh tới không nhiều lắm, mười mấy người cứ như vậy bị Đoàn Dự vô tình giết chết.

Nhìn thi thể đầy đất, Đoàn Dự cũng bất chấp Lý Diên Tông đã kề đao sát cổ, ném kiếm chạy vội tới một góc liều mạng nôn mửa. Phảng phất muốn nôn ra toàn bộ đồ ăn ba ngày trước, lục phủ ngũ tạng như bị thất lại.

Khi Đoàn Dự chỉ còn có thể phun vài ngụm nước bọt, liền quay đầu xem xét Vương Ngũ Yên, người ta chỉ là hảo hảo ngồi trên đồng rơm, vẻ mặt bình tĩnh dửng dưng, một chút cũng không đem cảnh này đặt vào lòng. Đoàn Dự âm thầm lắc đầu, trong lòng bội phục một câu: nha đầu này so với ta còn mạnh hơn nhiều!

Lý Diên Tông cũng không vội thúc giục Đoàn Dự, chỉ tựa vào cạnh cửa chờ hần nôn xong, hỏi Vương Ngũ Yên,

“Hần là gì của người?”.

Vương Ngũ Yên thâm biết người trước mắt này mới thật sự lợi hại, nghe y hỏi như vậy cũng không biết đến tột cùng có dụng ý gì, trong lòng thoáng sợ hãi, nhưng ngoài mặt cũng không lộ ra biểu tình kinh hoảng, giả bộ trấn định nói,

“Hần không phải là gì của ta”.

“Vậy vì sao hần lại cứu người?”. Lý Diên Tông tận lực đè thấp thanh âm, khiến cho khi nghe vừa khàn khàn lại ảm chút băng lãnh.

Vương Ngũ Yên nhìn thoáng qua Đoàn Dự còn đang nôn đến quên hết tất cả, nhẹ nhàng lắc đầu,

“Cái này ta cũng không biết. Bất quá, ta nghĩ hần nể tình biểu ca ta nên mới cứu ta”.

Con người Lý Diên Tông chợt lóe lên tia sáng, khóe miệng lướt qua một đường cong không thể nhận thấy,

“Vì sao lại nói vậy?”.

Vương Ngũ Yên thoáng chốc kỳ quái nhìn y một chút, nhưng vẫn nhất ngữ nhất thập trả lời,

“Hần cùng với biểu ca ta có quen biết, tuy rằng hai người khi ở chung có chút đối chọi gay gắt, nhưng tình cảm bọn hần vẫn cực kỳ tốt”. Thấy Lý Diên Tông hình như có chút không tin, Vương Ngũ Yên nghĩ nghĩ, bổ sung thêm,

“Mọi người đều nói trực giác của nữ nhân rất nhạy cảm, ta thấy hần cùng với biểu ca ta chính là thuộc loại không thể tách rời”.

Lý Diên Tông giật mình ngậy người, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, nhú mày hỏi,

“Người có biết lời người nói vừa rồi có nghĩa là gì không?”

“Biết rõ chứ!”. Vương Ngũ Yên cười cười, dung nhan như hoa như ngọc tỏa sáng,

“Bọn họ là tri kỷ hảo hữu. Tuy rằng hiện tại không phải, nhưng tương lai nhất định sẽ là vậy”.

Lý Diên Tông thấy vẻ mặt khờ dại của nàng, không tiếng động thở dài một hơi, chấp đao đi về hướng Đoàn Dự, mũi đao chỉ vào sau gáy hần, thanh âm lạnh lùng nói,

“Theo ta ra ngoài”.

Đoàn Dự nhả một ngụm cuối cùng, nhắc lấy tay áo lau miệng, cẩn thận tránh đi các thi thể trên mặt đất, đi theo Lý Diên Tông nhất tâm nhất chí ra khỏi cửa.

32. Chương 32

Đoàn Dự chậm rãi theo sát Lý Diên Tông ra khỏi nhà gỗ, một bên lấy tay áo lau khóe miệng, một bên thần sắc biếng nhác hỏi,

“Làm gì vậy?”.

Đáy mắt Lý Diên Tông nhanh chóng hiện lên một tia sáng nhạt, Đoàn Dự khẽ nhếch môi giả cười nói,

“Mộ Dung Phục, ở trước mặt ta còn giả bộ cái gì”.

Lý Diên Tông mặt không đổi sắc nhìn Đoàn Dự, con người lạnh như băng lắng đọng một tia suy nghĩ. Sau một lúc lâu, từ trong lòng lấy ra một cái lọ nhỏ đưa cho Đoàn Dự,

“Giải được”.

Đoàn Dự nhìn thoáng qua chiếc lọ trong tay y, trong lòng tràn đầy hồ nghi. Y cứ nhiên chủ động lấy giải được cứu Vương Ngũ Yên — chẳng lẽ tên này đột nhiên phát hiện Vương Ngũ Yên thật là tốt, đổi ý yêu thích nàng?

Đoàn Dự chần chờ không chịu đón được, càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy, đang muốn mở miệng, người nọ đề thấp giọng từ bên cạnh cất tiếng,

“Sau khi giải độc xong mang nàng đi tìm Bao Bất Đồng, để hắn đưa nàng quay về Mạn Đà sơn trang”. Cuối cùng, vẫn cảm thấy không ổn, lại bổ sung thêm một câu,

“Không cho người đi”.

Đoàn Dự chẳng biết tại sao lườm mắt nhìn y, nhúu mày nói,

“Ta sẽ không đi, người không cần để tâm”.

Sắc mặt Lý Diên Tông lúc này mới nhu hòa một chút, đem cái lọ nhét vào trong tay hắn nói,

“Người đi tới cái đình phía trước mười dặm rồi chờ ta”.

Đoàn Dự cau mày tiếp nhận cái lọ, đang muốn nói một câu ‘Ta vì sao phải nghe người’, nhưng đôi mắt băng lãnh kia khiến hắn không thể nói được gì, lời nói đến bên miệng lại phải nuốt trở vào.

Rõ ràng là cùng một người, sao chỉ cải trang một chút khí chất liền kém nhiều như vậy? Đoàn Dự trong lòng thầm nghĩ, nếu mỗi ngày phải nhìn cái khuôn mặt râu ria xồm xàm vàng như sáp nến kia, còn không bằng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười của Mộ Dung Phục, ít ra cũng thoải mái hơn.

Ngón trỏ Lý Diên Tông dè lên môi thổi ra một âm thanh vang dội, một con tuấn mã đỏ thẫm từ cuối đường chạy tới. Lý Diên Tông phi thân lên ngựa, từ trên cao nhìn xuống Đoàn Dự cong môi cười nói,

“Người nếu không đến, hậu quả...”.

Lời còn chưa dứt, ngay tại lúc Đoàn Dự cảm thấy y mang râu cười rất quỷ dị, người nọ đã giục ngựa nghênh ngang rời đi, khiến cho bùn đất trên đường văng lên tung tóe.

Đoàn Dự không nói gì chỉ nhìn bóng dáng đã đi xa của Lý Diên Tông, sau khi phớt một cái cười ra tiếng, hắn cầm chiếc lọ tiến vào nhà gỗ đưa cho Vương Ngũ Yên giải độc, hai người xuất môn đi tới trước khoảng trăm mét, phát hiện dưới một tàng cây ven đường có hai con ngựa, Đoàn Dự vội vàng mở dây cương một con đưa cho Vương Ngũ Yên, hai người cười ngựa chạy đi.

Nửa đường, Vương Ngũ Yên chợt nói,

“Đoàn công tử, ta còn không yên lòng A Chu, A Bích, không bằng chúng ta trở về xem một lát được không?”.

Đoàn Dự vừa muốn gật đầu, nhưng nghĩ lại, Mộ Dung Phục nói muốn tìm Bao Bất Đồng đưa Vương Ngũ Yên quay về Mạn Đà sơn trang, nếu dẫn nàng quay đầu lại tìm A Chu, chẳng phải là chậm trễ một đoạn hành trình sao? Vẫn là đưa nàng trở về trước, như vậy hắn và Mộ Dung Phục về sau cũng không cần dính dáng gì nhau nữa.

Hắng giọng một cái, Đoàn Dự cười nói,

“Vương cô nương người yên tâm, ta đoán A Chu A Bích các nàng nhất định sẽ không có việc gì”.

Vương Ngũ Yên liếc Đoàn Dự một cái, đoán rằng hắn không muốn theo mình quay lại, bất thành linh thấy phía trước có hai thân ảnh, sau khi nhìn một hồi lâu, không phải là A Chu A Bích kia sao? Vương Ngũ Yên mừng rỡ, vội xuống ngựa tiến lên oanh oanh cười nói,

“Các người không có việc gì, thật tốt quá”.

A Chu nghiêng đầu cười, trên mặt hiện lên một tia vui sướng,

“Ân, là Kiều đại gia của Cái Bang đã cứu ta và A Bích muội tử”.

Đoàn Dự cẩn thận nghiên cứu vẻ mặt của nàng, sau đó cho ra kết luận: nguyên tác quả nhiên là rất lợi hại, đoạn luyện ái của A Chu tiểu thư và Kiều Phong đại hiệp sẽ bắt đầu từ lúc này!

Vừa nghĩ tới nguyên tác, Đoàn Dự lúc này mới hậu tri hậu giác mà bưng tỉnh, kết cục hình như là Kiều Phong và A Chu đều chết — trước hết giết đối phương rồi tự sát... Khụ, khụ, tuy rằng theo hành trình xảy ra, thời gian cách nhau rất lâu, nhưng tổng kết thành một câu, cũng không sai biệt lắm là như thế này.

Trong nguyên tác bản chính không biết còn chưa tính, hiện tại nếu việc này đặt lên người mình, vậy rốt cuộc là cứu hay không cứu đây?!

Còn đang lằng lằng suy nghĩ, Vương Ngũ Yên bên cạnh đã cất tiếng gọi hắn quay về,

“Đoàn công tử... Đoàn công tử?”.

“A?”. Đoàn Dự đột nhiên hoàn hồn, vẻ mặt mờ mịt nhìn Vương Ngũ Yên và A Chu A Bích,

“Chuyện gì?”.

A Chu khanh khách cười duyên, bàn tay khẽ che đôi môi đỏ mọng,

“Chúng ta đang nói, muốn kêu người cùng ta cải trang thành công tử gia và Kiều bang chủ, đến Thiên Ninh Tự cứu những đệ tử Cái Bang đang bị bắt giữ ra, như thế nào?”.

“Bảo ta giả làm Mộ Dung Phục?”. Đoàn Dự như lâm đại địch cuống quýt xua tay,

“Không nên không nên, ta không muốn phẫn thành hấn”. Tuy nói nguyên tác không thể nghịch chuyển, nhưng thẳng nhai Mộ Dung Phục này dễ tiện vô sỉ da mặt dày không người nào có thể địch được, người khác không biết, chứ hấn chính là vô số lần quỳ gối dưới tên vô liêm sỉ như y. Huống hồ, đến chỗ đám Tây Hạ cứu người, Lý Diên Tông cũng đang ở đó, mình không phải là không có việc gì mà đánh lên họng cho y chế giễu sao?

Sau một hồi trái lo phải nghĩ, đầu Đoàn Dự lay động như trống bỏi,

“Không nên không nên, ta không đi, ta giả không được công tử gia của các người”.

Không nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Đoàn Dự, còn tưởng rằng hắn lo lắng bị lộ sơ hở, A Chu thần nhiên cười, trấn an nói,

“Yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ làm người khác nhìn không ra người giả trang Mộ Dung công tử”.

Khóe mắt Đoàn Dự co rúm kịch liệt, lời biện giải đã đến bên miệng, A Bích đã tiến lên cười nói,

“Đoàn công tử, người và công tử gia ta có quen biết, lại là nghĩa đệ kết bái của Kiều bang chủ, hiện giờ hai người hấn bị người của Trung Nguyên hiểu lầm, người chẳng lẽ không muốn giúp bọn hấn sao?”.

Đoàn Dự không phải không thừa nhận, Mộ Dung Phục và tỷ nữ tùy tùng bên cạnh y, đúng là như đèn đã cạn dầu. Một lời ngắn gọn này, đặt Mộ Dung Phục và Kiều Phong cùng một chỗ, lại hiểu đại nghĩa, làm cho Đoàn Dự không thể không gật đầu đáp ứng.

Hai người sau khi thay đổi cách ăn mặc, Đoàn Dự từ sau thân cây bước ra, nghiêm nhiên chính là hình dáng của Mộ Dung Phục.

Phe phẩy phiến quạt trong tay, Đoàn Dự cúi đầu đánh giá chính mình một thân giả dạng Mộ Dung Phục, dương môi loan thành một đường cong. Mộ Dung Phục, lúc này có chộc người thành ra cái gì, người cũng đừng oán trách ta.

Đoàn Dự trong dạng Mộ Dung Phục cùng với A Chu trong dạng Kiều Phong, dắt tay đi vào Thiên Ninh Tự, Đoàn Dự liếc mắt một cái nhìn trong đám người Tây Hạ kia thì thấy Lý Diên Tông. Vừa lúc đó, Lý Diên Tông thấy ‘chính mình’ từ ngoài cửa công khai tiêu sái bước vào, sắc mặt trầm xuống, không dấu vết mà hơi hơi nhú mày.

Chống lại ánh mắt đen như mực của Lý Diên Tông, Đoàn Dự nhếch miệng cười, đáy mắt thoáng hiện lên một tia sáng, chấp tay hướng đám người Tây Hạ đang ngồi ha ha cười nói,

“Ta là Mộ Dung Phục. Mọi người biết ‘Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung’ chứ? Ta chính là Nam Mộ Dung, nhân nghĩa Mộ Dung công tử, chính là ta”.

Vừa mới cất tiếng, khoe miệng A Chu nhin không được cong lên. Cùng lúc đó, chân mày Lý Diên Tông hung hăng nhảy dựng, một cổ dự cảm bất hảo từ dưới đáy lòng đột nhiên khuếch tán.

Đám người Tây Hạ đã sớm nghe nói về đại danh của Mộ Dung Phục, đối với y cực kỳ tôn sùng, hiện giờ nhìn thấy chân nhân, bộ dáng đúng là như vậy, không khỏi sửng sốt, sau một lúc lâu mới hoàn hồn chấp tay đáp lễ Mộ Dung Phục,

“Nghe danh... ‘Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung’ đã lâu, hôm nay may mắn gặp được, thực vinh hạnh”.

Đoàn Dự đoán người hướng hân đáp lễ hẳn là Hách Liên Thiết Thụ, liền cười hì hì trả lời,

“Đâu có, ha ha, đâu có!”.

Sắc mặt Hách Liên Thiết Thụ cứng đờ, thoáng chốc hoàn hồn mời Đoàn Dự ngồi xuống. Đoàn Dự cũng không từ chối, liền ngồi xuống cái ghế duy nhất kia, toàn bộ thân mình biếng nhác thả lỏng trong ghế, mũi chân một hạ một không.

Gương mặt A Chu xanh mét, đứng bên cạnh Đoàn Dự trộm nhéo hân một phen, Đoàn Dự lại ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục nhếch miệng cười ngây ngô.

Hách Liên Thiết Thụ ho khan một tiếng, hắng giọng cười vang nói,

“Mộ Dung công tử thật là một người thoải mái”.

Đoàn Dự vung tay, cười đến xảo trá, làm cho Lý Diên Tông ngồi một bên chảy mồ hôi lạnh.

“Tướng quân khách khí, kỳ thật ta cũng không có gì khác mọi người, chỉ sảng khoái một chút”. Đoàn Dự câu được câu không mà phải bụi trên áo choàng, tươi cười sáng lạn có thể so với ánh mặt trời,

“Thái độ làm người của ta sảng khoái, làm việc cũng sảng khoái. Chén lớn uống rượu, mồm to ăn thịt, lớn tiếng nói chuyện, lớn mật đùa giỡn nữ nhân. Ha ha!”.

Mọi người ở đây, ngoại trừ A Chu và Lý Diên Tông, kể cả Hách Liên Thiết Thụ, khuôn mặt người nào cũng đều . A Chu và Lý Diên Tông thì trên mặt lúc trắng lúc xanh, khó coi như một bức tranh trù tượng.

A Chu hiện tại rất hối hận, nếu như thời gian có thể quay lại, nàng nhất định sẽ ngay lúc chính mình nói Đoàn Dự giả trang thành Mộ Dung Phục mà đánh chết.

“Mộ Dung tiểu tử”. Sớm kiếm chế không được, Nam Hải Ngạc Thần từ một góc sáng sủa bước ra, âm thanh kỳ quặc hướng Đoàn Dự nói,

“Ta xem ngươi người này thật là lấu cá, ta hỏi ngươi, ngươi có bản lĩnh gì, lấy ra cho ta coi”. Nói xong, ánh mắt như đậu xanh liếc xéo Đoàn Dự, lắc đầu nói,

“Sư phụ ta còn nói muốn cho ngươi tỷ thí với ta, ta xem ngươi xương cốt gãy yếu nặng còn chưa đến ba lượng, có thể làm được cái gì?”.

Đoàn Dự trong lòng nhảy nhót, thâm nghĩ, chính là ngươi ra khiêu khích trước, ngươi nếu không đến, ta đây một vai thật đúng là xương không nổi a.

Đoàn Dự hai tay vỗ vỗ, hù dọa tứ phía, chỉ vào Nam Hải Ngạc Thần cười tủm tỉm hỏi,

“Sư phụ ngươi là vị nào a?”.

Nam Hải Ngạc Thần hừ lạnh một tiếng, dào dạt đắc ý nói,

“Ta gần đây mới bái một vị sư phụ, Lục Mạch Thần Kiếm của hân độc nhất thiên hạ. Ngươi không phải thường nói ngươi là ‘Đi bí chi đạo, hoàn thi bí thân’ sao? Ngươi nếu đem Lục Mạch Thần Kiếm đùa giỡn mấy chiêu, ta sẽ tin ngươi thật sự có bản lĩnh”.

Đoàn Dự nhếch môi trong lòng hừ một tiếng, thâm nghĩ, ai bảo ngươi tin? Không tin là tốt rồi.

Đường Hạ Tây Hạ mỗi người nhìn chăm chăm Đoàn Dự, Hách Liên Thiết Thụ muốn mượn Nam Hải Ngạc Thần thử hấn cho nên cũng không lên tiếng. Về phần Lý Diên Tông, một mình ngồi ở phía sau, mi mắt nhắm lại, mặt không đổi sắc, cũng không biết đang nghĩ đến cái gì.

Đoàn Dự chậm rãi đứng dậy, lười biếng phất tay, lắc đầu nói với Nam Hải Ngạc Thần,

“Nói người không hiểu, người còn giả vờ thông thạo. Vì sao kêu ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’, ý tứ chính là lấy công phu của người khác đi đánh người khác. Hiện tại sư phụ người lại không ở chỗ này, hấn cũng không lấy Lục Mạch Thần Kiếm đánh ta, ta tại sao phải đánh trả lại hấn? Huống hồ...”. Đoàn Dự cười hắc hắc, bổ sung,

“Sư phụ người là Đại Lý Đoàn thể tử võ công cao cường, nhân phẩm nhất lưu, anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, chính là ta Mộ Dung Phục thấy hấn cũng muốn thoái nhượng ba phần. Hấn nếu thật sự xuất Lục Mạch Thần Kiếm đến đánh ta...”. Lắc lắc đầu, Đoàn Dự về mặt tiếc nuối nói,

“Ta phỏng chừng đánh hấn không được”.

A Chu đứng bên cạnh, vẻ mặt lúc ban đầu từ xanh chuyển thành tím, tím chuyển thành hồng, sau vài lần biến hóa, hiện tại vẻ mặt tái nhợt.

Thấy Nam Hải Ngạc Thần giống như muốn bùng nổ, Đoàn Dự vội gõ đầu một cái, cười nói,

“Đúng rồi, người xem trí nhớ của ta a, quả nhiên là lớn tuổi, trí nhớ cũng suy yếu. Các hạ không phải muốn xem Lục Mạch Thần Kiếm sao? Rất dễ. Tuy rằng vị sư phụ anh tuấn tiêu sái đáng về bất phàm kia của người không có ở đây, nhưng Lục Mạch Thần Kiếm ta cũng vừa mới học một chiêu, vẫn biết là khó khăn, nhưng muốn biểu diễn một chút cũng không thành vấn đề”.

Nói xong, ở trước mắt bao người, Đoàn Dự thi triển Lăng Ba Vi Bộ vài bước nhảy xuống, ở trong phòng nhàn nhã đi một vòng, tay phải phóng nội lực, một đạo bạch quang thực nể tình từ đầu ngón tay bắn ra ngoài, xuyên qua cây trụ đối diện, đem cái cột to như vậy làm rỗng một lỗ nhỏ.

Đoàn Dự tuy có tâm muốn bại hoại hình tượng của Mộ Dung Phục, nhưng đạo lý ‘Nên thu tay lại khi phải thu tay’ này vẫn là đúng nhất. Dù sao hiện tại đang ở địch doanh, quá mức giả ngu sùng sốt sẽ làm cho đối phương thẹn quá hóa giận mà dẫn tới chém giết.

Nam Hải Ngạc Thần ngốc lăng nhìn cây cột thủng một lỗ nhỏ kia, rất nhanh phục hồi tinh thần, cười to nói,

“Tốt lắm! Tốt lắm! Nghe nói Lục Mạch Thần Kiếm này giang hồ thất truyền đã lâu, không ngờ Mộ Dung công tử lại biết được, bội phục! Cô tô Mộ Dung, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Đoàn Dự xoay người trở về chỗ cũ ngồi xuống, thân mình vận vẹo ngồi lên ghế, một bộ như không có xương sống. Mọi người vừa thấy hấn làm vậy liền tức khắc như vậy, mặt không khỏi hơi run rẩy, cũng không biết Mộ Dung công tử có phải phẩm hạnh không hợp người hay không.

Đoàn Dự cười sáng lạn liếc mắt nhìn Lý Diên Tông ở một góc, thấy mí mắt y có chút giống như nháy một cái, dường như là ám chỉ cái gì, Đoàn Dự tươi cười thoáng chốc thu liễm tâm thần, dưới đáy lòng cẩn thận đoán. Sau đó, hình như là...

Đang nghĩ ngợi, bên tai truyền đến tiếng Hách Liên Thiết Thụ hét lên, Đoàn Dự quá sợ hãi, chẳng quan tâm động tác có mạnh hay không, từ trong lòng lấy ra một cái lọ đưa lên mũi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trừ Đoàn Dự ra, mọi người ở đây đều trúng độc xụi lơ trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Đoàn Dự trong lòng thở dài một hơi, khi giương mắt nhìn Lý Diên Tông, chỉ thấy con người y hiện lên một tia sáng nhạt, thân sắc trên mặt thần nhiên giống như khen ngợi lại giống như trên trời.

Trên mặt Đoàn Dự chợt cảm thấy khô nóng, vội thu hồi tầm mắt đem cái lọ tiến đến trước mũi A Chu cho nàng ngửi, sau khi giải độc cho nàng, không để ý tới những người Tây Hạ, hai người thả toàn bộ đệ tử Cái Bang bị nhốt trong Thiên Ninh Tự ra ngoài.

Sau khi đại công cáo thành, Đoàn Dự và A Chu vội vàng rút lui, xuất môn hội hợp với Vương Ngữ Yên và A Bích, sau đó dọc theo đường nhỏ chạy tới vài trăm mét, dừng lại bên một gốc cây đại thụ, A Chu còn

chưa cởi y phục, quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc Đoàn Dự một cái, nói,

“Người vừa rồi ở cái chùa kia, vì sao phải cố ý bôi nhọ công tử gia như vậy?”.

Vương Ngữ Yên nghe vậy vội hỏi chuyện gì đã xảy ra, A Chu đem những lời nói và việc làm của Đoàn Dự lúc trong chùa nhất ngũ nhất thập kể lại, vẻ mặt ba nữ tử nhất thời biến sắc, căm giận nhìn Đoàn Dự, ánh mắt tràn đầy phần nộ.

“Sớm biết người là người như vậy, ta sẽ không cầu người đi giả trang thành công tử gia a”. A Bích nhú mày, mắt cũng không thèm nhìn Đoàn Dự.

“Đoàn công tử, biểu ca ta đắc tội với người khi nào, người vì sao phải hủy thanh danh hắn như vậy?”. Lời nói Vương Ngữ Yên rất ôn nhu, nhưng ẩn trong đó lại là sự tức giận tột độ.

“Cũng không biết hắn bảo an cái gì tâm”. A Chu trừng mắt liếc hắn một cái, xoay người đi tới một bụi cỏ thay trang phục.

Đoàn Dự biết nhất định sẽ đắc tội với ba cô nương này. Nhưng hắn cũng có nỗi khổ nói không nên lời, muốn giải thích, đám người Vương Ngữ Yên lại không thèm để ý đến hắn.

Nhún vai, Đoàn Dự phe phẩy phiến quạt đi đến rừng cây phía sau bắt đầu cởi bỏ y bào của Mộ Dung Phục.

Ngoại bào, trung y nhất kiện bị ném xuống đất, thẳng đến khi trên người chỉ còn một kiện áo đơn bạc, Đoàn Dự mới huyết sáo đi vào bụi cỏ tìm quần áo của mình. Một cổ gió táp từ phía sau sắc bén phóng tới, còn chưa chờ hắn phản ứng, một bàn tay đã điểm huyết đạo sau lưng hắn.

Đoàn Dự thoáng chốc bất động đứng tại chỗ, con người liếc qua một bên, khuôn mặt tuần mỹ ôn nhả đang tươi cười của Mộ Dung Phục lập tức lọt vào mắt.

33. Chương 33

Đoàn Dự tâm cả kinh, khóe mắt hung hăng giật giật, mở miệng muốn nói, rồi lại không biết nói cái gì.

“Tại sao không nói gì? Vừa rồi không phải mồm miệng lạnh lợi lắm sao”. Mộ Dung Phục một tay đặt trên thất lưng Đoàn Dự, độ nóng của lòng bàn tay xuyên qua kiện áo đơn bạc truyền tới da thịt hắn, ngón tay ở trên thất lưng hắn nhu hòa vuốt ve.

Đoàn Dự chỉ cảm thấy một trận tê dại từ bên hông tản ra, nơi bị ngón tay y đụng vào đều giống như bị lửa đốt, cháy mãnh liệt.

“Mộ Dung Phục, cởi bỏ huyết đạo cho ta”. Đoàn Dự trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói,

“Nếu không ta nhất định cho người ném thử tư vị của Lục Mạch Thần Kiếm!”.

“Lục Mạch Thần Kiếm”. Cái tay Mộ Dung Phục đang đặt trên thất lưng Đoàn Dự chậm rãi dời lên, ở trên lưng hắn không chút kiêng nể mà vuốt ve, tay kia thì lại nắm lấy cằm hắn, ép hắn ngẩng đầu nhìn vào mắt mình, cười ôn nhu nói,

“Mới vừa rồi người ở Thiên Ninh Tự ngôn hành cử chỉ như vậy, ta còn chưa tức giận, người vì sao lại tức giận?”.

“Nói nhảm!”. Đoàn Dự không thể hất cái tay đang ở sau lưng mình ra, đành phải giả bộ trấn định,

“Ta vừa thấy người sẽ nổi giận. Bỏ tay người ra, miễn cho ta ghê tởm!”.

Thấy hai tròng mắt của Đoàn Dự trừng trừng nhìn y, ánh mắt đen láy thoát nhìn như tỏa sáng, khuôn mặt đỏ ửng, đôi môi mọng nước quật cường mím lại, nội tâm Mộ Dung Phục hơi xao động, tay nắm lấy cằm hắn không khỏi thả lỏng,

“A Chu cải trang cho người sao? Không thể tưởng được người phản ta, ngược lại rất giống a”.

“Người nghĩ rằng ta và người nguyện ý?”. Đáy lòng Đoàn Dự mặc dù có chút khiếp sợ ý cười ẩn hiện trong con ngươi y, nhưng ngoài mặt lại càng thêm mạnh mẽ trả lời,

“Như thế nào, thấy ta bại hoại thanh danh của người, người tức giận? Đau lòng sao?”.

Mộ Dung Phục mỉm cười, cúi người dán môi bên tai hắn nhẹ giọng thì thầm,

“Tức giận thì có một chút, còn lại là đau lòng a... là đau lòng người”.

Cái tay trên lưng lại chuyển động, cảm giác bên tai có khí nóng do người nọ nói chuyện mà tản mát, nhiệt độ thân thể Đoàn Dự chậm rãi tăng cao, có chút miệng khô lưỡi nóng,

“Người thật xấu xa, đau lòng ta làm gì? Bớt sàm ngôn đi, mau thả ta ra!”.

Mộ Dung Phục dứt khoát ôm lấy Đoàn Dự, cả người tựa lên người y, mặt cũng vùi thật sâu vào vai y, cười nói,

“Người hủy hoại danh dự của ta, hiện tại ta đòi lại một chút, không được sao”.

Đoàn Dự vốn bị y điểm huyết không nhúc nhích được, hiện giờ bị y ôm như vậy, thân mình cứng ngắc, dây thần kinh như căng ra, trên mặt hiện lên một tia cười so với khóc còn khó coi hơn,

“Ta nói Mộ Dung Phục người có chuyện không thể hảo hảo nói a, cần phải động thủ động cước sao? Người muốn cái gì, nói thẳng ra, ta còn cân nhắc”.

Mộ Dung Phục thấp giọng cười, một luồng khí nhẹ nhàng bay vào tai Đoàn Dự,

“Lần này, là người tới trêu chọc ta trước”.

“Đồ vô sỉ!”. Đoàn Dự mạnh miệng mắng,

“Ta khi nào thì trêu chọc người. Muốn cái gì thì nói nhanh, nói xong thì rút đi!”.

Hai tay Mộ Dung Phục ôm lấy Đoàn Dự, cười tủm tỉm ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói,

“Ta muốn người...”. Dừng một chút, sau khi thấy sắc mặt Đoàn Dự tái nhợt, buồn cười nói tiếp,

“Theo ta quay về Yến Tử Oa”.

Đoàn Dự thở dài một hơi, trên mặt lại hồng hồng giống như tẩm huyết, lần thứ hai nói ra một lời rõ ràng lo lắng không đủ,

“Người uống lộn thuốc sao? Một câu không nên chia làm hai đoạn”. Ngừng nghĩ một lát, lại cảm thấy hình như có chỗ không thích hợp, vội hỏi,

“Uy! Ta cảm thấy được người thật sự có thể uống lộn thuốc, sao chỉ mới không gặp một chút, người liền trở nên... trở nên vô sỉ như vậy?”.

Đoàn Dự chỉ hận mình da mặt không đủ dày, thời khắc máu chốt vẫn sửa chữa lời nói, trong lòng buồn bực nghĩ, cùng tình cảnh, cùng lời nói, chỉ là thời gian và địa điểm bất đồng, lại trình diễn một lần nữa. Ông trời, người chẳng lẽ mù mắt a? Tùy ý Mộ Dung Phục muốn làm gì thì làm sao.

Tuy rằng nói ý trật một chút, Mộ Dung Phục lại nghe rõ, trong mắt hiện lên một tia thâm quang, khóe môi như trước nở nụ cười sáng sủa,

“Người có nguyện ý theo ta quay về Yến Tử Oa không?”.

Đoàn Dự đang muốn cự tuyệt một hơi, đột nhiên nghe thấy Vương Ngữ Yên ở bên ngoài hô lên,

“Đoàn công tử, Đoàn công tử?”.

Lúc này mới nhớ bên ngoài còn ba nữ tử đang chờ, nếu như bị các nàng thấy mình quần áo không chỉnh tề cùng Mộ Dung Phục ở một chỗ, không phải là tình ngay lý gian sao?

Không nghe thấy Đoàn Dự đáp lại, Vương Ngữ Yên nghĩ hắn vì ngôn ngữ sắc bén của mình mà tức giận, liền tiến tới phía trước vài bước, ôn nhu nói,

“Đoàn công tử, mới vừa rồi là do chúng ta không đúng, ngôn ngữ quá mức cực đoan, người chớ để trong lòng”.

Đoàn Dự há mồm muốn nói, Mộ Dung Phục nhanh tay lẹ mắt điểm á huyệt của hắn, đôi môi khê mở phun ra lời nói ở sát bên tai, cảm giác từ lỗ tai tràn xuống tới đáy lòng Đoàn Dự,

“Người nói xem, có muốn để các nàng tiến vào xem chúng ta đang làm gì không?”.

Vừa nói, Mộ Dung Phục vừa đưa tay kéo lấy dây lưng của Đoàn Dự mà thường thức, ý cười tràn đầy,

“Đoàn thế tử tựa hồ đối với biểu muội của tại hạ rất để ý, không biết nàng nếu thấy một màn này sẽ phản ứng gì đây”.

Đoàn Dự gắt gao trừng mắt nhìn y, hai mắt thâm độc hận không thể hóa thành lưỡi dao sắc bén đem y lẳng trì xử tử. Để ý cái đầu người a! Nàng là biểu muội người, người làm như vậy, chẳng lẽ không sợ chính mình cũng mất mặt?

Mới vừa nghĩ đến đây, Đoàn Dự lại trầm nghĩ, không đúng! Tên này căn bản không biết cái gì là xấu hổ thì sợ gì mất mặt.

“Đoàn công tử, Đoàn công tử?”. Vương Ngữ Yên hô vài tiếng lại không thấy Đoàn Dự trả lời, lo lắng hắn ở bên trong đã xảy ra chuyện, vội quay đầu lại gọi A Chu, A Bích cùng tiến vào tìm hắn.

A Chu A Bích nguyên bản không muốn để ý đến Đoàn Dự, nhưng thấy Vương Ngữ Yên hình như rất lo lắng, lại thấy hắn đi vào hồi lâu cũng không lên tiếng, không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn là quyết định dứt bỏ buồn bực đi vào tìm hắn trước.

“Đoàn công tử, chúng ta vào đây. Người đối xiêm y xong chưa?”. A Chu bước tới phía trước, vừa đi vừa hô.

Đoàn Dự cả kinh trông mắt thiếu chút nữa từ trong hốc mắt rớt xuống, cái trán chảy ra một tầng mồ hôi, đầu ‘ong ong’ rung động.

Các nàng tiến vào, vạn nhất thật sự thấy ta cùng Mộ Dung Phục ở đây, còn tưởng rằng chúng ta làm cái chuyện gì đó, y không biết xấu hổ không có việc gì, nhưng ta còn muốn tiếp tục làm người a!

Thấy Đoàn Dự gấp đến độ như bò trên chảo nóng, trông mắt chuyển động lung tung, một từ cũng không nói được, Mộ Dung Phục dương môi cười, ngón tay xoay một lọn tóc từ đầu vai hắn lên mà mân mê,

“Nếu người đáp ứng cùng ta quay về Yến Tử Oa, việc người phá hư danh dự của ta sẽ không truy cứu nữa, ngoài ra còn nói với A Chu A Bích, việc đó là do ta bày mưu đặt kế cho người làm, thế nào?”.

Bên tai đã truyền đến tiếng bước chân của các nàng, Đoàn Dự không nghĩ nhiều, liều mạng hướng Mộ Dung Phục nháy mắt.

Mộ Dung Phục biết hắn đã thỏa hiệp, một cảm giác thỏa mãn mãnh liệt lan tràn toàn bộ thể xác và tinh thần, đưa tay sờ sờ khuôn mặt non mềm của hắn thuận thế điểm khai á huyệt, ôm hắn vào ngực thấp giọng nhắc nhở,

“Nếu không nói lời nào, các nàng sẽ thật sự tiến vào a”.

Đoàn Dự cũng không quản việc mình bị Mộ Dung Phục ôm lấy, cuống quýt la lớn,

“Vương cô nương đừng vội tiến vào, ta... ta còn chưa đổi quần áo xong!”.

Mắt thấy cước bộ đã gần trong gang tấc đột nhiên dừng lại, lập tức chậm rãi đi xa, thanh âm biến mất ở bên ngoài.

Thở dài một hơi, Đoàn Dự lúc này cảm giác như mới từ miệng cá mập chạy ra, toàn thân có chút lạnh lẽo.

“Ta đáp ứng theo người về Yến Tử Oa, người có thể buông ra chưa?”. Đoàn Dự thấy Mộ Dung Phục nhặt quần áo trên mặt đất lên rồi giúp hắn ăn mặc chỉnh tề, không khỏi hoảng hốt hỏi,

“Chẳng lẽ người không giữ lời hứa?”.

“Ta đương nhiên giữ lời hứa”. Khóe môi Mộ Dung Phục tạo thành một nụ cười ôn nhã, ánh mắt hiện lên tia xảo trá,

“Cho nên bây giờ sẽ mang người quay về Yến Tử Oa”.

“Người!”. Đoàn Dự tức giận đến á khẩu, sau một lúc lâu mới tìm được thanh âm của chính mình, cả giận nói,

“Người thật sự là đê tiện vô sỉ tới cực điểm!”.

“Quá khen”. Mộ Dung Phục tự động chuyển lời nói của Đoàn Dự thành ca ngợi, sau khi giúp hấn buộc thắt lưng, ngón trỏ đặt lên môi thổi ra một tiếng dài, một con tuần mã đỏ thẫm từ đầu kia cánh rừng chạy tới.

Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự lên ngựa, nắm dây cương đi ra ngoài, trong lúc đi không quên bỏ sung một câu,

“Một hồi thấy các nàng, người cũng đừng cầu cứu lung tung. Nếu không đến lúc đó người mất mặt chính là người”.

Đoàn Dự ở trong lòng mắng y vài câu, ngồi trên lưng ngựa tùy y mang ra khỏi rừng.

Vương Ngũ Yên thấy Mộ Dung Phục đi ra, lòng cả kinh lập tức mừng rỡ tiến lên hỏi,

“Biểu ca, sao người lại tới đây?”. Vừa dứt lời, mới thấy trong tay y nắm dây cương, trên lưng ngựa còn có Đoàn Dự, không khỏi nghi hoặc,

“Đây là...”.

Mộ Dung Phục thoải mái cười, thuận miệng nói,

“Đoàn thể tử không cần thận té, chân bị thương, cho nên ta cho hấn cưỡi ngựa thay đi bộ. Còn nữa...”. Dư quang liếc khuôn mặt của người đang ngồi trên lưng ngựa, Mộ Dung Phục nhếch cười nói,

“Ngôn hành cử chỉ của Đoàn thể tử ở Thiên Ninh Tự là do ta lén bày mưu đặt kế, các người không cần trách cứ hấn. Không làm như vậy, sao có thể khiến người Tây Hạ thả lỏng cảnh giác, thành công cứu đệ tử Cái Bang ra?”.

Đám người A Chu nghe vậy bưng tỉnh đại ngộ, đều gật đầu nói,

“Thì ra là như vậy. Trách không được ta thấy Đoàn công tử ngôn hành cử chỉ khác với ngày xưa, thì ra là công tử gia đã sớm có dự liệu”.

Mộ Dung Phục lại ngắn gọn nói sẽ cùng với Đoàn Dự quay về Yến Tử Oa, A Chu rốt cuộc không yên lòng về Kiều Phong, tùy ý tìm một cái cớ cáo biệt Mộ Dung Phục, một mình đi tới Thiếu Lâm Tự. Trước khi đi, Đoàn Dự còn dặn dò nàng một câu,

“Có một số việc, chỉ cần người không ra mặt ngăn cản, cũng không hấn sẽ thành bị kịch. Nhưng nếu người nhúng tay, không chừng sẽ thật sự trở thành bị kịch”.

A Chu không hiểu rõ ràng nhưng vẫn nhớ kỹ nó trong lòng, sau khi cáo biệt Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên thì giục ngựa rời đi.

Mộ Dung Phục và Đoàn Dự cưỡi một con ngựa, Vương Ngũ Yên và A Bích cưỡi một con ngựa, bốn người một đường chạy thẳng tới Cô Tô.

Vài canh giờ sau, bốn người đứng bên bờ Thái Hồ chuẩn bị lên thuyền, trước tiên đưa A Bích quay về Cầm Vận tiểu trúc, sau đó Mộ Dung Phục mới nói với Vương Ngũ Yên,

“Biểu muội xuất môn đã lâu, cũng nên trở về thăm cữu mẫu mới phải”.

Vương Ngũ Yên phải đi về, nhưng lại luyến tiếc rời khỏi Mộ Dung Phục, đang do dự, chợt nghe thấy người nọ nói,

“Nếu có thể được nàng tha thứ, cứ xin nàng cho người tới Yến Tử Oa, biểu ca luôn hoan nghênh”.

Vương Ngũ Yên vui mừng quá đổi, khuôn mặt như hoa nở rộ, tươi cười sáng loá gật đầu,

“Hảo, biểu ca, ta đây sẽ trở về xin nương”.

Gọi người hầu của Cầm Vận tiểu trúc đưa Vương Ngữ Yên quay về Mạn Đà sơn trang, Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự lên một chiếc thuyền khác, cười nói,

“Đoàn thế tử, chúng ta quay về Yến Tử Oa”.

Đoàn Dự cảm thấy không được tự nhiên khi bị y ôm vào trong ngực, chờ Vương Ngữ Yên đi xa mới lớn giọng quát,

“Hiện tại có thể buông chưa?”.

Mộ Dung Phục nghĩ nghĩ, sau đó điểm huyết đạo của Đoàn Dự.

Vừa được nói lỏng, Đoàn Dự liền thi triển Lăng Ba Vi Bộ lắc mình nhảy lên cầu trúc, tay trái xuất nội lực bắn tới phía Mộ Dung Phục một luồng khí, tay phải nâng cao lập tức xuất một chiêu Thương Dương Kiếm. Hai đạo kiếm khí bay sát đỉnh đầu sượt qua tai Mộ Dung Phục, đánh y bay ra ngoài.

Mộ Dung Phục chật vật lui về phía sau, con người chột lóe lên tia âm hiểm, tung người nhảy lên trước đang muốn bắt lấy Đoàn Dự, chột thấy hấn lắc mình lui ra phía sau hai tay đồng thời xuất chiêu, một đạo kiếm khí xẹt qua cánh tay Mộ Dung Phục, làm cho y phi thân lui về. Đoàn Dự từng bước tiến lên, thừa dịp y mất thế liền xuất kiếm khí chấn nát đoạn trúc dưới chân y, làm cho y đứng không vững ngã xuống nước.

A Bích hốt hoảng hô lên, vội chạy về phía trước nhảy lên cầu cứu người, Mộ Dung Phục từ trong hồ đột nhiên thoảng cái bay lên, mang theo vô số bọt nước văng khắp nơi, dưới ánh mặt trời tỏa sáng liếm diễm.

Đoàn Dự đứng ở một đầu khác của cầu trúc làm càn cười to, chỉ vào nước trên tóc cùng với xiêm y của Mộ Dung Phục chế nhạo nói,

“Thế nào, tư vị rơi xuống nước rất khổ sở sao? Tuy rằng chậm hơn mười năm, bắt quá cũng miễn cưỡng coi là ‘Đi bỉ chi đạo, hoàn thì bỉ thân’!”.

Mộ Dung Phục nhú mày, sắc mặt khó coi đến cực điểm. Đi vào nội đường thay đổi quần áo rồi bước ra, thấy Đoàn Dự còn ghé vào đầu cầu cười to, Mộ Dung Phục phi thân điểm vào huyết đạo sau lưng hấn, ôm lấy hấn lên thuyền chạy như bay về Yến Tử Oa.

Nước gợn dưới thuyền nhỏ uẩn khai nhiều tầng, nhìn người trong lòng xấu hổ giãy dụa, Mộ Dung Phục câu môi cười, con người lóng lánh tia thâm hiểm,

“Đoàn Dự, những chuyện này ta sẽ lưu lại quay về Yến Tử Oa mới tính với ngươi”.

34. Chương 34

Mang theo Đoàn Dự quay về Yến Tử Oa, đại trạch Tham Hợp Trang, sau khi cho người hầu tiếp đón lui đi, sắc mặt Mộ Dung Phục tái nhợt ném Đoàn Dự lên ghế.

Nhìn Mộ Dung Phục đằng đằng sát khí, Đoàn Dự gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hắc hắc cười nói,

“Kỳ thật, ngươi cũng không thể trách ta. Bình thường Lục Mạch Thần Kiếm này ta dùng như thế nào nó cũng mất linh, kết quả khi dùng một chút trên người của ngươi, nó lại linh nghiệm. Ta nghĩ, khả năng chính là bình thường bị ngươi lừa gạt, thân thể này bộc phát tới vũ trụ...”. Còn chưa nói xong đã bị ánh mắt nguy hiểm của Mộ Dung Phục làm cho ghen hòng.

Dùng ánh mắt ra lệnh với tì nữ bên cạnh, Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự vào trong nội đường, đem quần áo trên người hấn nhất kiện cởi ra.

“Uy! Ngươi đang làm gì thế?”. Đoàn Dự sắc mặt trắng nhợt, lòng tràn đầy bối rối nhìn thân thủ Mộ Dung Phục không ngừng cời cảm bào của hấn, chỉ hận thân thể không nhúc nhích được, nếu không nhất định phải cho y ném thử tư vị đập đất thành Phật,

“Ngươi muốn làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, bản thể tử không phải cái loại người mà ngươi nghĩ, ngươi tốt nhất mau thả ta ra, bằng không...”.

Mộ Dung Phục thuận tay điểm á huyết của hân, cúi người chống lên ghế, vây hân trong tay mình,

“Người cảm thấy ta muốn làm gì?”. Mộ Dung Phục cong môi cười khê, khóe mắt hiện lên tia thâm hiểm không có hảo ý. Thấy Đoàn Dự sắc mặt xanh trắng luân chuyển, khó xử đến cực điểm, y không khỏi thấp giọng cười, thân thủ xoa trán của hân, từ gương mặt chậm rãi trượt xuống cổ vuốt ve, ôn nhu nói,

“Người rốt cuộc đang nghĩ cái gì a?”.

Đôi mắt sáng như đuốc của Đoàn Dự liếc y một cái, trong nội tâm hung hăng chửi mắng, ta cũng muốn biết người rốt cuộc đang nghĩ cái gì... Chợt thấy Mộ Dung Phục ôm hân ném vào dục dũng trong phòng, dòng nước ấm áp lên quá đỉnh đầu Đoàn Dự, làm cho hân uống mấy ngụm nước, sau đó được Mộ Dung Phục kéo lên khỏi mặt nước.

Nhìn thẳng vào con người tròn đen bóng đang trừng trừng của Đoàn Dự, vẻ mặt Mộ Dung Phục cứng ngắt, nội tâm chợt hỗn loạn, sau đó lại trêu tức nói,

“Người vừa rồi dùng Lục Mạch Thần Kiếm thật lợi hại, nhưng chỉ dùng trên người ta, người không cảm thấy đáng tiếc sao?”.

Đoàn Dự tức giận lườm y, thầm nghĩ, học cái đó là để đối phó người, còn đáng tiếc cái gì!

Ý thức con người Đoàn Dự lóe lên tia phản hận, Mộ Dung Phục cười dài vươn tay nheo nheo chớp mũi hân,

“Không bằng, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, thế nào?”. Hơi tạm dừng, sau khi thấy ánh mắt nghi hoặc của Đoàn Dự liền nói tiếp,

“Yến Tử Oa này người nhất định sẽ phải ngây ngốc một thời gian, không có ta người muốn chạy cũng không thành. Không bằng hảo hảo ở lại đây giúp ta vài ngày, nếu không, Lục Mạch Thần Kiếm của người mặc dù lợi hại, nhưng ở Yến Tử Oa này ta muốn chế trụ người, cũng khó có thể khiến trách”.

Ngụ ý đó là muốn cùng hân giảng hòa, hai người bình an thuận lợi ở cái nơi giống tiên cảnh nhân gian này, khoái khoái lạc lạc an an ổn ổn mà sinh sống...

Đoàn Dự giật mình một cái, đá văng ý tưởng vớ vẩn kia ra khỏi não, trong lòng suy nghĩ một phen, sau đó trừng lớn hai mắt với Mộ Dung Phục ý bảo.

Khóe môi Mộ Dung Phục cong lên, thân thủ điểm á huyết của hân.

“Giảng hòa thì có thể”. Căn cứ vào lời ‘Hảo hán không ăn thiệt trước mắt’, Đoàn Dự xem xét một lúc lâu mới rầu rĩ nói,

“Nhưng người về sau không được trêu đùa ta, bằng không ta sẽ dùng Lục Mạch Thần Kiếm đánh người”.

“Hảo”. Mộ Dung Phục một hơi đáp ứng.

Đoàn Dự liếc xéo y. Đáp ứng nhanh như vậy, có vấn đề a!!

“Người trước hết hảo hảo rửa mặt chải đầu một chút”. Mộ Dung Phục sờ sờ đầu hân, nhu loạn mái tóc ướt sũng, khai mở huyết đạo cho hân rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đoàn Dự nhìn chăm chú bóng dáng của Mộ Dung Phục, trên mặt hiện lên một tia cười sâu. Chỉ nói không cần Lục Mạch Thần Kiếm, chứ không nói sẽ không bày biện pháp khác chinh người.

Rửa mặt chải đầu xong, Đoàn Dự ăn mặc chỉnh tề xuất môn, dọc theo cái cầu vòm nằm ngang mặt nước đi vào hoa viên, chỉ thấy liễu rủ lượn lờ dưới tầng cây, Mộ Dung Phục đang ngồi trên một tảng đá lát xem cổ tịch, ánh mặt trời rọi xuống người y, làm cho quanh thân y mù mờ một cách kỳ lạ.

Đoàn Dự vuốt cằm đánh giá người nọ cách đó không xa, xoay người rón ra rón rén lui trở về.

Tùy tay giữ một tì nữ hỏi nơi hầu phòng ở đâu, Đoàn Dự tiêu sái tiến vào, bắt chuyện với mọi người đang bận rộn, thấp giọng hỏi tì nữ pha trà bên cạnh,

“Mộ Dung Phục bình thường uống trà gì?”.

Tì nữ kia thấy người hỏi là Đoàn Dự, cũng không giấu giếm, khê mỉm cười,

“Công tử gia thích uống Bích Loa Xuân, y nói nó như mây trắng cuộn cuộn, bông tuyết nhảy múa, cảnh đẹp ý vui, nghe thấy mùi thơm đã động lòng người”.

Đoàn Dự bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm,

“Uống trà còn chú ý nhiều như vậy”. Nói xong, lại thỉnh giáo nàng phương pháp pha trà, chính mình lấy một dúm trà xanh qua một bên nấu thử.

Mộ Dung Phục đang ngồi dưới tàng cây tập trung tinh thần đọc sách, chợt thấy Đoàn Dự bưng một cái khay đi tới, đặt tách trà lên bàn đá, nghiêm trang nói,

“Nhìn không ra người còn có loại trà quý báu như vậy, ta vừa học pha trà, rót một chén, người thử xem”.

Mộ Dung Phục buông sách xuống, kinh ngạc nhìn tách trà trên bàn hỏi,

“Trà này là người pha?”. Vươn tay mở nắp, một cỗ hương khí xông vào mũi lượn lờ huyền diệu trong không khí.

“Đúng vậy”. Đoàn Dự cười đắc ý, con người thoáng chớp hiện lên một tia sáng nhạt,

“Đến, uống một hơi thử xem, cảm giác thế nào?”.

Mộ Dung Phục nâng tách trà lên mũi ngửi ngửi, mùi thơm thanh nhã xông vào mũi, mặc dù kém hơn trà từ nữ pha, nhưng lại có một phong vị khác.

“Người cố ý pha trà cho ta uống?”. Mộ Dung Phục nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chiếc tách, khóe miệng cong lên tự tiểu phi tiểu,

“Trong trà không có hạ cái gì chứ?”.

Đoàn Dự nghe vậy liền giận dữ, hai hàng chân mày nhíu lại lườm y,

“Thật sự là hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú! Không phải người nói phải hảo hảo ở chung sao? Cho nên ta mới pha trà cho người uống để lấy thành ý”. Thấy Mộ Dung Phục có vẻ không tin, Đoàn Dự tiến lên đoạt lấy tách trà đặt mạnh lên khay, bưng lên xoay người muốn đi,

“Không uống thì thôi! Thật sự là hảo tâm không được báo đáp”.

“Khoan đã”. Thấy Đoàn Dự thật sự tức giận, Mộ Dung Phục mở miệng cười gọi hắn quay lại, tiếp nhận tách trà ngửi mùi thơm ngát động lòng người kia, uống ngay một hơi.

Lập tức, một cỗ tư vị nói không nên lời theo đầu lưỡi chảy vào, trượt qua cổ họng tốc hành xuống dạ dày, Mộ Dung Phục nhắm hai mắt, cưỡng chế nuốt nước trà còn thừa trong miệng xuống, nhíu mày hỏi,

“Mùi vị sao lại đắng như vậy?”.

“Đắng sao?”. Đoàn Dự nghiêm trang tiến tới bưng tách trà lên ngửi ngửi, nghi hoặc nói,

“Lý ra không nên đắng mới phải! Người ngửi thấy nước trà này rất thơm”. Liếc mắt nhìn thần sắc bán tín bán nghi của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự ra vẻ bình tĩnh đại ngộ,

“Nga! Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Ta nghe mấy tiểu thư hầu phòng nói, người rất yêu sạch sẽ, nói khó nghe hơn chính là khiết phích, cho nên...”. Dừng một chút, cười hắc hắc, vẻ mặt vô tội,

“Cho nên ta liền nhặt vài miếng lá cây bỏ vào trong trà đun cùng”.

Khóe miệng Mộ Dung Phục rút lại, trong dạ dày nổi lên một trận cồn cào, nhưng ngoài mặt lại bảo trì thần sắc trấn định, miễn cưỡng cười nói,

“Ta đã nghĩ Đoàn thể tử sao lại hảo tâm thay ta pha trà như vậy, thì ra là có dụng tâm kín đáo”.

Đoàn Dự cười tủm tỉm gật đầu,

“Vốn đang nghĩ chúng ta mới thương lượng xong, người nhất định sẽ không uống trà này, không ngờ người lại uống ngay, cho nên chỉ có thể trách người chịu không nổi hấp dẫn”.

Dưới tàng cây liễu, Đoàn Dự cười tươi như dương quang tháng chín rực rỡ, đôi mắt trong veo không gợn sóng chiếu rọi về phía chân trời, Mộ Dung Phục dở khóc dở cười thầm nghĩ, biết rõ ngươi không có chuyện gì mà quần quýt tất sẽ có mưu đồ... nhưng rốt cuộc vẫn là ta định lực không đủ...

“Này! Ngươi không định đi xúc ruột sao?”. Đoàn Dự đẩy vai y một phen, thấy sắc mặt y thần nhiên đứng dậy vào phòng lấy nước súc miệng, ánh mắt không khỏi dừng ở bóng lưng y mà xuất thần, sau một hồi mới lấy tay xoa xoa cằm, lẩm bẩm,

“Người này, hình như có một nhược điểm...”.

.

Một ngày đảo mắt đã qua, tới giờ cơm tối, Đoàn Dự liền đi đến đại sảnh chờ, đoạt một chỗ gần đại môn ngồi xuống. Vài tì nữ bưng thức ăn đặt lên bàn, Mộ Dung Phục lúc này mới khoan thai bước tới, lập tức đi đến chỗ đối diện Đoàn Dự định ngồi, lại thấy hắn cười vui vẻ, không khỏi tò mò vòng qua bàn tới trước người Đoàn Dự hỏi,

“Sao lại cười?”

Đoàn Dự không đáp hỏi ngược lại,

“Rửa hết dạ dày chưa?”.

Mộ Dung Phục một tay chống lên bàn cúi người nhìn về phía Đoàn Dự, tầm mắt cùng hắn gắt gao giao triền, tươi cười chúc diệp nói,

“Đoàn thế tử pha trà rất tốt, được hưởng một phen mỹ vị. Lần sau nếu nhàn rồi lại pha một tách cũng không sao”.

Đoàn Dự xoa xoa chóp mũi, ngón trở đẩy ngực Mộ Dung Phục dời ra sau một chút, cười hì hì nói,

“Đâu có đâu có. Mộ Dung công tử nếu muốn uống trà, về sau trà của Yến Tử Oa đều sẽ do đích thân Đoàn Dự ta pha”. Dáng vẻ kiêu ngạo vỗ ngực khiến con người Mộ Dung Phục lóe lên một tia khác thường, Đoàn Dự lại âm thầm cười trộm.

Mộ Dung Phục bật cười lắc đầu, đi trở về chỗ cũ ngồi xuống, cảm thấy chỗ ngồi hôm nay hình như có chút không ổn, chợt nghe thấy dưới thân truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, Mộ Dung Phục phản xạ đứng dậy nhảy qua một bên, chiếc ghế ‘ba’ một tiếng ngã xuống đất, một cái chân trước văng ra ngoài.

Đoàn Dự rút cuộc nhịn không được vỗ bàn cười ha ha, chỉ vào vẻ mặt kinh ngạc của Mộ Dung Phục rồi chế nhạo,

“Mộ Dung công tử, xem ra là ngươi rất béo, ngồi đến ghế phải sụp a”.

Mộ Dung Phục sau một lúc lâu mới hoàn hồn, nhìn thoáng qua chỗ chân ghế có một vết cắt chỉnh tề, lại nhìn về phía tì nữ che miệng cười trộm một bên, sắc mặt hơi tái nhợt nói,

“Các ngươi lui xuống”.

Tì nữ vội thu ý cười cung kính lui ra ngoài.

Thấy sắc mặt Mộ Dung Phục không tốt, Đoàn Dự âm thầm vận khí, nghĩ thầm, chỉ cần y dám điểm huyết đạo của ta, ta sẽ mượn Lục Mạch Thần Kiếm đánh chết y!

Đang hết sự đề phòng, chợt thấy Mộ Dung Phục đi qua một bên mang chiếc ghế khác lại, vẻ mặt bình thản nâng bát cơm lên. Đoàn Dự trợn mắt há hốc mồm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Dung Phục, đang định nói chuyện, người nọ đột nhiên ngẩng đầu cười nói,

“Sao thế, còn muốn ta đút ngươi ăn à?”.

Đoàn Dự theo bản năng bưng bát cơm và vào miệng, ánh mắt không chớp cái nào nhìn chăm chú thần sắc thần nhiên của Mộ Dung Phục, bụng đầy hồ nghi nghĩ, kỳ quái, y cư nhiên không tức giận cũng không phản kích, thật không giống tính cách của y? Chẳng lẽ tách trà ban chiều làm thần kinh của y bị đảo loạn sao?

Mộ Dung Phục gấp một ít thức ăn bỏ vào chén Đoàn Dự, cười ôn nhu,

“Ăn nhiều một chút mới có khí lực tiếp tục lăn qua lăn lại”.

Đoàn Dự thấy y một chút cũng không đem chuyện vừa rồi để trong lòng, nội tâm cảm thấy không thú vị. Rầu rĩ ăn vài hớp cơm, Đoàn Dự kiên định cho ra kết luận: tên này chính là trong óc thiếu mất linh kiện gì đó của người địa cầu, đã giám định xong!!

35. Chương 35

Mộ Dung Phục tựa hồ không quan tâm đến mấy trò đùa của Đoàn Dự, nhưng Đoàn Dự lại đoán chắc Mộ Dung Phục sẽ không tha cho hắn, nghĩ thâm, lúc trước ta luôn bị người trêu đùa, hôm nay để ta trêu đùa lại, cái này cũng không tính là quá phận.

Tuy rằng Đoàn Dự đã nghĩ đến mấy trò đùa quái ác, nhưng dù sao cũng không phải là thâm cừu đại hận với Mộ Dung Phục, còn chưa đến mức đang ngủ lại chém chết y. Cùng lắm chỉ làm ít chuyện mờ ám, xả hết uất ức mấy năm của hắn ra là xong việc.

Trong khi Đoàn Dự mỗi ngày đều đổi một trò khác chỉnh y thì Mộ Dung Phục chỉ cảm thấy hắn luôn làm những việc mờ ám khiến người ta dở khóc dở cười, có thể xem như là một loại tâm lý tìm kiếm cách trả thù. Không thể không nói, kiểu trả thù nhỏ mọn của Đoàn Dự tuy có nhiều lần làm cho y kinh ngạc, nhưng trong lòng lại không cảm thấy buồn bực hay khó xử gì.

So với người Trung Nguyên có thù tất báo, Đoàn Dự rộng rãi lại dễ dàng thỏa mãn càng làm cho y cảm thấy thất vọng. Ở một chỗ với hắn, cái gì cũng không muốn làm, chỉ cần nhìn hắn diễn trò thì lập tức vất mấy đám người bàn chuyện võ thuật đẹp mắt sang một bên. Cũng giống như xem ca kịch mà con hát tự biên tự diễn, người xem ở dưới chỉ cần ngẫu nhiên vỗ tay hai tiếng đáp lại, con hát sẽ tiểu trực nhan khai (tươi cười hơn hở).

Lần đầu tiên Mộ Dung Phục cảm thấy, Yến Tử Oa không còn lạnh lẽo như trong trí nhớ nữa.

Đoàn Dự đương nhiên không biết suy nghĩ của Mộ Dung Phục, vẫn như trước tiếp tục làm trò không biết mệt.

Buổi sáng, Mộ Dung Phục rời giường thường có thói quen mang nước tới súc miệng, lại phát hiện trong nước bị người khác bỏ bột cay vào, miệng không được rửa sạch, ngược lại còn khiến y chảy hai hàng nước mắt.

Giữa trưa, Mộ Dung Phục cầm lấy bát ăn vài miếng cơm, trong bụng đột nhiên đau nhức khó nhịn, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên Đoàn Dự đang ngồi phía đối diện cười đến sáng loá, còn thiện ý nhắc nhở,

“Nhanh đi nhà xí nha! Dược này hiệu quả rất tốt, đi chậm, ta không đảm bảo là ngươi sẽ không tả ngay trong quần”.

Mộ Dung Phục dùng lực tay phải xiết chặt chiếc đũa, lửa giận trong mắt từng từng ngùn ngụt. Ngay lúc Đoàn Dự nghĩ y đại khái không cần đi WC, chiếc đũa trong tay người nọ ‘ba’ một tiếng bị bẻ gãy, y lập tức đứng dậy ra khỏi cửa.

Nhìn bóng dáng đi xa của y, Đoàn Dự ‘xì’ một tiếng cười nói,

“Đi WC còn tao nhã như vậy, thật sự là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy rằng hắn đã xuống dốc, nhưng vẫn còn khí chất quý tộc bên trong”.

Chạng vạng, Mộ Dung Phục đi đến nơi tắm rửa, mới vừa tới gần dục dừng định nhấc chân bước vào, dục dừng ‘phanh’ một tiếng tứ phân ngũ liệt (=chia năm xẻ bảy), nước ấm chảy khắp phòng.

Mộ Dung Phục vuốt thái dương ầm ầm đau, gọi ti nữ dọn sạch gian phòng, còn mình ngồi một bên chờ. Ti nữ kia thấy Mộ Dung Phục bị Đoàn Dự trêu đùa mà không chút tức giận, không khỏi cảm thấy buồn bực, bất bình thay công tử gia,

“Công tử gia, Đoàn công tử đối với ngươi như vậy, ngươi sao còn dung túng hắn”.

Mộ Dung Phục sửa sang lại văn chương trên bàn, cũng không ngừng đầu mà chỉ cười nói,

“Hắn bắt mãi với ta, không cho hắn phát tiết xong, Yến Tử Oa cũng đừng muốn có ngày lành”.

“Nhưng cái này là do hắn tự dính vào”. Tì nữ dùng khăn lau sạch nước trên mặt đất, vênh môi nói,

“Người là chủ nhân của Yến Tử Oa, ở trên giang hồ lại có danh dự địa vị, chẳng lẽ cứ để cho hắn đùa cợt?”.

Mộ Dung Phục dùng tay lại, con ngươi lóe lên một tia sáng, lạnh nhạt nói,

“Lui xuống”.

Tì nữ thấy thần sắc Mộ Dung Phục có chút thay đổi, cũng không dám nói gì thêm mà vội mang theo thùng nước lui ra ngoài.

Vì sao lại dung túng như vậy? Mộ Dung Phục cũng tự hỏi mình. Là bởi vì hắn đơn thuần không nhiễm chút bụi bẩn, hay là vì lúm đồng tiền sáng lạn như ngày nào kia... Ý niệm trong đầu vừa mới toát ra liền bị chính mình hung hăng đè ép xuống.

Mộ Dung Phục lắc lắc đầu, cơ hồ lập tức gạt bỏ ý tưởng vớ vẩn kia.

Không thể cứ cùng hắn đối đầu mãi, cũng nên nghĩ chút biện pháp hóa giải địch ý của hắn đối với mình. Mộ Dung Phục nghĩ nghĩ, nếu không phải là quan hệ cực tốt, hắn làm sao có thể nói ra Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ cho mình?

Mộ Dung Phục nhẹ giọng cười nhạo rồi đi đến bên giường.

Chăn gối đã sớm được tì nữ sắp xếp gọn gàng, Mộ Dung Phục cởi bỏ ngoại bào xong liền nằm xuống, dưới gáy cảm giác một trận ướt sũng làm y đột nhiên kinh hãi, xoay người cúi đầu nhìn, nguyên bản chiếc gối gổm sứ không biết khi nào đã bị Đoàn Dự đổi đi, thay vào đó là một gối đầu được vải bông bao bọc, khi áp xuống, có thể thấy nước từ bên trong nhẹ nhàng chảy ra.

Mộ Dung Phục chán ghét sờ sờ nước đọng sau đầu, ngón tay đặt lên chóp mũi ngửi, xác định chỉ là nước trong, lúc này mới yên lòng.

Đem gối đầu kia ném ra bên ngoài, Mộ Dung Phục lúc này một chút buồn ngủ cũng không có, đứng dậy mặc quần áo ra khỏi phòng, thấy Đoàn Dự dưới ánh trăng bước qua cầu đi về phía trước, trong lòng không khỏi tràn đầy hiếu kỳ bám theo.

Chỉ thấy Đoàn Dự rón ra rón rén tiến vào phòng bếp, cho một loại bột màu trắng từ trong túi vào lọ muối, Mộ Dung Phục nhìn không được mà lắc đầu cười khẽ.

“Ai?”. Đoàn Dự vội quay đầu lại hỏi, vài bước chạy ra ngoài cửa nhìn nhìn, thấy người đến là Mộ Dung Phục, không khỏi bĩu môi,

“Cười sau lưng người khác là không đúng, người nhà người không dạy qua cho người sao?”.

Mộ Dung Phục nhướn một bên mày, hỏi lại,

“Vậy người ở sau lưng kẻ đơn người khác là đúng sao? Trần Nam Vương dạy dỗ người như vậy à?”.

Đoàn Dự nghẹn họng, sau một lúc lâu mới cứng rắn mở miệng,

“Cũng không phải lần đầu tiên kẻ đơn cho người, bây giờ mới đến khởi binh vấn tội, không biết là quá muộn rồi sao?”.

Mộ Dung Phục thấp giọng cười, thanh âm từ tính lưu luyến uốn lượn trong không khí, trêu chọc tâm tình phiền muộn của Đoàn Dự.

“Ta vẫn chưa khởi binh vấn tội với người”. Khóe miệng Mộ Dung Phục hiện lên ý cười vui vẻ, con ngươi đen phảng phất ôn nhuận như bảo thạch,

“Người nếu thích thì cứ náo loạn vậy đi”. Nói xong, cũng không chờ Đoàn Dự đáp lời liền xoay người trở về phòng mình.

Đoàn Dự há hốc mồm, lời nói đến bên miệng nhưng vẫn phải nuốt trở vào. Nhìn Mộ Dung Phục rời đi không thèm quay đầu lại, buồn bực nghĩ, y làm sao vậy? Đầu bị đập vào cửa sao? Ta làm như vậy với y, y cứ nhiên không thèm để ý chút nào, tuyệt không giống tính cách của y.

Đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng Mộ Dung Phục đã đi xa, Đoàn Dự gãi gãi cái trán trở lại phòng ngủ, lần đầu tiên cảm thấy được người này cũng có một mặt ý vị sâu xa.

Một đêm nháy mắt đã trôi qua. Mấy ngày kế tiếp, Đoàn Dự vắt hết óc suy nghĩ mấy trò không lớn không nhỏ đi chinh Mộ Dung Phục, trừ bỏ ngẫu nhiên vài lần làm y trúng chiêu ra, cái khác đều bị y bình tĩnh né được. Nguyên tưởng rằng số lần nhiều hơn, Mộ Dung Phục sẽ phiền lòng sau đó có thể bộc phát chút tính tình, ai ngờ người nọ chỉ làm như hấn không tồn tại, mặc kệ làm cái gì, y cũng cười trừ, không thêm ngôn ngữ trách cứ gì.

Đoàn Dự diễn một vai bình thường kiên trì sau vài ngày, rốt cuộc cũng vút binh cưỡi giáp không thêm tiếp tục làm trò vô ích nữa.

Trời xanh điện ngọc, dưới bầu trời xanh ngắt giống như vô tận thoáng qua vài cụm mây trắng, ánh mặt trời theo liễu rủ rơi xuống, dưới tàng cây tỏa ra một luồng sáng vàng thanh khiết.

“Này!”. Đoàn Dự chán đến chết ghé vào bàn đá, nhìn Mộ Dung Phục phía đối diện,

“Người không định nói cái gì sao? Đưa ta đến hoang đảo này, người định không quản đến sống chết của ta sao?”.

Mộ Dung Phục lật một trang sách, ánh mắt dừng trên mặt chữ thản nhiên hỏi,

“Không phải người nói, nếu ta trêu đùa người, người sẽ lấy Lục Mạch Thần Kiếm đối phó ta sao?”.

Đoàn Dự không nói gì chỉ đảo cặp mắt trắng dã, từng bước tiến lên đoạt lấy quyển sách trên tay Mộ Dung Phục, ‘ba’ một tiếng vỗ lên bàn, quát,

“Ta là kêu người đừng trêu đùa ta, chứ không kêu người không để ý tới ta. Bình thường người đem ta xách như xách khỉ mà đùa giỡn, ta đều phản ứng lại với người, hiện giờ đến phiên ta, người ngay cả một chữ cũng không nói”.

Mộ Dung Phục ngẩng đầu nhìn Đoàn Dự, lọn tóc đen trên vai theo động tác của y thản nhiên phiêu động, nét mặt nghiêng dưới ánh mặt trời tạo thành một đường cong duyên dáng,

“Đã nhiều ngày người không phải rất tận hứng sao? Sao bỗng dừng lại chán nản?”.

Đoàn Dự đương nhiên không chịu thừa nhận là bởi vì Mộ Dung Phục làm lơ khiến hấn cảm thấy có chút vắng vẻ.

“Có thể tiến hành...”. Đoàn Dự ngẩng đầu trả lời, trong lời nói ẩn một tia bướng bỉnh,

“Chỉ là chính người đến chán rồi”.

Nghiêng đầu thấy con người Mộ Dung Phục tràn đầy ý cười, tia ôn nhu ấm áp giống như một loại mị lực câu hồn người, Đoàn Dự mất tự nhiên quay đầu nhìn về phía khác, máu toàn thân tự nhiên chảy theo một cách không thể hiểu nổi.

“Đó là cây gì?”. Ho khan hai tiếng hắng giọng, Đoàn Dự chỉ vào một gốc cây đại thụ cách đó không xa để lảng sang chuyện khác.

“Cây cao su”. Mộ Dung Phục theo hướng hấn chỉ nhìn qua, mỉm cười nói,

“Nghe nói là gia phụ mang đến từ Tây Vực”.

“Cây cao su”. Đoàn Dự suy nghĩ nhìn nhìn mấy quả trên cây, ngón tay xoa cằm, hai tròng mắt cười thành hai đạo trắng rằm,

“Quả cao su cũng có thể làm ra đồ chơi”.

Túm Mộ Dung Phục chạy tới tàng cây cao su bên bờ hồ, Đoàn Dự dùng Lục Mạch Thần Kiếm bắn hai quả cao su xuống, sau đó gọi một tì nữ lại rồi dán môi bên tai nàng thấp giọng nói nhỏ vài câu, tì nữ kia liền tục gật đầu, đón quả cao su rồi đi.

Đoàn Dự vỗ vỗ hai tay, trở lại thấy Mộ Dung Phục đang nhíu mi đứng ở phía sau, con ngươi đen như mực ẩn một tia không vui, không khỏi tiến lên hỏi,

“Chẳng lẽ ta hái hai quả đó xuống làm cho người cảm thấy buồn bực?”.

Vừa dứt lời, sắc mặt Mộ Dung Phục trầm xuống, con ngươi lóe ra tia sáng bất định nhìn chăm chú Đoàn Dự một hồi mới lên tiếng,

“Đúng vậy”.

Khóe miệng Đoàn Dự co lại, sau nửa ngày không phản bác được mới hắc hắc cười, thân thủ vỗ vỗ vai Mộ Dung Phục,

“Huynh đệ, người nói thật hay giỡn chơi vậy. Hay là vậy, ta dạy cho người chơi trò này, tuyệt đối so với vũ đạo lộng thương tốt hơn nhiều”.

Nói xong, Đoàn Dự một tay bắt lấy vai Mộ Dung Phục, cường chế lôi y tới bàn đá dưới tàng cây liễu.

36. Chương 36

Lôi Mộ Dung Phục trở lại bàn đá, Đoàn Dự mang tới một cuộn da dê cùng với bút mực rồi vẽ từng đường tròn lên đó, mỗi đường tròn đều dính khít với nhau. Hắn lại tìm một cái cây tước ra một khối lập phương to bằng lòng tay làm thành xúc xắc.

Sau khi chuẩn bị xong, Đoàn Dự đi đến bên hồ nhặt lên mấy hòn đá hình dạng khác nhau, đem cái hình vuông đưa cho Mộ Dung Phục, còn mình thì lấy cái hình tròn, cười hì hì nói,

“Cái này gọi là cờ phi hành”.

Thấy vẻ mặt mờ mịt và hiếu kỳ của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự cười cười na thân mình ngồi vào bên cạnh y, chỉ vào lộ tuyến trên tấm da dê rồi nói với y,

“Đến, ta dạy cho người cách chơi”. Nắm lấy xúc xắc trong tay rồi bảo,

“Cái này dùng để quyết định bước đi của quân cờ, sau đó nơi này là chỗ dừng phi cơ...”.

“Cái gì gọi là phi cơ?”. Mộ Dung Phục nhìn sang sườn mặt thanh tú của hắn ngắt lời.

“Phi cơ chính là...” . Đoàn Dự cứng họng, suy tư nửa ngày sau mới vãnh môi nói,

“Phi cơ chính là phi cơ, là sản phẩm hiện đại công nghệ cao, nói người cũng không hiểu đâu. Đến đến, chúng ta tiếp tục nói cờ phi hành, rất đơn giản, người trước...”.

Đoàn Dự liên miên cần nhần nói quy tắc của cờ phi hành, một luồng gió mát phất quá, lượn lờ làm hương thủy lộ thơm ngát xông vào mũi. Mộ Dung Phục quay đầu nhìn khuôn mặt Đoàn Dự, chỉ thấy ánh sáng rọi xuống, sợi tóc trên vai người nọ nhảy múa trong gió, con ngươi đen láy như tỏa ra ánh sáng, đáy lòng Mộ Dung Phục dâng lên một tia rung động không rõ nguyên nhân, thật giống như mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên bị người khác lấy đá ném vào, y đưa tay định xoa mặt người nọ, Đoàn Dự quay đầu đẩy y một phen, nhíu mi hỏi,

“Nghĩ cái gì a? Thật không chuyên tâm. Lời ta vừa nói, người nghe rõ chứ?”.

Tâm bị mê hoặc nhảy mất bình tĩnh lại, Mộ Dung Phục hắng giọng một cái, không dấu vết thu tay xấu hổ cười nói,

“Nghe rõ”.

Đoàn Dự hồ nghi trừng mắt nhìn y, thấy con ngươi y nổi một tầng nhàn nhạt không yên lòng, không khỏi cất cao giọng nói tiếp,

“Tốt lắm, chúng ta tiếp tục. Nếu người thua, liền làm nô lệ cho ta một ngày, cái gì cũng phải nghe theo ta”.

Mộ Dung Phục nhướn mi cười khê, đáy mắt nhanh chóng lướt qua một tia dung túng ngay cả chính y cũng không phát hiện ra,

“Được. Nếu người thua, người cũng phải nghe lời ta một ngày, như thế nào?”.

“Một lời đã định”. Đoàn Dự vỗ đùi, mở tấm da dê ra, cầm vài quân cờ chia đôi, đưa cho Mộ Dung Phục một nửa, cười đắc ý,

“Người cũng nên cẩn thận, ta không có khả năng thua. Loại cờ này trước kia ta chơi cả ngày trên Internet”.

Mộ Dung Phục tiếp nhận xúc xắc tùy ý ném một cái được sáu điểm, đem một cục đá dờ ra ngoài, thuận miệng nói,

“Vây cũng chưa chắc”.

Đoàn Dự thấy y tung lần thứ nhất đã được sáu điểm, mày kịch liệt nhảy dựng, ưỡn ngực giương giọng nói,

“Vô nghĩa! Đại gia ta nếu thua, liền làm nô lệ cho người hai ngày!”.

Cờ phi hành này đặt ở cổ đại ngàn năm trước, mình coi như là thủy tổ khai sáng, nếu ngay cả y một tên sơ học giả mà cũng không thắng được, còn không bằng nhảy xuống Thái Hồ chết đi.

Nghĩ đến đây, ý chí chiến đấu của Đoàn Dự sôi sục, cầm xúc xắc lên hung hăng ném xuống.

Nhiều điểm trôi qua, sau vô số lần Đoàn Dự ném xúc xắc, Mộ Dung Phục cuối cùng cũng đem một quân cờ bỏ vào vị trí kết thúc, Đoàn Dự cả kinh tròn mắt thiếu chút nữa rớt xuống.

Hai mắt trừng trừng nhìn Mộ Dung Phục mỉm cười ôn nhã, Đoàn Dự một hơi nghẹn nơi cổ họng nửa vời, thật khiến hấn bực mình.

“Không chơi cái này nữa”. Đoàn Dự tùy tay đẩy tấm da dê cùng mấy cục đá xuống, đem một tờ giấy tới viết mấy chữ trên mặt rồi đưa cho Mộ Dung Phục,

“Cầm lấy, tìm mấy khối gỗ giống nhau khắc chữ này lên”.

Mộ Dung Phục tiếp nhận, chỉ thấy mặt trên cong vẹo vài chữ ‘Tốt’, ‘Tượng’ quen thuộc, không khỏi hỏi,

“Đây là?”.

“Cờ tướng”. Đoàn Dự cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời.

“Không cần động thủ”. Mộ Dung Phục đặt lại tờ giấy kia lên bàn, nhin cười nói,

“Cờ này ở Yến Tử Oa cũng có”.

Đoàn Dự đang bề bộn vẽ bàn cờ thì dừng tay, lúc này mới nhớ tới cờ tướng phát triển đến Tống triều, trên cơ bản cũng như hình thức ở hiện đại.

“Vây người biết chơi không?”. Đoàn Dự ngẩng đầu hỏi người bên cạnh.

Mộ Dung Phục cong môi cười, lời nói có vẻ nhẹ nhàng thản nhiên,

“Biết một chút. Trước đây khi còn nhỏ, mẫu thân đã từng chỉ qua một phần”.

Đoàn Dự nghe vậy chân mày cau lại, cao thấp đánh giá Mộ Dung Phục một phen, khóe miệng không tự chủ được mà hiện ra một tia tính kế,

“Nói như vậy, người đã gần hai mươi năm không chơi cờ này?”.

Mộ Dung Phục gật gật đầu, gọi thị nữ mang một bộ cờ tướng tới, mở cái hộp đem quân cờ làm bằng bạch ngọc nhất nhất đặt lên, chậm rãi nói,

“Lát nữa, người nên hạ thủ lưu tình”.

“Không thành vấn đề”. Đoàn Dự nghiêm trang gật đầu đáp ứng, trong mắt chớp động tia sáng chói lọi,

“Người không nói, ta nhất định cũng sẽ dung túng cho người”.

Cầm quân cờ làm bằng bạch ngọc khắc chữ màu hồng đến trước mặt, Đoàn Dự cười trộm nói, dung túng cho người? Nằm mơ đi! Hôm nay nếu không cho người thua đến bò loạn dưới đất, đại gia ta về sau sẽ cùng họ với người!

Đoàn Dự đặt quân cờ vào chỗ, hần thủy chung cúi đầu nên không chú ý tới, Mộ Dung Phục ngay lúc hần buông quân cờ, trong nháy mắt con người hiện ra một tia ý vị thâm trường.

Hai người bắt đầu. Đoàn Dự khởi bước đã đem pháo vọt tới trước, ở trong trận của Mộ Dung Phục chém giết. Nhìn mấy quân cờ mãnh liệt tiến tới, Mộ Dung Phục thâm trầm dự đoán địch thủ hãm sâu vào địch doanh.

Quân cờ của Đoàn Dự mới vừa bắt đầu bừa bãi làm càn một lúc liền bị Mộ Dung Phục từng bước ép sát, cuối cùng không thể không lui về trong trận của mình để phòng thủ.

Không nghĩ tới kỳ nghệ của Mộ Dung Phục lại kỹ càng như thế, Đoàn Dự sau khi thua một lần, thật sự không phục hô lên,

“Lại đến một lần! Ta không tin, không thể nào người lại là con của ông trời”.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự tức giận đến nói năng có chút lộn xộn, bật cười lắc đầu, sau đó một lần nữa dọn ván cờ.

“Này!”. Đoàn Dự vừa chơi cờ vừa nghi hoặc hỏi Mộ Dung Phục,

“Người thật sự đã hai mươi mấy năm trước từng chơi cờ này?”.

“Đúng vậy”. Mộ Dung Phục bốc lên một con cờ đi tới phía trước hai bước, khoe miệng ý cười dừng dừng như gió,

“Ta không có lừa gạt người”.

Đoàn Dự cảm giận lườm mắt nhìn y, thuận tay chộp tới một tờ giấy rồi như rồng bay phượng múa viết xuống một chuỗi con số, gọi một thị nữ lấy tay che môi ở bên tai nàng thấp giọng nói cái gì đó, đem giấy đưa cho nàng sau đó bổ sung vài câu mới hỏi,

“Nghe rõ chưa?”.

“Minh bạch, Đoàn công tử”. Thị nữ kia cười khanh khách tiếp nhận giấy xoay người rời đi.

“Đúng là đầu óc thông minh”. Đoàn Dự nhìn bóng dáng thị nữ đã đi xa, tặc lưỡi khen ngợi,

“Mộ Dung Phục, mỹ nữ ở Yến Tử Oa thật sự rất nhiều a”. Quay đầu lại nhìn, không hiểu sao khuôn mặt y có chút băng lãnh, cười tủm tỉm nói,

“Bộ dạng xinh đẹp không nói, lại còn rất thông minh. Người cũng thật có diễm phúc, tùy tiện bắt một cái đều là sao kim”.

Quân cờ bạch ngọc trong tay Mộ Dung Phục phóng mạnh xuống, khuôn mặt tuấn lãng phủ kín một tầng lãnh ý phức tạp, giống như rất tức giận,

“Đoàn thế tử nếu thích, không bằng từ bây giờ chọn lấy vài người, như thế nào?”.

“Thật sao?”. Ánh mắt Đoàn Dự bỗng nhiên sáng ngời, tức thì ẩn một tia sáng long lanh.

“Thật”. Mộ Dung Phục nhìn Đoàn Dự, hai tròng mắt như biển sâu không thấy đáy, qua một lúc lâu mới phun ra được một câu,

“Chỉ cần Đoàn thế tử có thể mang các nàng ra khỏi Yến Tử Oa, thị nữ của tại hạ tùy ý cho thế tử chọn lựa”.

Đoàn Dự lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện sắc mặt Mộ Dung Phục không được tốt, tia cười trên miệng rõ ràng mang ý châm chọc.

Đoàn Dự cảm thấy không hiểu gãi gãi gò má, vươn tay quơ quơ hai cái trước khuôn mặt lạnh như băng của Mộ Dung Phục,

“Này! Sao thế, sao lại đột nhiên âm lãnh? Trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn”.

Mộ Dung Phục cũng không đáp lời, chỉ đem quân cờ trong tay chuyển về phía trước, vuốt cảm ý bảo đến phiên Đoàn Dự đi.

Đoàn Dự liếc nhìn bàn cờ một cái, rất nhanh liền ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Phục, bình tĩnh đại ngộ,

“Ta biết rồi, người nhất định là thấy các mỹ nữ tỷ tỷ đó xinh đẹp, lại đổi ý luyến tiếc không muốn để ta đưa các nàng đi, có phải hay không?”. Thấy sắc mặt Mộ Dung Phục đột nhiên âm trầm, Đoàn Dự cười ha hả vỗ vai y,

“Yên tâm, Mộ Dung đại ca, tỷ tỷ xinh đẹp ta một người cũng không muốn, người vẫn là giữ lại...”.

Còn chưa nói xong, đã bị Mộ Dung Phục bắt lấy cổ tay kéo qua. Đoàn Dự không đề phòng nên toàn bộ thân mình nhào về phía trước, tiến vào lòng Mộ Dung Phục.

“Đoàn Dự, người còn nói hươu nói vượn, ta sẽ không khách khí!”. Mộ Dung Phục chậm rãi xiết chặt cổ tay hắn, con người lóe lên lửa giận cùng ẩn nhẫn cảnh cáo.

“Ta không có nói bậy!”. Về mặt Đoàn Dự nhận lỗi sửa sai,

“Ta chỉ là nói ra lời trong lòng của ta cho người mà thôi. Người xem người kìa, nếu đã không muốn thì lúc đầu đừng mạnh miệng thế, còn nói tùy ý ta chọn nữa a”.

Bàn tay Mộ Dung Phục đặt bên hông hắn hung hăng dùng sức, ép sát hắn vào ngực mình, một tay kia giữ lấy cảm hắn buộc hắn phải nhìn vào mắt mình,

“Đoàn Dự, người cố ý chọc tức ta phải không?”.

Chống lại ánh mắt của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự lúc này mới bình tĩnh tư thế của hắn và y ám muội đến cỡ nào —— ngồi trên đùi y, còn bị ôm trong ngực, đã thế tay của y lại còn nắm chặt eo mình.

Thân mình Đoàn Dự nháy mắt trở nên cứng đờ, cử động thoáng cái trở nên run rẩy.

Con người đen bóng mà ẩn giận của Mộ Dung Phục có một ít tơ máu, ánh mắt sáng quắc tựa hồ muốn thiêu đốt cái gì đó.

“Mộ, Mộ Dung Phục”. Nội tâm Đoàn Dự dâng lên vài tia khác thường, cổ họng đột nhiên khô rát, mất tự nhiên giật giật thân mình, tận lực quát lên,

“Người buông ta ra trước đã”.

Mộ Dung Phục ôm lấy Đoàn Dự kéo hắn dựa sát vào ngực, thân thể hai người kề cận không chừa một khe hở. Ngón tay giữ cảm hắn cảm giác được xúc cảm mềm mại, ánh mắt Mộ Dung Phục như lóe ra tia sáng, theo bản năng cúi đầu tiến tới gần đôi môi đỏ mọng kia...

37. Chương 37

Mộ Dung Phục nắm lấy cảm Đoàn Dự, cảm giác mềm mại truyền đến từ đầu ngón tay, trong mắt chợt lóe lên tia sáng nhạt, theo bản năng mà cúi đầu tiến tới gần đôi môi đỏ mọng...

Hai tròng mắt Đoàn Dự trừng trừng nhìn khuôn mặt phóng đại của Mộ Dung Phục, hai tay đặt lên ngực y định đẩy ra, tiếng bước chân thành linh vang tới kéo suy nghĩ hai người quay trở về, cả hai dùng tốc độ cực nhanh mà tách ra.

Mặt mũi Đoàn Dự ửng đỏ, con người trong trẻo lộ ra thần sắc khó xử, nhưng tức giận và buồn bực vẫn nhiều hơn.

Người nọ cư nhiên lấy phương thức này trêu đùa mình, quả thực là đáng giận!

Nhìn bộ dáng người trước mặt không được tự nhiên, ánh mắt Mộ Dung Phục thoáng lướt qua một tia thoải mái ẩn trong đó là sự mất mát, nhướn mi cười, thanh âm mập mờ nói,

“Đoàn thế tử vì sao mặt lại đỏ như vậy?”.

Đoàn Dự quay đầu nhìn thoáng qua tì nữ ở bên kia, đề thấp thanh âm hướng Mộ Dung Phục quát,

“Câm mồm! Nếu không phải người đột nhiên lấy phương thức này bắt lấy ta, ta về phần...”.

Thấy tì nữ kia đã đến gần, Đoàn Dự tức giận trừng mắt liếc Mộ Dung Phục một cái, quay đầu qua hướng bên kia im miệng không nói gì.

Mộ Dung Phục hơi hơi nghiêng đầu đánh giá hẩn, thấy trên mặt hẩn tràn đầy lửa giận, hai gò má lại ửng đỏ, ánh mắt có vài phần giống như ảo não, không khỏi cong môi cười, tâm tình không hiểu sao lại tốt lên.

Tì nữ đi tới, cười dịu dàng với Đoàn Dự,

“Đoàn công tử, chuyện người dặn dò đã được chuẩn bị xong”.

Đoàn Dự ho khan một tiếng, đem nội tâm bức mình đè ép xuống, gật đầu nói,

“Ân, cảm ơn người”.

Tiếp nhận một vật thể hình cầu từ tay tì nữ, Đoàn Dự đứng dậy từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Phục hỏi,

“Muốn chơi không?”.

Mộ Dung Phục nhìn thoáng qua đồ vật trong tay hẩn, cười cười,

“Đây là vật gì?”.

“Bóng chuyền”. Đoàn Dự đem hai miếng cao su đã được ghép lại thành hình cầu ném lên không trung, sau đó vũng vàng tiếp được, quay đầu cười nói,

“Bóng chuyền cũng đơn giản lắm, đi, ta mang người đến sân bãi, dạy người cách chơi như thế nào”.

Nói xong, Đoàn Dự cất bước tiến tới, vừa qua khỏi cầu vòm, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Phục còn đứng bất động giống như có điều đang suy nghĩ, không khỏi nhú mày hồ,

“Người bị câu hồn sao? Còn chưa đi”.

Mộ Dung Phục âm thầm cười, thu liễm tâm thần bước theo sau.

Hai người dừng lại ở một chỗ thấp bên bờ hồ, thấy trong giữa cái sân không lớn lắm, có hai cành trúc treo căng một đoạn tử sa (lưới) bắt ngang giữa không trung, Mộ Dung Phục đi qua dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Đoàn Dự.

Đoàn Dự ôm quả cầu trong lòng, cách tử sa giải thích cho Mộ Dung Phục về cách chơi ‘bóng chuyền hiện đại’, đem bóng trong tay nhẹ nhàng ước lượng. Hẩn cười tủm tỉm nói,

“Nghe hiểu chưa? Nếu hiểu rồi, chúng ta chơi thử một ván, thế nào?”

Tên cầm thú vô liêm sỉ này, vừa rồi cứ nhiên dám dùng phương thức không biết xấu hổ đến trêu đùa ta, lát nữa không đem người đánh cho rằng rơi đầy đất, Đoàn Dự tên ta sẽ viết ngược lại!

“Không vội”. Mộ Dung Phục nhắc tay, ngăn cản lời nói Đoàn Dự, chậm rãi mở miệng,

“Trò này rất mới mẻ, bắt quá nếu hai ta cứ chơi như vậy, chẳng phải có chút không thú vị?”.

Đoàn Dự vừa nghe đã biết trong lòng y đang nghĩ cái gì. Xoa nắn quả cầu trong tay, thâm nghĩ, ta chơi cờ thua người, hại ta phải làm nô lệ hai ngày. Vạn nhất trận banh này ta thực đánh không lại, nhưng tốt xấu vẫn còn có thể dựa vào Lăng Ba Vi Bộ.

Nghĩ đến đây, lá gan Đoàn Dự cũng lớn thêm một chút, thù mới hận cũ thêm cùng một chỗ khiến cho hẩn không tự chủ mà thốt ra,

“Không bằng như vậy. Nếu lúc này ta chơi bóng người thua, việc nghe lời người trong hai ngày sẽ được xóa bỏ, người còn phải...”. Nói tới đây, khuôn mặt Đoàn Dự đỏ lên, mím môi nói tiếp,

“Còn phải xin lỗi vì lúc nãy đã trêu chọc ta, cung kính gọi ta một tiếng Đoàn đại gia. Thế nào?”. Đoàn Dự kiêu căng hếch đầu nhìn Mộ Dung Phục khiêu khích.

Bộ dáng cao ngạo của người nọ lọt vào đáy mắt, Mộ Dung Phục nhất thời khựng lại, tầm mắt nóng rực nhìn chăm chú đôi môi Đoàn Dự, từ chối cho ý kiến.

Bị tầm mắt cực nóng của Mộ Dung Phục nhìn chăm chăm đến mặt đỏ tai hồng, Đoàn Dự ở trong lòng thẳm mắng mình không tiền đồ, cứng rắn quát,

“Có đáp ứng hay không, nói mau!”.

Mộ Dung Phục thu hồi ánh mắt, nhếch môi cười, con ngươi lập lòe ánh sáng,

“Được”.

Việc đã định, Đoàn Dự ném cầu lên không, hai người chính thức bắt đầu ‘thi đấu bóng chuyền cổ đại’.

Nói đến bóng chuyền, Đoàn Dự lúc trước ở trong trường học đã từng chơi, tuy không thể nói là cực kỳ xuất sắc, nhưng đấu với một người mới chơi thì cũng không có gì là khó.

Lúc hai người mới bắt đầu, Mộ Dung Phục chưa bao giờ chơi trò này, trong lúc nhất thời không hiểu luật chơi, mỗi khi bị Đoàn Dự đánh qua thì khó có thể tiếp chiêu, vô duyên vô cớ bị mất rất nhiều điểm.

Nhưng qua một thời gian ngắn, Mộ Dung Phục dần dần nắm được bí quyết, bắt đầu không chút lưu tình mà đánh trả, Đoàn Dự lúc đầu có rất nhiều điểm nhưng cũng dần dần bị cướp đi.

Thấy Mộ Dung Phục bắt quá chỉ là một tên mới học, nhưng lại có thể nắm được mấu chốt cực nhanh, khi chơi bóng mặt không hồng khí không suyễn, động tác tao nhã giống như đang ngắm hoa trong đình, lửa giận trong lòng Đoàn Dự bùng nổ mãnh liệt, dưới chân không tự chủ được mà thi triển Lăng Ba Vi Bộ chặn lại trái bóng Mộ Dung Phục đánh tới.

Thời gian hai người chơi bóng ngằm đấu lực chậm rãi trôi qua, dựa vào Lăng Ba Vi Bộ, Đoàn Dự rốt cục toàn thắng được hãnh diện một lần.

.

Chạng vạng, khi tì nữ đến thỉnh hai người dùng bữa, Đoàn Dự ngồi trong phòng đặc ý dặt dào hướng người đối diện nói,

“Sáng sớm đã nói, chuyện nô lệ hai ngày đều xóa bỏ, ngươi còn phải gọi ta một tiếng ‘Đoàn đại gia’”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục thật nhu hòa ngoài ý muốn, nhìn Đoàn Dự với con mắt ẩn chứa ý tứ gì đó không rõ, khóe miệng lướt qua một tia cười nhẹ nhàng, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

Đoàn Dự đợi hồi lâu thấy y không mở miệng, nghĩ đến y muốn đổi ý không tiếp nhận, không khỏi đập bàn cả giận nói,

“Mộ Dung Phục, thua thì phải tuân thủ ước định, bằng không ta sẽ bắt ‘Nam Mộ Dung’ ngươi cúi đầu đi hái dứa cho ta”.

Mộ Dung Phục câu môi cười, đứng dậy đi đến bên cạnh Đoàn Dự, con ngươi đen láy thẳng tắp nhìn vào mắt hắn, tầm mắt hai người gắt gao giao triền.

“Mộ Dung Phục, ngươi muốn làm gì?”. Thân mình Đoàn Dự thoáng chốc dời ra phía sau, hơi trừng mắt nhìn nam tử tuấn mỹ có khí thế bức người kia.

Mộ Dung Phục giương mắt liếc tì nữ hầu hạ bên cạnh, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người hướng Đoàn Dự cung kính vái chào, cười nói,

“Đoàn đại gia”.

Đoàn Dự lập tức nhếch miệng cười, chụp lên đầu vai Mộ Dung Phục, không khỏi tán dương,

“Hảo, hảo, hảo! Không hổ là Mộ Dung Phục, dám thua dám nhận, không tòi, không tòi!”.

Con ngươi Mộ Dung Phục hiện lên một tia sáng, thân thủ tóm lấy tay Đoàn Dự đang đặt trên vai, thấy hắn giống như điện giật mà dõn dập lùi ra, dừng dừng cười,

“Ngươi cứ dùng bữa trước, ta đi ra ngoài một chút... lát nữa sẽ trở về”. Nói xong, xoay người đi ra khỏi cửa.

Ở một góc độ mà Đoàn Dự không thấy, nụ cười thâm thúy trên khóe miệng Mộ Dung Phục dần dần nở rộng.

Hiểu lầm Mộ Dung Phục là đi ra ngoài ai thán, Đoàn Dự cũng không ngăn cản y mà phối hợp gấp đồ ăn trong bát lên miệng cắn.

Đứng ngoài cửa nhìn Đoàn Dự cúi đầu ăn cơm, tâm tình Mộ Dung Phục nổi lên một cảm giác âm áp không thể nhận ra, giống như mặt hồ đóng băng đã lâu đột nhiên vỡ ra một lỗ hổng, gió xuân âm áp từ từ tiến vào khiến trái tim lạnh như băng bao lâu nay của y bỗng chốc ấm lên.

Xác định Đoàn Dự sẽ không hoài nghi mà chạy theo, Mộ Dung Phục chuyển thân đi đến nơi mà hai người đã chơi bóng, dừng lại ở một bãi cát tràn đầy dấu chân, tinh tế xem xét quy tắc của nó.

Dấu chân tuy có chút lộn xộn, nhưng cũng không khó coi ra hướng đi, ngoại vật gần người khi thi hành bộ pháp cũng không chịu ảnh hưởng, rõ ràng là người hành tẩu đang ở trong thế giới tinh thần của mình, lấy bất biến ứng vạn biến (lấy cái không thay đổi ứng phó với cái luôn thay đổi).

Mộ Dung Phục ngồi xuống xác định khoảng thời gian cũng như sắp xếp phương hướng của những dấu chân, đem tất cả khắc sâu vào trong đầu, sau đó đứng dậy trở về trong phòng.

Đã quên chuyện bữa tối với Đoàn Dự, Mộ Dung Phục sau khi trở về phòng liền vẽ lại dấu chân đó trên giấy, còn thật sự nghiên cứu tham tường, phát hiện Lăng Ba Vi Bộ lấy Dịch Kinh tám tám sáu tư quẻ làm cơ sở, trật tự mỗi bước tiến lên ứng với từng quẻ trong kinh, từ bước đầu tiên đến bước cuối cùng vừa vặn thành một cái vòng lớn.

Bộ pháp này từ trên mặt đất nhìn lại đã tinh diệu dị thường, muốn bằng dấu chân vẽ lại mà học được Lăng Ba Vi Bộ cũng rất là khó khăn.

Mộ Dung Phục nhìn bản vẽ trên bàn một hồi rồi mới xoa thái dương.

Muốn học Lăng Ba Vi Bộ, không có bí tịch dẫn đường căn bản không thể tập thành, còn Đoàn Dự chỉ sợ là đánh chết cũng không chịu nói... Nếu không thể học bộ pháp này, chẳng bằng tìm cách phá giải nó, ngày sau có thể dùng để áp chế tên tiểu thế tử kia.

Mộ Dung Phục ngày người trong phòng suốt hai ngày một đêm, ngay cả Đoàn Dự cũng từ chối không gặp mặt chỉ vì bận nghiên cứu phương pháp phá giải Lăng Ba Vi Bộ.

Hai ngày Đoàn Dự không thấy mặt Mộ Dung Phục, một mình phát minh ra không ít thứ mới mẻ để biểu diễn, kêu gọi các tì nữ ở Yên Tử Oa cùng nhau tham gia, huyền não đến thiếu chút nữa làm Tham Hợp Trang bị lật tung.

Khi Mộ Dung Phục cuối cùng cũng có chút thành tựu mà ‘xuất quan’, Đoàn Dự đã sớm phá loạn nơi này.

Chỉ thấy trong hoa viên to như vậy, trên mắt Đoàn Dự bị một dải lụa đen bịt kín, trong một đám tì nữ cười như chuông bạc mà đông sở tây trào, trong miệng còn cười ngây ngô,

“Các vị mỹ nữ tỷ tỷ, nếu như bị ta bắt được thì phải hôn nhẹ nha”.

Các tì nữ cũng biết Đoàn Dự chỉ mạnh miệng, không thể nào hành động thật sự, các nàng vừa thích thú cũng yên tâm cười trả lời,

“Được! Đoàn công tử phải bắt được bọn ta trước rồi nói sau”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục bỗng nhiên trầm xuống, con ngươi nháy mắt lạnh như băng.

Bước vào hoa viên, các tì nữ xa xa đã thấy Mộ Dung Phục tiến lại, vội thu tiếng cười thối lui ra đứng một bên, chỉ có Đoàn Dự còn giương hai tay sờ soạng lung tung,

“Các vị tỷ tỷ, các người phải lên tiếng, bằng không ta không biết các người ở đâu nha”.

Hai tay sờ lên một thân thể, áo choàng mềm mại lướt qua lòng bàn tay, Đoàn Dự cầm cánh tay người nọ ha ha cười nói,

“Bắt được một người”.

Lo lắng người cổ đại ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’, Đoàn Dự không dám tùy ý sờ loạn, chỉ cầm lấy cổ tay người nọ, một tay kéo dài bịt mắt ra mà nhìn, nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc.

“Người... Mộ Dung Phục, người ra rồi à?”. Đoàn Dự miễn cưỡng cười nhẹ, thấy sắc mặt Mộ Dung Phục khó coi đến cực điểm, dự cảm bất hảo trong lòng chợt khuếch tán.

Còn chưa chờ hần thu tay, Mộ Dung Phục một phen ôm lấy hần xoay người đi về hướng phòng nghỉ.

Đoàn Dự sợ tới mức sắc mặt xanh mét, cả người giãy ra khỏi Mộ Dung Phục, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần nên không thành công,

“Mộ Dung Phục, có, có chuyện thì hảo hảo nói... Đây! Ta nói người rút cuộc tức giận cái gì? Ta không có trêu chọc người, người có thể hay không thả ta xuống, ôm ta đi như vậy ta thật mất mặt...”.

Mộ Dung Phục mang Đoàn Dự trực tiếp quay về phòng, trở tay đóng cửa rồi tìm một cái ghế ngồi xuống, đặt Đoàn Dự lên đùi mình, nhấc vạt áo của hần lên, bàn tay hung hăng đánh xuống mông hần.

Thanh âm thanh thúy vang vọng khắp phòng, Đoàn Dự không nghĩ Mộ Dung Phục lại... lại đánh mông hần, một cảm giác phức tạp thoáng chốc nảy lên trong lòng, cảm giác khó xử cùng ủy khuất, còn có một chút chẳng biết tại sao khiến hần chửi ầm lên,

“Mộ Dung Phục chết tiệt kia, người cư nhiên dám đánh ta! Người có biết từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đánh ta như vậy không hả. Mộ Dung Phục, người là tên dê tiện vô sỉ hạ lưu xấu xa thối nát, người không được...”.

Còn chưa nói xong, tay trái Mộ Dung Phục đã đè Đoàn Dự đang sống chết giãy giụa, tay phải không chút lưu tình hung hăng đánh xuống, sắc mặt âm lãnh giống như vạn năm hàn băng.

Bị Mộ Dung Phục đánh bảy, tám cái, Đoàn Dự lúc đầu liều mạng phản kháng, cuối cùng chịu thua ghé xuống đùi Mộ Dung Phục, trên mặt đỏ hồng, lửa giận trong con ngươi đã biến mất, thay vào đó là buồn bực và ủy khuất.

Thấy người dưới thân dần dần im lặng, ngón tay Mộ Dung Phục nâng cằm Đoàn Dự lên, làm hần ngẩng đầu nhìn về phía mình, thanh âm trầm tĩnh nói,

“Còn mắng nữa không?”.

Đoàn Dự nghiêng răng nghiêng lợi lườm y một cái, trong lòng hận không thể đem y xé thành từng mảnh nhỏ, nhưng ngoài mặt lại giả bộ trấn định lắc lắc đầu.

Ta nhẫn! Mộ Dung Phục, thù này không báo, lão tử nguyên rửa sét đánh chết người!

Thấy vệt đỏ ửng trên mặt Đoàn Dự đã lan tới bên tai, con ngươi đen bóng thoát như phát ra ánh sáng, nội tâm Mộ Dung Phục thoáng chốc mềm nhũn, ôm lấy thân thể hần,

“Về sau không được náo loạn nữa”.

Đoàn Dự nghiêng răng ken két, từ trong kẽ răng cứng rắn phun ra một tiếng,

“Ta không có...”.

Mộ Dung Phục đ

38. Chương 38

Đoàn Dự tuy rằng không biết Vương Ngũ Yên rốt cuộc làm thế nào mà thuyết phục được mẫu thân của nàng để cho nàng tự thân một mình đến Yên Tử Oa, bất quá điểm này cũng đủ để chứng minh sức mạnh của ái tình thật là vĩ đại.

Tiếp nhận vật đã kính nhờ từ nữ làm, Đoàn Dự đến đại sảnh tìm Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên, giờ vật trong tay lên nói,

“Chúng ta chơi bài đi!”.

Vương Ngữ Yên trưng vẻ mặt mờ mịt nhìn Đoàn Dự hỏi,

“Bài? Là vật gì?”.

Mộ Dung Phục sớm đã quen với mấy trò kỳ lạ của Đoàn Dự, cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng chờ hắn thuyết minh.

Đoàn Dự bưng ghế ngồi vào chỗ của mình ở giữa hai người kia, mở phiến gỗ mỏng làm thành bài pu-khơ đưa hai người bên cạnh xem qua,

“Đây, cái này gọi là bài pu-khơ. Về phần cách chơi, rất đơn giản. Chúng ta ba người một bàn vừa lúc có thể đấu địa chủ...”.

Đem cụ thể chi tiết lặp lại hai lần, đợi Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên cái hiểu cái không mà gật gật đầu, Đoàn Dự chia bài, ba người vây quanh cái bàn chính thức bắt đầu.

Vương Ngữ Yên bởi vì lần đầu tiếp xúc trò này, thao tác chưa quen thuộc, Đoàn Dự tốt tâm chỉ nàng hai tiếng. Sau khi được hưởng tư vị thắng lợi, Vương Ngữ Yên chơi càng thuận buồm xuôi gió, hảo cảm đối với Đoàn Dự dần dần tăng lên.

Đối mặt với việc này, Đoàn Dự hiển nhiên là rất vui.

Tuy rằng bây giờ hắn đối Vương Ngữ Yên không còn hữu tình như lúc trước, nhưng nếu có thể không tổn sức mà đem tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc này lấy về nhà, coi như rất đúng ý hắn.

Nội dung vở kịch phát triển đến đây, Đoàn Dự cũng có thể cảm giác được có nhiều chỗ thay đổi. Tỷ như việc cùng Kiều Phong kết bái, bản thân còn vài lần đến Yến Tử Oa... lại thêm thái độ mập mờ không rõ ràng của Mộ Dung Phục.

Nghĩ đến Kiều Phong, Đoàn Dự không thể ức chế liên tưởng đến thảm trạng nổi tiếng trong ‘Thiên Long Bát Bộ’ kia —— đại anh hùng Tiêu Phong giết chết chính thê tử của mình, sau đó cũng tự sát ở Nhạn Môn Quan.

Suy nghĩ một hồi, Đoàn Dự vội kháp ngón tay tính tính hiện tại đã trôi qua bao lâu, ước chừng A Chu và Tiêu Phong đã gặp nhau ở Nhạn Môn Quan.

Tinh thần biến đi đâu, bài trong tay cũng đã quên mất, hắn bị thua liền hai ván. Cuối cùng, trước khuôn mặt tươi cười vẫn chưa thỏa mãn của Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự đẩy bài, tuyên bố ngày khác chơi lại.

Sau khi chờ Đoàn Dự trở về phòng nghỉ ngơi, Mộ Dung Phục mới cùng Vương Ngữ Yên thông thả đi dạo trong hoa viên, nói với nàng một chút lời ân cần, ngay lập tức nàng mừng rỡ như điên, y mỉm cười nói,

“Biểu muội, ta và người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, trong lòng ta suy nghĩ việc gì, biểu muội từ lâu đã biết. Vì phục quốc, ta đã cố gắng rất nhiều, biểu muội là người rõ ràng nhất”. Sau khi thấy Vương Ngữ Yên gật đầu đồng ý, Mộ Dung Phục cười ôn nhu nói tiếp,

“Hiện tại, có một chuyện biểu ca để trong lòng, vì nó mà cuộc sống hàng ngày đều không bình an”.

Cố ý dừng lại chỗ này, quả nhiên thấy Vương Ngữ Yên lo lắng mở miệng hỏi,

“Biểu ca phiền muộn chuyện gì? Nếu là phục quốc thì phải từng bước mà tiến, nào có chuyện thoáng cái là làm được”.

Câu nói sau cùng của Vương Ngữ Yên làm cho Mộ Dung Phục có chút phản cảm mà nhú mày, trong mắt lóe lên tia không vui, nhưng ngoài mặt lại như trước cười ôn hòa,

“Kỳ thật, việc này ta rất muốn nhờ biểu muội giúp đỡ, lại sợ...”.

Lần thứ hai dừng một chút, Vương Ngữ Yên không nghi ngờ gì, vội nở nụ cười,

“Nếu có thể thay biểu ca làm một số việc, ta ngược lại cầu còn không được. Sợ nhất chính là...”. Nói xong, ánh mắt chợt buồn bã cô đơn,

“Ta cái gì cũng không giúp được, ngược lại còn làm biểu ca lo lắng”.

Vừa đúng lúc! Mộ Dung Phục nhếch môi cười khê, sau một phen trấn an Vương Ngũ Yên, mới nói vào vấn đề chính,

“Ta muốn nhờ biểu muội đến chỗ Đoàn Dự, tìm hiểu huyệt đạo kinh lạc của Lục Mạch Thần Kiếm”.

Vương Ngũ Yên cả kinh, lập tức hoàn hồn,

“Cái này... Lục Mạch Thần Kiếm chính là võ công tuyệt học của Đại Lý Đoàn gia, chỉ sợ Đoàn công tử sẽ không nói cho ta biết”.

Mộ Dung Phục biết chắc Vương Ngũ Yên đã đáp ứng hơn phân nửa, thích thú hướng sát tai nàng thấp giọng nói,

“Việc này rất đơn giản, chỉ cần người dẫn hần đến Hoàn Thi Thủy Các, sau đó...”.

.

Ngày kế, lúc Đoàn Dự đi khắp nơi tìm kiếm thân ảnh của Mộ Dung Phục, Vương Ngũ Yên lại từ bên kia cầu đi tới, miệng cười tươi,

“Đoàn công tử, ta muốn đi Hoàn Thi Thủy Các thay biểu ca tìm mấy quyển kiếm pháp, nghe nha đầu nói hần vừa vặn có việc đi ra ngoài, người có thể đi theo giúp ta không?”.

Đoàn Dự chỉ cảm thấy đây là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống — chẳng lẽ ông trời biết hần tán gái không được, cho nên cho hần một cơ hội?!

Đoàn Dự sung sướng đáp ứng cùng Vương Ngũ Yên đi tới Hoàn Thi Thủy Các trong truyền thuyết, bí tịch võ công ở trong đó quả nhiên rất phong phú.

Vương Ngũ Yên từ trên giá lôi xuống mấy quyển kiếm pháp, thấy Đoàn Dự có chút hăng hái nhìn bí tịch liền đi qua cười nói,

“Nơi này có rất nhiều loại võ công của các đại môn phái trong võ lâm. Dù là trường pháp, kiếm pháp, ám khí hay là hạ độc, đều ghi lại rất rành mạch”. Nàng lại giới thiệu cho Đoàn Dự võ học của các đại môn phái thông thường, sau đó đi đến trước một giá sách thờ dài nói,

“Đáng tiếc lại thiếu mấy loại võ học trân quý nhất, bằng không Tàng Thư Các này sẽ thật sự cất giấu vạn cuốn bí tịch”.

Thấy Đoàn Dự suy tư đứng trước giá sách, bộ dáng xuất thần đang nghĩ đến cái gì đó, Vương Ngũ Yên đi đến chỗ hần, nghiêng đầu cười nói,

“Đúng rồi Đoàn công tử, ta thấy Lục Mạch Thần Kiếm của người mặc dù rất tốt, nhưng lúc được lúc không, không biết vì sao lại xảy ra việc đó?”.

Đoàn Dự gãi đầu xấu hổ cười,

“Kỳ thật là bởi vì nội lực của ta không được sử dụng nhiều, mỗi lần dùng nó thì lại có cảm giác bị cản lại trong tay không thể phóng ra”.

“Thì ra là vậy”. Vương Ngũ Yên gật gật đầu, ở trong lòng suy nghĩ một chút rồi cười hỏi,

“Ta đọc nhiều bách gia võ học, có thể cùng công tử tham thảo một phần, không biết Đoàn công tử có thể đem Lục Mạch Thần Kiếm này biểu diễn cho ta nhìn một lần không?”.

Đoàn Dự đã có tâm đối xử tốt với Vương Ngũ Yên, làm sao lại không đáp ứng thỉnh cầu nho nhỏ này của nàng?

Sau nhiều lần nàng nhấn mạnh không nhất định phải biểu diễn, Đoàn Dự đi ra giữa phòng triển khai tư thế, liên tiếp thất bại ba lượt, cuối cùng ngón trở tay trái thực nể tình bắn ra một luồng khí.

Theo ‘chỉ thị’ của Vương Ngũ Yên, sau khi Đoàn Dự làm mẫu mấy chiêu khác liền kích động chạy về bên nàng hỏi,

“Thế nào?”.

Vương Ngũ Yên đang cúi đầu suy nghĩ, lại bị Đoàn Dự phá ngang, nàng chợt hoàn hồn cười nói,

“Ân, nội lực cũng không thể nhất thời mà có. Không biết, cách thi triển của Lục Mạch Thần Kiếm là như thế nào?”

Đoàn Dự thấy nàng hỏi câu hơi riêng tư, nguyên bản không muốn nói cho nàng, lại nghĩ thầm, cho nàng biết phương pháp vận khí của Lục Mạch Thần Kiếm, đối với mình cũng không có chuyện gì, còn có thể mượn cơ hội này mà gia tăng hảo cảm của nàng với mình, sao lại không thể a?

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự liền tránh nặng tìm nhẹ nói phương pháp vận khí cho nàng nghe.

Vương Ngũ Yên cẩn thận lắng nghe, cũng thường thường gật đầu đáp lại, chờ Đoàn Dự nói xong liền cười,

“Đa tạ, Đoàn công tử. Hoàn Thi Thủy Các thiếu Lục Mạch Thần Kiếm này, ta vô duyên vô cớ có thể biết được cũng không tiếc nuôi. Hôm nay nghe công tử chỉ giáo, Đại Lý Lục Mạch Thần Kiếm quả thật là vô lâm tuyệt học, ta còn chưa phát giác ra những thứ sâu sắc đằng sau”. Hơi tạm dừng, nhớ tới chính mình đang cùng Đoàn Dự nói về vấn đề khác, vội bổ sung thêm,

“Về phần nội lực, chỉ cần Đoàn công tử dùng phương pháp ‘đạo khí quy hư’ mỗi ngày điều hòa ba canh giờ, tự nhiên có thể thông hiểu đạo lý”.

Đoàn Dự tỏ vẻ khiêm tốn thụ giáo gật đầu, tuy rằng lời nói của Vương Ngũ Yên giúp hắn không nhiều, nhưng dù sao đây cũng là thời cơ tốt để gia tăng cảm tình của hai người, cho dù trong lòng không có cảm giác gì, nhưng ngoài mặt Đoàn Dự vẫn biểu hiện sự hào hoa phong nhã, giống như vừa tham gia yến hội xong, trong thâm tâm suy nghĩ phải tận tình biểu hiện sự nhiệt huyết.

Sau khi hai người trở lại Tham Hợp Trang, Đoàn Dự chán chết tiếp tục đi đùa nghịch, Vương Ngũ Yên thì trực tiếp đi đến phòng Mộ Dung Phục, đem phương pháp vận khí cùng lời giải thích về chiêu thức nói cho người đã chờ lâu ngày.

Mộ Dung Phục đương nhiên không khỏi tán dương Vương Ngũ Yên một phen.

Nghe được lời khen của Mộ Dung Phục, Vương Ngũ Yên vui mừng vạn phần, bỏ qua cảm giác áy náy trong lòng đối với Đoàn Dự, vẻ mặt tươi cười hơn hử lui ra ngoài.

Sau khi biết được phương thức vận khí Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục lại mượn cớ rồi ở trong phòng tĩnh tế cân nhắc, nhớ lại lúc trước đã từng xem Đoàn Dự thi triển Lục Mạch Thần Kiếm, xác nhận nội lực tụ nơi đầu ngón tay không cách nào bắn ra ngoài. Nếu muốn thúc giục lực đan điền bên trong, ít nhất phải chờ kinh thông huyết vị, nhất định phải có nội lực thâm hậu mới làm được, lúc vận khí không thể có chút sơ sót.

Mộ Dung Phục đứng dậy đến bên cửa sổ, trong đầu suy nghĩ về phương pháp phá khí.

Lục Mạch Thần Kiếm này mặc dù biến hóa tinh vi, khí thế hùng mạnh, nhưng chỉ thích hợp ở khoảng cách xa. Nếu hai người đánh trực diện, lại phong bế các đại huyết mạch mà nội lực đi qua, thì có thể dễ dàng chế trụ Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự.

Chẳng qua...

Mộ Dung Phục đưa tay gác lên bệ cửa sổ, hai hàng chân mày nhíu lại, âm thầm lắc đầu.

Kinh lạc mỗi một chiêu Lục Mạch Thần Kiếm đều tuần hoàn không thống nhất, huyết đạo cũng không phải chỉ có một cái, nếu có thể thì phải trong một lần phong bế được tất cả huyết đạo của hắn, nhưng việc này không có khả năng — ai mà biết được, chiêu tiếp theo của hắn phát ra từ mạch nào?

Một khi đã như vậy, chỉ có thể tìm ra huyết đạo mà Đoàn Dự chưa từng luyện qua, trực tiếp đối đầu phong bế toàn bộ, lúc đó mới có thể chế địch.

Mộ Dung Phục khổ tư nhiều ngày tìm phương pháp phá giải, chờ đến khi y kết hợp với tin tức của Vương Ngũ Yên để lại, tìm được vị trí đại huyết mạch cơ bản của Đoàn Dự, bấy giờ mới mở cửa đi ra khỏi phòng.

Ánh dương như tơ lụa kiêu diễm tỏa xuống, Đoàn Dự ngồi xổm trước cửa phòng Mộ Dung Phục nghếch ngoác về cái gì đó, thấy cánh cửa mở ra, vội ném nhánh cây trong tay rồi đứng dậy kéo lấy y nói,

“Người cuối cùng cũng sống lại, chúng ta đi nhanh đi!”.

Mộ Dung Phục nghi hoặc hỏi,

“Đi nơi nào?”.

Đoàn Dự dừng chân một lát, cẩn thận nghĩ nghĩ liền vỗ tay phát ra một tiếng,

“Nếu ta nhớ không lầm, chúng ta sẽ đến... Tiểu Kính Hồ?!”.

“Tiểu Kính Hồ?”. Mộ Dung Phục bị Đoàn Dự kéo về phía trước, cười khổ hỏi,

“Đó là chỗ nào? Đi làm chuyện gì?”.

“Cứu người”. Đoàn Dự đương nhiên đã cố giấu xuống nội tâm đang rất lo lắng, nhưng lời nói lúc vội vàng đã tiết lộ ít nhiều tâm tình của hắn,

“Ta vốn đã muốn đi, nhưng là người hầu của người ngăn cản không cho ta đi, còn nói không có sự cho phép của người bọn họ không dám để ta rời khỏi, cho nên bây giờ ta tới hỏi người”. Đoàn Dự dừng bước quay đầu lại nhìn Mộ Dung Phục,

“Ta có thể đi rồi chứ?”.

“Có thể”. Mộ Dung Phục một hơi đáp ứng,

“Nhưng chúng ta cùng đi”.

Sắc mặt Đoàn Dự hơi đổi, con người hình như phát ra chút buồn bực rồi biến mất, than thở nói,

“Người đi để làm cái gì? Việc này không liên quan đến người, ta muốn đi giúp đại ca kết bái Kiều Phong của ta, người lại cùng người nọ không quen biết, chạy tới xem làm gì”.

“Nếu là việc của Kiều đại hiệp, tại hạ càng không thể bỏ mặc”. Mộ Dung Phục đương môi cười, tận lực xem nhẹ sự cự tuyệt trong con người Đoàn Dự mà nhắc nhở,

“Ta và Kiều Phong cũng từng gặp mặt một lần, ta và hắn đều là anh hùng hảo hán, hiện giờ hắn xảy ra chuyện, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn?”.

Đoàn Dự liếc y một cái, đáy lòng cười nhạo, muốn tìm sự trợ giúp cho đại kế phục quốc của mình thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải mạnh miệng như vậy, không sợ nói dối nhiều rớt lưỡi sao?

Tuy rằng đáy lòng Đoàn Dự tràn đầy không cam nguyện, nhưng dưới thế công cường đại của Mộ Dung Phục, đành phải vờ nể đầu hàng, cho phép y đi trước — dù sao thẳng nhãi này cũng không còn được mấy ngày lành, chờ mình kết bái cùng Hư Trúc xong sẽ bắt tay vào kế hoạch đả đảo Mộ Dung Phục, vứt bỏ y như bỏ giày cũ.

Ngay tại lúc Mộ Dung Phục và Đoàn Dự lên thuyền, Bao Bất Đồng đột nhiên khua chèo tới.

Thấy Đoàn Dự đang ở Yến Tử Oa, Bao Bất Đồng ngậy ngốc ngẩn ra, sau khi thở dài một hơi thì tiến lên thấp giọng nói cái gì đó với Mộ Dung Phục, hai người đi tới một gốc cây nói một lúc lâu, ngay lúc Đoàn Dự chuẩn bị bùng nổ thì Mộ Dung Phục lại đi ra, cùng Đoàn Dự lên thuyền rời khỏi Yến Tử Oa.

“Bao Bất Đồng trở về làm gì?”. Đoàn Dự xem xét Yến Tử Oa dần mất dạng, thuận miệng hỏi. Thấy Mộ Dung Phục mặt không đổi sắc cũng không trả lời tiếng nào, Đoàn Dự sực sực cái mũi sửa lời,

“Vương cô nương không phải còn đang ở Yến Tử Oa sao?”.

Mộ Dung Phục thần nhiên liếc hắn một cái, khước miệng tự tiểu phi tiểu,

“Lo lắng cho nàng?”. Không chờ Đoàn Dự đáp lời liền nói tiếp,

“Yên tâm, ta để Bao Tam Ca mang nàng đi, đến lúc đó sẽ cùng chúng ta hội hợp”.

Đoàn Dự nhún vai,

“Tùy người, nàng là biểu muội của người, người an bài thế nào nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện tiếp nhận”.

Mộ Dung Phục nghe vậy liền tiến lên, một phen ôm lấy thắt lưng Đoàn Dự, ngón tay nắm cầm hắc hung hăng nâng lên, đôi môi nhàn nhạt khẽ mở,

“Nếu như sắp xếp của ta người cũng có thể can tâm tình nguyện tiếp nhận, ta sẽ càng cao hứng hơn”.

39. Chương 39

Đoàn Dự tức giận đẩy tay Mộ Dung Phục, tự động đi đến đầu kia của chiếc thuyền ngồi xuống, bắt đầu khổ tư nghĩ ra cách có thể bảo trụ mạng của A Chu mà lại không làm nội dung vở kịch bị lệch lạc.

Bất quá, Tiểu Kính Hồ ở phụ cận Tín Dương, cách nơi này khá xa, cũng không biết lúc này đi đến đó có còn kịp không.

Đoàn Dự hơi phiền muộn gãi đầu, trong lòng cũng không có chủ ý nào hay.

Mộ Dung Phục đi tới ngồi bên cạnh Đoàn Dự, cực kỳ tự nhiên vươn tay nắm lấy đầu vai hắc cười hỏi,

“Vì chuyện của Kiều Phong mà phiền lòng sao?”.

Đoàn Dự có chút kinh ngạc quay đầu nhìn y một cái — không phải không thừa nhận, thuật đọc tâm của Mộ Dung Phục quả thật rất lợi hại a. Ít nhất chính mình ở trước mặt y tựa hồ không thể giấu giếm cái gì cả, bị nhìn thấu rành mạch.

Nhưng cũng không thể vì nguyên nhân này mà Đoàn Dự sẽ đi khen y, cảm giác trong lòng đối với Mộ Dung Phục hiển nhiên vẫn là chán ghét nhiều hơn.

Chộp lấy bàn tay đang đặt lên đầu vai mình của Mộ Dung Phục dùng sức ném xuống, Đoàn Dự nhú mi nói,

“Không cần phải tùy tiện đi đoán tâm sự của ta”.

“Ta vẫn chưa đoán tâm sự của ngươi”. Mộ Dung Phục một chút cũng không hề đem lời nói và hành động của Đoàn Dự để trong lòng, miệng vẫn như trước tươi cười,

“Tâm sự của ngươi đều viết rõ trên mặt, ta còn phải hao tâm tốn sức đi đoán sao?”.

Đoàn Dự vội đưa tay xoa hai gò má, trong lòng âm thầm than thở, chẳng lẽ mình biểu hiện rõ ràng như vậy?

Đang nghĩ lại nghe thấy tiếng cười của người nọ, Đoàn Dự lúc này mới hoàn hồn — mình lại bị y đùa giỡn một cách trắng trợn.

Nếu như nói ánh mắt có thể giết người, Đoàn Dự tin tưởng Mộ Dung Phục giờ phút này đã nằm ngay đơ trên thuyền.

“Cười cái rắm a!”. Đoàn Dự chau mày, đáy mắt không hề che dấu một tia phản cảm,

“Trêu đùa ta cảm thấy rất vui vẻ có phải không?”.

Mộ Dung Phục không hiểu ‘trêu đùa’ trong miệng Đoàn Dự là có ý gì, nhưng giận dữ trong mắt của hắn chỉ cần liếc một cái là nhìn ra được.

Thân thủ xoa xoa mái tóc Đoàn Dự, Mộ Dung Phục lấy một ống trúc to bằng ngón trỏ từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng thổi một hơi phía trên đỉnh, sau đó ném lên không.

Ống trúc kia dưới ánh mặt trời vẽ ra một đường cong duyên dáng, khi chạm tới đám mây bên trên liền nổ ra ngàn vạn đóa hoa lửa liễm diễm.

Đoàn Dự biết đó chính là một loại công cụ mà người cổ đại thường dùng để truyền tin tức và phương hướng. Loại đồ vật này ở trong TV xuất hiện với tần suất lớn, có thể so sánh với di động của người hiện đại. Bất quá Đoàn Dự cảm thấy buồn bực chính là, khi đồ vật này nổ mạnh trên không trung, hấp dẫn những người kia chú ý, nhưng chẳng lẽ không sợ địch nhân nhìn trộm? Hơn nữa mỗi một cái pháo hoa nhìn qua cũng không khác biệt mấy, ai có thể phân cho ra người nào là đồng bọn, người nào là rêu rĩa a?

Đoàn Dự không phải không thừa nhận bản thân suy nghĩ quá nhiều, tuy rằng hắn cực độ muốn biết đám khói lửa này thần kỳ ở chỗ nào, nhưng sau khi cân nhắc nặng nhẹ, vẫn bảo trì im lặng.

Chú ý tới Đoàn Dự trở nên trầm tĩnh, Mộ Dung Phục cười dài ôm lấy hắn một phen, nửa thật nửa giả nói, “Nếu người gọi ta một tiếng ‘Ca ca tốt’, ta liền giúp người giải tỏa ưu phiền, thế nào?”.

Đoàn Dự dùng ánh mắt sắc bén chém lên mặt Mộ Dung Phục mấy cái, ngay cả giả cười cũng không thêm làm, chỉ nhàn nhạt hỏi,

“Ngay cả sao trên trời người cũng có thể hái xuống cho ta sao?”.

Mộ Dung Phục trực tiếp bỏ qua ánh mắt hung tợn của Đoàn Dự, cánh tay hơi dùng sức siết chặt hắn vào lòng, nghiêng đầu dán sát môi bên tai hắn khẽ thì thầm,

“Chỉ cần người muốn, ta sẽ cho người”.

Một cảm giác tê dại theo luồng khí truyền đến khuếch tán ra nhiều nơi làm đáy lòng hắn gợn lên một tia xấu hổ nói không nên lời, Đoàn Dự bỗng nhiên đứng dậy một cước đá vào bụng Mộ Dung Phục mắng,

“Không biết xấu hổ!”.

Khóe miệng Mộ Dung Phục hiện lên một tia cười, ánh mắt vô tội nhìn Đoàn Dự,

“Ta bắt quả chỉ trả lời vấn đề của Đoàn thế tử, tại sao lại đối đãi với ta như vậy?”. Thấy sắc mặt Đoàn Dự tức giận đến lúc xanh lúc đỏ, Mộ Dung Phục mím môi cười bổ sung,

“Đoàn thế tử tính tình bất định như vậy, bảo ta làm sao hầu hạ người cho tốt?”.

Khuôn mặt Đoàn Dự thoáng cái đỏ bừng, ngay cả vành tai cũng hồng hồng. Câu nói sau cùng của Mộ Dung Phục làm cho hắn không tự chủ mà hiểu sai, tuy rằng hắn thực khẳng định đây chỉ là trò đùa ác ý, nhưng đáy lòng lại ước chế không được mà cảm thấy bối rối.

Đoàn Dự có cảm giác hồ nghi mê vòng mà chính mình không hiểu, chẳng biết tại sao lại phát sinh tình cảm phần nộ, chán ghét, không kiên nhẫn với Mộ Dung Phục. Đang chậm rãi suy nghĩ để tìm ra nguyên nhân, Mộ Dung Phục lại túm hắn lên bờ, Đoàn Dự lúc này mới phát hiện chiếc thuyền đã cập bến từ lúc nào.

Vừa buồn bực vừa thẹn cố gắng giãy ra khỏi tay Mộ Dung Phục, Đoàn Dự đi nhanh về phía trước, nhưng vừa mới đi được mấy bước, Mộ Dung Phục đã đuổi theo ngăn cản,

“Sai đường rồi”.

Đoàn Dự quay đầu trừng mắt nhìn y, con người tràn đầy nghi hoặc.

“Nên đi bên kia”. Mộ Dung Phục hất đầu chỉ hướng bên kia đường.

“Tại sao ta lại phải nghe người?”. Lửa giận của Đoàn Dự rốt cuộc nhịn không được mà bùng nổ,

“Mộ Dung Phục, đừng có tùy tiện quyết định cuộc sống của ta, ta với người không có bất cứ quan hệ gì. Nếu như nói là bởi vì ta làm hỏng thanh danh Mộ Dung của người, như vậy mấy ngày nay người nhốt ta ở Yến Tử Oa cũng đủ để triệt tiêu. Không cần phải theo đuôi quần quít lấy ta, người cứ đi lo đại mộng phục quốc của người đi, Đoàn Dự ta với Mộ Dung Phục người cả đời sẽ không qua lại với nhau!”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục thoáng chốc trầm xuống, vẻ lo lắng như gió thoảng qua trong đáy mắt rồi lại nhẹ nhàng biến mất.

Lạnh lùng nhìn chăm chú con người Đoàn Dự không hề che giấu sự chán ghét và phiền toái, Mộ Dung Phục lần đầu tiên trong đời có ý niệm muốn giết người — trong hai mươi bảy năm, Mộ Dung Phục thủy chung duy trì hình tượng quân tử của Cô Tô Mộ Dung công tử, chưa bao giờ động thủ giết một sinh mệnh vô tội. Nhưng hôm nay, thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi trước mắt này lại làm cho y dấy lên cuồng nộ.

Địa vị Nam Mộ Dung ở trên giang hồ cao đến thế nào? Mộ Dung Phục đã đạt đến ngưỡng không người bất kính, không thể không tôn sùng, làm sao chịu được sự chế nhạo và phỉ nhổ của Đoàn Dự?

Cảm giác được sát ý của Mộ Dung Phục đang dần mãnh liệt, Đoàn Dự cả kinh, phản xạ lui về phía sau từng bước. Hắn thậm chí có thể khẳng định, nếu hắn nói thêm một câu, Mộ Dung Phục tuyệt đối sẽ không chút do dự mà động thủ giết hắn.

Toàn thân Đoàn Dự cứng đờ, dưới chân ngưng tụ toàn lực, chỉ cần Mộ Dung Phục mạnh động, hắn sẽ dùng Lục Mạch Thần Kiếm bức lui y, sau đó thi triển Lăng Ba Vi Bộ chạy khỏi ngay.

Không chớp mắt nhìn chăm chú khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn bướng bỉnh như cũ của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục thấy được sự quật cường không cam lòng ở sâu trong đáy mắt hắn.

Lửa giận của Mộ Dung Phục thoáng chốc tiêu tán, thật giống như ba tháng trời thịnh linh xảy ra cơn lốc, một lát trôi qua thì gió êm sóng lặng.

Xoay người về hướng ngược lại, Mộ Dung Phục quả quyết bước đi không dừng một giây, cũng không quay đầu lại nhìn Đoàn Dự một cái.

Cảm giác áp bách tan dần theo sự ly khai của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự thở dài một hơi, thân mình cứng đờ nháy mắt được thả lỏng.

Nhìn chăm chú bóng dáng Mộ Dung Phục, thẳng đến khi y biến mất nơi cuối đường hóa thành một điểm đen, Đoàn Dự lúc này mới xoay người hướng vào thành.

Nhưng mới đi được trăm mét, Đoàn Dự đột nhiên bừng tỉnh, từ vị trí của mình đến chỗ Kiều Phong, hắn hoàn toàn không có đầu mối.

Đoàn Dự theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua thân ảnh đã biến mất của người nọ, vĩnh viễn thì thào,

“Ta cũng không tin không có người thì ta không thể sống được!”. Tức giận đập bay cục đá dưới chân, Đoàn Dự cất bước đi vào thành.

Chờ Đoàn Dự đi xa, Mộ Dung Phục mới từ một thân cây chậm rãi bước ra, ánh mắt thâm thúy ngóng nhìn người nọ, đang muốn cất bước, vài người từ phía sau chạy vội tới hướng y cung kính hành lễ,

“Mộ Dung công tử, vài huynh đệ vừa nhìn thấy tín hiệu của người liền lập tức chạy tới”.

Mộ Dung Phục cũng không quay người lại mà gật đầu, qua một lúc lâu mới nói,

“Đi làm hai việc. Tra ra nơi Kiều Phong rơi xuống, sau đó dẫn Đoàn Dự tới”. Dừng một chút, ngẫm lại cảm thấy không ổn, y sửa lời,

“Tra ra Kiều Phong đang ở đâu, sau đó trực tiếp đến nói cho ta biết. Các người âm thầm đi theo Đoàn Dự, không được để hắn phát hiện và bảo đảm an toàn của hắn”.

Mấy người kia hai mặt nhìn nhau, tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn chấp tay lĩnh mệnh rời đi.

Mộ Dung Phục hướng phía ngược lại với Đoàn Dự tung người bay đi, bước nhanh tới ngoài thành, dừng ở một chỗ rừng vắng vẻ.

Một lát sau, Phong Ba Ác từ bên kia giục ngựa chạy tới, đôi mắt sáng ngời nhìn Mộ Dung Phục, xoay người xuống ngựa tiến lên hành lễ,

“Công tử gia, làm sao người biết ta ở chỗ này?”.

Mộ Dung Phục tùy ý cười, nói,

“Bao Tam ca đã trở về Yến Tử Oa, đem chuyện người âm thầm điều tra được nói cho ta biết. Sự tình tiến hành thế nào?”.

Phong Ba Ác vỗ ngực cười ha ha,

“Công tử gia cứ yên tâm, việc này giao cho ta vạn vô nhất thất (vạn không sai một), không có người nào biết được”.

Mộ Dung Phục xưa nay luôn tín nhiệm hần, cũng biết rõ Phong Ba Ác không phải lần đầu tiên lo liệu loại sự tình này nên không cảm thấy lo lắng, chỉ là trước mắt có một sự việc quan trọng hơn việc chờ hần đi làm, nhân tiện nói,

“Người đem chuyện bên này giao cho Công Dã Nhị Ca, người theo ta đi làm chuyện khác”.

Phong Ba Ác một hơi đáp ứng, ngẩng đầu nhìn phía sau Mộ Dung Phục, thuận miệng hỏi,

“Công tử gia, tiểu oa nhi họ Đoàn kia đâu?”.

“Đi rồi”. Mộ Dung Phục thản nhiên trả lời.

“Đi rồi?”. Phong Ba Ác ngẩn ra, nghi hoặc nói,

“Sao lại để hần đi a? Tiểu oa nhi kia tính cách mạnh mẽ, thật khiến lão Phong ta yêu thích”.

Nghĩ đến những trò đùa của Đoàn Dự ở Yến Tử Oa, về mặt Mộ Dung Phục không khỏi dụi đi vài phần. Nghĩ lại vừa rồi hần hồ ngôn loạn ngữ, con người nháy mắt trầm xuống, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo,

“Tính tình như con ngựa hoang, nhưng thật ra cũng rất mạnh mẽ”.

“Vây mới thú vị”. Phong Ba Ác sang sảng cười nói,

“Ta quên nói với công tử gia, Phong Ba Ác ta không phải loại người nhỏ mọn như vậy, bình thường thấy rất nhiều ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa, ta thật sự rất phiền. Nhưng tiểu tử họ Đoàn kia thì ngược lại, tính tình thẳng thắn, cũng là người tốt rất hiếm có”.

Mộ Dung Phục hơi kinh ngạc liếc Phong Ba Ác một cái —— người có thể được hần khen ngợi, tựa hồ chưa đến ba người. Trừ mình và Kiều Phong ra, Đoàn Dự hần được xếp hạng thứ ba?

“Công tử gia thật sự không nên bỏ lại oa nhi kia một mình”. Phong Ba Ác tùy tiện nói, ngữ khí có chút cảm thán,

“Ta vừa lấy được tin tức, nghe nói Đinh Xuân Thu của Tinh Tú phái mấy ngày trước đã đến Trung Nguyên, mục đích...”. Ý thức được nơi này không phải là nơi nói chuyện, liền đem lời nói sửa sang lại một chút,

“Phỏng chừng có liên quan đến chuyện của Bao Tam Ca”.

“Cái gì, Tinh Tú lão quái cũng tới?”. Mộ Dung Phục suy tư trầm mặc một lát, đột nhiên quay đầu nhìn về phía thành, âm thầm suy nghĩ, theo Phong Tứ Ca nói, hần đi bên kia có khả năng sẽ gặp Đinh Xuân Thu...

“Công tử gia?”. Phong Ba Ác lên tiếng gọi Mộ Dung Phục, vừa muốn mở miệng, công tử gia đã ôn nhã cao giọng cười, ngắt lời hần,

“Phong Tứ Ca, đi thôi”.

Phong Ba Ác vội dắt ngựa đuổi theo cước bộ của Mộ Dung Phục,

“Công tử gia, phải đi...”.

Mộ Dung Phục vươn tay ngăn cản lời nói kế tiếp của Phong Ba Ác, gật đầu,

“Phải”.

Phong Ba Ác cũng không nhiều lời. Hai người vòng qua cánh rừng đi đến mã tràng ngoài thành lấy thêm một con tuần mã, sau đó dọc theo đại lộ chạy tới trước.

40. Chương 40

Đoàn Dự dạo quanh thành một vòng, sau đó tìm một gian tửu lâu lớn nhất đi vào, ngồi xuống một góc ở lầu một, chuẩn bị lấp đầy bụng, nhưng trong lòng thì lại lo lắng việc mua ngựa.

Lúc này tửu lâu rất đông khách, vào lúc giữa trưa, thái dương chiếu qua đầu, người đi đường đều ghé vào tửu lâu uống trà nghỉ chân.

Đoàn Dự tùy ý gọi hai đĩa thức ăn, đang một hơi gấp đồ ăn bỏ vào miệng, chợt thấy mấy chục võ lâm nhân sĩ chen chúc đi vào, người trong sảnh đường đều bị đuổi sạch, bọn họ đặt một cái bàn lớn ở chính giữa đại sảnh, hiển nhiên là chuẩn bị cho một đại nhân vật sắp đến.

Đoàn Dự do ngồi chỗ khuất mà may mắn thoát khỏi vận rủi bị đuổi đi, nhưng cũng bởi vậy mà bị ép ở lại trong tửu lâu, trơ mắt nhìn một vị cầm quạt lông, râu bạc trắng phiêu phiêu tựa như lão tiên nhân đi đến.

Đoàn Dự trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng, cái danh ‘Tinh Tú lão quái Đinh Xuân Thu’ cơ hồ đã đến bên miệng, lại bị hấn cường ngạnh chặn ở đầu lưỡi.

Đoàn Dự cũng không muốn đang lúc cao trào mà bị mình náo động, hấn nhẹ di chuyển thân mình, tận lực làm cho cơ thể khuất sau một cây cột không lớn lắm.

Đinh Xuân Thu phe phẩy phiến quạt bước đi thong thả tiến tới, nhìn lướt qua tửu lâu, ánh mắt dừng lại phía Đoàn Dự, lập tức tiêu sái đến bàn lớn chính giữa gian ngồi xuống.

Bên cạnh lập tức có hai đệ tử Tinh Tú phái đi tới, thay Đinh Xuân Thu mang rượu và thức ăn lên, lại ở trước người lão châm đầy một chén rượu. Đoàn Dự một tay che mặt lại, theo khe hở mà liếc về phía lão giả tiên phong đạo cốt cách đó không xa, tuy rằng trong lòng khẳng định lão tám chín phần không biết mình, nhưng Tinh Tú phái dù sao cũng không phải võ lâm chính phái, không có quan hệ thì tốt nhất đừng nên đụng đến.

Vài đệ tử Tinh Tú giải một nam tử tiến vào, ép hấn quỳ gối bên chân Đinh Xuân Thu, phần nộ quát,

“Sư phụ, đã bắt được cẩu tặc về, thỉnh sư phụ xử lý”.

Nam tử quỳ rạp trên mặt đất cả người run rẩy, nức nở cầu xin,

“Sư phụ... cầu sư phụ tha đệ tử một mạng, đệ tử... đệ tử biết sai rồi...”.

Ánh mắt Đinh Xuân Thu cũng không thèm nhìn người nọ, nhẹ lay động phiến quạt, nụ cười trên mặt có vẻ cổ quái mà ý vị thâm trường.

“Tha cho người?”. Một đệ tử được Đinh Xuân Thu ngầm đồng ý liền đi lên trước một cước đá vào lưng nam tử, hung tợn nói,

“Nếu không phải do người sơ sẩy chủ quan, bí tịch của sư phụ sao lại bị người của Nam Mộ Dung đoạt đi?”.

Bên tai truyền đến tiếng gào khóc đầy tuyệt vọng của nam tử, da đầu Đoàn Dự một trận run lên. Nghe thấy ba chữ ‘Nam Mộ Dung’ quen thuộc, một dự cảm bất lành như sóng nước tràn ra từ sâu trong lòng.

“Ta... sư phụ, cầu sư phụ khai ân”. Nam tử nín lấy ống quần Đinh Xuân Thu, giống như sắp chết chìm mà cố nắm chặt trong tay cái phao hy vọng cuối cùng, lực lớn đến nỗi Đoàn Dự hoài nghi không biết ống quần kia có bị nam tử xé rách luôn hay không.

“Sư phụ, là đệ tử sơ sẩy, cầu sư phụ khai ân, cho đệ tử một cơ hội nữa...”. Nam tử kêu gào ngẩng đầu nhìn Đinh Xuân Thu, sau khi thấy ánh mắt lão giả chợt lóe lên tia sát khí, tâm lạnh băng, cả người tựa như bóng cao su hết khí xụi lơ trên mặt đất.

Ánh mắt nam tử tan rã, khí tức tử vong bao phủ toàn bộ thể xác và tinh thần hấn. Tuyệt vọng nhìn dung mạo lão giả làm cho người ta có cảm giác hiên lành hòa ái kia, ánh mắt liếc qua thân ảnh quen thuộc ngồi góc bên kia, nam tử như được đại xá mà toàn thân không ngừng run rẩy, thân thủ chỉ về phía Đoàn Dự đang ngồi,

“Sư phụ, là hấn... Người kia, chính là người thường xuyên đi cùng với Mộ Dung Phục”.

Đoàn Dự trong lòng hô to ‘không tốt’, lập tức cảm thấy khí tức tử vong trên người nam tử bỗng len đến bên mình, gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, một tay che mặt đứng dậy tiến tới phía sau một cây cột, ngăn ánh mắt đánh giá của Đinh Xuân Thu phóng tới.

Đinh Xuân Thu dùng ánh mắt ra lệnh với đệ tử, lập tức có mấy người tiến lên định tóm lấy Đoàn Dự.

Đoàn Dự bước nhanh lui về phía sau, tránh qua bên phải, hai tay ngưng tụ nội lực hướng những người kia thi triển Lục Mạch Thần Kiếm, lại phát hiện luồng khí bị chặn nơi đầu ngón tay, thủy chung không thể thuận lợi lao ra.

Đoàn Dự gấp đến độ mồ hôi ướt đầm, đành phải thi triển Lăng Ba Vi Bộ chặt vật tránh né, ngón tay không ngừng dùng sức đánh tới nhưng đều vô ích.

Vài đệ tử Tinh Tú thấy Đoàn Dự vươn hai tay dẫn đo chiều thức liền đề phòng một lúc lâu nhưng vẫn chưa thấy động tĩnh gì, còn tưởng rằng hắn cố ý lấy đám người mình làm trò cười, lại muốn ở trước mặt Đinh Xuân Thu khoe mã lấy lòng, thích thú hét lớn một tiếng hướng hắn tấn công, dùng cả tay chân, gia tăng quyền cước, lực đạo nặng thêm.

Đoàn Dự từ góc bên phải chạy tới lối lên lầu hai, không biết đã làm gãy bao nhiêu bàn ghế trong gian, đập bể bao nhiêu chén bát, trên mặt đất một mảnh hỗn độn, từ lâu đã sớm nhìn không ra bộ dáng lúc đầu.

Đinh Xuân Thu liếc mắt một cái đã nhìn ra Đoàn Dự đang thi triển khinh công võ học thượng tầng của phái Tiêu Dao — Lăng Ba Vi Bộ. Bất quá có lẽ là sơ học giả không nắm giữ được mấu chốt, hắn sử dụng Lăng Ba Vi Bộ vẫn còn nhiều khiếm khuyết.

Đinh Xuân Thu không khỏi nhớ tới ngày đó mình bái Vô Nhai Tử làm sư phụ, lão vốn rất yêu võ học, còn thật sự muốn tập hết tất cả tuyệt thế võ công của phái Tiêu Dao. Ai ngờ vị sư phụ kia chỉ hứng thú với kỳ môn dị học của các đại môn phái, khi chọn lựa chương môn phái Tiêu Dao, cũng lấy tạp học này làm điều kiện hàng đầu, cho nên mới để cho lão thất phu Tô Tinh Hà kia chiếm tiên cơ.

Suy nghĩ lần thứ hai trở lại trên người Đoàn Dự, trong ánh mắt Đinh Xuân Thu ngoài ý muốn lóe ra một đạo thâm quang. Nếu lúc ấy Vô Nhai Tử truyền dạy Lăng Ba Vi Bộ, chính lão cũng không đến mức phải hợp tác với Lý Thu Thủy, làm ra cái chuyện phản bội sư môn khó có thể cứu vãn ấy.

Đinh Xuân Thu đối với việc sát hại Vô Nhai Tử vẫn không mấy may cảm thấy áy náy, lão duy nhất chỉ cảm thấy tiếc nuối, mình lúc sinh thời thủy chung không thể tự mình học được võ công thượng tầng của phái Tiêu Dao.

Hôm nay Đoàn Dự xuất hiện, vừa vặn cho sự tiếc nuối của lão nhiều năm qua.

Quạt lông trong tay như trước tùy ý lay động, nhưng so với vừa rồi yên lặng hơn nhiều. Thấy Đoàn Dự dưới chân trúc trắc giẫm lên một mảnh võ, Đinh Xuân Thu vung quạt lông lên, chén rượu trên bàn lập tức bay về phía Đoàn Dự, đánh vào vai hắn, một cổ lực cường đại đẩy mạnh làm thân mình hắn văng mấy thước, ngã xuống nơi bậc đầu tiên của cầu thang, làm bụi đất bay mịt mù.

Đoàn Dự dùng sức đè ép đau đớn cuộn cuộn trong ngực, nơi cổ họng dâng lên một cổ tinh ngọt ức chế không được mà ho khan phun ra, huyết châu tinh diễm rơi xuống mặt đất tạo thành một màu đỏ ghê người.

Vài đệ tử Tinh Tú bước lên lối Đoàn Dự đến trước người Đinh Xuân Thu, đưa chân đạp vào sau đùi hắn quất,

“Quỳ xuống”.

Đoàn Dự cả người vô lực quỳ rạp xuống đất, ngực vẫn từng đợt co rút đau đớn, trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận mắng, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, người đồ lão quái vật tốt nhất nên cầu nguyện không nên chết trong tay ta, bằng không ta nhất định sẽ lấy roi đánh ngươi tới chết...

Ý niệm trong đầu còn đang trôi nổi, Đinh Xuân Thu đã đưa tay điểm mấy đại huyệt trên ngực hắn.

Ý muốn điều tức khí trong lòng Đoàn Dự đều thất bại, trái tim càng cảm thấy kịch liệt đau nhức.

“Tiểu tử, ngươi là người phương nào? Có quan hệ gì với Cô Tô Mộ Dung công tử?”. Đinh Xuân Thu tươi cười hòa ái, mặt mũi hiền lành cực kỳ giống tiên ông đắc đạo.

Đoàn Dự giương mắt xem xét biểu hiện lương thiện giả dối trên mặt lão, nửa thật nửa giả nói,

“Ta với Mộ Dung Phục không quen biết. Ta là nghĩa đệ kết bái của Kiều Phong, vừa vặn cùng hắn tiện đường đi tìm đại ca của ta mà thôi”.

Đinh Xuân Thu phe phẩy quạt lông, hai mắt vì cười túm túm mà híp lại thành một đường chỉ,

“Người cho là lão phu sẽ tin lời của người? Lãng Ba Vi Bộ của người học từ chỗ nào?”.

Nhận thấy lời nói của lão nông đậm sự cảnh cáo, Đoàn Dự cố nén đau đớn trong người, nhếch miệng cười nói,

“Ta là tù binh của người, còn có chuyện lừa gạt người nữa sao? Về phần Lãng Ba Vi Bộ mà người nói...”. Đoàn Dự lộ ra vẻ mờ mịt,

“Ta không biết là cái gì. Bất quá nếu là người hỏi về bộ pháp vừa rồi, ta có thể nói cho người biết, là Nam Mộ Dung dạy ta”.

Con người Đinh Xuân Thu lóe ra một tia sáng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú khuôn mặt Đoàn Dự, thật giống như đang xem kỹ độ chân thật trong lời nói của hắn.

“Ta không lừa người”. Đoàn Dự tiếp lời,

“Ta chỉ học một chút, cho nên người xem ta căn bản dùng không tốt. Lúc Mộ Dung Phục dạy ta có nói, hắn muốn cho người trong thiên hạ đều học được Lãng Ba Vi Bộ, bởi vì...”. Chần chờ liếc về phía Đinh Xuân Thu sắc mặt vẫn mỉm cười như trước, Đoàn Dự hơi tạm dừng, co rụt cổ lại, e ngại không dám tiếp tục.

“Bởi vì sao?”. Đinh Xuân Thu hỏi.

Khóe miệng Đoàn Dự xẹt qua một nụ cười khó nhận ra, thanh âm hơi lộ ra sự hoảng hốt và thận trọng,

“Nghe Mộ Dung Phục nói, hắn cơ duyên xảo hợp (duyên phận trùng hợp) tìm được thực truyền của Vô Nhai Tử tiên bối, còn nói lão cả đời thích nghiên cứu kỳ môn dị học, không nghĩ tới lão bị chính đồ đệ của mình ám toán, cho nên...”. Đoàn Dự toàn thân lạnh ngắt, cắn răng lấy khí lực thật lớn nói,

“Cho nên võ học của lão thế nhân đều có thể học được, duy độc đồ đệ đã hại lão không được học”.

Mới vừa nói xong, chỉ nghe ‘phanh’ một tiếng, cái bàn trước mặt Đinh Xuân Thu nứt ra thành vô số mảnh bay tới bốn phương tám hướng.

“Lão thất phu!”. Đinh Xuân Thu cắn răng bài trừ lời nói ép xuống lửa giận,

“Chết đến nơi mà còn dám tác quái!”.

Đoàn Dự bị sự việc thình lình kia làm cho trái tim đau đớn, thân mình hơi hơi co rụt, ngay cả vụn gỗ của cái bàn bay tới người cũng không dám đưa tay đỡ.

Từ lúc tính kế, Đoàn Dự không có chắc chắn Đinh Xuân Thu sẽ tin tưởng. Dù sao người ta là người đã từng trải vài thập niên, tâm kế mưu lược tuyệt đối cao hơn mình, sao lại dễ dàng bị tiểu xiếc của hắn lừa gạt?

Nhưng Đoàn Dự không biết, Đinh Xuân Thu đến Trung Nguyên, một là vì ván cờ của Tiêu Dao Tử, hai là vì bị tùy tùng của Mộ Dung Phục đoạt đi bí tịch võ công của Tinh Tú Hải.

Đinh Xuân Thu đối với Tiêu Dao Tử từ trước đến nay đã hận thấu xương, trong lòng biết hắn bất công không phải ngày một ngày hai. Mà thanh danh Giang Nam Mộ Dung công tử truyền xa, đến chỗ nào cũng có người ca tụng, đệ tử của Đinh Xuân Thu không phục, nói ra chuyện bị Mộ Dung Phục cường đoạt bí tịch, nhưng người ta cũng chỉ cười nhạo phản bác,

“Mộ Dung công tử võ học uyên bác, không gì làm không được, không chỗ nào không tinh. Võ học thượng tần chính là ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’, ‘Vật đối sao dời’ đúng là võ lâm tuyệt học, việc gì phải đoạt đi bí tịch võ công của Tinh Tú phái?”.

Cứ lặp lại vài lần như vậy, thù mới hận cũ cùng một chỗ khiến Đinh Xuân Thu đối với Mộ Dung Phục hận tới cực điểm, cho nên lời Đoàn Dự vừa nói ra, Đinh Xuân Thu liền không mấy may nghĩ ngờ mà tin ngay.

Nam tử kia còn khóc lóc cầu xin tha thứ bên chân, Đinh Xuân Thu phiền lòng vung tay lên, người nọ miệng phun một búng máu, thân mình đập mạnh vào ván cửa rồi nhẹ nhàng ngã xuống đất, chỉ trong nháy mắt đã tắt thở.

Đoàn Dự nuốt một ngụm nước bọt, tròng lớn hai mắt nhìn thân thể vừa mới còn sống đã đi tới cầu Nại Hà kia, trong lòng cảm thấy rét run.

Đinh Xuân Thu không còn tâm tình ăn cơm, chờ chúng đệ tử nâng nhuyễn kiệu đến cửa sau thì đứng dậy bước vào kiệu, lão nghiêng người liếc mắt nhìn Đoàn Dự được một đệ tử nâng lên, thản nhiên nói,

“Trường Thanh, hân giao cho người”.

Một nam tử mi thanh mục tú từ phía sau đám người bước ra, hướng chiếc kiệu của Đinh Xuân Thu đã rời đi cung kính thi lễ,

“Vâng, sư phụ”. Sau đó mới từ tay đệ tử kia tiếp nhận Đoàn Dự.

Đoàn Dự vốn bị nội thương, ngực đau đến lợi hại, lại bị Đinh Xuân Thu điểm đại huyết, nội lực toàn thân đều bị phong bế, hai chân nhũn ra không có điểm tựa, đành phải miễn cưỡng để thân mình dựa vào người nọ, cười khổ nói,

“Đại ca, thực xin lỗi, ta không phải muốn chiếm tiện nghi của người, người thông cảm cho ta là người bị thương lại hành động bất tiện a!”.

Trường Thanh mỉm cười, kéo tay Đoàn Dự khoát lên vai mình, một tay đặt nơi thắt lưng làm cho trọng lượng toàn thân hân đặt lên người mình, nhẹ giọng nói,

“Không cần nhiều lời, đi mau”.

Đoàn Dự kinh ngạc quay đầu nhìn Trường Thanh, sau một lúc lâu mới quanh co nói,

“Cái kia, đại ca, người thật sự là đệ tử của Đinh lão quái... ách, ta là nói, Đinh lão sư phó sao? Sao lại kém xa như vậy? Chẳng lẽ người là con riêng của hắn?”. Câu cuối cùng nói ra miệng, Đoàn Dự không khỏi âm thầm tin một nửa.

Nếu không phải con, sao lại tùy tiện giao ‘địch nhân’ cho y trông giữ, hơn nữa nhìn thái độ của Đinh lão quái đối với y dường như không tồi.

Trường Thanh cổ quái nhìn thoáng qua Đoàn Dự, bật cười,

“Nếu để sư phụ nghe thấy lời này, mạng nhỏ của người sẽ chấm dứt nha. Ta chỉ là một đệ tử bình thường của sư phụ, cũng không khác biệt chỗ nào”.

“Thật sao?”. Đoàn Dự được y đỡ lấy đi theo đoàn người phía trước, không dám tin mà hỏi lại,

“Là thật sao?”.

“Thật!”. Trường Thanh cười nhạt gật đầu, khí chất xuất trần cùng với tác phong của Tinh Tú phái cách biệt một trời.

“Thật đúng là vậy?”. Đoàn Dự vẫn không thể tin nên lại hỏi Trường Thanh lần nữa, mắt liếc sang sườn mặt ôn nhã kia, trong lòng buồn bực thầm nghĩ, trong nguyên tác dường như không xuất hiện nhân vật Trường Thanh này... Chẳng lẽ Đinh Xuân Thu thu dưỡng nghĩa tử hay là muốn tìm kiếm người nối nghiệp?!

Nghĩ đến đây, trí tưởng tượng phong phú của Đoàn Dự bỗng hiện lên hình ảnh Trường Thanh mặc trường bào, tay cầm quạt lông, tươi cười hòa ái dễ gần đứng trước mặt chúng đệ tử nhận quỳ lạy,

“Tinh Tú lão tiên, pháp lực vô biên...”.

Đoàn Dự nhanh chóng lắc đầu, đập cái ý tưởng ghê tởm kia văng ra ngoài.

Việc quan trọng trước mắt, không phải là vấn đề của Trường Thanh — mà là hắn phải làm cách nào để thoát thân, sau đó thuận lợi cứu A Chu làm cho Kiều Phong được hưởng hạnh phúc nửa đời còn lại.

Đoàn Dự đột nhiên cảm thấy ngoài đau ngực ra, đầu cũng có chút nhức nhức. Thì ra nhúng tay vào việc căn bản không thuộc về mình thì sẽ bị báo ứng!

41. Chương 41

Được Trường Thanh giúp đỡ đi về phía trước, ngực Đoàn Dự từng đợt co rút đau đớn, sắc mặt nguyên bản không chút máu hiện giờ lại càng tái nhợt.

Trường Thanh quay đầu nhìn đôi môi không chút huyết sắc của Đoàn Dự, lo lắng hỏi,

“Người không bị sao chứ?”.

Đoàn Dự há mồm định nói chuyện, cổ họng đột nhiên ho khan dữ dội khiến thân mình hắt run lên mạnh mẽ.

“Đại ca, người đối lời kịch lại được không?”. Khó khăn ổn định tâm thần, Đoàn Dự thở phò phò miễn cưỡng cười nói,

“Người xem bộ dáng ta đây là không có việc gì à?”.

Nhìn Đoàn Dự vì ho khan mà mặt mày đỏ bừng, Trường Thanh trầm mặc một chút rồi nói,

“Người nhất định là phú gia công tử từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ”.

Đoàn Dự kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía Trường Thanh, quan sát kỹ y một lát rồi nói,

“Chẳng lẽ trên mặt ta viết ba chữ ‘kẻ có tiền’?”.

Trường Thanh thấy hắc bản thân bị trọng thương mà vẫn không quên múa mép khua môi, thật không hiểu là nên may mắn vì hắc tính tình rộng rãi thoải mái, hay là nên cười khổ vì hắc không biết sống chết.

Mà Đoàn Dự vốn bị thương, một đường không nhanh không chậm theo sát đoàn người, mới vừa rồi lại nói chuyện với Trường Thanh cho nên đã tiết không ít chân khí, ngực đau đớn không ngừng run rẩy, giống như có người đang lấy búa sắc đánh từng hồi vào tim hắc, đau đớn khó có thể chịu được.

Chân không chạm đất dựa vào người Trường Thanh đi được một đoạn, Đoàn Dự mặt như giấy vàng, đôi môi trắng bệch, thật sự nhìn không được mà ngã xuống đất, cả thân mình nằm úp sấp một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Trường Thanh vội vàng ôm hắc đi tới tàng cây ven đường nghỉ ngơi, sau đó hô to với một đệ tử Tinh Tú vai vế thấp hơn y,

“Đi báo cho sư phụ, nói Trường Thanh xin nghỉ tạm một chút rồi khởi hành”.

Đệ tử Tinh Tú kia xoay người chạy đi, sau một lát, đoàn người phía trước chậm rãi ngừng lại, mọi người đều tìm một nơi ven đường nghỉ chân.

Thân thể Đoàn Dự mặc dù vô lực, ngực lại vô cùng đau đớn, nhưng ý thức vẫn còn rất rõ ràng. Thấy Tinh Tú lão quái cư nhiên nghe lời của Trường Thanh như vậy, nói nghỉ ngơi liền cho nghỉ ngơi, lòng hiếu kỳ không khỏi nổi lên, thân thủ vẩy vẩy Trường Thanh ý bảo y đến gần, sau đó suy yếu hỏi,

“Huynh đệ, người thật sự không phải là con của Tinh Tú lão quái... Ách, ta là nói Tinh Tú lão tiên à?”.

Trường Thanh lắc đầu bật cười,

“Không phải”.

“Ta không tin”. Đoàn Dự một tay xoa ngực, đè lại chỗ đau kia, hữu khí vô lực tiếp tục nói,

“Hắc chính là Đinh Xuân Thu của Tinh Tú phái giết người không chớp mắt, sao lại có thể nghe lời đệ tử người như vậy? Nếu nói không phải con, ta thật sự không tin”.

Sau khi nói xong, dây thanh Đoàn Dự khê rung nên đã ho khan một trận.

Trường Thanh mặc dù không quen biết Đoàn Dự, nhưng sau khi nói mấy câu tán gẫu cũng biết hắc là người nhanh mồm nhanh miệng, so với mấy kẻ rắp tâm hại người đầy rẫy trên thế gian này thì tốt hơn nhiều lần, y cũng không so đo với hắc, đưa tay mang túi nước tới đút hắc uống vài ngụm rồi giải thích,

“Ta là đệ tử đầu tiên mà sư phụ thu nhận, từ nhỏ đã ở bên cạnh người. Sư phụ cũng không có con nối dõi nên đối đãi với ta giống như con mình. Việc này người trong Tinh Tú phái ai cũng biết, chỉ vì người không phải đệ tử Tinh Tú phái, cho nên mới cảm thấy ngạc nhiên”.

Đoàn Dự hít một hơi, gian nan nghiêng đầu đánh giá Trường Thanh trên xuống dưới, sau đó gật đầu nói,

“Thật là ngạc nhiên. Không nghĩ tới Tinh Tú lão quái... lão tiên là một nhân vật như thế, có thể nhận một đồ đệ thiện lương đến vậy”. Dừng một chút, nhớ tới cuối cùng Đinh Xuân Thu cũng bị Hư Trúc đánh bại, giao cho phái Thiếu Lâm xử trí, mà Tinh Tú phái cũng giải tán từ lúc đó, không khỏi lên tiếng,

“Huynh đệ, ta cảm thấy người là một nhân tài thật sự. Tính cách người tốt như vậy, làm đệ tử Tinh Tú phái thật là lãng phí, không bằng người về sau đi theo ta đi!”. Nhìn nhìn bốn phía, thấy tất cả mọi người không chú ý đến nơi này, Đoàn Dự mới đề thấp giọng thì thầm,

“Ta có giao tình với Bắc Kiều Phong lẫn Nam Mộ Dung, người muốn theo Kiều đại hiệp hay là Mộ Dung công tử đều được. Tóm lại là sống khá giả hơn khi đi theo Đinh lão quái xú danh kia”.

Trường Thanh đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nở nụ cười, tiếng cười lạnh lạnh hấp dẫn không ít đệ tử Tinh Tú một bên ghé mắt.

Đoàn Dự khấn trương túm tay áo y, hận chính mình có thương tích trong người không nên động nhiều, bằng không thật muốn lấy bùn nhão nhét vào cái miệng đang cười của y,

“Này! Người đừng có cười nữa, tất cả mọi người đều nhìn qua kia kìa. Ta còn chưa muốn chết, người cũng đừng nên hại ta!”.

Trường Thanh quay đầu nhìn ánh mắt tò mò của các đệ tử Tinh Tú, hai hàng chân mày nhanh chóng nhíu lại, con người bỗng chốc lạnh băng.

Cảm thấy Trường Thanh không vui, những người đó khấn trương thu hồi tầm mắt, còn phối hợp xoa vai đâm chân, giống như vừa rồi chỉ là nhìn thoáng qua.

Sau khi thấy những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đã được thu lại, khoảnh khắc Trường Thanh quay đầu lại nhìn về phía Đoàn Dự, con người lạnh như băng được thay thế bằng một nụ cười ôn nhu,

“Sư phụ nếu không cho người chết, bọn họ sẽ không dám động đến người”.

“Ai nói không dám động đến hần?”. Một giọng nói từ phía bên truyền đến, Đoàn Dự và Trường Thanh đồng thời nhìn sang, chỉ thấy ven đường có bốn người mặc trường sam đi tới, mỗi người cầm trong tay một cương trường rất dài.

Trường Thanh chậm rãi đứng dậy nhìn về phía bốn người nọ, giọng nói dừng dừng nghe không ra một chút dao động,

“Bốn vị sư ca có chuyện gì sao?”.

Một nam nhân có dáng người thấp bé đột nhiên tiến lên, xem xét Đoàn Dự đang dựa người vào thân cây, hắc hắc cười nói,

“Tiểu sư đệ, người này là người của Nam Mộ Dung, người cũng biết chứ?”.

Trường Thanh nhìn lướt qua bốn người trước mặt, nửa lơ đãng nửa cảnh cáo,

“Người nọ là do sư phụ giao cho ta quản, nếu các vị sư huynh có ý kiến, mời đi hỏi sư phụ, Trường Thanh bất quá cũng chỉ nghe lệnh làm việc mà thôi”.

“Tiểu sư đệ, lời này của người không đúng rồi”. Nam nhân hơi cao gầy cười cười tiến lên trước, kéo dài giọng nói, con mắt vẫn nhìn chằm chằm Đoàn Dự,

“Các sư huynh cũng là sợ người mệt nhọc cho nên lại đây quan sát một chút, xem có chỗ nào giúp được không, cũng là muốn tiểu sư đệ người thoải mái nha”.

Đoàn Dự cảm thấy ánh mắt của nam nhân cao gầy kia giống như tia X quang, có thể xuyên qua da của hắn tới nội tạng bên trong. Đặc biệt ngũ quan người nọ rất vận vẹo, tựa như bị người ta nhéo lung tung, khi cười khuôn mặt nam nhân nhăn thành một đống, khiến người ta cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

Đoàn Dự theo bản năng xê dịch, muốn tránh khỏi tầm mắt như Ra đa của người nọ, nhưng hành động không tiện khiến cho ý nghĩ của hắn thất bại.

Trường Thanh thản nhiên bước qua bên phải một bước, chặn tầm mắt của nam nhân kia lại, nhàn nhạt cười nói,

“Nếu các vị sư ca đã không có chuyện gì, Trường Thanh cũng không rề rà. Sư phụ một khắc cũng không thể rời các vị sư ca, chỉ sợ hiện tại đang tìm các vị”.

Mấy người kia nghe thấy trong lời nói của y ẩn sự áp bức, còn thản nhiên nhắc tới Đinh Xuân Thu để đuổi người đi, trong lòng không khỏi tức giận. Nhưng lại không thể phản bác, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn Trường Thanh và Đoàn Dự vài lần rồi xoay người rời đi.

Đoàn Dự nói không cảm kích Trường Thanh tuyệt đối là nói dối. Hắn có thể nhìn ra bốn người này là lai giả bất thiện (người không lương thiện), có lẽ không phải là hỏi thăm đơn giản như vậy, nói không chừng là vì muốn lấy mạng hắn mà đến. Đương nhiên nếu như không có sự đồng ý của Đinh lão quái, bốn người kia có ăn gan chó cũng không dám làm trò trước mặt sư phụ mình.

Bây giờ bất luận Trường Thanh có không phải là con của Đinh Xuân Thu đi nữa, hảo cảm của Đoàn Dự đối với y vẫn tăng lên.

Nghỉ ngơi được chốc lát, đoàn người lại tiếp tục khởi hành, nơi Đoàn Dự bị đánh vẫn không được trị liệu, đau đớn cứ từng đợt lan tràn khắp da thịt hắn, mỗi lần trái tim nảy lên một cái thì thần kinh bị động khiến cả người đau đớn, làm cho ý thức của hắn hoàn toàn ở trạng thái thanh tỉnh.

Cũng bởi vì thanh tỉnh, cho nên đã làm Đoàn Dự đau đến nhe răng nhếch miệng phải quay đầu hút một ngụm khí, trong khoảnh khắc đó ngoài ý muốn nhìn thấy có một bóng người vụt qua sâu trong đám cây cối.

Người nọ có khinh công rất cao siêu, lúc lướt qua ngay cả một tiếng vang cũng không có, mà lá cây cũng không bị động đến một mẩu. Nếu không phải Đoàn Dự vừa mới quay đầu, căn bản sẽ không chú ý tới bóng dáng vụt qua như tia chớp đó.

Đoàn Dự cũng không cho rằng bóng người đó là Mộ Dung Phục —— hắn đoán tên kia hiện giờ đã ở cách xa nơi này cả ngàn dặm, tiếp tục bày ra đại kế phục quốc của mình.

Bảo trì ý niệm này trong đầu mãi cho đến thôn kế tiếp Đoàn Dự mới phủ định suy nghĩ nọ, nhưng vẫn bướng bỉnh cảm thấy người đó tuyệt không phải Mộ Dung Phục.

Cũng giống như lúc ở tửu lâu trước, đệ tử Tinh Tú phái đuổi hết người trong gian tửu lâu ra, sau đó mới cung kính mời Đinh Xuân Thu vào.

Đoàn Dự được Trường Thanh đỡ đến ngồi xuống một góc, còn chưa kịp thở một hơi thì thấy Mộ Dung Phục nhàn nhã ngồi uống rượu ở phía tây bắc gian tửu lâu đối diện với Đinh Xuân Thu.

Hiện tại đã là chập tối, ánh tà dương đỏ rực phả những tia sáng cuối cùng xuống vạn vật. Ánh sáng mờ mờ lung từ cửa sổ phía tay trái Mộ Dung Phục hắt vào khuôn mặt ôn nhã nhìn nghiêng tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Mộ Dung Phục một thân một mình ngồi đó, ngón tay thon dài nâng chén rượu nhẹ nhàng thưởng thức, con mắt từ đầu chí cuối cũng chưa từng nhìn qua Đoàn Dự.

Vừa thấy Mộ Dung Phục, Đoàn Dự không hiểu sao lại nảy lên một sự vui mừng, buổi chia tay không vui lúc trước đã bị hắn quên sạch. Vốn định có Mộ Dung Phục ở đây, chính mình thoát thân hẳn là không thành vấn đề, ai ngờ người nọ ngay cả mắt cũng không thêm liếc, giống như hai người chưa từng quen biết nhau, Đoàn Dự biết vậy nên bực mình, giận dữ quay đầu nhìn sang hướng khác, lỗ mũi hừ lạnh một tiếng.

Trường Thanh lấy nước đưa đến bên môi Đoàn Dự, cười nói,

“Uống nước không?”.

Đoàn Dự khẽ gạt đầu, Trường Thanh một tay vòng qua eo ôm hẳn vào ngực, một tay cầm lấy túi nước để bên miệng dứt hẳn uống, thấp giọng hỏi,

“Người và vị công tử kia có quen biết sao?”.

Đoàn Dự cả kinh, không kịp nghĩ nhiều chỉ một mực phủ nhận,

“Không biết”.

Trả lời quá nhanh, ngược lại càng làm cho Trường Thanh hoài nghi.

Nhìn thoáng qua vị công tử văn nhã ngồi đối diện, Trường Thanh đang định mở miệng, chợt nghe thấy thanh âm của Đinh Xuân Thu vang lên,

“Người này sao còn rảnh rỗi ở đây?”.

Mộ Dung Phục cong môi cười, thanh linh bảo kiếm giắt nơi thắt lưng y im lặng chờ lệnh,

“Người rảnh rỗi ngược lại nhiều chứ không ít, không biết có phải cá ở Tinh Tú hải không đánh được, Đinh tiên sinh quyết định đến Trung Nguyên cầu thực không?”.

Lời nói mang ý chế nhạo, đệ tử Tinh Tú phái không khỏi giận tím mặt đều xoa tay muốn tiến lên thay sư phụ giành lại mặt mũi.

Đinh Xuân Thu rất không hài lòng, phe phẩy phiến quạt trong tay khẽ cười,

“Tiểu huynh đệ thật biết nói đùa, võ lâm bác đại tinh thâm ở Trung Nguyên chính là lão phu, kiến thức cũng không phải là ít, võ học của Trung Nguyên, chẳng biết có mấy ai tinh thông”. Nói xong, ngón tay nâng một chén rượu nhỏ ném về phía Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục khẽ nhướng mày, tay phải vung lên, không một chút đắn đo ném chén rượu trên tay bay ra, cùng chén rượu của Đinh Xuân Thu chạm nhau, vỡ thành vô số mảnh nhỏ trên không trung, bọt nước rơi vãi khắp mặt đất.

Đinh Xuân Thu lúc này mới cảnh giác người nọ nội lực thâm hậu tuyệt không thấp hơn mình, thích thú thu hồi sự khinh bỉ, khoe miệng cong lên, ngoài cười nhưng trong không cười,

“Không biết tôn tính đại danh của các hạ?”.

Mộ Dung Phục ngoảnh mặt làm ngơ liếc Đoàn Dự một cái, thấy hấn sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc lại tựa vào ngực một nam tử xa lạ, vẻ mặt y bỗng nhiên trầm xuống, nhướng mày cười lạnh với hắn,

“Đoàn thế tử thật có nhả hứng, nguyên lai khẩn cấp đuổi tại hạ rồi đi là vì muốn kiếm người mới”.

42. Chương 42

Đoàn Dự hung hăng trừng mắt liếc Mộ Dung Phục cách đó không xa, thấp giọng mắng,

“Mắt cậu ngươi bị mù à, không phát hiện ta đang bị thương sao?”.

Thanh âm tinh tường truyền vào tai Trường Thanh, làm cho y cười khẽ liên tục. Đoàn Dự quay đầu nhìn y, nhần nhịn một lúc lâu mới buồn bực mở miệng,

“Người có thể ngừng cười được không?”.

Trường Thanh ho khan hai tiếng, hơi hơi thu liễm ý cười. Lại không biết cảnh hai người hấn thấp giọng nói chuyện với nhau trong mắt người khác rất là thân mật, tất cả đều lọt vào mắt Mộ Dung Phục, trong lòng y cảm thấy cực kỳ căm tức.

Đinh Xuân Thu thấy Mộ Dung Phục trực tiếp không nhìn mình, vấn đề vừa rồi hỏi y cũng không được giải đáp, mặt mũi có chút không nhịn được, một lần nữa hạ thấp giọng mang ý áp bức,

“Những người có thanh danh trong võ lâm Trung Nguyên bất quá chỉ khoảng hai ba người, các hạ nếu tự ti mặc cảm không muốn cáo tri tục danh, lão phu tuyệt không ép buộc”.

Ánh mắt Mộ Dung Phục chuyển sang liếc Đinh Xuân Thu một cái, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tự tiếu phi tiếu,

“Tại hạ, Cô Tô Mộ Dung Phục”.

Lời vừa nói ra, bốn phía kinh hãi.

‘Cô Tô Mộ Dung công tử’ danh chấn thiên hạ cùng kỳ danh với bang chủ Cái Bang Kiều Phong, không ngờ lại là một thiếu niên tuấn nhã thanh tú như vậy, mọi người lập tức nhớ tới lời nói ngày xưa của võ lâm nhân sĩ:

“Mộ Dung công tử võ học uyên bác, sao lại mơ ước thứ tạp học của Tinh Tú phái người”. Trong lòng không khỏi đã tin bảy phần, chỉ là không muốn nói ra trước mặt sư phụ, diệt hết uy phong của mình, đành phải giấu kín những lời này trong lòng.

Vừa thấy Mộ Dung Phục tiêu sái tuấn nhã, Đinh Xuân Thu sửng sốt, lập tức hoàn hồn cười nhạt,

“Mộ Dung công tử ở trên giang hồ có lai lịch lớn như vậy, tại sao lại làm ra việc trơ trên lấy cấp tuyệt học của người khác”.

Mộ Dung Phục dương môi cười, tuy là đáp lại Đinh Xuân Thu, nhưng hai mắt vẫn nhìn Đoàn Dự chăm chăm,

“Tại hạ cũng không cùng đường thăm hại đến mức muốn học võ công của Tinh Tú phái”.

Con người đen như mực của Mộ Dung Phục tựa như biển rộng, sóng vỗ nhộn nhạo, khóe môi nở nụ cười thần nhiên ấm như mùa xuân. Nhưng Đoàn Dự lại cảm giác bên dưới đường cong ấy ẩn giấu một sự nguy hiểm.

Đinh Xuân Thu thấy lời y nói mang ý hèn mọn, tựa hồ không đem võ học của Tinh Tú phái để vào mắt, không khỏi giận dữ, xả miệng cười lạnh,

“Mộ Dung công tử hoàn trả nguyên vật là tốt rồi, bằng không nếu thật sự muốn tranh đấu, đừng trách lão phu ỷ mạnh hiếp yếu”.

Vừa dứt lời, một tiếng nói to hùng hùng hổ hổ từ ngoài cửa vang lên,

“Ta nói ai ở trong này thúi lăm, thì ra là Đinh lão quái của Tinh Tú phái. Ta lại không biết Tinh Tú phái có kỳ môn dị học gì có thể so sánh được với ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’ của Mộ Dung gia. Đừng nói là công tử gia, ngay cả lão tử ta cũng không thêm để mắt đến công phu mèo cào của lũ các người”. Cùng với thanh âm truyền vào là khuôn mặt đầy vẻ hung thần ác sát của Phong Ba Ác.

Thấy người của Mộ Dung Phục hồ ngôn loạn ngữ, đệ tử Tinh Tú lòng đầy căm phẫn, rồi lại kiêng kỵ thanh danh của Nam Mộ Dung nên không dám động thủ bừa bãi.

Đinh Xuân Thu bị mất mặt trước chúng đệ tử, nghĩ lại nếu hôm nay không ra tay hảo hảo giáo huấn Mộ Dung Phục một phen, sau này ở Tinh Tú phái cũng khó thu phục được chúng.

Nghĩ đến đây, phiến quạt lông trong tay Đinh Xuân Thu vung lên, tất cả bát đũa trên bàn đều mạnh mẽ bay về phía Mộ Dung Phục.

Thân mình Mộ Dung Phục ngã ra sau né tránh, ở phía dưới cũng chẳng di động mấy may nào. Phong Ba Ác không biết từ đâu lấy ra một phiến quạt phàn kim trạo cốt ném cho Mộ Dung Phục, trong miệng hô,

“Công tử đón quạt!”.

Đoàn Dự không thể nhịn được xi dài một tiếng cười, nhỏ giọng lẩm bẩm,

“Người này thực biết đùa. Người ta đánh nhau đều là đón kiếm đón đao, hửn đánh nhau là đón quạt”.

Nhưng mà rất nhanh, Đoàn Dự liền biết phiến quạt kia không phải quạt giấy bình thường.

Một cái chén bay qua bị Mộ Dung Phục thoải mái tránh được, lửa giận trong lòng Đinh Xuân Thu bùng cháy mãnh liệt, tung người cùng với quạt lông trong tay tiến lên, gió thổi vù vù, đánh một đòn xuống bả

vai Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục nghiêng người lách qua, không thấy thân hình di động, người đã ngồi xuống băng ghế phía tay trái.

Tay phải Đinh Xuân Thu vung quạt lông sang, tay trái xuất chiêu tấn công Mộ Dung Phục, lại bị y cực nhanh lách mình dời xa. Mộ Dung Phục lùi lại mấy bước, mũi chân dùng nội lực đá một cái bàn bay đến phía lão, phiến quạt trong tay Đinh Xuân Thu xoay xoay chuyển động, đánh cái bàn kia trở về, kéo theo cái bàn bên cạnh bay đi.

Mộ Dung Phục nghiêng người thối lui vài bước, phiến quạt trong tay đánh vào cái bàn trước mặt, cái bàn nhất thời vỡ vụn làm cho mảnh gỗ văng tung tóe, còn chưa kịp ra tay đánh trả, Đinh Xuân Thu đã nhảy lên, đưa chân quét về phía mảnh nhỏ kia, nhất thời tàn gỗ như lưỡi kiếm vọt tới chỗ Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục vung quạt tới những mảnh vụn kia, tung người nhảy về phía sau, đứng vững trên cái bàn gần cây cột, chiếc quạt trong tay được mở ra, che trước người đỡ lấy những mảnh gỗ sắc như dao kia, ngón tay vòng quanh quạt thản nhiên chuyển động, mảnh nhỏ lập tức quay đầu lao tới Đinh Xuân Thu.

Ngay tại lúc Mộ Dung Phục cùng Đinh Xuân Thu đối chiến, Phong Ba Ác đã sớm phi thân vọt đến bên người Đoàn Dự, một tay điểm huyết đạo của Trường Thanh, ôm lấy Đoàn Dự từ sườn bên phá cửa sổ nhảy ra, nháy mắt đã vô ảnh.

Đệ tử Tinh Tú thấy võ công Mộ Dung Phục đăng phong tạo cực (lên tới đỉnh cao), cũng không dám không biết lượng sức tiến lên hỗ trợ Đinh Xuân Thu, để tránh ngộ nhập vào vòng chiến mà đánh mất mạng nhỏ. Lúc Phong Ba Ác cứu Đoàn Dự, chúng đệ tử tuy có tâm muốn đuổi theo, nhưng lại kiêng kỵ thực lực của Mộ Dung Phục mà không dám tùy ý hành động, bởi vì một hồi do dự nên đã mất cơ hội tốt, chờ những người khác giải khai huyết đạo của Trường Thanh xong, Phong Ba Ác đã sớm mang Đoàn Dự chạy khỏi đó.

Mộ Dung Phục thấy Phong Ba Ác đã mang Đoàn Dự đi, cũng không ham chiến, phiến quạt trong tay phất đồng bát quét về phía Đinh Xuân Thu, thừa dịp lão đánh vỡ đám đồ sứ làm khói bay dày đặc phòng, y liền tung người bay ra khỏi cửa, cười nói,

“Tinh Tú lão quái, sau này còn gặp lại!”.

Vừa nói xong, người đã mất dạng.

Mộ Dung Phục lập tức nhảy lên nóc nhà bay qua hậu viện, vũng vàng đáp xuống lưng ngựa vỗ chiếc quạt lên mõng nó, con ngựa cất vó chạy đi.

Sau khi rời khỏi thôn nhỏ, Mộ Dung Phục liền đến chỗ đã hẹn trước với Phong Ba Ác, thấy Đoàn Dự ngồi bên dưới tàng cây với sắc mặt tái nhợt, tiều tụy, y bước lên phía trước nâng hân dậy nói,

“Người bị thương?”.

Đoàn Dự đem ánh mắt hóa thành lợi đao dùng sức chém y vài cái,

“Người nếu chỉ đến để xem, không bằng quên đi”.

Mộ Dung Phục câu môi cười, thân thủ bắt mạch Đoàn Dự nghe ngóng một lát, mày lập tức nhíu lại,

“Là ai đã thương người?”.

“Thế này còn chưa rõ ràng sao?”. Đoàn Dự tức giận nói,

“Ngay cả việc này còn phải hỏi, uống cho người còn tự xưng mình là thông minh”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục đột nhiên âm trầm, Đoàn Dự hoảng hốt, không khỏi thốt lên,

“Người sao lại có biểu tình như vậy, chẳng lẽ ta thương tận xương tủy không thể cứu được? Hân một chưởng kia tuy rằng đánh cho ta nhân mạo kim tinh (sao bay đầy trời), ngực còn đau muốn chết, nhưng không đến mức lấy luôn cả mạng nhỏ của ta chứ?”.

Thấy hân nói nhăng nói cuội, lo lắng lúc đầu của Mộ Dung Phục cũng dần tan đi.

Mộ Dung Phục tránh Đoàn Dự thấp giọng nói với Phong Ba Ác,

“Phong Tứ ca, người thay ta đi hái vài vị dược đến... điền thất, diên hồ sách*, xuyên luyện tử...”. Đằng sau còn có nói mấy vị, nhưng bởi vì thanh âm quá nhỏ nên không thể nghe được.

(* là loài cây lâu năm, lá kép, lá nhỏ hình quả trứng, hoa màu hồng nhạt hoặc màu tím. Rễ có hình cầu, có thể làm thuốc, có tác dụng giảm đau)

Sau khi Phong Ba Ác đã đi xa, thấy Mộ Dung Phục một lúc lâu cũng không lên tiếng, Đoàn Dự nhìn không được bầu không khí căng thẳng này, đành ra vẽ hiệu kỳ,

“Dược người kê vừa rồi là gì?”.

“Độc dược”. Mộ Dung Phục vươn tay cởi bỏ huyệt đạo của hắn, dìu hắn ngồi xuống, tay phải chụp lên vai hắn, một luồng nội lực mát mẻ từ từ chảy vào thân thể Đoàn Dự.

Mộ Dung Phục biết Đoàn Dự trong người mang ‘Hóa Công Đại Pháp’ nên cũng không dám truyền nhiều nội lực cho hắn, chỉ thông vài đạo trong người hắn xong rồi thu tay về.

Đoàn Dự đối với việc cứu giúp của Mộ Dung Phục không khỏi cảm kích vài phần, vừa định nói lời cảm tạ, nghĩ đến câu ‘độc dược’ kia của y, không khỏi âm thầm bực mình.

Thật là một tên quái thai, thừa nhận là được chữa thương giảm đau sẽ chết à?!

Không thèm để ý tới Mộ Dung Phục, Đoàn Dự xoay người sang hướng khác bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Mộ Dung Phục đứng dựa vào thân cây, ngón tay cầm chiếc quạt từng chút từng chút đẩy ra, tường tận xem xét một lúc lâu lại chậm rãi đóng lại. Mở ra, đóng lại cứ lặp lại vài lần, Đoàn Dự điều tức xong, đứng dậy nhìn người nọ nhều mày hô,

“Này! Người có thể đừng làm như vậy trước mặt ta được không, thật sự là khó coi”.

Mộ Dung Phục thu hồi chiếc quạt nhẹ nhàng xoay trong lòng bàn tay, nút thắt hình thoi ở chuôi quạt tản ra mùi thơm ngát trong không khí.

“Tốt không?”. Mộ Dung Phục hỏi.

“Tốt lắm”. Đoàn Dự cười hì hì đáp.

Khóe môi Mộ Dung Phục gợn lên một nụ cười, tiến đến gần bên người Đoàn Dự, y đột nhiên vung quạt đánh vào ***g ngực hắn, co rút thành linh xảy ra làm cho Đoàn Dự lui về từng bước, vuốt vuốt chỗ trái tim cả giận mắng,

“Đầu người bị cửa kẹp sao? Biết rõ ta bị thương còn đánh ta”.

“Chẳng phải người đã nói tốt lắm à?”. Ý cười phảng phất từ trong mắt Mộ Dung Phục tản ra, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra biểu tình thản nhiên.

Đoàn Dự trừng mắt nhìn khuôn mặt đáng đánh của Mộ Dung Phục, từ trong kẽ răng phun ra một câu,

“Mộ Dung Phục, hôm nay người cứu ta một lần, sau đó lại đánh ta, hai người coi như hòa, chúng ta không ai thiếu nợ nhau”.

Mộ Dung Phục cười cười không cho là đúng, dắt ngựa tới,

“Đi thôi”.

“Từ từ”. Đoàn Dự níu lấy tay áo Mộ Dung Phục, lúc này mới nhớ tới mình còn có một đại sự chưa xong, nếu có thể được Mộ Dung Phục một tay tương trợ, sự tình tiến triển cũng có thể đạt được thành công lớn hơn.

“Hắc hắc, cái kia, chúng ta thương lượng chút đi!”. Đoàn Dự cười cười, hướng về mặt nghi hoặc của Mộ Dung Phục thần bí nói,

“Người giúp ta một chuyện, ta cho người biết một bí mật kinh thiên động địa, thế nào?”.

43. Chương 43

Mộ Dung Phục đang dắt ngựa thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đoàn Dự cười hỏi,

“Chuyện gì?”.

Đoàn Dự dáo dác nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có người nào khác, cười hì hì tiến lên phía trước,

“Người không phải có cái pháo hoa truyền tin kia sao, có thể kêu thủ hạ của người hỗ trợ mang thư đưa cho Kiều Phong không?”.

Mộ Dung Phục nghiêm túc nhìn Đoàn Dự, cứ chăm chăm một hồi khiến hắn hốt hoảng một trận. Đoàn Dự bị y nhìn có chút chột dạ, vừa định dời tầm mắt thì nghĩ lại, hắn chưa từng làm chuyện gì xấu, mắc gì phải chột dạ! Nghĩ xong, Đoàn Dự bưng bưng dững dưng khí liền ngẩng đầu ưỡn ngực, không chút khách khí quay lại trừng mắt nhìn y.

Thấy hai con mắt Đoàn Dự đen láy, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra chút bướng bỉnh, đáy mắt Mộ Dung Phục hiện lên một tia khác thường rồi lại lập tức biến mất.

Mộ Dung Phục vươn tay ôm lấy thất lưng Đoàn Dự, cúi đầu dán sát môi bên tai hắn ôn nhu nói,

“Ta giúp người, người phải báo đáp ta như thế nào?”.

Đoàn Dự giãy giụa vài cái nhưng không thoát được cái tay đặt bên hông, đành phải thuận theo ý y,

“Ta không phải nói sẽ lấy một chuyện đại bí mật đến trao đổi với người sao. Còn nữa, lúc người nói chuyện, có thể đừng động thủ động cước được không?”.

Mộ Dung Phục thấp giọng cười, hơi thở nóng rực phất qua tai Đoàn Dự, làm cho nội tâm hắn căng cứng.

“Để rồi xem, bí mật của người có đáng giá hay không mà muốn ta giúp người”. Mộ Dung Phục theo lời buông tay ra, nắm cương ngựa xoay người nhảy lên, từ trên cao nhìn xuống Đoàn Dự,

“Có chuyện gì?”.

Đoàn Dự ngửa đầu nhìn người nọ, ánh mặt trời liễm diễm, từ phía sau y tỏa xuống một vầng sáng vàng rực. Híp hai mắt lại, Đoàn Dự bị ánh mặt trời chiếu xuống khiến cho đôi mắt phá lệ không mở ra được.

“Ta muốn cứu A Chu. Đúng rồi”. Đoàn Dự bưng tỉnh đại ngộ, A Chu là người hầu của Mộ Dung Phục, dựa vào cái gì mình phải thay y lao lực bên tẩu, mà người này thì không biết một chút gì về nguyên do trong đó, cứ cầm lông gà như múa tiền đến uy hiếp mình?

“Ta muốn cứu A Chu”. Đoàn Dự từng bước tiến lên túm lấy vạt áo của Mộ Dung Phục, đôi mắt cười như trăng rằm,

“Nàng là tì nữ của người, người cũng có phần cứu nàng. Cho nên về cái bí mật kia, ta không định nói cho người biết”.

Mộ Dung Phục dừng lại trước câu nói của Đoàn Dự, rồi dường như không để ý đến,

“Người muốn cứu nàng là chuyện của người, không liên quan gì đến ta”. Biểu tình rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện không hề liên quan gì đến y.

Đoàn Dự khê giật mình, ngậy người một lúc lâu mới hoảng hốt tìm được tiếng nói,

“Việc này, người có thể đừng lãnh đạm như vậy được không, người ta đâu gì cũng là thị nữ của Mộ Dung gia người, theo người nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, người sao lại có thể vô tình vô nghĩa, thấy chết mà không cứu như vậy chứ?”.

Đoàn Dự giáo huấn chỉ là thuận miệng, nghĩ lại hắn thân là tiểu thế tử Đại Lý Trần Nam Vương phủ, từ nhỏ đến lớn cũng gặp qua không ít việc chủ tử giáo huấn nô tài —— nhưng là chưa ăn thịt heo, tốt xấu gì thấy heo chạy qua, ít nhiều cũng có thể học được hai chiêu.

Nhưng mà Đoàn Dự tựa hồ đã quên, Mộ Dung Phục không phải nô tài trong quý phủ của hắn, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn nghe hắn phát biểu.

Bị nguy quang trong con ngươi của Mộ Dung Phục dọa sợ tới mức lui về phía sau, Đoàn Dự lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới người nợ là Nam Mộ Dung — một con lục khổng tước tự đại kiêu ngạo mà vô liêm sỉ.

Mộ Dung Phục nhảy xuống ngựa tiến tới gần Đoàn Dự. Hắn bị y từng bước ép sát mà cả kinh thối lui, thẳng đến khi lưng chạm vào một gốc cây đại thụ mới không thể lui nữa, hắn vội chuyển sang vẻ mặt cười lấy lòng, hắc hắc nói,

“Kỳ thật, điều vừa rồi ta nói cũng không hoàn toàn là đúng, người là Cô Tô Mộ Dung công tử, anh tuân tiêu sái, khí độ bất phàm, phong độ nhẹ nhàng, một mực tục xưng lê hoa áp quế thụ, nhất định sẽ không so đo với ta, phải không?”.

Mộ Dung Phục vươn tay định chạm lên khuôn mặt Đoàn Dự, người nợ thì cho rằng đối phương sẽ cho mình ăn một cái tát, nhưng Mộ Dung Phục chỉ nhẹ nhàng nâng một lọn tóc đen trên vai hắn thưởng thức, cười nói,

“Nếu ta giúp người, người nợ ta một nhân tình”.

Đoàn Dự thốt lên,

“Không đúng a! A Chu rõ ràng là tì nữ của...”.

Lời nói kế tiếp dưới ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Phục mà nuốt lại vào bụng. Đoàn Dự ở trong lòng nguyên rửa người nợ vài câu xuống địa ngục, sau đó nuốt nuốt nước bọt, trăn cổ gật đầu,

“Được rồi, cùng lắm thì ta với người quay về Yến Tử Oa một chuyến”.

Ngón tay Mộ Dung Phục dờ tới chiếc cổ non mềm của Đoàn Dự vuốt ve một lát, ngay lúc toàn thân hắn đều nổi da gà, nhin không được run rẩy kịch liệt, ngón trở một phen nắm lấy cằm hắn, ép hắn ngửa đầu đối diện với mình, con người chợt lóe lên tia bốn cột,

“Ai nói người phải theo ta quay về Yến Tử Oa?”.

Gương mặt Đoàn Dự nóng ran, một phen đẩy tay Mộ Dung Phục, trợn mắt nói,

“Vậy người rốt cuộc muốn làm gì? Nói thật, Mộ Dung đại gia, người muốn làm gì thì nói xong một lần được không? Ta thật sự không thể giằng co với người như vậy, người bình thường có thể bị bệnh thần kinh nha”.

Mộ Dung Phục đối với ngôn ngữ và hành động của Đoàn Dự cũng không hờn giận, chỉ cười nhạt một tiếng,

“Lúc còn ở Yến Tử Oa, ta đã dùng bồ câu đưa thư cho phụ thân Trần Nam Vương của người, báo cho hắn biết là người đang ở Yến Tử Oa cùng với ta. Hiện giờ người lại cầu ta giúp người đi cứu A Chu, cái này song trọng nhân tình cộng lại, ta đòi người một chút gì đó, không tính là quá phận chứ”.

Sắc mặt Đoàn Dự trầm xuống, lại dùng ánh mắt sắc bén hận không thể thiên đao vạn quả (róc xương rách thịt) mà nhìn Mộ Dung Phục.

“Ta thật sự là...”.

Đoàn Dự xanh mặt, buồn bực nói tiếp,

“... chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như người. A Chu là tì nữ của người, ta giúp người cứu nàng, không nghĩ người lại đòi hỏi ta”.

Mộ Dung Phục cong môi cười, bỗng dừng lại lúng túng gật đầu,

“Điều này cũng đúng”. Thấy ánh mắt Đoàn Dự bỗng nhiên sáng ngời, cố tình lơ đãng nói tiếp,

“Không bằng như vậy, người đừng đi cứu A Chu, ta sẽ không đòi người chuyện gì cả, thế nào?”.

Đoàn Dự kịch liệt nhú mày, cắn răng cố nén xúc động muốn đánh một quyền lên khuôn mặt đang cười của Mộ Dung Phục.

Ta thật là kẻ ngu ngốc! Đoàn Dự thầm nghĩ, không có việc gì lại tự kiếm chuyện cho mình. Cứu ai không cứu, lại đi bận tâm chuyện sống chết của A Chu...

Đoàn Dự tổn hơi thừa lời, ánh mắt như lưỡi dao chém lên người Mộ Dung Phục mấy nhát, cuối cùng thô giọng quát,

“Người muốn chuyện gì, nói ra trước đã, ta suy nghĩ một chút”.

Đoàn Dự hiểu được, nếu A Chu không chết, những gì Kiều Phong sắp trải qua sẽ phát sinh ra nhiều chuyện thay đổi trời đất. Tuy rằng cho tới nay hắn biết rõ nội dung vở kịch, nhưng không nghĩ sẽ nhúng tay vào việc gì, có rất nhiều chuyện đều là nhân quả tuần hoàn, nếu không có nguyên nhân, cũng sẽ không có kết quả.

Lỗi mắng thay đổi vận mệnh người khác, chỉ càng làm bọn họ mất đi nhiều hơn.

Về phần Kiều Phong, nếu không trải qua việc ở Hạnh lâm thì không thể thành Đại Vương Tiêu Phong được xưng tụng là anh hùng hảo hán, cũng không đủ để làm hắn danh thùy thiên cổ, lưu tiếng muôn đời.

Nhưng mà A Chu lúc này... Được rồi! Đoàn Dự thừa nhận tâm tư của hắn. Trước kia khi xem nguyên tác hắn đã cảm thấy, nha đầu kia chết rất oan uổng, vì người cha của mình mà không tiếc hy sinh một mạng. Cảm tình của nàng đối với Kiều Phong, nếu không phải sâu đến khắc cốt ghi tâm, thì tại sao lại cam nguyện vì đối phương mà bỏ mạng, đổi lấy nửa đời sau của hắn được tự do và giải thoát?

Đoàn Dự cảm thấy buồn rầu xoa xoa gò má, tuy rằng hắn không cảm thấy cái chết của A Chu đối với Kiều Phong là tự do và giải thoát. Không chừng đó còn là một loại trói buộc cũng nên.

Mộ Dung Phục biết Đoàn Dự đã đáp ứng hơn phân nửa, tuy có chút không rõ hắn vì sao muốn cứu A Chu, lại là vì chuyện gì mà cứu, nhưng việc này là cơ hội để y đòi nhân tình của hắn, y tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Dán môi bên tai Đoàn Dự nhẹ giọng nói nhỏ vài câu, chỉ thấy người nọ đột nhiên trợn trừng mắt, kinh ngạc một hồi mới hoàn hồn, sắc mặt trong nháy mắt hóa xanh, rồi chuyển sang hồng, cuối cùng giống như bị đập tuyết mà trắng bệch.

“Thế nào?”. Mộ Dung Phục cũng không quản sắc mặt hắn khó coi thế nào, chỉ cười dài,

“Nếu người đáp ứng, lập tức sẽ có hiệu lực”.

Sắc mặt Đoàn Dự trắng như giấy bạc chậm rãi uẩn khai một tầng đỏ ửng, nội tâm do dự một hồi, cuối cùng mới nhắm mắt gật đầu,

“Được”.

Mộ Dung Phục ôn nhu nhéo mặt Đoàn Dự một phen, nhẹ nhàng vuốt ve,

“Rất ngoan”. Nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái ống trúc hình dáng giống hộp quẹt mà Đoàn Dự đã thấy lúc trước. Sau đó ném lên không trung, pháo hoa từ đó nổ rộ ra. Không bao lâu sau, có mấy bóng người từ trong cánh rừng chạy tới, cung kính hành lễ với Mộ Dung Phục,

“Mộ Dung công tử”.

Mộ Dung Phục quay đầu lại nhìn Đoàn Dự, hắn vội thu liễm tâm thần, xé rách một mảnh vải nơi vạt áo, nhặt một cục đá rồi viết mấy chữ cong vẹo lên miếng vải, sau đó đưa cho Mộ Dung Phục,

“Đem cái này giao cho Kiều Phong, hắn xem xong sẽ biết chuyện gì đang xảy ra”.

Mộ Dung Phục tiếp nhận miếng lụa, mắt cũng không nhìn một cái, tùy tay lấy một túi hương rồi nhét nó vào trong, giao cho mấy người kia,

“Vật này đưa cho Kiều Phong, nói cho hắn biết, chuyện của hắn ta sẽ hết sức tương trợ, nếu có việc muốn giúp đỡ, Mộ Dung Phục quyết không chối từ, sẽ dùng toàn lực ứng phó”.

Mấy người kia gật đầu đón lấy túi hương rồi xoay người tiến vào rừng cây, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Đoàn Dự nhìn theo hướng mấy người nọ rời đi, lẩm bẩm,

“Không thể tưởng được người trừ mấy người của tứ đại gia tộc ra còn có tay chân khác!”.

Mộ Dung Phục dở khóc dở cười,

“Chẳng lẽ trừ mấy người Bao Tam ca ra, ta không thể có người khác đi theo sao?”.

“Có thể có thể có thể”. Đoàn Dự thu hồi tầm mắt, vội gật đầu không ngừng,

“Người Mộ Dung công tử anh minh thần võ, cơ trí vô song, việc này ta đã sớm biết. Nghiêm chỉnh mà nói, người sao không hỏi ta vì sao lại cứu A Chu?”.

Mộ Dung Phục phi thân lên ngựa, vươn tay nói với Đoàn Dự,

“Nếu người muốn nói, ta sẽ rửa tai lắng nghe”.

Đoàn Dự nắm tay y sải bước ngồi lên chỗ phía sau, cười tủm tỉm cự tuyệt,

“Về sau sẽ nói cho người biết”.

Mộ Dung Phục cũng không truy vấn, chỉ cong môi cười, vỗ vỗ chiếc quạt trong tay, con ngựa lập tức chạy đi.

Đoàn Dự cũng không biết Mộ Dung Phục định đi tới đâu, đang định mở miệng hỏi y không muốn chờ Phong Ba Ác sao, lại nghĩ y xưa nay quen độc tài, mình có hỏi cũng chẳng giúp ích gì, chỉ là vô duyên vô cớ lãng phí nước bọt mà thôi.

Nghĩ vậy, Đoàn Dự đơn giản thu hồi sự tò mò, chỉ chuyên tâm xem Mộ Dung Phục giục ngựa chạy tới trước.

Vài canh giờ sau, hai người tới một thành nhỏ. Mộ Dung Phục dắt ngựa đi một vòng trong thành, rồi cuộc dừng lại trước một khách *** không lớn lắm, nói với Đoàn Dự,

“Hôm nay ngủ lại chỗ này”.

“Vì sao?”. Đoàn Dự nhìn nhìn một gian nhà trang hoàng tráng lệ phía đối diện, lại nhìn nhìn tiểu *** đơn giản trước mắt, xoa xoa chóp mũi buồn bực nói,

“Ở bên kia tốt hơn, phú quý hoa lệ, chỗ đó mới xứng với thanh danh của Mộ Dung công tử người chứ”. Cuối cùng, không quên nhỏ giọng bổ sung một câu,

“Ta thật sự không biết, Mộ Dung công tử người bày đặt nơi tốt không chịu, nguyện ý ở cái tiểu *** như thế này làm gì”.

Mộ Dung Phục nhướn mày cười nhạt, lấy quạt chỉ một hình vẽ phía dưới cánh cửa của khách ***,

“Nhìn thấy cái đó chưa?”. Sau khi thấy Đoàn Dự gật đầu thì cười nói,

“Đây là do Bao Tam ca để lại. Bây giờ hắn đang ở trong khách *** này”.

Đoàn Dự bình tĩnh đại ngộ,

“Ta đã biết, đây chính là ám hiệu liên lạc mà các người thường dùng”.

“Thật thông minh”. Mộ Dung Phục không chút keo kiệt khen ngợi Đoàn Dự, đưa dây cương cho tiểu nhị, dẫn đầu đi vào khách ***.

Đoàn Dự quan sát bóng lưng Mộ Dung Phục, trong lòng có chút buồn bực. Nói trắng ra, hắn vẫn không thích Bao Bất Đồng. Ít nhất từ lúc quen biết đến nay, người nọ chưa từng lưu lại cho mình ấn tượng gì tốt. Cho dù có nể mặt Mộ Dung Phục đi nữa thì cũng vẫn không chịu được.

Nhưng nếu đi theo Mộ Dung Phục, thì không thể tránh khỏi phải chạm mặt Bao Bất Đồng...

Đoàn Dự bắt đầu dĩ rửa thẳm. Thật đúng là tránh không khỏi chuyện phiền toái mà!!

44. Chương 44

Sau khi vào quán trọ, hai người hỏi tiểu nhị xong thì trực tiếp lên phòng chữ thiên ở lầu hai. Lúc đẩy cửa bước vào, Vương Ngữ Yên đang ngồi trước bàn nhìn cái gì đó, còn Bao Bất Đồng thì đứng gần cửa sổ ngắm nhìn phương xa.

Thấy Mộ Dung Phục tiến vào, Vương Ngữ Yên vui vẻ ra mặt, khuôn mặt sáng rọi tản mát sự mê say,

“Biểu ca, người đã đến rồi”.

Bao Bất Đồng lập tức tiến lên, mới vừa cười hướng Mộ Dung Phục chấp tay vái chào, chợt thấy Đoàn Dự từ phía sau y bước ra, mặt không khỏi biến sắc, trầm giọng hỏi,

“Tại sao người lại theo tới đây?”.

Đoàn Dự từ lúc nghe câu nói kia của Mộ Dung Phục, sắc mặt vẫn duy trì xanh mét. Vốn là không muốn đi theo Mộ Dung Phục hồi hải ngược xuôi, huống hồ việc y muốn phục quốc hoàn toàn không liên quan đến mình. Nhưng nếu đáp ứng người ta rồi, mặc dù tâm không muốn nhưng cũng đành phải nhẫn nhịn —— công phu ngoài mặt tốt xấu cũng phải có chừng mực, bằng không nếu y buông tay mặc kệ chuyện Kiều Phong thì thật có chút tội lỗi.

Đoàn Dự trừng mắt nhìn Bao Bất Đồng, trên mặt giả bộ vô sự mở miệng cười cười, nhưng trong lòng thâm nghĩ, cái tên họ Bao kia còn đáng ghét hơn Mộ Dung Phục gấp mười lần, chờ chuyện của Kiều Phong xong xuôi, đại gia ta lập tức bỏ của chạy lấy người, không bao giờ gặp lại đám người thối nát các người nữa!

Vương Ngữ Yên đối với sự xuất hiện của Đoàn Dự cũng không tỏ ra hoài nghi hay bất mãn gì, vẫn như trước cười khanh khách tiếp đón hắn,

“Đoàn công tử, người cũng tới à”.

Đoàn Dự bối rối gật đầu, cuống quýt dời tầm mắt ra xa, không dám nhìn thẳng vào con người trong veo như thủy tinh của Vương Ngữ Yên.

Hiện tại hắn không biết mình có tình cảm gì với Vương Ngữ Yên. Nói là tình yêu, tựa hồ còn chưa đạt tới. Nếu là có tình, thì lại chưa từng thâm giao. Nhưng nàng sau này chung quy vẫn là lão bà của mình, nếu tương giao mà cứ lãnh đạm như vậy, chỉ sợ con đường truy thê xa vời không hẹn ả!

Đoàn Dự không khỏi nghĩ đến, trong nguyên tác bản chính đối với thần tiên tỷ tỷ Vương Ngữ Yên chính là dùng hết toàn lực, thậm chí lấy cả tánh mạng của mình đánh đổi, cuối cùng mới có thể ôm mỹ nhân về. Mà chính mình...

Vừa nghĩ tới mình phải học theo người nợ nợ trước trông sau mà lấy lòng Vương Ngữ Yên, Đoàn Dự không khỏi có chút đau đầu.

Một tuyệt sắc mỹ nhân giống thần tiên phi tử như vậy, cũng không phải hắn không muốn lấy nàng, mà là cái loại tình thần mạnh mẽ đánh không chết này thật tình không phải món ưa thích của hắn.

Ngay lúc Đoàn Dự dựa vào cửa miên man suy nghĩ, Bao Bất Đồng đã báo cáo hết những chuyện về ‘ván cờ Trân Lung’ của Vô Nhai Tử cho Mộ Dung Phục, cũng chuyển lời mời của Tô Tinh Hà đến Nam Mộ Dung là tiến đến giải ván cờ.

Mộ Dung Phục đương nhiên biết ván cờ Trân Lung này bao hàm một ý nghĩa rất lớn, không khỏi động tâm, suy nghĩ một chút liền quyết định tiến đến giải ván cờ đó.

Lúc Mộ Dung Phục đem quyết định này nói cho Đoàn Dự, hắn có vẻ hơi nhàm chán thuận miệng đáp,

“Người muốn đi đâu thì đi!”. Nhưng trong lòng hắn cũng âm thầm kinh ngạc, người này trước đây muốn làm chuyện gì hay muốn đi nơi nào cũng chưa từng hỏi qua mình. Hôm nay là sao đây? Chẳng lẽ mặt trời mọc đằng tây, gà trống dõng nghè đẻ trứng?!

Đương nhiên, những lời này Đoàn Dự chỉ để trong lòng cười trộm một chút, ngoài mặt vẫn giữ thần sắc miên cưỡng thờ ơ.

“Làm sao vậy?”. Mộ Dung Phục cũng không để ý đến Bao Bất Đồng và Vương Ngũ Yên đang ở đây, một tay chống cửa áp sát Đoàn Dự, một tay nâng cằm hắn làm cho hắn ngẩng đầu nhìn vào mắt mình, cười nhạt hỏi,

“Có tâm sự gì?”.

Gương mặt Đoàn Dự hơi đỏ ửng, ánh mắt liếc về phía Bao Bất Đồng và Vương Ngũ Yên ở bên cạnh, trong lòng đã thấy xấu hổ nay lại càng xấu hổ, hận không thể tìm một cái hầm chui vào đó trốn đi cho rồi.

Vương Ngũ Yên ngược lại không nhìn ra hành động mập mờ của Mộ Dung Phục và Đoàn Dự, còn tưởng rằng hai người họ tình cảm huynh đệ quá mức thân thiết. Còn Bao Bất Đồng lại nhìn ra một chút manh mối, nhưng nếu đến hỏi chủ tử trước mặt Vương Ngũ Yên và Đoàn Dự thì không tốt lắm, đành phải mang vẻ mặt không vui đi ra ngoài chuẩn bị ngựa.

Vương Ngũ Yên thấy Bao Bất Đồng trầm mặt ra khỏi phòng, buồn bực quay đầu xem xét Mộ Dung Phục đang ở cạnh cửa thấp giọng nhỏ nhẹ với Đoàn Dự, nằng từng bước tiến lên hướng nam tử tuần nhã kia cười nói,

“Biểu ca, không phải nói muốn đến phá ván cờ Trân Lung sao? Chúng ta hiện tại đi luôn”.

Mộ Dung Phục đang ở bên tai Đoàn Dự trao đổi điều kiện, lại bị Vương Ngũ Yên đi tới cắt ngang, Đoàn Dự thở dài một hơi vội vàng giẫy khởi lòng y, vẻ mặt tươi cười bước ra ngoài vừa đi vừa nói,

“Vương cô nương, không thấy người nhiều ngày, biểu ca người luôn nhớ đến người a. Lo lắng người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, lại sợ người buổi tối ngủ không có chăn đắp, người xem biểu ca người luôn đặt người trong lòng a!”. Nói xong, không đếm xỉa đến con người đen láy nháy mắt lắng đọng của Mộ Dung Phục mà cười hì hì chạy xuống dưới lầu.

Đôi gò má Vương Ngũ Yên nổi lên hai vệt đỏ ửng, tuy có chút tức giận Đoàn Dự nói chuyện quá mức rõ ràng, nhưng khi nghiêng đầu trộm nhìn Mộ Dung Phục, thấy vẻ mặt y quần bách không dám nhìn thẳng vào mình, lập tức nghĩ lắm lời nói của Đoàn Dự là thật, trong lòng không khỏi nhảy múa, trái tim đập liên hồi cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

“Biểu ca...”. Vương Ngũ Yên cúi gằm mặt xuống, tràn đầy ngưỡng mộ lên tiếng khẽ gọi, lời nói vừa ra khỏi miệng, người nọ đã thấp giọng cắt ngang,

“Biểu muội, đi thôi!”.

Vương Ngũ Yên cảm thấy hơi thất vọng, nhưng lời nói trước khi đi của Đoàn Dự ảnh hưởng quá mạnh, vui sướng vẫn nhiều hơn cô đơn.

Khi Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên xuống lầu, Bao Bất Đồng đã chuẩn bị xong mấy con ngựa chờ ở ngoài cửa, Phong Ba Ác cũng đã hái xong thảo dược đem vào quán chế biến rồi mang về.

Mộ Dung Phục đi qua tiếp nhận lọ dược trong tay Phong Ba Ác, bảo Đoàn Dự cùng trở lại khách ***, mượn đến một cái bát lớn rồi rót thuốc ra,

“Uống ngay”.

Đoàn Dự thăm dò nhìn chén dược đen nhánh trên bàn, sau khi cân nhắc hồi lâu, lắc đầu nói,

“Kỳ thật sau khi điều tức ta đã tốt hơn nhiều rồi, ngực không còn đau đớn nữa, cho nên thuốc này hay là thôi đi!”.

Mộ Dung Phục mặt không đổi sắc bưng bát lên, ngữ khí lạnh nhạt ẩn một tia áp bách vô hình,

“Nếu người sớm nói không uống, ta đã không kêu Phong Tứ ca đi hái thuốc này. Hiện tại đã lỡ rồi, người không muốn uống cũng phải uống”.

Vị chua xót tẩn ra, Đoàn Dự hít một hơi thật sâu, chớp mũi tràn đầy vị cay đắng khó nói nên lời.

Vươn ngón trỏ đem chén dược đẩy nhẹ trở về, Đoàn Dự cười gượng gạo rồi lên tiếng thương lượng,

“Cái này, ta sẽ đi xin lỗi Phong Tứ ca, hơn nữa còn tạ ơn hắn đã thay ta vất vả hái thuốc, tóm lại là được rồi chứ?!”.
Thấy Đoàn Dự hình như có ý đào tẩu, Mộ Dung Phục từng bước tiến lên điểm huyệt hắn, hai ngón tay ép hắn mở miệng, đem toàn bộ chỗ được đổ vào,
“Người dám nhử ra, ta lại cho người uống thêm mười chén nữa”.

Lời uy hiếp còn vang bên tai, Đoàn Dự gian nan nuốt chỗ được xuống, hương vị chua chua đắng đắng từ cổ họng trượt một đường xuống dạ dày. Chỗ được chưa kịp nuốt xuống chảy ra khỏi khóe miệng Đoàn Dự tích lại làm ướt đầm phần áo trước ngực.

Thấy được đã cạn, Mộ Dung Phục cởi bỏ huyệt đạo Đoàn Dự, giúp đỡ hắn ngồi xuống ho khan một hồi, lại bị hắn một tay đẩy ra,

“Người cách ta xa một chút được không?”. Nói xong, không khỏi cảm thán,

“Thuốc Đông y này nếu có thể làm thành viên như thuốc tây là tốt rồi”.

Mộ Dung Phục tùy tay đặt cái bát xuống, lấy một chiếc khăn từ trong tay áo ra nhẹ nhàng thay Đoàn Dự lau đi chút được còn dính trên khóe miệng.

Đoàn Dự chợt ngẩng đầu trừng trừng Mộ Dung Phục, kinh hoàng một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn,

“Người đang làm cái gì vậy?”.

Mộ Dung Phục nhìn vào ánh mắt tràn đầy kinh hãi của Đoàn Dự, không khỏi sửng sốt, lập tức kịp thời phát hiện ra mình đang làm cái gì, bàn tay như bị điện giật vội vàng rút về, lung tung nhét khăn tay vào trong ngực rồi xoay người bước ra khỏi cửa.

Đoàn Dự thất thần ngồi nguyên chỗ cũ nhìn bóng dáng Mộ Dung Phục rời đi, thẳng đến khi Phong Ba Ác tiến vào hô to gọi hắn, lúc này mới tỉnh táo trở lại.

Đứng dậy theo Phong Ba Ác ra khỏi quán trọ, bọn họ phi thân lên ngựa, giục ngựa chạy đến địa điểm tiếp theo.

45. Chương 45

Năm người giục ngựa dọc theo quan đạo chạy khoảng mấy dặm, phía trước mơ hồ có hai thân ảnh đi tới, càng lúc càng đến gần, Đoàn Dự phát hiện đó là thủ hạ của Đoàn Chính Thuần – Phó Tư Quy và Chu Đan Thần, trong lòng mừng rỡ, vội phóng tới trước hô lên,

“Phó Tam ca, Chu Tứ ca”.

Phó Tư Quy và Chu Đan Thần đã chờ lâu ngày, thấy Đoàn Dự nhảy xuống ngựa vài bước chạy tới, cuống quýt nghênh đón chấp tay nói,

“Tiểu vương gia”.

Đoàn Dự vui mừng lôi kéo Phó Tư Quy hỏi hắn làm sao biết mình ở đây, lại quay sang hỏi Chu Đan Thần,

“Cha gần đây có khỏe không? Các người không phải vẫn đi theo hắn sao, sao lại đột nhiên đến đây?”.

Chu Đan Thần cười nhạt một tiếng đáp,

“Vương gia sau khi nhận được thư của Mộ Dung công tử, biết được tiểu vương gia vẫn an toàn, ngài rất an tâm. Mấy ngày trước cũng nghe được tin tức, Thông Biện tiên sinh phái Tiêu Dao mời Mộ Dung công tử đến phá giải ván cờ Trân Lung, Vương gia đoán rằng nếu các người tới đó, nhất định sẽ đi qua đây, liền lệnh hai thuộc hạ chờ tiểu vương gia đến”.

“Thật tốt quá!”. Đoàn Dự cười gật đầu, trên mặt không che giấu được sự cao hứng,

“Các người có thể tới ta thực vui vẻ, ta gần đây số con rệp, bị Mộ Dung Phục...”.

Vừa mới nói ra tên người kia, đột nhiên nhớ tới sự tình của mình có chút mất mặt, tóm lại không được để cho người của Đoàn Chính Thuần chế giễu —— mất mặt là việc nhỏ, nhưng nếu truyền vào tai Đoàn Chính Thuần hoặc Dao Bạch Phượng, chỉ sợ bọn họ che đỡ cho Mộ Dung Phục thì chết.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự đem lời nói kia chặn lại, vòng vo đổi thành,

“Ta chuẩn bị cùng Mộ Dung Phục đi xem ván cờ trong truyền thuyết kia, Phó Tam ca và Chu Tứ ca cũng đi luôn đi!”.

Phó Tư Quy và Chu Đan Thần còn chưa kịp đáp, Mộ Dung Phục đã cười cười đi tới hướng hai người chấp tay,

“Hai vị, đã lâu không gặp”.

Phó Tư Quy hai người vốn đối Mộ Dung Phục không có cảm tình cho lắm, nhưng thấy tiểu chủ tử nhà mình sau khi được y chiếu cố, hiện giờ cư nhiên khiêm tốn lễ phép, tính nết ôn hòa, lập tức đối y kính ngưỡng ba phần, liền chấp tay đáp lễ.

Đoàn Dự biết vậy nên da đầu run lên, nghĩ Mộ Dung Phục đã bắt được tâm của Đoàn Chính Thuần và Dao Bạch Phượng, hiện giờ chẳng lẽ ngay cả Phó Tư Quy và Chu Đan Thần cũng muốn hướng về y a?

Vội vàng túm Phó, Chu hai người qua một bên, Đoàn Dự dè thấp giọng cảnh cáo,

“Hai vị ca ca, không cần bị biểu hiện giả dối của Mộ Dung Phục đánh lừa, hắn là cái tên vô liêm sỉ da mặt dày có thể so với tường thành, các người không cần phải...”. Còn chưa nói xong liền đứng hình dưới ánh mắt ngạc nhiên kèm theo kỳ quái của hai người Phó, Chu.

“Tiểu vương gia, người sao lại đánh giá Mộ Dung công tử như vậy?”. Chu Đan Thần nhìn Đoàn Dự lớn lên, xưa nay đều nâng niu hắn trong lòng bàn tay như bảo châu vô cùng trân quý, đương nhiên không nỡ lòng nói nặng hắn, chỉ cười cười,

“Mộ Dung công tử đã vài lần cứu mạng người, phần ân tình này, người mặc dù không nhớ, nhưng cũng không nên chửi bới hắn như thế. Bằng không người ta còn nói tiểu vương gia Đại Lý Trấn Nam Vương phủ là một tiểu nhân tri ân bất đồ báo (có ơn mà không báo)”.

Chu Đan Thần khi nói chuyện ngữ khí mềm nhẹ ôn hòa, còn làm cho Đoàn Dự nháy mắt đỏ mặt.

Biết rõ Mộ Dung Phục bề ngoài đứng đắn nhưng nội tâm hư thối, lại không muốn cùng Chu Đan Thần giáp mặt nói rõ nguyên do khúc chiết, đành phải thở dài một hơi, lắc đầu cảm khái,

“Cũng không biết bọn họ đến tốt cùng là cha mẹ của ai, thuộc hạ của ai”.

Mộ Dung Phục cách đó không xa, ý vào nội lực thâm hậu, đem lời nói lầm bầm lầu bầu của Chu Đan Thần và Đoàn Dự rõ ràng thu vào tai. Khóe miệng nở ra một tia tự tiểu phi tiểu, hắng giọng một cái đi qua nói với Đoàn Dự,

“Đoàn thế tử, đi thôi!”.

Đoàn Dự thấy y một bộ buồn cười đi tới, trong lòng tức giận mắng một câu ‘Khó chịu’, sau đó quay đầu hướng Chu Đan Thần nói,

“Vậy Phó Tam ca với Chu Tứ ca cùng đi luôn đi!”.

Vì thế, năm người thành bảy người. Nguyên bản một nhóm bị tách ra thành hai đội.

Mộ Dung Phục đi tuốt đằng trước, Vương Ngữ Yên đương nhiên gắt gao theo bên cạnh y. Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác tả hữu theo sau.

Đoàn Dự giục ngựa đằng sau, Phó Tư Quy và Chu Đan Thần cũng đuổi sát hắn, cùng thiếu chủ tử nhà mình không nhanh không chậm bảo trì một khoảng.

Bảy người đi về hướng Tây Bắc, dọc đường đi, Đoàn Dự mắt nhìn Vương Ngữ Yên thường thường quay đầu đàm tiếu với Mộ Dung Phục, tiếng cười của hai người theo gió bay vào tai, hắn chỉ cảm thấy trái tim như bị đâm vào.

“Nhiều lời vô nghĩa”. Đoàn Dự tức giận thấp giọng mắng,

“Tại sao vẫn chưa thấy lão thiên gia đem sét đánh chết y, thật sự là trời cao không có mắt”.

Mộ Dung Phục không yên lòng nghe Vương Ngũ Yên nói chuyện, hơi hơi nghiêng đầu chuyển hướng về phía sau nhìn dung nhan đang nhướng mày trợn mắt, khoe miệng dần dần mở rộng, cũng không biết sao tâm tình lại đột nhiên tốt lên.

“Biểu ca”. Vương Ngũ Yên không biết Mộ Dung Phục đang nghĩ cái gì, còn tưởng rằng y đã đồng ý lời nói của mình, không khỏi tâm hoa nộ phóng, cười duyên hời,

“Biểu ca có phải cũng đồng ý với lời của ta không?”.

Mộ Dung Phục lúc này mới hoàn hồn, vẻ mặt mờ mịt hỏi,

“Biểu muội vừa rồi nói gì?”.

Vương Ngũ Yên ngượng ngùng cúi đầu, ý cười nhộn nhạo nơi khoe mắt,

“Ta là nói, chờ biểu ca phá được ván cờ Trân Lung, chúng ta trở về Yến Tử Oa, không bao giờ màn đến thế sự giang hồ nữa, được không?”.

Đợi một lúc lâu, không nghe thấy Mộ Dung Phục trả lời, Vương Ngũ Yên nghi hoặc ngẩng đầu, lúc này mới nhận ra người nọ không biết khi nào đã giục ngựa đi lên trước.

Vương Ngũ Yên buồn bã, nổi mất mác và ủy khuất nồng đậm như biển sâu nuốt chửng thân thể nàng. Vẻnghi môi buồn bực một hồi, nghĩ lại lời nói kia rốt cuộc cũng quá không thực tế, làm cho biểu ca tức giận cũng là hợp tình hợp lý, sau một phen tự khuyên giải an ủi mình, tâm tình lúc này mới chuyển biến tốt đẹp.

Đi được một đoạn, sơn đạo bắt đầu gấp ghe, uốn lượn, hai bên đường cỏ dại mọc thành bụi, đá vụn che kín đường, xa xa nhìn lại, toàn bộ sơn cốc thành hình xoắn ốc kéo dài tới trước.

Ngựa lại khó đi, bảy người đành phải xuống ngựa dắt bộ.

Đoàn Dự vừa đi vừa hỏi Chu Đan Thần bên cạnh,

“Chu Tứ ca, Lôi Cổ sơn cách đây còn xa lắm không?”.

Chu Đan Thần nhìn thoáng qua địa hình, suy nghĩ một lát rồi nói,

“Lôi Cổ sơn ở phía nam Tung Huyện, còn phải đi trăm dặm nữa”.

“Còn đến trăm dặm à!”. Đoàn Dự kinh hô ra tiếng, ý thức được thanh âm của mình quá lớn làm cho người phía trước chú ý, vội đề thấp giọng thì thào,

“Nếu có phi cơ, phỏng chừng chỉ mất vài phút”.

Bảy người đi dọc theo con đường nhỏ, Bao Bất Đồng thấy Mộ Dung Phục một mình hành tẩu không để ý đến Vương Ngũ Yên, liền tiến lên cùng nàng nói mấy câu, tránh cho nàng khỏi xấu hổ vì vắng vẻ.

Ước chừng được hai canh giờ, một tòa đình nghỉ mát sừng sững phía trước. Mộ Dung Phục nhìn thoáng qua Đoàn Dự đang thở hổn hển, không đếm xỉa đến,

“Nghỉ tạm một lát rồi đi”.

Vừa dứt lời, Đoàn Dự cũng không chờ người khác, vội vàng đi lên tìm chỗ hóng mát ngồi xuống, phe phẩy tay áo thay cho quạt giấy.

Mấy người còn lại cũng đều tự kiếm chỗ ngồi, Mộ Dung Phục hái được phiến lá trong một chum nước phía sau đình có đọng một chút nước, xoay người thấy Phó Tư Quy lấy một cái kim trăn (chén) nhỏ chứa nước đưa cho Đoàn Dự, lá cây y cắm trong tay liền đưa cho Vương Ngũ Yên.

Vương Ngũ Yên kinh hỉ tiếp nhận lá cây uống ngay, nước từ trong miệng chậm rãi chảy xuống, thanh thanh mà mang theo vị ngọt, rõ ràng là trời nóng, nhưng lại cảm thấy mát mẻ thoải mái ngoài ý muốn.

Bao Bất Đồng vừa rồi khi cùng Vương Ngữ Yên nói chuyện phiếm, biết được Đoàn Dự từng giả trang Mộ Dung Phục rồi bại hoại thanh danh công tử, tâm chán ghét đối với hắn không khỏi nặng thêm vài phần. Hiện giờ lại thấy hắn bắt quả chỉ đi được một chút mà mặt đỏ khí suyễn, thích thú tiến lên lạnh lùng nói,

“Đoàn thế tử nếu chịu khổ không được, vẫn là nên sớm dẹp đường hồi phủ là tốt. Đường núi này không dễ đi, cũng đừng để đôi chân quý giá của thế tử bị phá hư”.

Đoàn Dự đang uống nước, thấy Bao Bất Đồng đột nhiên đến gần nói một câu ôn hoà mang ý mỉa mai, định bác lại, Chu Đan Thần đã cười dài lên tiếng,

“Thế tử nhà ta chính là hoàng thất hậu duệ quý tộc, quý giá một chút cũng là tự nhiên. Nhưng so ra vẫn kém xa những người lớn lên trong võ lâm thế gia, thân cốt tường đồng vách sắt”.

“Cũng không phải, cũng không phải”. Khóe miệng Bao Bất Đồng lướt qua một tia giễu cợt, rung đùi đắc ý nói,

“Công tử gia ta vạn kim chi khu (thân thể ngàn vàng), cùng Đoàn thế tử so ra cũng là kém hai cấp trên trời dưới đất”.

“Cũng không phải, cũng không phải”. Đoàn Dự không đợi Chu Đan Thần mở miệng, liền học theo bộ dáng của Bao Bất Đồng châm chọc nói,

“Ta đây là quý giá, là hàng thật giá thật. Cái quý giá của công tử gia ngươi, chẳng qua chỉ là gió thoảng thôi”.

Không nhìn sắc mặt tái nhợt của Bao Bất Đồng, Đoàn Dự dậm chân cười to một hồi, đột nhiên thấy trên đường nhỏ có một tăng nhân đi tới, nhìn khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mày rậm mắt to, dung mạo bình thường, một thân vận tăng bào xanh nhạt rất sạch sẽ. Ánh mắt Đoàn Dự sáng ngời, trong lòng đã hô lên tên người nọ: Hư Trúc!!

Chỉ thấy Hư Trúc đi vào chòi nghỉ mát, trước tiên hướng mọi người đang ngồi chấp tay hành lễ, sau đó mới hái một phiến lá uống chút nước, trong miệng vẫn cung kính thì thầm,

“Phật quán nhất bát thủy, bát vạn tứ thiên trùng, nhược bất trì thử chú, như thực chúng sinh nhục*”. Nói xong lại thấp giọng niệm một câu kinh văn, sau đó mới cẩn thận uống nước rồi đem phiến lá để vào trong bụi cỏ.

*Phật nhìn vào một bát nước, thấy tám vạn bốn ngàn con trùng, nếu không niệm chú, uống nước như ăn thịt chúng sinh.

Đoàn Dự đưa lại kim trăn cho Chu Đan Thần, nhảy lên trước vỗ vỗ bả vai Hư Trúc, cười hì hì hỏi,

“Tiểu sư phụ, ngươi đang niệm cái gì vậy?”.

Hư Trúc giật mình hành lễ với Đoàn Dự,

“Tiểu tăng niệm Bài Ấm thủy chú. Phật nói trong mỗi một chén nước, có tám vạn bốn ngàn con tiểu trùng, người xuất gia không được sát sinh, bởi vậy phải niệm Bài Ấm thủy chú xong mới được uống nước”.

Đoàn Dự thấy hắn nói rất thành kính, mặc dù đối với Phật học không có bao nhiêu nghiên cứu và hứng thú, nhưng để có thể thuận lợi kết giao với Hư Trúc, liền học theo bộ dáng của hắn bái bái một cái, cười nói,

“Àn, ta cảm thấy lời này rất có đạo lý. Không biết tiểu sư phụ pháp danh của ngươi là gì? Từ chỗ nào đến, muốn đi đâu?”.

Câu cuối là lời Phật gia thường dùng, cũng là Đoàn Dự tổng kết ra câu hỏi tốt nhất dùng để đến gần đích. Thấy Hư Trúc lại hành lễ một lần nữa, Đoàn Dự ở trong đầu nghĩ một câu Hư Trúc sẽ nói rồi đứng chờ,

‘Ta cho tới bây giờ từ chỗ đó đến, muốn tới nơi kia...’.

Tưởng tượng chung quy cũng rất giống, Hư Trúc trả lời thành thật ngoài cả dự kiến của Đoàn Dự,

“Tiểu tăng Hư Trúc, theo vài vị sư thúc đến Lôi Cổ sơn quan sát ván cờ của Thông Biện thí chủ, trên đường vô ý đi lạc, tiểu tăng tìm người không được, đành phải đi trước đến nơi đó rồi cùng các vị sư thúc hội hợp”.

Đoàn Dự nghe hần nói đầu ra đầu, đuôi ra đuôi, trật tự rõ ràng, mồm miệng lưu loát, cũng không khờ ngốc giống như trong nguyên tác.

Đoàn Dự đang suy nghĩ, nên cùng hần nói cái gì mới có thể làm cho quan hệ hai người tốt lên, Bao Bất Đồng đã bình tĩnh đi tới, cười nhạo nói,

“Người nói trong nước này có tám vạn bốn ngàn con tiểu trùng, vậy người niệm Bài Ấm thủy chú xong rồi uống trùng vào bụng, những con trùng kia chẳng phải sẽ chết trong bụng người sao? Hay là tiểu sư phụ mỗi lần uống một ngụm nước phải đi độ hóa cho tám vạn bốn ngàn con tiểu trùng kia?”.

Hư Trúc sửng sốt, không nghĩ đến lại có người hỏi hần vấn đề xảo quyết như vậy, hơn nữa chính mình cũng là lần đầu nghe được, nhất thời không biết trả lời thế nào, quanh co nửa ngày vẫn không nói được nguyên nhân.

“Cũng không phải, cũng không phải”. Đoàn Dự vươn một cây ngón trở tả hữu đong đưa, cười tùm tùm phản bác,

“Phật viết: ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Hôm nay tám vạn bốn ngàn con tiểu trùng này đi vào bụng Hư Trúc tiểu sư phụ, vừa giúp hần giải khát, lại vừa giúp bọn nó có thể siêu thoát cùng thất giới bên ngoài, sớm tu chính quả, việc tốt như thế, chỉ sợ nếu là Phật cũng sẽ vượt càm khen ngợi”. Dừng một chút, thấy Bao Bất Đồng giống như muốn nói cái gì đó, lại bổ sung thêm,

“Nghịch do tâm sinh ra, nếu nói là Hư Trúc tiểu sư phụ uống một ngụm nước liền bóp chết tám vạn bốn ngàn cái mạng nhỏ, như vậy Bao Bất Đồng đại hiệp mỗi lần ăn một miếng thịt, giết một mạng người thì tính sao? Còn không phải là sau khi chết thì xuống A Tỳ địa ngục sao?”.

Sắc mặt Bao Bất Đồng xanh trắng luân phiên, khó coi đến cực điểm.

Chu Đan Thần và Phó Tư Quy cũng không ngăn cản Đoàn Dự, chỉ mỉm cười ngồi cách đó không xa nhìn hần. Mộ Dung Phục thì rất bình tĩnh, con người không gọn sóng lóe ra tia sáng nhạt, không biết đang nghĩ cái gì.

Phong Ba Ác cười to tiến lên, thân thủ võ võ bả vai Bao Bất Đồng, hướng Hư Trúc nói,

“Tiểu sư phụ chớ trách móc, vị huynh đệ của ta hay nói giỡn”. Sau đó lại quay sang Đoàn Dự,

“Tiểu oa nhi, mồm miệng lanh lợi như vậy, người thật rất đáng khen đấy”.

Đoàn Dự đắc ý dạt dào ngẩng đầu cười cười, lại quay sang nhìn về phía Mộ Dung Phục, vừa vận dụng trúnng ánh mắt như có điều suy nghĩ của y, nội tâm âm thầm khó hiểu, người này sao lại nhìn ta như vậy?

Thấy Hư Trúc muốn đi, bất chấp ánh mắt nghi hoặc hiếu kỳ của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự một phen giữ chặt tiểu hòa thượng,

“Hư Trúc tiểu sư phụ, người chớ đi. Người xem đường núi này khó đi, một mình người đến Lô Cổ sơn rất tịch mịch, không bằng cùng đồng hành với bọn ta đi? Như vậy trên đường vừa có bạn, vừa có thể nói chuyện phiếm a”.

“Việc này...”. Hư Trúc do dự.

Đoàn Dự tóm lấy cánh tay Hư Trúc, nhiệt tình nói,

“Đừng cái này cái kia gì, tuy rằng người là hòa thượng, nhưng cũng là nam nhân, nói chuyện làm việc sẽ có điểm thoải mái. Người đi cùng bọn ta, trên đường ta có thể thảo luận một chút Phật học với người, thế nào?”.

Hư Trúc từ lúc được Đoàn Dự giải vây đã cảm thấy người này rất có tuệ căn. Hiện giờ nghe hần nói đối kinh Phật rất hứng thú, như vậy thì không thể chối từ, Hư Trúc vốn không biết cự tuyệt người khác, huống chi hần cũng có chút yêu mến vị công tử có bộ dáng tuấn tú, tính tình lại phóng khoáng bất chấp tuổi tác này, liền gật đầu đáp ứng,

“Như vậy, tiểu tăng làm phiền”.

“Không phiền, không phiền”. Đoàn Dự vui vẻ ra mặt, một tay đặt lên vai Hư Trúc, cao hứng đến cơ hồ không ngậm miệng được.

Những người khác đối với hành động giữ người của Đoàn Dự tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghi nhiều, chỉ cảm thấy hắn rất ngoan ngoãn, đành phải cười trừ qua chuyện. Nhưng Mộ Dung Phục thì lạnh như băng, khuôn mặt không chút biểu tình, phẳng phất giống như hàn ngọc trong mùa đông, yên lặng nhưng lại ẩn giận.

Hành động thân mật của Đoàn Dự với Hư Trúc lọt vào mắt y, khuấy động cái ý nghĩ muốn giết ai đó mà y cất giấu đã lâu dưới mặt hồ sâu trong lòng kia. Về phần muốn giết ai, Mộ Dung Phục ở trong lòng tự nói với mình —— có thể là Đoàn Dự nhiều hơn.

46. Chương 46

Bọn họ tiến về trước, chỉ thấy đi qua một đoạn sơn đạo, địa thế càng hiểm yếu hơn. Hai bên đường tre trúc dày đặc, cảnh sắc thanh u, khe núi bên cạnh còn có một chòi nghỉ mát dùng thủy trúc dựng lên, từ xa nhìn lại, đình trúc hòa hợp với thiên nhiên, nằm trong rừng trúc với thảm cỏ xanh ngắt, nhưng lại phân không rõ là rừng hay là chòi nghỉ mát.

Đoàn Dự nhìn đình trúc kia, nghĩ nghĩ chỗ này cách nơi vãn cờ Trân Lung chắc không còn xa. Thích thú dừng bước chờ Hư Trúc đi tới, cực kỳ tự nhiên chộp lấy vai hắn nói,

“Hư Trúc huynh đệ, lát nữa nếu thấy các sư thúc của người, cũng đừng quên còn có bạn tốt ta đây a!”.

Hư Trúc hai tay tạo thành chữ thập gập đầu không ngừng,

“Sẽ không, được Đoàn huynh đệ để mắt, nguyện kết giao tiểu tăng này làm bằng hữu, tiểu tăng không dám quên”.

Dưới sự yêu cầu của Đoàn Dự, Hư Trúc rốt cục cũng mở miệng hô hắn một tiếng,

“Huynh đệ”.

Tục ngữ có nói: nhất hồi sinh, nhị hồi thực (đi mãi cũng quen). Có danh xưng ‘huynh đệ’ đầu tiên, kế tiếp khi Hư Trúc cùng Đoàn Dự nói chuyện, xưng hô nghiêm nhiên càng thông thuận.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Đoàn Dự miệng cười sáng lạn xoa bả vai Hư Trúc, ngữ khí thần bí nói,

“Hư Trúc huynh đệ, ta cho người biết, ta nhìn người luôn luôn chuẩn xác, chiếu theo tướng mạo của người xem ra, tương lai nhất định thăng chức rất nhanh. Cho dù không thể thăng chức nhanh, cũng có thể cá chép vượt Long Môn, nhất pháo gặp may”.

Hư Trúc từ nhỏ lớn lên ở Thiếu Lâm tự, thân phận lại thấp nhất nên tên lót chữ ‘Hư’, chưa từng được người khác khen ngợi cổ vũ. Hôm nay nghe một lời của Đoàn Dự, mặc dù trong lòng biết có chút khuếch đại lệch khỏi quỹ đạo, nhưng vẫn không khỏi hơi cảm động, khịt khịt mũi,

“Đa tạ Đoàn huynh đệ đã nói”.

Hai người ở phía sau chậm rãi tiêu sái. Đoàn Dự khoác tay lên vai Hư Trúc, cùng hắn tán gẫu sôi nổi. Mộ Dung Phục cách một khoảng phía trước quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Đoàn Dự mỉm cười cùng Hư Trúc sóng vai hành tẩu, nội tâm thoáng chốc như bị lửa thiêu đốt, cảm giác phẫn nộ đem y cắn nuốt sạch sẽ.

Thu hồi ánh mắt nóng rực, Mộ Dung Phục ‘loạt xoạt’ bài khai phiên quạt, bình tĩnh phe phẩy trước mặt, gió nhẹ lướt qua lẽ nào không thể tiêu tan được chút phiền não trong lòng.

Sau một hồi, đoàn người vòng qua sơn đạo xoắn ốc tiến vào sơn cốc. Cây tùng trong cốc ***g lộng đứng vững, gió nhẹ thổi qua khiến lá tùng thoải mái đong đưa, dưới ánh mặt trời tỏa ra tầng tầng kim bích liễm quang.

Bọn họ đứng trong rừng được một lát, sau đó đi tới gian nhà gỗ phía trước. Dưới một cây đại thụ trước gian, có hai người ngồi đối mặt với nhau đánh cờ trên một cái bàn đá.

Đoàn Dự đoán rằng lão nhân thấp bé trong đó hẳn là Thông Biện tiên sinh Tô Tinh Hà, còn lão giả đang ngồi đối diện y thì hẳn chưa từng thấy qua.

Đoàn Dự tiến lên xem xét, nguyên lai bàn cờ kia được khắc lên một phiến đá lớn màu xanh, quân đen, quân trắng đều sáng bóng, hào quang tỏa ra làm cho người ta say đắm.

Đám người Mộ Dung Phục đứng cách đó không xa nhìn Tô Tinh Hà cùng lão giả kia đánh cờ, song phương đã đi hơn trăm nước, nhìn lại quân trắng dĩ nhiên không còn đường đi, lão giả kia cầm quân cờ trắng trong tay trầm ngâm một hồi, rốt cục nhấc tay đặt quân cờ trắng vào bàn cờ, thở dài một hơi,

“Ván cờ này tinh vi đến cực điểm, chỉ tiếc lão phu không có duyên giải được, đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc a!”. Liên tiếp nói ba từ đáng tiếc, lão liền tung người nhảy lên khỏi chỗ ngồi, còn chưa chờ mọi người hoàn hồn thì đã biến mất dạng.

Tô Tinh Hà vuốt chòm râu mỉm cười gật đầu, híp hai mắt nhìn ván cờ trên tảng đá đến xuất thần.

Đoàn Dự đánh giá không ít võ lâm nhân sĩ vây quanh bốn phía, nhưng không thấy ai dám tiến lên thử một lần, hẳn liền mạnh dạn bước ra một bước, hữu mô hữu dạng hướng Tô Tinh Hà chấp tay hành lễ,

“Thông Biện tiên sinh, văn bối Đoàn Dự bất tài, cả gan tới lãnh giáo một lần”.

Tô Tinh Hà ảm đạm cười, mời Đoàn Dự ngồi xuống rồi hỏi,

“Đoàn công tử ngày thường có từng cùng người khác luận bàn qua kỳ nghệ không?”.

Đoàn Dự thật thà lắc đầu,

“Không có”. Nhiều nhất là cùng máy tính —— máy tính chứ không phải người.

Tô Tinh Hà cũng không ngạc nhiên, chỉ nói Đoàn Dự đi trước.

Bao Bất Đồng đứng một bên xem xét Đoàn Dự, cười lạnh nói,

“Chưa bao giờ chơi cờ với người khác, cứ nhiên cũng dám đến phá ván cờ Trần Lung, buồn cười, buồn cười!”.

“Bao thí chủ nói sai rồi”. Hư Trúc một lòng cổ vũ Đoàn Dự, sợ hẳn bị lời nói của Bao Bất Đồng đả kích mà mất tự tin, vội tiếp lời,

“Bởi vì là không biết, mới có thể không bị cực hạn trời buộc. Tiểu tăng thấy Đoàn huynh đệ tư chất thông minh, nhưng người phát ngôn bừa bãi phá hoại ván cờ, làm sao hẳn tập trung được?”.

“Đúng vậy đúng vậy”. Đoàn Dự cũng không quay đầu lại lớn tiếng cười nói,

“Bao đại hiệp, ván cờ này ta không chắc là mình có thể phá được, không bằng ván tiếp theo để cho người lên phá, thế nào?”. Nói xong, cũng không quản sắc mặt Bao Bất Đồng khó coi thế nào, liền bốc lên một quân cờ trắng hạ xuống.

Tô Tinh Hà lập tức thêm vào một quân đen. Đoàn Dự suy nghĩ một lúc lâu, lại hạ xuống một quân trắng. Hai người có qua có lại, Tô Tinh Hà thì hí khúc Liên Hoa Lạc phi tốc, Đoàn Dự mỗi lần đi một con lại phải tự hỏi hồi lâu, chờ đến khi hẳn rốt cục hổ thẹn lui ra thì đã là chuyện nửa canh giờ sau.

Tô Tinh Hà nhìn Đoàn Dự lùi ra phía sau, cười cười nói,

“Công tử tâm tư kín đáo, nước cờ mới lạ đúng là tinh diệu. Nhưng công tử lúc đó thiết tưởng chưa thâm, vẫn không thể hiểu thấu đáo, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”.

Đoàn Dự được lão khoa trương có chút ngượng ngùng, khuôn mặt vụt khai một tầng ửng hồng, khoát tay nói,

“Không không, ta thuộc loại chơi cờ lung tung, cùng Thông Biện tiên sinh ngài so ra vẫn là kém quá xa”.

Vừa nói xong, đám người Huyền Nạn của Thiếu Lâm tự từ rừng trúc đi ra, Hư Trúc vui mừng quá đổi, vội bôn qua hành lễ,

“Sư thúc”.

Huyền Nạn thấy Hư Trúc lông tóc không bị tổn hại, còn đến sớm hơn cả mình, tâm tư lo lắng cuối cùng cũng an ổn. Sau khi tiến lên cùng Tô Tinh Hà hành lễ, liền để cho đệ tử Thiếu Lâm tự lui ra một bên quan sát ván cờ.

Mộ Dung Phục từ lúc nhìn thấy ván cờ Trân Lung kia, trái tim liền đặt hết vào bàn cờ tìm cách phá thế. Khi Đoàn Dự và Tô Tinh Hà đánh cờ, y vừa suy tư nước đi của quân trắng, vừa đoán lộ trình của quân đen, sau khi Đoàn Dự nhận thua thối lui, y vẫn cảm giác cách phá ván cờ này chính mình hoàn toàn vẫn chưa nắm chắc mười phần. Đang ở trong lòng do dự hết sức, chợt thấy Đinh Xuân Thu mang theo đệ tử Tinh Tú phái chậm rãi từ bên kia sơn đạo đi tới.

Trong một khúc tiên nhạc vang ra, đệ tử Tinh Tú hô to một tiếng uy phong, Đinh Xuân Thu phe phẩy phiến quạt, tựa như Bồng Lai tiên ông đi đến trước mặt Tô Tinh Hà, cười nói,

“Sư huynh, lâu ngày không gặp, từ lúc chia tay đến nay không có vấn đề gì chứ!”

Đoàn Dự mắt thấy Trường Thanh đứng trong đám đệ tử Tinh Tú, chợt nhớ tới lúc mình bị thương y đã từng chiếu cố mình, liền học theo xà hướng y ‘tê tê’ hai tiếng, sau khi thành công thu hút được sự chú ý của y, hần cười tủm tỉm ngoắc ngoắc,

“Trường Thanh”.

Trường Thanh bị hành động đùa ‘xì xì’ của hần chọc cười, lúc thu hồi tầm mắt thì vừa vặn chạm trúng ánh mắt băng lãnh vô tình của Mộ Dung Phục bên cạnh Đoàn Dự, cảm thấy ánh mắt y tràn đầy chết chóc, trong lòng cả kinh, vội quay đầu nhìn về phía ván cờ với tâm trạng vô cùng bối rối.

Chờ Đoàn Dự đặt lại tâm tư vào ván cờ Trân Lung, Đinh Xuân Thu đã bắt đầu cùng Tô Tinh Hà đánh cờ.

Dựa vào ánh mắt của Đoàn Dự thì nước cờ của Đinh Xuân Thu không tính là tinh diệu kín đáo — sau khi lão giả đó đánh rải rác vài quân cờ liền bị Tô Tinh Hà làm cho không còn nước tới, hai người kia mặc dù là sư huynh đệ, nhưng Tô Tinh Hà dù sao cũng ‘di truyền’ kỳ môn dị học của Vô Nhai Tử, mà Đinh Xuân Thu thì lại một lòng nghiên cứu võ học — tuy nhiên cuối cùng cũng không thể nghiên cứu ra được tuyệt thế võ công gì, lại đối với chơi cờ đòi hỏi việc văn vẻ, rốt cuộc vẫn là kém Tô Tinh Hà một mảng lớn.

Hai người đánh được năm sáu nước, ánh mắt của Đinh Xuân Thu bắt đầu hơi mờ mịt, tay phải cầm cờ trắng cũng hơi run nhẹ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cùng không biết lão giả kia đến tột cùng là vì sao lại cố gắng. Chẳng lẽ là bởi vì thấy ván cờ thảm bại, trong lòng không nguyện ý chịu thua?

Chỉ có Đoàn Dự mới chính thức biết được, Đinh Xuân Thu nhất định là bị ván cờ Trân Lung kia mê hoặc tâm trí.

Bình thường nội tâm có quá nhiều dục vọng, đến cuối ván cờ nhất định sẽ bị mê hoặc. Quân cờ như nhân sinh, người giống như ván cờ. Ván cờ Trân Lung này cũng chính là ám dụ dục niệm nhân sinh của thế nhân, vượt không được, nhìn không thấu, tham không ra, ngộ không đến.

Đoàn Dự còn đang suy nghĩ Đinh Xuân Thu có thể chống đỡ được bao lâu thì phát cuồng, người nọ đột nhiên nhảy dựng lên, tay cầm quạt lông cười ha ha, miệng nói năng lộn xộn,

“Vô Nhai Tử người tên lão thất phu, người cũng có thể có ngày hôm nay... ta hạ độc đẩy người xuống núi là báo ứng của người... Đinh Xuân Thu ta phải xưng bá võ lâm, Tinh Tú phái sẽ trở thành đại bang đệ nhất thiên hạ...”.

Thần sắc Tô Tinh Hà rất thản nhiên mà nhìn Đinh Xuân Thu ở trước mặt hoa chân múa tay vui sướng, mặt khác mọi người thấy Đinh Xuân Thu đột nhiên hóa điên, cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Chỉ có Đoàn Dự, Hư Trúc và Mộ Dung Phục đứng gần mới có thể thấy rõ ràng, biết chắc ván cờ Trân Lung này đã gây ra ảo tưởng, mê hoặc tâm trí của Đinh Xuân Thu.

Mộ Dung Phục không muốn quản nhàn sự của Tinh Tú phái, huống chi trước đây Đinh Xuân Thu cũng đã từng đánh trọng thương Đoàn Dự, y nhất định sẽ không ra tay giúp đỡ lão giả kia.

Võ lâm nhân sĩ giai nhân ở đây phỉ nhổ tác phong làm việc của Tinh Tú phái, mắt thấy Đinh Xuân Thu cuồng tính cũng không thèm quan tâm. Về phần đệ tử môn hạ Tinh Tú phái, ngày thường mỗi người đều nhận sự bài bố của Đinh Xuân Thu, hiện giờ sư phụ gặp nạn, bọn họ làm đệ tử phải lên giúp đỡ nhưng lại muốn sớm thoát khỏi Đinh Xuân Thu nên cũng đứng tại chỗ bất vi sở động.

Ngay tại lúc Đinh Xuân Thu cuồng quá hóa rồi, mắt thấy lão muốn vung chưởng đánh lên trán mình, một đạo chỉ khí từ phía sau phóng tới, cường ngạnh đánh gãy động tác của Đinh Xuân Thu, làm lão từ trong mê huyền bừng tỉnh.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đứng đầu tứ đại ác nhân – Đoàn Diên Khánh chống quả trượng chậm rãi đi tới, trên khuôn mặt vạm vỡ dữ tợn lấp đầy vết sẹo lớn nhỏ. Phía sau hắn còn có ba tên ác nhân đi theo.

Đoàn Dự vừa thấy người cha chính quy của bản chính, nội tâm suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn lần.

Nói cho cùng, luận tài văn chương, phong độ, bề ngoài, gia thế hiện tại của Đoàn Chính Thuần đều hơn Đoàn Diên Khánh gấp trăm lần. Tuy rằng hai người tính ra đều không phải cha mình, nhưng dù sao cũng đã là phụ tử hơn mười năm, tương lai nếu thật sự chính mắt thấy Đoàn Chính Thuần chết, cũng không tránh khỏi quá mức lãnh huyết tàn nhẫn.

Đoàn Dự xoa xoa cằm nghĩ, nếu có thể có một sách lược vẹn toàn, vừa có thể làm cho Đoàn Diên Khánh buông lỏng sát ý, lại có khả năng cùng Đoàn Chính Thuần hòa giải, như vậy thì mọi chuyện đều thuận ý, gia đình vui vẻ!

Đang lung tung suy nghĩ, chợt thấy Đinh Xuân Thu sau khi hướng Đoàn Diên Khánh cảm tạ thì thối lui ra một bên, nhường chỗ chơi cờ cho hắn.

Ánh mắt hung tàn của Đoàn Diên Khánh như có như không liếc Đoàn Dự một cái, đang định ngồi xuống, một thanh âm từ bên cạnh phát ra, ngăn cản hành động của hắn,

“Khoan đã!”.

47. Chương 47

Đoàn Diên Khánh nghe tiếng nhìn lại, chợt thấy Hư Trúc bước lên hành lễ,

“Thí chủ, thứ cho tiểu tăng hỏi nhiều, người muốn phá ván cờ này?”.

Đoàn Diên Khánh mặc dù không hiểu Hư Trúc có ý gì, nhưng cũng không tức giận, chỉ hơi vuốt cằm tỏ vẻ.

Hư Trúc nhìn thoáng qua Tô Tinh Hà, xác định thần sắc lão lạnh nhạt cũng không có hờn giận, lúc này mới thiện ý khuyên nhủ Đoàn Diên Khánh,

“Thí chủ, ván cờ này có thể mê hoặc lòng người, mong rằng thí chủ đừng nên phá nó”.

“Mê hoặc lòng người?”. Đoàn Diên Khánh cười lạnh,

“Ta thật muốn nhìn thử xem, nó mê hoặc lòng người như thế nào?”. Nói xong, cũng không phản ứng với Hư Trúc liền đến phía đối diện Tô Tinh Hà ngồi xuống, hai người bắt đầu đánh cờ.

Đoàn Dự đứng một bên nhìn, thấy Đoàn Diên Khánh mới chỉ đi mười nước quả thật là hữu mô hữu dạng, rất có quy củ, nhưng bắt đầu nước thứ mười một, lại dần dần lệch khỏi quỹ đạo, vẻ tà dị lập tức bộc phát.

Hai người người tới ta đi lần lượt khoảng hai mươi nước, Huyền Nạn thấy nước cờ của Đoàn Diên Khánh đã bị Tô Tinh Hà chặn lại, phía trước không còn đường đi, phía sau lại có truy binh, không khỏi động tâm,

“Đoàn thí chủ, người mười nước đầu thì đi đường chính, nhưng từ nước mười một trở đi lại vào bàng môn, càng lúc càng sâu, đã đến lúc không còn cứu được nữa rồi”.

Một lời nói xong, theo kinh nghiệm của Đoàn Diên Khánh, tay trái nắm thiết trượng ngừng lại giữa lưng chừng, hơi hơi phát run, nhưng như thế này là sao? Điềm không xuống được.

Ván cờ Trần Lung này vốn biến ảo đủ kiểu, tùy theo người mà thành. Đinh Xuân Thu thất bại là vì lão đối với sư môn bất công mà oán hận, muốn thống nhất võ lâm rồi lại không được như nguyện nên giận dữ. Đoàn Diên Khánh thì thống hận chính mình thân thể tàn phế, rõ ràng là hậu duệ hoàng thất nhưng lại không chịu học tập võ công chính tông của bản môn, mà chuyển sang tập luyện bàng môn tà thuật. Hiện giờ bị lời nói của Huyền Nạn quanh quẩn trong đầu, Đoàn Diên Khánh không thể khống chế chính mình, tâm tư bị ván cờ Trần Lung trói buộc, ngoại ma xâm nhập không cách nào điều khiển bản thân.

Đinh Xuân Thu thấy sắc mặt Đoàn Diên Khánh đại ra có hơi mơ hồ, trong lòng biết hẳn đã bị ma nhập, thích thú ở một bên bỏ đá xuống giếng,

“Một người từ chính nhập tà, cái tà quy chánh rất khó, người cả đời này nhất định sẽ bị tàn phế! Người nếu là anh hùng hảo hán, không bằng hiện tại tự sát, tốt xấu dưới cửu tuyền thấy tổ tiên Đoàn gia còn có thể cúi đầu thỉnh tội”.

Đoàn Diên Khánh ma nhập đã sâu, hơn nữa Đinh Xuân Thu còn mượn gió bẻ măng, chính mình cũng ngơ ngác lảng lảng, chợt giờ thiết trượng kia lên đánh vào ngực, trong miệng vẫn nói nhỏ,

“Đúng vậy a! Không bằng tự sát đi!”.

Tất cả mọi người chung quanh biết Tinh tú lão quái không có hảo ý, rõ ràng là muốn nương cơ hội này trừ bỏ một mối họa lớn, nhớ tới vừa rồi chính lão bị ma nhập, Đoàn Diên Khánh cũng đã ra tay cứu lão một mạng, nhưng trong nháy mắt liền trở mặt không nhận, có thể thấy được Tinh Tú phái quả thực không phải võ lâm chính phái, vì thế khiến cho thiên hạ phải nhỏ.

Mọi người ở đây ngày thường đều có cừu oán với tứ đại ác nhân, hiện giờ thấy Đoàn Diên Khánh muốn tự vẫn, ai trong lòng cũng vô cùng vui sướng, đương nhiên sẽ không ra tay cứu hắn.

Về phần Huyền Nạn đứng trong các cao tăng của Thiếu Lâm tự, mặc dù lòng dạ từ bi, nhưng muốn ‘cảnh tỉnh’ đánh thức Đoàn Diên Khánh thì cần phải có nội lực ngang bằng hắn, nếu không thì vô ích, ngược lại còn mang tai họa. Nội tâm tuy lo lắng nhưng đành bất lực.

Công lực thâm hậu cũng chỉ rải rác mấy người. Trừ bỏ Tô Tinh Hà cẩn tuân sư mệnh không được cứu giúp, Đinh Xuân Thu thì tuyệt không đáng tin cậy. Còn lại Mộ Dung Phục và Đoàn Dự là có thể.

Chỉ tiếc, Mộ Dung Phục bây giờ không lấy thân phận ‘Lý Diên Tông’, đối với chuyện của Đoàn Diên Khánh bất quá chỉ là thái độ người xem, không có ý định cứu giúp hắn.

Đoàn Dự mắt thấy Đoàn Diên Khánh giờ cao thiết trượng đánh vào ngực mình, nghĩ lại người này dù sao cũng là phụ thân của bản chính, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tốt xấu tương lai hạnh phúc bốn người nhà hắn còn cần đến người kia, liền tiến lên tích tụ nội lực bắn ra một đạo bạch quang, hướng thiết trượng của Đoàn Diên Khánh thẳng tắp vọt tới, thành công cản lại nó một giây trước khi đâm vào ngực.

Thiết trượng trong tay Đoàn Diên Khánh chệch qua, sau khi hoàn hồn, lúc này mới bừng tỉnh chính mình vừa rồi đã trở về từ quỷ môn quan.

Quay đầu nhìn Đoàn Dự, Đoàn Diên Khánh tuy cảm kích ân cứu mạng của hắn, nhưng thiếu niên kia lại là con của Đại Lý Trần Nam Vương – Đoàn Chính Thuần, một tia hảo cảm vừa dâng lên lập tức bị sự chán ghét thay thế, không thèm cảm tạ hắn, chỉ đứng dậy chống thiết trượng dời sang bên cạnh rồi đi luôn.

Mặt khác võ lâm nhân sĩ thấy Đoàn Diên Khánh cư nhiên đối ân nhân cứu mạng không có nửa điểm cảm tạ, vẫn cao ngạo như trước, mặc dù trong lòng đã biết tứ đại ác nhân xưa nay đều là vậy, nhưng vẫn tránh không khỏi mà cảm thán.

Đoàn Dự thì không cho là đúng. Người nọ có muốn cảm tạ hay không hắn cũng không ngại. Chỉ cần về sau khi ra tay giết hắn, có thể nhớ tới việc hôm nay, xuống tay lưu tình một chút cũng liền thỏa mãn.

Sau khi biết ván cờ Trần Lung có thể mê hoặc lòng người, mọi người chung quanh đều không dám bước lên khiêu chiến.

Khoảng nửa khắc sau, ngay lúc Tô Tinh Hà nhắm mắt lại, Mộ Dung Phục từng bước đi tới trước, đang định đến bên ván cờ, Đoàn Dự đã cuống quýt đưa tay túm y lại, đề thấp thanh âm nói,

“Người không muốn sống nữa sao? Ván cờ có thể nhiều loạn tâm trí người, người không phải không biết, người ăn no rảnh rồi muốn đi tìm đường chết sao?”.

Mộ Dung Phục nghe được trong lời nói của hắn tràn đầy hoài nghi, hiển nhiên là đối việc mình phá ván cờ này hoàn toàn không tin tưởng, lúc này mới nhũn mày, trầm giọng nói,

“Người khác phá không được, chẳng lẽ ta cũng không?”.

Đoàn Dự đã biết nội dung vở kịch phát triển, người cuối cùng phá được ván cờ kia chính là Hư Trúc hòa thượng đã đánh bại đánh bại, mà Mộ Dung Phục trong lúc phá ván cờ cũng sẽ hãm sâu mê huyễn bên trong không thể tự kiềm chế, hiện giờ đang êm đẹp, y cư nhiên muốn đi phá bỏ ván cờ, Đoàn Dự cũng biết mình không thể ngăn cản được y, không khỏi giận dữ,

“Tốt lắm, người nếu muốn chết thì cứ việc đi, dù sao người cũng là cái loại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a”.

Câu cuối cùng ‘Dù sao Lục Mạch Thần Kiếm của ta cũng có thể cứu người’ đã bị Đoàn Dự mạnh mẽ đè ép lại. Nhìn Mộ Dung Phục bước tới ghế đá, Đoàn Dự hận không thể vả miệng mình.

Tật xấu của ta, cái ý niệm ‘Hết thầy có ta ở đây’ ở trong đầu là gì đây? Quả nhiên là do ở cùng ngoại tộc nhiều quá, gần mực thì đen.

Đoàn Dự trong lòng tuy là nghĩ vậy, nhưng ánh mắt lại thủy chung nhìn chăm chăm Mộ Dung Phục, chỉ sợ một cái bất thần, người nọ liền huy kiếm cắt cổ, hắn sẽ không thể cứu y.

Mộ Dung Phục không nhanh không chậm, mỗi một bước đều trải qua thâm tư thực lực (suy nghĩ thấu đáo). Tô Tinh Hà thì rất nhanh, giống như mỗi quân cờ của Mộ Dung Phục đều nằm trong dự đoán của lão.

Hai người một nhanh một chậm đi ước chừng khoảng hai mươi nước cờ, quân trắng của Mộ Dung Phục bị Tô Tinh Hà đẩy vào góc chết, không còn phương pháp xoay chuyển trời đất. Dần dần, cờ trắng cờ đen trước mắt tựa hồ hóa thành quan tướng sĩ tốt, đông có đoàn nhân mã, tây có bãi chiến trận, mà Mộ Dung Phục thì bị vây trong đó, liều mạng chém giết, nhưng tại sao lại như vậy a? Giết mãi cũng không chết.

Trong mơ hồ, có một thân ảnh chạy tới túm lấy y, lôi y chạy ra từ một lỗ hổng. Chiến hỏa khói thuốc súng phía sau từ từ xa dần, hai người dừng lại ở một chỗ đất bằng phẳng, người nọ quay đầu lại hướng y cười nói,

“Mộ Dung Phục, ta cũng chỉ có thể cứu người đến đây, đường của người về sau phải tự mình đi rồi. Phục quốc là một việc lớn, người cố lên, ta tạm biệt không tiễn!”.

Người nọ xoay người bước đi, Mộ Dung Phục từ trên ghế đá nhảy dựng lên, tay cầm chiết phiến phàn kim trao cốt đuổi theo hướng thân ảnh người đó, trong miệng giận hô,

“Đoàn Dự, đứng lại cho ta! Người nghĩ muốn dễ dàng rời đi vậy sao, người trước tiên phải hỏi qua cây quạt trên tay ta đã!”.

Trong mắt mọi người, Mộ Dung Phục cũng là đột nhiên từ trên ghế nhảy lên, kim phiến cầm trên tay hướng Đoàn Dự đứng một bên đánh tới.

Đoàn Dự bị tấn công đột ngột trở tay không kịp, cuống quýt thi triển Lăng Ba Vi Bộ lui về phía sau, cả kinh nói,

“Mộ Dung Phục, người ta nói điên là muốn giết mình, người nổi điên là muốn giết ta, người không tính sai chứ?”.

Mộ Dung Phục hoàn toàn không thấy rõ người trước mắt, chỉ hướng thân ảnh càng chạy càng xa trong ảo mộng của mình mà đuổi giết, đáy lòng bị lửa giận thiêu đốt, giống như vì sự quyết tuyệt rời đi của hắn, lại phảng phất vì mộng phục quốc vô vọng bị thương của mình.

Đoàn Dự không muốn dẫm thương một người đang bị ma nhập, hắn vội dùng Lục Mạch Thần Kiếm đánh văng kim phiến trong tay người nọ, nhanh chóng điểm lên huyệt đạo y, ý trí hỗn loạn của Mộ Dung Phục lúc này mới dần dần khôi phục.

Đám người Bao Bất Đồng và Vương Ngũ Yên trong lúc Mộ Dung Phục chơi cờ đều là nhìn không rời mắt, sau khi thấy y đột nhiên đuổi giết Đoàn Dự, nhất thời không thể hoàn hồn, khi mấy người này hoang mang rối loạn xông về phía trước, Đoàn Dự đã cứu tỉnh Mộ Dung Phục.

Vương Ngũ Yên bất chấp tất cả, lôi kéo Mộ Dung Phục nói ra lời nói nghĩ mà sợ,

“Biểu ca, người rốt cuộc là làm sao vậy? Đang yên đang lành sao lại muốn giết Đoàn công tử, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”.

Vương Ngũ Yên không phải lo lắng Đoàn Dự, nàng chỉ là nghĩ Mộ Dung Phục giờ phút này nếu cuồng tính đại phát, trước mắt bao người, làm sao mà bịt miệng mọi người được chứ, lại như thế nào nói y ra tay tùy tiện?

Mộ Dung Phục lúc này mới thanh tỉnh, vừa rồi y quả thật bị ván cờ kia mê hoặc. Lại nghe Vương Ngũ Yên nói y đuổi giết Đoàn Dự, nhớ tới bóng dáng người nọ trong ảo ảnh cách mình rất xa, không khỏi quay đầu nhìn người bên cạnh.

Mộ Dung Phục còn chưa thấy được khuôn mặt cười hì hì của Đoàn Dự, Phong Ba Ác đã đi tới hướng Đoàn Dự tạ ơn rồi cùng Bao Bất Đồng đỡ y qua một bên nghỉ ngơi.

Hư Trúc lặng lẽ tiến lên, kéo tay áo Đoàn Dự nói khẽ,

“Đoàn huynh đệ, tiểu tăng thấy ván cờ này thực hại người, khiến cho nhiều người điên cuồng. Tất cả mọi người không giải được ván cờ này, không bằng tiểu tăng đi nhiễu loạn nó, cũng miễn cho nó hại người khác, người thấy thế nào?”.

Đoàn Dự quay đầu lại kinh ngạc nhìn Hư Trúc một cái, vui mừng quá đổi chụp tay lên vai hắn, cười nói,

“Nhìn không ra ngươi có ý nghĩ lêu lỉnh như vậy. Cứ làm theo như ngươi nói đi”.

Đoàn Dự đoán rằng Hư Trúc sẽ không thương lượng việc này với Huyền Nạn, sợ Đại hòa thượng kia lại trách cứ hắn. Nói như vậy, Hư Trúc nửa đường cứng rắn cầu tới ‘huynh đệ’, hẳn là hắn vẫn có một địa vị nào đó đối với Hư Trúc.

Đoàn Dự không khỏi có chút đắc ý, nhìn Hư Trúc hướng bàn cờ đi đến, nghĩ kế tiếp cũng không tới phiên mình, liền đi tới chỗ Mộ Dung Phục nghỉ ngơi, dựa lên một cây đại thụ lưỡi biếng nói,

“Mộ Dung công tử, ván cờ này ngài vừa lòng chưa? Ta bảo người đừng đi, người không nghe, còn tưởng rằng ta hại người. Đều là người, vì sao khác biệt lớn như vậy a? Ta và người cũng đánh cờ, nhưng ta thì không bị mê hoặc, hơn nữa, người biết rõ ván cờ kia có vấn đề, chẳng lẽ còn muốn tự tay đánh lên ngực mình, ta thật không rõ, đánh xong ván cờ kia thì người thấy thế nào?”.

Bao Bất Đồng trầm mặc không lên tiếng. Vương Ngũ Yên và Phong Ba Ác cũng không có phản bác. Mộ Dung Phục được Đoàn Dự cứu giúp, trên mặt tuy hơi hổ thẹn, nhưng trong lòng thì rất vui sướng. Vốn định tùy ý hắn nói vài câu cũng được, ai ngờ người nọ hảo huấn không chút nào cố kỵ mặt mũi của y, Mộ Dung Phục bực bội, mặt mũi có chút không nhịn được, không khỏi thốt nhiên cả giận nói,

“Làm người trên đời, sao lại không muốn cầu? Hôm nay ngươi cứu ta một lần, ngày sau Mộ Dung Phục ta sẽ hoàn trả gấp bội. Mộ Dung Phục ta nói được là làm được, tuyệt không thiếu nợ nhân tình của Đoàn Dự ngươi”.

Tuy chỉ mấy lời đơn giản, nhưng ngữ khí sắc bén khiến Đoàn Dự biến sắc, trừng mắt y một lúc lâu mới xanh mặt nói,

“Hảo, Mộ Dung Phục, ngươi được lắm! Hôm nay là ta mù mắt mới đi cứu ngươi, ngươi sống hay chết liên quan gì đến ta, người có nhảy xuống Lôi Cổ sơn cũng là do người tự chuốc lấy! Chúng ta cứ tách ra như vậy, về sau người đi đông ta đi tây, cả đời không qua lại với nhau!”. Nói xong hừ lạnh một tiếng, mang theo Chu Đan Thần cùng Phó Tư Quy nổi giận đùng đùng đi xuống núi.

Hai người đều nổi nóng, Mộ Dung Phục nhìn thoáng qua bóng dáng Đoàn Dự rời đi, thấy hắn không thèm quay đầu nhìn lại, cứ thế một đường quyết tuyệt bỏ đi, trong lòng một trận bực mình, đứng dậy quay sang đám người Bao Bất Đồng,

“Chúng ta đi”. Nói xong, xoay người theo một con đường khác đi xuống núi.

48. Chương 48

Đoàn Dự thở phì phì bước nhanh tới trước, tùy tay nhặt lên một nhánh cây quất đám cỏ dại ven đường.

“Tiểu vương gia”. Chu Đan Thần thấy Đoàn Dự tức giận đến phình má, cười an ủi,

“Cớ sao phải vì một chuyện nhỏ mà sinh khí?”

“Ai nói ta sinh khí?”. Đoàn Dự cũng không quay đầu lại mà bác bỏ,

“Hắn sống hay chết đâu có liên quan gì tới ta, ta mới không tức giận vì chuyện của hắn”.

Chu Đan Thần và Phó Tư Quy nhìn nhau cười, trong lòng biết Đoàn Dự khẩu thị tâm phi nói trái với lương tâm, nhưng cũng không phản bác lại hắn, chỉ vui vẻ đi theo sau hắn.

Đi được một đoạn đường, tâm tình Đoàn Dự dần dần bình phục, lúc này mới nhớ ra mình đã bỏ Hư Trúc một mình ở Lôi Cổ sơn. Nếu kẻ tiếp mình không ở bên cạnh hắn thì sao cùng hắn có phúc cùng hưởng có họa cùng chia rồi kết bái thành huynh đệ?

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự vội xoay người chạy về chỗ chơi cờ lúc nãy.

Chu Đan Thần và Phó Tư Quy mặc dù hơi nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ cước bộ đi theo tiểu chủ tử.

Đợi đến khi Đoàn Dự đuổi tới đó, đám người vây trước nhà gỗ đã sớm giải tán, trong không khí tản ra một cỗ áp lực trầm thấp.

Đoàn Dự đến gần nhà gỗ, chợt thấy Hư Trúc từ bên cạnh đi ra, vội mừng rỡ tiến lên nắm lấy tay hắn,

“Hư Trúc, người nguyên lai vẫn còn ở đây!”.

Thần sắc Hư Trúc đầy vẻ ảm đạm, con người chất chứa bi thương,

“Đoàn huynh đệ, ta... sư thúc của ta bọn họ đều chết hết...”.

Nội tâm Hư Trúc lúc này rất bối rối, đối việc đám người Huyền Nạn đã chết trong lúc nhất thời không có chủ ý gì, chỉ biết hung thủ giết bọn họ tuyệt không phải mình, có thể các sư huynh đệ sẽ không tin, nhưng hiện giờ phải mang thi thể của các sư thúc quay về Thiếu Lâm tự tìm phương trượng chủ trì công đạo.

Hư Trúc buồn bực, nội tâm thì bị đả thương thảm thiết, thấy Đoàn Dự quay lại, liền như kẻ sắp chết đuối vớ được phao cứu nạn, vội hỏi,

“Đoàn huynh đệ, việc này phải làm như thế nào a?”.

Đoàn Dự hơi trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu nhìn Hư Trúc nói,

“Không bằng ta và người cùng nhau quay về Thiếu Lâm tự, ta thay người làm nhân chứng, chứng minh người không phải hung thủ sát hại Huyền Nạn đại sư. Ta tốt xấu cũng là Thế tử Đại Lý Trần Nam Vương, lời nói ra phương trượng đại sư sẽ không thể không tin”.

Hư Trúc vừa nghe xong, lẽ nào không đồng ý, vội gật đầu không ngừng cảm tạ Đoàn Dự,

“Việc này rất tốt, đa tạ Đoàn huynh đệ trượng nghĩa tương trợ”.

Đoàn Dự thuận thế chụp lên đầu vai Hư Trúc, cười hì hì nói,

“Không cần cảm tạ, ta và người mới quen thân, tiểu sư phụ người tính cách tốt như vậy, không bằng chúng ta kết bái huynh đệ, về sau có phúc cùng hưởng, thế nào?”.

Hư Trúc nghe vậy rất cảm động, trong lòng đã đồng ý hơn phân nửa, nhưng ngoài mặt lại chần chờ,

“Việc này... Đoàn huynh đệ chính là nhân trung long phượng, có thể nguyện cùng tiểu tăng kết bái huynh đệ sao?”.

“Đương nhiên”. Đoàn Dự mạnh mẽ vỗ vỗ đầu vai Hư Trúc, tươi cười sáng lạn,

“Huynh đệ kết nghĩa không nề hà quan hệ, hơn nữa, ta rất biết nhìn người, không lâu sau ngươi sẽ giống ta, thẳng tiến thành long phượng”.

Đoàn Dự sau một phen hảo hảo khuyên bảo, Hư Trúc cuối cùng cũng đáp ứng kết bái.

Hư Trúc vốn có hảo cảm với Đoàn Dự, lại rất cảm kích hắn đã ra tay giúp đỡ khi mình gặp rủi ro, lập tức đối với việc kết bái cũng không nữa câu cự tuyệt.

Hai người mặt hướng Thương Sơn quỳ xuống, Đoàn Dự lên tiếng nói,

“Hư Trúc huynh đệ, ta trước kia có một đại ca kết bái tên là Kiều Phong, nguyên lai là bang chủ Cái Bang, hắn thái độ làm người trượng nghĩa, ta và ngươi lúc này kết bái, hắn phải tính thêm hắn một phần mới đúng”.

Hư Trúc nghe danh ‘Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung’ đã lâu, hiện giờ nghe Đoàn Dự nói có kết bái huynh trưởng ‘Bắc Kiều Phong’ tiếng tăm lừng lẫy, trong lòng không khỏi vừa kinh hãi vừa ca thán, làm sao có thể không đáp ứng,

“Thì ra là như vậy”.

Hai người quỳ xuống đất, sau khi đem lời thề kết bái nhất nhất nói ra, lúc này mới giúp nhau đứng dậy, Hư Trúc cười cười thân thủ túm lấy cánh tay Đoàn Dự, cao hứng gọi,

“Tam đệ”.

“Nhị ca”. Đoàn Dự trong lòng vui mừng, thật giống như trong ngày hè nóng bức được uống một ly trà ướp lạnh, từ da thịt bên ngoài thoải mái đến tận trong máu.

Hai người sau khi kết bái xong, Đoàn Dự trở lại nói với Chu Đan Thần và Phó Tư Quy,

“Phó Tam ca, Chu Tứ ca, hai người các ngươi cứ trở về trước! Ta và nhị ca đến Thiếu Lâm tự xong sẽ quay về Đại Lý”.

Chu Đan Thần và Phó Tư Quy sau khi thấy Đoàn Dự vừa rồi thi triển Lăng Ba Vi Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm với Mộ Dung Phục, cũng không lo lắng nhiều, hai người dặn dò Đoàn Dự cẩn thận mọi chuyện linh tinh gì đó, vừa mới xoay người đi vài bước, Đoàn Dự đã đuổi theo thấp giọng hỏi,

“Hai vị ca ca, ta còn có chuyện này muốn hỏi”.

Hai người dừng bước quay đầu lại nghe, Đoàn Dự mở miệng nói tiếp,

“Các ngươi trực tiếp từ Tiểu Kính Hồ đến phải không? Có gặp đại ca Kiều Phong của ta không? Bên cạnh hắn có nữ tử nào tên là A Chu đi theo không?”.

Chu Đan Thần mỉm cười trả lời,

“Kiều Phong nguyên là tìm đến giết cừu nhân, Vương gia sau khi cùng hắn nói rõ ràng ngọn nguồn, hắn cùng với tiểu cô nương kia đã rời đi mấy ngày trước”

Đoàn Dự vui mừng quá đổi, con ngươi nháy mắt hiện lên một tia sáng thần kỳ,

“Nói như vậy, A Chu không chết, cha ta cũng không có việc gì?”.

Chu Đan Thần mỉm cười gật đầu,

“Không có việc gì”.

Đoàn Dự thở dài một hơi, cuối cùng cũng yên lòng. Sau khi Chu Đan Thần và Phó Tư Quy cất bước, Đoàn Dự, Hư Trúc dọc theo con đường nhỏ đi xuống núi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, không để ý gì đến thời gian.

Đảo mắt mặt trời đã ngã về tây, chân trời mây bay nhuộm một tầng hào quang đỏ tía.

Hai người đi xuống Lôi Cổ sơn, tiến vào một cánh rừng rậm, tính toán đi đường tắt cho nhanh.

Thái dương dần dần biến mất sau đỉnh núi, gió mát ngân lên giai điệu duyên dáng, trong núi không khí thanh tân hòa lẫn với mùi thơm của lá cây, Đoàn Dự hít sâu một hơi, cười nói,

“Cái chỗ này thật không sai, thiên nhiên xanh ngát tinh khiết, không chứa hóa học ô nhiễm nào”.

Hư Trúc hỏi hần thế nào là ‘hóa học ô nhiễm’, Đoàn Dự đang giải thích cho hần, chợt nghe thấy trong đám cây cối phía trước truyền đến thanh âm nói chuyện với nhau.

Đoàn Dự túm lấy Hư Trúc chậm rãi tiến lên, ẩn sau một lùm cây nhìn trộm, chỉ thấy ước chừng hai mươi võ lâm nhân sĩ đốt đuốc vây quanh một chỗ nói gì đó, bởi vì khoảng cách khá xa nên nghe không được rõ ràng, chỉ có vài chữ mơ hồ truyền vào trong tai hai người,

“Giết nàng... Dù sao chỉ là một tiểu nữ oa giữ lại cũng vô dụng... Rốt cuộc là thủ hạ của Thiên Sơn Đồng Mộc... Lấy nàng đi trao đổi...”.

Hư Trúc nghe trong lời nói của bọn họ nồng đậm sát ý, vội tiến tới gần hơn thăm dò, chỉ thấy đám người kia mở một cái túi, lôi một nữ hài nhìn chỉ hơn mười tuổi ra. Một người trong đó chìa đại đao vào chớp mũi nữ hài,

“Tiểu oa nhi, đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt... Muốn trách thì trách Thiên Sơn Đồng Mộc...”.

Hư Trúc thấy người nọ dường như muốn giết nữ hài kia, vội trở lại túm lấy tay Đoàn Dự nói,

“Tam đệ, chúng ta phải cứu tiểu cô nương kia. Lát nữa ta đi ra dẫn dụ những người đó rồi đi, người cứu tiểu cô nương kia, được chứ?”.

Đoàn Dự biết, thời khắc mấu chốt cá chép vượt Long Môn của Hư Trúc đã đến, một tay kéo hần lại, hạ thấp giọng,

“Ta đi dẫn dụ bọn họ cũng được, ta có Lăng Ba Vi Bộ nên không sợ. Người đi cứu tiểu cô nương kia, một lời đã định”.

Đoàn Dự tùy tay nhặt lên mấy cục đá thi triển Lăng Ba Vi Bộ bôn tẩu qua lại trong rừng, tạo ra không khí của nhiều người, lại vươn tay ném một hòn đá ra ngoài, chọi vào người bọn họ, hần thành công thu hút được sự chú ý cùng với sát ý của bọn họ.

Đoàn Dự chạy sâu vào rừng rậm, sau khoảng thời gian một nén nhang, cảm thấy khoảng cách của hần cùng bọn họ đã khá xa, lại nghĩ Hư Trúc hần đã cứu được Thiên Sơn Đồng Mộc, lúc này hần mới dựa vào thân cây nghỉ ngơi một lát, đang định cất bước, Mộ Dung Phục từ phía sau một cây đại thụ bước ra.

Thì ra sau khi Mộ Dung Phục xuống núi thì thấy phần đông anh hùng của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo lúc này đang thương nghị cách bắt cóc Thiên Sơn Đồng Mộc mà làm thế nào để đem tiểu cô nương này xử lý sạch sẽ. Mộ Dung Phục vì nghiệp lớn phục quốc của mình nên mượn sức người khác, chẳng những không có tiến lên ngăn cản, càng hy vọng nhưng võ lâm nhân sĩ này có thể khống chế được Thiên Sơn Đồng Mộc, nếu đã thành rắn mất đầu thì sẽ đến phiên y ra tay, dẫn đường bọn họ đưa về dưới trướng Mộ Dung gia.

Thích thú bôn tẩu đi theo đám người Ô Lão Đại, mắt thấy đã thành công non nửa, ai ngờ trên đường đột nhiên xuất hiện Đoàn Dự và Hư Trúc làm nhiễu loạn toàn bộ kế hoạch của y, Mộ Dung Phục không thể không hiện thân ra ngăn cản.

Đoàn Dự vừa thấy Mộ Dung Phục, trong lòng lặng yên nổi lên một cảm giác vui sướng, nhưng khi thấy con người băng lãnh của Mộ Dung Phục, bọt khí nháy mắt bốc hơi vô ảnh.

“Có rắc rối thì phóng”. Đoàn Dự dựa vào thân cây, lười biếng nói.

“Chuyện Thiên Sơn Đồng Mộc ngươi đừng nhúng tay”. Mộ Dung Phục ngắn gọn hạ lệnh.

Đoàn Dự nhếch môi lạnh lùng châm biếm, con mắt cũng không nhìn Mộ Dung Phục,

“Ta muốn làm gì đến phiên ngươi tới hỏi sao? Ngươi cho ngươi là ai? Ngươi chính là Nam Mộ Dung đỉnh đỉnh nổi danh trên giang hồ, nhưng việc đó thì có liên quan gì đến ta? Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi muốn giết người, ta xem ngươi có bản lĩnh hay không”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục càng âm trầm, thấy Đoàn Dự một bộ xa cách đối với mình, nội tâm bức mình khó nhẫn, chỉ muốn ra tay giáo huấn hần một phen.

Ý niệm chợt lóe lên nhưng lại biến mất ngay lập tức, Mộ Dung Phục cưỡng chế dục vọng muốn hung hăng bóp cổ Đoàn Dự, sắc mặt tái nhợt xoay người bước đi.

Đoàn Dự thấy y nói đi là đi, cũng không thêm mở miệng, lửa giận bùng lên, hướng bóng lưng của y hô lớn, “Người phải chạy nhanh chút ra xa một chút, về sau tốt nhất đừng xuất hiện trước mắt ta, bằng không ta thấy người một lần liền giết người một lần”.

Mộ Dung Phục bước nhanh không dừng một giây. Đoàn Dự khí cực, theo con đường nhỏ phía trước ra khỏi rừng.

Đi được một đoạn không xa, nửa đường thấy đám người Ô Lão Đại đi tới hỏi thăm hần có nhìn thấy một người không tầm thường lui tới hay không, Đoàn Dự cười trộm, trên mặt mờ mịt luống cuống nói,

“Không có a! Nơi này làm gì có người không tầm thường nào? Chẳng lẽ là quý... các người đừng dọa ta a!”.

Ô Lão Đại vốn đã phiền lòng, cũng không nguyện ý nhiều lời với Đoàn Dự, thuận miệng hỏi hần vài câu liền cho đi.

Bên này Mộ Dung Phục sau khi rời khỏi liền đến hội hợp cùng đám người Bao Bất Đồng, ra lệnh cho Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác mang Vương Ngữ Yên về Mạn Đà sơn trang, chính mình thì lấy lý do phải hành động một mình đến Tây Hạ Nhất Phẩm Đường.

Vương Ngữ Yên lòng có chút không muốn, ánh mắt rưng rưng nhưng không lay chuyển được quyết định của Mộ Dung Phục, đành phải đi theo Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác quay về.

Mộ Dung Phục chờ thân ảnh ba người biến mất nơi cuối đường, lúc đó mới xoay người trở về hướng Đoàn Dự.

Tuy có chút tức giận với Đoàn Dự, nhưng rốt cuộc vẫn là lo lắng nhiều hơn. Mộ Dung Phục theo đường cũ trở về, trên đường nghe thấy Ô Lão Đại cũng không biết từ đâu biết được, Đoàn Dự chính là người đã giả thân giả quý dẫn dụ người của bọn họ rời đi, vì thế bàn bạc phải bắt giữ hần, sau đó hảo hảo giáo huấn một phen.

Mộ Dung Phục thầm hoảng hốt, định dùng khinh công đến trước bảo hộ Đoàn Dự, dưới chân chợt dừng lại, thầm nghĩ hần gặp nguy hiểm, vì sao ta phải đứng ngồi không yên, nóng vội khó nhịn như vậy?

Dự cảm bất hảo dâng lên trong lòng Mộ Dung Phục, y đột nhiên cảm thấy, tình cảm của mình không biết khi nào đã biến hóa —— đối với người nọ, vô hình có một sự vướng bận bao trùm.

Ý thức mình có thể đã động tâm với người nọ, Mộ Dung Phục lần đầu đại loạn, vốn muốn ngăn cản bọn người Ô Lão Đại nhưng cước bộ không khỏi chậm lại.

Âm thầm đi theo đám người kia, con người đen lầy của Mộ Dung Phục phẳng phất lạnh lẽo như vụn năm hàn băng không một tia ấm áp.

Không bằng... để cho bọn họ giết hần...

Trái tim Mộ Dung Phục đột nhiên co rút lại, không hiểu đau đớn từ đâu tràn ngập khắp đáy lòng.

Để cho bọn họ giết hần! Chỉ có như vậy, ta mới có thể... vô khiên vô quả (không vướng bận) mà hoàn thành sự nghiệp phục quốc...

Mộ Dung Phục chậm rãi xiết chặt cái tay đang cầm chiếc phiến, trong lòng cứ một mực suy nghĩ như vậy.

49. Chương 49

Mộ Dung Phục trong lòng hơi do dự, mắt thấy người của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo chạy đến chỗ Đoàn Dự, vừa không bỏ xuống được an nguy của Đoàn Dự, lại không muốn bị hần làm ảnh hưởng đến sự

nghiệp phục quốc của mình, chần chờ như vậy một hồi, những người kia đảo mắt đã vô dạng tại mặt lâm thâm xử.

Mộ Dung Phục đi qua đi lại, suy nghĩ đến tột cùng có nên đi cứu người đã bắt đầu mê hoặc tâm tư của mình hay không. Thời gian từ từ trôi qua, chờ đến khi tình cảm của Mộ Dung Phục rốt cục chiến thắng được lý trí rồi tung người chạy nhanh vào rừng, Đoàn Dự đã bị những người kia vây trên một cây đại thụ.

“Tiểu súc sinh”. Một người trong đó chìa trường kiếm trong tay vào người Đoàn Dự quát to,

“Chỉ cần ngươi có thể nói ra tiểu hòa thượng và tiểu cô nương kia ở đâu, chúng ta cũng không làm khó ngươi. Nếu không...”. Người nọ quơ quào trường kiếm vài cái, uy hiếp,

“Kiếm trên tay đại gia cũng không phải ngồi không”.

Đoàn Dự vừa định mở miệng hung hăng châm chọc gã một phen, nhưng lại nghĩ, chính mình còn đang bị trói trong lưới, nếu không có người cứu thì tuyệt không thể tránh khỏi cái chết. Không bằng trước nhượng bộ đã, sau đó nghĩ biện pháp trốn đi cũng không muộn.

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự cưỡng chế hờn dỗi trong lòng, câu một bên môi vui cười nói,

“Hảo hán, chuyện gì cũng phải từ từ, người nếu muốn biết tiểu cô nương kia ở đâu, rất dễ dàng. Chẳng qua...”. Hơi ngừng một chút rồi lại nói tiếp,

“Các người trói ta như vậy, ta toàn thân kinh cốt đều đau đến lợi hại, đầu óc trống rỗng, nhớ không được cái gì a. Không bằng...”. Đoàn Dự nhếch miệng cười,

“Các người cởi trói cho ta, ta sẽ cẩn thận ngấm lại, sau đó nói cho các người biết đáp án được không?”.

Những người đứng trên mặt đất sợ bị Đoàn Dự đùa giỡn mấy động tác võ thuật đẹp mắt, cũng biết hẳn có khinh công rất lợi hại nên đã một hơi cự tuyệt,

“Đừng nói đùa, biết thì nhanh nói ra, người cũng đỡ phải chịu khổ”.

Tục ngữ nói: thủ bất thả tiểu kiếm nhân (đuối tay không đánh người đang cười). Thấy người nọ ác thanh ác ngữ, Đoàn Dự không khỏi tức giận, hít sâu một hơi kiềm nén dục vọng muốn mắng chửi, hần cười cười,

“Hảo hán, người xem các người phía dưới nhiều người vây quanh như vậy, chẳng lẽ còn sợ ta chạy đi sao? Hơn nữa, ta võ công không cao, một mình ta cũng không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong các người, huống hồ các người còn có rất nhiều người a, phải không?”.

Nam nhân ban đầu cầm trường kiếm từng bước tiến lên, hung thần ác sát chỉ kiếm vào Đoàn Dự cả giận nói,

“Bớt đông dài, ai cho người nói nhiều lời vô nghĩa như vậy. Còn dám ăn nói hàm hồ, cẩn thận ta đây cho người thân thủ dị chỗ (đầu, thân hai nơi)”. Mới vừa nói xong, một cục đá đột ngột bay tới chọi vào miệng nam nhân kia làm cho gã lui về phía sau, khoe miệng tràn ra một ngụm máu đỏ tươi.

Đoàn Dự kinh ngạc quay đầu nhìn bốn phía, trừ bỏ đám người trên mặt đất hơi bối rối, trong rừng tĩnh lặng không nghe ra một tiếng côn trùng kêu vang hay chim hót gì.

“Là ai?!”. Người bên dưới đều cầm chắc chuôi đao tiến vào trạng thái cảnh giác,

“Người nào giả thần giả quỷ, đi ra!”.

Đoàn Dự đang suy đoán có lẽ là Hư Trúc đã quay lại, đột nhiên một thân ảnh từ trong rừng bay ra, kim phiến trong tay như lưỡi dao sắc bén bay về phía đỉnh đầu Đoàn Dự, chặt đứt miếng lưới đang trói buộc hắn, lúc thân thể hắn không còn lực đỡ mà rơi xuống dưới thì người nọ nhảy lên ôm lấy hắn, thuận thế lấy lại phiến quạt hương bên kia cánh rừng bay đi, nháy mắt đã vô ảnh trước mặt đám người kia.

Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự một đường chạy vội ra khỏi rừng, hai người dừng lại một chỗ núi nhỏ, định giúp đỡ Đoàn Dự ngồi xuống thì thấy hắn hành động bất tiện, theo bản năng hỏi,

“Bị thương sao?”.

Đoàn Dự trong lòng vẫn còn nhớ tới lời nói lạnh nhạt lúc trước của Mộ Dung Phục, thở phì phì gạt tay y, cà nhắc bước qua một bên ngồi xuống, mặt không đổi sắc nói,

“Không cần người lo”.

Đáy lòng Đoàn Dự lúc này tràn đầy tức giận, con mắt cũng không nguyện nhìn Mộ Dung Phục, hai gò má tuyến tú khó có thể che lấp tức giận mà hơi hơi phồng hồng, con người lay lắt thứ ánh sáng khó nói, phản chiếu trong mắt Mộ Dung Phục, tự dưng khiến tim y đập tăng tốc.

“Sinh khí?”. Mộ Dung Phục cười cười đi đến bên Đoàn Dự ngồi xuống, thân thủ cởi tất hần ra xem thử, lúc này mới thấy mắt cá chân hần có chút sưng đỏ, con người lập tức trầm xuống,

“Làm sao lại bị thương?”.

Không hỏi thì được rồi, vừa hỏi xong, khuôn mặt Đoàn Dự đã trưởng đến đỏ bừng, ghen một hồi mới mơ hồ không rõ nói,

“Sơ ý giẫm lên cục đá, bị trật chân”.

Mộ Dung Phục sững sốt, sau một lúc lâu mới hoàn hồn thấp giọng cười.

Đoàn Dự một phen đoạt lại tất trên tay Mộ Dung Phục, định lùi về mang vào chân, người nọ liền lấy ra một cái khăn lụa, đề chân Đoàn Dự lên chân mình, dùng khăn lụa quấn quanh nơi bị trật, ôn nhu cột chặt, nói,

“Về sau chớ sơ ý như vậy nữa”.

Đoàn Dự từ khi quen biết Mộ Dung Phục tới nay, nếu không phải bị y nô dịch chạy ngược chạy xuôi thì là bị y ác ngữ đến tức chết đi được, hần chưa từng nhận được đối đãi nhu tình như nước của y như vậy? Lòng to toàn thân lập tức dưng thẳng, da gà nổi đầy mình, tựa như điện giật mà rụt chân trở về, khóe miệng run rẩy nói,

“Người không sao chứ? Có phải không thoải mái không, hay là không cần thận ăn phải đồ hỏng?”.

Mộ Dung Phục dở khóc dở cười, nghiêng đầu xem xét Đoàn Dự cười hỏi,

“Chẳng lẽ bộ dáng ta nhìn giống như có việc vậy sao?”.

“Giống lắm”. Đoàn Dự thành thật gật đầu, bị ánh mắt sáng rọi của Mộ Dung Phục nhìn chòng chọc mà hốt hoảng, không khỏi có chút tức giận đưa tay ngăn cản tầm nhìn của y về phía mình, giọng nói tràn đầy buồn bực,

“Lại cái ánh nhìn giống như lấy người khác làm thành bia mà bắn ấy. Đừng tưởng rằng người cứu ta một lần, ta sẽ đối với người mang ơn, lúc trước người không biết tra tấn ta bao nhiêu lần, một lần công đức này căn bản không đủ để triệt tiêu tội ác mà người phạm phải”.

Mộ Dung Phục kéo tay Đoàn Dự xuống, ý cười lạnh nhạt lại nghiêm nhiên ẩn một tia nhu hòa,

“Một khi đã như vậy, về sau ta sẽ không trêu đùa người nữa, được không?”.

Nghi hoặc nhìn chăm chú nụ cười cổ quái tràn đầy ý vị thâm trường của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự đánh giá y một hồi rồi mới cẩn thận hỏi,

“Người thật sự là Mộ Dung Phục?!”.

“Không thể giả được”. Mộ Dung Phục nắm lấy tay Đoàn Dự hơi xiết chặt, lúm đồng tiền nhu hòa phẳng phất như tỏa ra ánh mặt trời ôn nhả đến loá mắt.

“Nhưng...”. Khóe miệng Đoàn Dự kịch liệt run rẩy, cười gượng hỏi,

“Sao người đột nhiên lại thay đổi như vậy, dường như...”. Chỉ vào Mộ Dung Phục cao thấp bảo, Đoàn Dự trong lúc nhất thời tìm không ra một từ để hình dung bộ dáng lúc này của người nọ.

Thật giống như kẻ đồ tể cả đời giết heo đột nhiên có một ngày lại đi bán hoa, Đoàn Dự làm sao cũng thấy không được tự nhiên.

“Ta đối người như vậy, người không thích?”. Mộ Dung Phục không đáp mà hỏi lại.

Đoàn Dự ngẩn ra, phản xạ tính gật đầu,

“Cũng không phải không thích, chẳng qua cho tới nay người đều đem ta đùa giỡn như khi, hiện tại chẳng những tới cứu ta, còn thay ta bằng bố”. Tạm dừng một lát, bưng tỉnh đại ngộ nói,

“Ta biết rồi! Nói thật đi, người có phải muốn cầu ta cái gì không?”.

Mộ Dung Phục bật cười lắc đầu, phủ nhận câu hỏi của Đoàn Dự, nói tránh đi,

“Kể tiếp người có dự định gì không?”.

Đoàn Dự cực kỳ tự nhiên nói tiếp,

“Cái này, ta còn chưa nghĩ đến. Vốn muốn về Đại Lý thăm cha ta, bắt quá Chu Tứ ca nói cha hiện tại đang ở bên ngoài du sơn ngoạn thủy, sau đó sẽ đến Thiếu Lâm tự”.

“Du sơn ngoạn thủy”. Mộ Dung Phục loan môi cười, con người âm áp chứa một tia sùng nịch,

“Ý kiến hay. Không bằng ta cũng mang người đi du sơn ngoạn thủy, ngắm cảnh sắc thác nước ở Trung Nguyên, chờ đến khi Trần Nam Vương đến Thiếu Lâm tự, ta sẽ mang người về cùng hân hội hợp, được không?”.

Đoàn Dự mặc dù đối với Mộ Dung Phục còn hơi nghi hoặc, nhưng hai người ở chung lâu như vậy, hẳn bắt tri bất giác sinh ra một tia y lại và tín nhiệm với y. Hôm nay, người nọ tuy biểu hiện kỳ quái, nhưng Đoàn Dự không để trong lòng, nghĩ lại câu nói y muốn dẫn mình đi du sơn ngoạn thủy, nội tâm cân nhắc một phen, sau đó gật đầu lên tiếng,

“Hảo, người đã nói vậy, tất cả phí dụng để người bao a!”.

Mộ Dung Phục sau khi phát giác mình có tình cảm với Đoàn Dự, lấy tốc độ cực nhanh mà sửa sang lại tâm tư, cuối cùng cho ra kết luận đó là — người cũng muốn, Đại Lý cũng muốn.

Nếu mình thích hẳn đã là chuyện không thể tránh khỏi, Mộ Dung Phục cũng không phát giác có nỗi khổ riêng gì không thể nói. Chẳng qua, chuyện Đoàn Dự là Thế tử Đại Lý Trần Nam Vương không tránh khỏi là sự thật. Đại Lý Bảo Định Đế dưới gối không có con, Trần Nam Vương Đoàn Chính Thuần cũng chỉ có một đứa con trai duy nhất, cưng yêu như bảo ngọc, Đoàn Dự nếu làm thái tử, tương lai sẽ được kế thừa ngôi vị của Đại Lý quốc, nếu mình cựa đở được người này, như vậy việc phục quốc Đại Yển sẽ thành công.

Mộ Dung Phục không kiêng dè cảm tình của mình đối với Đoàn Dự, nhưng thu được cả người và nước mới chính là việc y muốn đạt được.

Mộ Dung Phục tìm một khách *** nghỉ ngơi vài ngày, chờ thương chân của Đoàn Dự hoàn toàn khỏe lại liền mang hắn đi du ngoạn khắp nơi, chỉ cần hắn thích hay muốn đi đâu, Mộ Dung Phục cũng không chút do dự một hơi đáp ứng.

Đoàn Dự mặc dù đến ‘Thiên Long Bát Bộ’ đã hơn mười năm, nhưng từ trước đến nay chưa từng được du ngoạn chân chính, cũng chưa bao giờ có việc đi đâu.

Tính tình Đoàn Dự vốn ngoan nháo, lại thấy những thứ ở dân gian cổ đại mà hắn chưa từng gặp qua hay là tiếp xúc nó, cho nên mới có cảm giác mới lạ hiếu kỳ, thấy cái gì cũng phải đến kiểm tra, đụng qua một cái. Mà trong mắt Mộ Dung Phục, những thứ đó bất quá chỉ là vật cực kỳ bình thường, nhưng thấy Đoàn Dự vui mừng nhảy nhót như vậy, cũng không nhẫn tâm phá hỏng tâm tình hắn, chỉ đứng một bên lẳng lặng nhìn, ánh mắt chuyên chú giống như trừ bỏ Đoàn Dự ra, người khác hoàn toàn không có mặt ở đó.

Đoàn Dự một thân bọt nước liễm diễm từ chiếc cầu nhỏ chạy tới, trên gương mặt ướt nước trong suốt, dưới ánh mặt trời doanh diệu hoa mỹ sáng rọi,

“Giẫm lên guồng nước kia rất vui, lúc trước ta xem trong TV các cô nương đều ghé vào lan can giẫm lên như vậy, thật vui nha”.

Mộ Dung Phục không biết ‘TV’ trong miệng hắn là vật gì, thấy khuôn mặt hắn tràn đầy bọt nước ướt sũng liền lấy khăn tay nhẹ nhàng thay hắn lau đi, lại cười nói,

“Thú vị sao?”.

Trên mặt Đoàn Dự vụng khai một tầng đồ ửng, có chút ngượng ngùng tiếp nhận khăn tay lung tung lau vài cái, xấu hổ mà biện giải,

“Ta cũng không phải là ngây thơ, chỉ là chưa thấy qua nên tò mò mà thôi, không có gì hết”.

Mộ Dung Phục cười nói,

“Người thích thì chơi nhiều một chút, người nào dám chê cười người?”.

Nghe Mộ Dung Phục nói vậy, Đoàn Dự trong lòng mừng thầm, trả khăn tay lại cho y, chỉ vào một tiệm rèn phía trước,

“Đi, đến chỗ chế tạo binh khí trong truyền thuyết kia xem một chút”. Nói xong, dẫn đầu chạy tới phía trước, Mộ Dung Phục mỉm cười theo sát phía sau, trong con người ôn nhu tràn đầy sự lo lắng.

50. Chương 50

Đoàn Dự kích động chạy đến tiệm rèn phía trước không xa, nhìn ông chủ đem miếng sắc cháy hồng để vào trong nước, một trận khói đặc bốc lên, bên trong gian phòng tràn đầy tiếng nước ‘xuy xuy’ sôi trào.

Đoàn Dự đứng một bên tò mò quan sát, sau khi thấy một tiểu ca ngồi xổm bên bếp kéo phong tương rung động mãnh liệt, trong lòng không khỏi ngứa ngáy, chạy qua thương lượng cùng người nọ,

“Huynh đệ, biểu diễn thật ngoạn mục, có thể để ta xem thử được không?”.

Tiểu ca kia tính tình thoải mái, đứng dậy nhường chỗ cho Đoàn Dự, lại đem cách sử dụng giăng giải cho biết, sau đó Đoàn Dự từng bước tiến tới túm phong tương kéo lên.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự tính tình như đứa nhỏ cái gì cũng tò mò, cái gì cũng phải tự tay thử một lần, y lắc đầu cười khế, khoe miệng hiển lộ một tia cười ôn nhu thể hiện sự mềm yếu trong lòng mà y không muốn ai biết.

Đoàn Dự cũng không nghĩ tới phong tương này thoát nhìn kéo dễ vậy nhưng lại rất mất sức, ra sức động vài cái, đầu đầy mồ hôi đứng dậy hướng vị tiểu ca kia lúng túng nói,

“Thứ này nhìn nhẹ, không nghĩ tới sử dụng đến còn phải cần nhiều bí quyết như vậy”.

Vị tiểu ca kia cười cười,

“Công tử nhìn qua có vẻ là người nhà giàu, kẻ hạ nhân làm ăn để sinh sống, tự nhiên sẽ thích ứng được thôi”.

Đoàn Dự cảm thấy xấu hổ vươn tay xoa xoa chóp mũi, từ tiệm rèn lui ra ngoài.

Mộ Dung Phục đứng ở cửa chờ, thấy hắn đi ra vẻ mặt mệt mỏi đầm đìa mồ hôi, cười nói,

“Thú vị không?”.

Đoàn Dự vênh miệng lắc đầu,

“Có điểm cần sử dụng lực”. Nói xong, sờ sờ cánh tay mình thở dài,

“Chẳng lẽ muốn ta rèn luyện thành Schwarzenegger* có cơ thể hình tam giác mới được hay sao?”.

*Là nhân vật đóng vai người máy trong ‘Kẻ hủy diệt’, tên đầy đủ là Arnold Schwarzenegger

Mộ Dung Phục đang muốn hỏi hắn cái gì gọi là ‘Schwarzenegger’, chỉ nghe thấy một trận ồn ào từ phía trước truyền đến, Đoàn Dự thuận tay túm Mộ Dung Phục chạy đến nơi phát ra tiếng ồn.

Đi theo sau Đoàn Dự, cảm giác độ ẩm truyền đến từ tay người nọ, trong lòng Mộ Dung Phục nháy mắt trở nên ôn hòa.

Kéo Mộ Dung Phục chạy đến phía cuối đường nhỏ, ở phía trước đang diễn ra một vở kịch truyền hình đầy máu me địa chủ nông thôn cướp dân nữ làm vợ, lão phụ đi ra cản lại bị đánh phun máu tươi ngã xuống đất.

Nhìn lão hán kia nằm trên đất bị người ta ra sức dẫm dẫm, mắt thấy nếu còn như vậy hẳn sẽ về Tây Thiên, Đoàn Dự định tiến lên ngăn cản, liếc mắt nhìn Mộ Dung Phục bên cạnh tỏ vẻ thờ ơ, vì thế đưa tay đẩy y một phen nói,

“Đại hiệp, hiện tại phải là người nên ra tay giúp đỡ a, người sao lại đứng xem vui không?”.

Mộ Dung Phục liếc mắt nhìn hẳn, phi thân tiến lên, tam quyền lưỡng cước khiến đám hộ vệ chạy té khói, trước khi đi, bọn họ không quên ném lại một câu danh ngôn kinh điển —— ‘Các người, chúng ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!’.

Nhìn đám người chật vật chạy xa, Đoàn Dự nghĩ kỳ thật mình nên tiến lên nói cho bọn hắn biết, người đánh bọn họ chính là Nam Mộ Dung tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, như vậy bọn họ dù có mang cái bộ mặt bầm dập trở về thì lão gia bọn họ cũng sẽ không cảm thấy tức giận —— dù sao quyền cước của Nam Mộ Dung không phải người bình thường có thể chống đỡ được.

Còn đang suy nghĩ lung tung, bên tai truyền đến tiếng khóc kéo tâm trí Đoàn Dự trở lại. Quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng khóc, lão hán miệng đầy máu run rẩy té trên mặt đất, nữ tử bên cạnh hoang mang lo sợ ghé lên người lão hán bị thương nức nở. Lại quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Phục, chỉ thấy người nọ thần sắc lãnh đạm, cũng không có ý muốn tiến lên hỗ trợ, nội tâm Đoàn Dự chợt lóe lên tia nghi hoặc liền đi qua giúp nâng đỡ lão hán về nhà, mời thầy thuốc khám và chữa bệnh, sau khi để lại một chút ngân lượng, hẳn lúc này mới cùng Mộ Dung Phục rời khỏi ngôi nhà.

Hai người sóng vai đi được một đoạn, Đoàn Dự tính mở miệng hỏi y vừa rồi vì sao lại có thần sắc như vậy, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gọi mềm mại,

“Ân công dừng bước”.

Đoàn Dự đứng lại quay đầu nhìn, thì ra là cô nương kia đuổi theo đến đây, hẳn vội chạy tới gần nàng cười hỏi,

“Cô nương, còn có việc gì?”.

Nàng đẩy vế thẹn thùng, dấy mắt lân lân gợn nước, cúi thấp đầu hướng Đoàn Dự cúi thân hành lễ, ôn nhu nói,

“Tiểu nữ đặc biệt đến cảm tạ ơn cứu mạng của ân công”.

Đoàn Dự có chút ngượng ngùng gãi gáy, đang muốn mở miệng nói vài câu khách khí, nàng đột nhiên đi đến bên người Mộ Dung Phục thấp giọng nói,

“Không biết tôn tính đại danh của ân công là gì, sau này tiểu nữ tử sẽ dâng hương quỳ lạy, cầu cho ân công nhiều phúc nhiều thọ, sống lâu trăm tuổi”.

Khóe miệng Đoàn Dự khẽ giật, lúc này mới kịp phản ứng —— cảm tình cô nương đây là đối với Mộ Dung Phục a, còn cố ý chạy tới đây nữa chứ.

Không thể tưởng được sắc mặt nữ nhân cổ đại không thua kém gì so với ở hiện đại, vừa rồi còn khóc lóc sụt sùi, nhưng vừa thấy mỹ nam liền tỉnh thần đại chấn nhanh như vậy, còn chủ động đuổi theo hỏi tính danh.

Đoàn Dự cười hì hì tiến lên, lấy khuỷu tay thúc nhẹ vào thắt lưng Mộ Dung Phục, trêu chọc nói,

“Chúc mừng a Mộ Dung công tử, xem ra Yến Tử Oa rất nhanh sẽ có việc vui. Bất quá phương thức tạ ơn của người cổ đại thật là kỳ quái, dâng hương, đây không phải là bái tử...”.

Lời còn chưa nói xong đã bị ngạnh nơi cổ họng, Đoàn Dự trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộ Dung Phục mặt không đổi sắc xoay người bước đi, không thêm nói một lời nào, cô nương kia bị ủy khuất khiến hai hốc mắt chợt đỏ lên. Đoàn Dự an ủi nàng vài câu, khuyên nàng trở về, sau đó xoay người đuổi theo cước bộ của Mộ Dung Phục,

“Người đây là sao vậy, nói đi là đi, người ta là tới cảm tạ người, người sao lại trưng ra cái bộ mặt đó, nàng đâu có chọc giận gì người”.

Đợi một lúc lâu thì thấy môi Mộ Dung Phục khẽ nhếch, không có ý muốn mở miệng trả lời, Đoàn Dự đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói,

“Sẽ không phải là vì ta nói đùa một câu người liền sinh khí à?”.

Mộ Dung Phục dừng lại, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Đoàn Dự,

“Cứu nàng là người, đưa nàng về nhà cho nàng ngân lượng trị thương cũng là người, nàng vì sao phải cảm tạ ta?”.

Đoàn Dự nhú mày, bị ánh mắt lạnh lùng vô tình kia nhìn vào có chút không hiểu sao lại đau lòng,

“Người tại sao lại nói vậy, là người hỗ trợ đuổi đám người đó đi, người ta đến cảm tạ người cũng là việc nên làm”.

Mộ Dung Phục dương môi cười, con người thâm thúy tựa như hải dương nhộn nhạo sóng, nhưng lời nói bật ra thì lại lạnh như sương tuyết,

“Ta ra tay đuổi những người đó đi, bất quá là vì thành toàn cho người thích chõ mũi vào chuyện người khác, không trực tiếp liên quan đến ta. Còn chuyện sau khi đuổi những người đó...”. Khóe miệng Mộ Dung Phục câu thành một tia trào phúng,

“...thì có liên quan gì đến ta?”.

“Người”. Đoàn Dự tròn trừng mắt, nhất thời nửa khắc không biết nên đáp như thế nào cho phải.

Từ lúc Đoàn Dự và Mộ Dung Phục ở chung tới nay, trong lòng biết y mặc dù có ý phục quốc, nhưng y thường xuyên biểu hiện sự anh minh cơ trí, thông minh nhân thiện, không giống với Mộ Dung Phục trong nguyên tác.

Nhưng sau chuyện vừa rồi, Đoàn Dự hiểu được, Mộ Dung Phục vẫn không khác gì. Bất kể y ở đâu thì vẫn là Mộ Dung thế gia, hậu duệ hoàng tộc của Đại Yên quốc, trong lòng y suy nghĩ cái gì, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Bề ngoài, y là Mộ Dung công tử độc bộ vô lâm thái độ làm người hiệp nghĩa, nhưng bên trong, y lại là Mộ Dung Phục băng lãnh vô tình không để ý đến sống chết của người khác.

Đoàn Dự cảm thấy trái tim một trận băng giá, mặc dù không cùng y cãi chày cãi cối, nhưng từ lúc đó đã yên lặng quan sát Mộ Dung Phục rất lâu. Thấy y quả nhiên giống như sở đoán của mình, khi có người thì ôn hòa khiêm tốn, nghiêm nhiên mang bộ dạng cứu thế chủ, đến khi không có người, thái độ lập tức biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu không có quan hệ với sự nghiệp phục quốc của y, y có thể coi thường bất cứ người nào kể cả sinh mệnh của họ.

Đoàn Dự biết, đó là do Mộ Dung Phục từ nhỏ đã chịu giáo dục. Y sinh trưởng trong một hoàng tộc xuống dốc, đồng thời tiếp nhận văn hóa hun đúc của hậu duệ hoàng tộc, cũng là do y căm đời vì phục quốc bận rộn mà bỏn tẩu khắp nơi nên không có tình cảm. Từ lúc y sinh ra, mỗi người bên cạnh y đều dạy y phải làm sao vì phục quốc mà trừ hàng, chỉ cần là vì phục quốc, có thể không từ thủ đoạn không tiếc hy sinh tất cả, thậm chí là thanh danh của Mộ Dung gia. Nhưng chưa từng có người nào đã nói với y, sinh mệnh là đáng quý, trừ Mộ Dung Phục y ra, tính mạng của những người khác cũng rất trân quý.

Đoàn Dự có chút đau lòng khi nhìn Mộ Dung Phục như vậy, phượng hoàng chính là loài bình thường kiêu ngạo mà sáng rọi tứ liêm, có thể chưa từng cùng người nhà hảo hảo ngồi cùng một chỗ ăn cơm, thời thơ ấu cũng chưa từng hưởng thụ hạnh phúc, cũng chưa từng có được một người bạn thật sự, cho nên bề ngoài y xuất trần kiệt ngạo, nhưng trong lòng nhất định không ai biết được y rất tịch mịch cô độc.

Ý nghĩ này sượt qua đáy lòng, Đoàn Dự bị chính mình làm cho sợ tới mức hồi lâu cũng nói không ra lời.

Mộ Dung Phục không phải là người mình chán ghét nhất sao? Bắt đầu từ khi nào, hắn đã có thể thay y mà khổ sở, còn cảm giác được nội tâm của y?

Đoàn Dự nhận thấy, theo thời gian thái độ của mình đối với Mộ Dung Phục đã có chuyển biến, cũng vì hắn tìm được một cái cớ không tồi: nếu đã tham gia vào nội dung vở kịch, cũng đã cải biến vận mệnh của A

Chu, vì sao không thể thay đổi cho Mộ Dung Phục a? Tốt xấu quen biết lâu như vậy, không xứng tri kỷ cũng coi như bằng hữu.

Đoàn Dự vì lúc trước đối với Mộ Dung Phục trong nguyên tác đã biết rất nhiều, hơn nữa lần xuyên không đến ‘Thiên Long Bát Bộ’ này đã làm cho hắn có cơ hội tiếp xúc với vị đại hiệp nguy trang này, cho nên mới khiến hắn đối với Mộ Dung Phục phân tích đến thấu triệt thâm sâu.

Đoàn Dự cũng không nắm chắc được nội tâm Mộ Dung Phục nên sở đoán như vậy, nhưng việc lạnh lùng đối với mạng người, hắn cũng nên tìm thời gian hảo hảo giáo dục y, làm cho y thoát khỏi con đường sai lầm.

Đợi lát sau Mộ Dung Phục đưa ra ý kiến tìm khách ***, Đoàn Dự một hơi từ chối, cũng không chú ý đến vẻ mặt buồn bực cứng rắn của mình mà lôi kéo y tìm một chỗ nông gia ngủ lại, buộc y động thủ nhóm lửa nấu cơm, nếu không có việc gì thì túm y đi du lãm điền viên cảm thụ quê cha đất tổ dân tình, xem nông dân cày ruộng như thế nào, con gái canh cửi như thế nào, khi tâm tình tốt, hắn sẽ mua trứng gà và bột mì làm bánh ngọt cho y nhắm nháp.

Hai người ở nông gia được mấy ngày, Đoàn Dự cố tình muốn tỏ vẻ cảm tạ, thích thú lôi kéo Mộ Dung Phục đảm nhiệm việc đến chợ mua một chút mễ lương, chuẩn bị mang về đưa cho chủ nhân của nông gia kia. Trên đường, gặp vài tên khát cái, Mộ Dung Phục lạnh lùng nhìn lướt qua sau đó thần sắc vô ba cất bước đi qua, Đoàn Dự thấy y như trước giống tảng đá trong hầm cầu vừa thối lại vừa cứng, từ sau lưng chạy tới trước y, đoạt lấy một túi lương thực phân cho mấy tên khát cái kia.

“Thiên hạ khát cái rất nhiều, người không hẳn có thể chiếu cố được từng người”. Mộ Dung Phục nhìn qua mấy tên khát cái hưng phấn rồi đi với túi lương thực trong tay, thản nhiên nói.

Đoàn Dự cố tình mượn việc này để xoay chuyển tư tưởng của Mộ Dung Phục, nhân tiện nói,

“Ta có thể gặp một liên giúp một. Người ngẫm lại, đều cùng là người, chẳng lẽ Mộ Dung Phục người là do cha mẹ sinh ra mà bọn họ thì không phải sao? Ai cũng không muốn sinh ra phải làm một tên khát cái, sinh mệnh chỉ có một lần, ngắn ngủn vài thập niên, sao lại không đối tốt một chút? Mạng của người là mạng, còn bọn họ thì không phải sao?”.

Con người trong trời của Mộ Dung Phục lướt qua một tia lúng túng không thể hiểu rõ,

“Muốn thành đại sự, sao có thể câu nệ tiểu tiết”.

Đoàn Dự nghe vậy đầu óc cháng váng, hận không thể trực tiếp cởi giày đánh vào miệng y,

“Ta phiền nhất chính là loại lời này. Nói cách khác, nếu người khác muốn thành đại sự lấy mạng của người làm đá kê chân, người nguyện ý sao? Hơn nữa, hiện tại thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, người không nên khơi mào chiến tranh”. Thân thủ kéo tay áo người nọ, Đoàn Dự chỉ vào một mảnh thanh sơn lục thủy phía xa xa nói,

“Cảnh đẹp đó sẽ bị phá hủy. Người hảo hảo ngẫm lại, hai ngày nay chúng ta ở lại nông gia, vị đại thúc kia đối với chúng ta như thế nào? Người nếu tự dựng khơi mào chiến sự, ngàn vạn người giống hắn sẽ bởi vì người mà vô cớ đánh mất tính mạng. Một khi công thành, người thật sự muốn bước qua vô số thi cốt để thực hiện cái mộng phục hưng Đại Yên hưng vô mờ mịt đó sao?”.

Dừng một chút, thấy sắc mặt Mộ Dung Phục dường như có hơi chút buông lỏng, Đoàn Dự rên sát khi còn nóng nói tiếp,

“Đừng phục quốc nữa. Hiện tại Tống Liêu cường thịnh, Yên quốc đã bị diệt vong từ lâu, phục hưng cũng sẽ không được nữa. Tỉnh tỉnh đi! Nằm mơ lâu người sẽ bị lạc vào trong ảo cảnh không thể tự kiểm chế”.

Mới vừa nói xong, sắc mặt Mộ Dung Phục trầm xuống, lớn tiếng quát,

“Đây là việc của Mộ Dung gia ta, khi nào thì đến phiên người tới vung tay múa chân? Ngày sau còn dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy, đừng trách ta không khách khí!”.

Dưới sự ngốc lảng không biết làm sao của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục phất tay áo rồi đi.

Dưới chân bôn tẩu như bay, thẳng đến khi không còn cảm thấy tầm mắt của Đoàn Dự nữa, Mộ Dung Phục mới thở phò phò dừng bước, một tay hung hăng nện lên thân cây, làm cho lá cây rụng rớt xuống.

Hắn dám làm dao động sự tin tưởng cùng lý tưởng lâu nay của y... Mà chết tiệt, chính mình cứ nhiên thật sự vì lời nói của hắn mà bắt đầu do dự bàng hoàng...

Đó là mộng, đó là mộng phục quốc vĩnh viễn không có khả năng thực hiện được, Mộ Dung Phục luôn biết điều này.

Từ lúc còn nhỏ y chỉ dựa vào giấc mộng duy nhất này mà sống, không cha không mẹ cũng không có bạn, trừ bỏ giấc mộng không thể thành này, y chỉ có hai bàn tay trắng.

Đây là giấc mộng, nhưng cũng là sứ mệnh khắc sâu trong lòng y không thể xóa đi, là cây trụ sinh tồn của y. Nếu có một ngày y mất đi cây trụ tinh thần này... không dám tưởng tượng, chính mình cuối cùng sẽ biến thành cái gì... Có lẽ khi đó, y có còn là Mộ Dung Phục hay không, y cũng không dám khẳng định...

Đoàn Dự trơ mắt nhìn Mộ Dung Phục đi xa, chần chờ một hồi rồi cục ai thán buông tha cho ý niệm muốn đuổi theo y trong đầu.

Có phải do hắn đã quá vội vã hay không, cho nên lúc hắn chạm vào điểm mấu chốt kia, liền bị y hung hăng cự tuyệt.

Đi đến một cái cây ven đường ngồi xuống, Đoàn Dự lẳng lặng nhìn hướng mà thân ảnh Mộ Dung Phục đã biến mất.

Chuyện phục quốc quả nhiên là thâm căn cố đế (rễ sâu cuống bền), xem ra muốn trong khoảng thời gian ngắn phá vỡ ý tưởng này của y quả là có chút khó khăn. Bất quá không sợ!

Đoàn Dự âm thầm gạt đầu, tự khích lệ chính mình.

Có công mài sắt, có ngày nên kim, thời gian còn dài, cứ từ từ rồi sẽ đến, học theo Ngu Công dời núi thay đổi từng chút một như vậy, ta không tin tìm của y cường đại hơn núi Vương Ốc!!

51. Chương 51

Đến khi màn đêm buông xuống, Mộ Dung Phục mới từ cuối đường đi tới, tia sáng buổi chiều rơi lên người y tạo nên một bóng ảnh thật dài, chập tối mùa hạ, có vẻ hiu quạnh mà tịch liêu.

Đoàn Dự đứng lên chờ Mộ Dung Phục đến gần rồi cười hỏi,

“Đói bụng chưa, có muốn ta làm thức ăn ngon cho ngươi nếm thử không?”.

Mộ Dung Phục nguyên bản tưởng rằng lần này trở về, Đoàn Dự sẽ hỏi y về chuyện liên quan đến phục quốc, không ngờ hắn ngậm miệng không đề cập tới, chỉ hỏi y có đói bụng hay không, không khỏi có chút kinh ngạc. Định lắc đầu từ chối, tiếng kêu dữ dội trong bụng vang lên, Mộ Dung Phục đỏ mặt xấu hổ, đôi môi nhếch lên im lặng.

Đoàn Dự trong lòng cười trộm, một phen túm lấy Mộ Dung Phục chạy về nông trang. Hai người trực tiếp tiến vào phòng bếp, Đoàn Dự đứng một góc lục lợi chiếc túi to, lấy nguyên liệu nấu ăn đã mua hồi chiều đặt lên thớt, một tay cầm dao hướng Mộ Dung Phục bên cạnh vuốt cằm nói,

“Nhìn xem, đầu bếp năm sao Đoàn đại sư phụ tự tay nấu mỹ thực cho ngươi a”.

Giơ tay chém xuống, rau dưa được cắt vụn ra, Đoàn Dự hạ dao nhanh mà chuẩn, chẳng mấy chốc, nguyên liệu nấu ăn đã được phân riêng biệt vào trong chén.

Mộ Dung Phục xưa nay thờ phụng ‘Quân tử xa nhà bếp’, hiện giờ thấy Đoàn Dự thái rau thuần thực như vậy, im lặng xem một lúc lâu, tự tiểu phi tiểu,

“Đoàn thể tử thân là con của Đại Lý Trấn Nam Vương, cứ nhiên lại tự mình xuống bếp nấu cơm, thật có thể nói là chuyện lạ không ngờ”.

Đoàn Dự thuận tay bỏ một mâm rau dưa vào nồi đảo đảo khuấy khuấy, cười nói,

“Người dùng bốn chữ kia cũng quá khoa trương, ở chỗ chúng ta, nam nhân làm đầu bếp còn nhiều hơn nữ nhân a”. Dùng một chút, thấy người phía sau không nói tiếp, Đoàn Dự dừng tay lại, quay đầu nhìn thân ảnh đang nhếch miệng cười,

“Ta nghĩ, người hiện ở trong lòng khảng định đang nói ‘Quân tử xa nhà bếp’, có đúng hay không?”. Thấy vẻ mặt hơi hơi kinh ngạc của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự biết mình đã đoán đúng, tâm tình nhất thời tốt lên, quay người tiếp tục xào rau cười hì hì,

“Cho dù là đại hiệp cũng phải ăn uống ngủ nghỉ, nhưng nếu không ai nấu cơm cho các người ăn, các người bụng đói có thể đi cứu vạn dân cùng với nước lửa bên trong sao?”.

Đoàn Dự lạnh lẽo múc đồ ăn từ trong nồi vào chén, cho một ít nước sạch vào rồi tiếp tục làm món thứ hai,

“Kỳ thật làm cơm không có gì khó, tục ngữ đã nói: tự mình động thủ cơm no áo ấm. Lát nữa ta chuẩn bị xong sẽ cho người ném thử, bản thể tử mà đã ra tay thì tuyệt đối không thể kém những thứ người từng ném qua”.

Đoàn Dự trong lúc nói chuyện đảo nồi lung tung qua lại, thức ăn trên xẻng bay tới người Mộ Dung Phục làm y đỡ khóc đỡ cười lui về phía sau vài bước, cách xa cái vị khói dầu nồng nặc đó một chút.

Đoàn Dự đặt mấy đĩa thức ăn lên bàn, gọi Mộ Dung Phục tới thử, người nọ đứng bên cạnh bàn chậm chạp không chịu hạ đĩa, vẻ mặt hoài nghi xem xét mấy thứ xanh xanh đẹp mắt trong đĩa.

Thấy Mộ Dung Phục chần chờ, Đoàn Dự ẩn vai y làm cho y ngồi xuống, tự tay gấp đồ ăn bỏ vào cái chén trước mặt y, cả giận nói,

“Ta tự tay làm đồ ăn cho người, người cứ nhiên còn dám ngại đông ngại tây, ăn nhanh cho ta, bằng không cẩn thận ta cho người biết tay!”.

Dưới sự áp bách của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục đành phải cố mà thử, nhưng không ngờ đồ ăn vào miệng có hương vị vô cùng ngon, lúc này y mới yên lòng hỏi,

“Người đường đường là một thế tử, từ khi nào lại học bản lĩnh này?”.

Đoàn Dự đắc ý dạt dào đáp,

“Lâu rồi, nhưng là chưa có cơ hội ra tay mà thôi. Hôm nay người gặp may, được ném thử thủ nghệ của ta”. Nói xong, thân thủ chỉ chỉ đồ ăn trên bàn,

“Toàn bộ ăn hết, đừng lãng phí”.

Mộ Dung Phục cười cười, cũng không trì hoãn, ngồi xuống bắt đầu dùng bữa.

Đoàn Dự ngồi một bên nhìn Mộ Dung Phục ăn cơm, trong lòng vẫn thổn thức, người này tuy là hậu duệ hoàng tộc bị xuống dốc, nhưng khí chất bản thân lại rất tự nhiên, so với hoàng tử ‘chính quy’ như mình có vẻ tao nhã tôn quý hơn.

Thời gian im lặng trôi qua, chờ Mộ Dung Phục ăn xong, sắc trời đã tối, Đoàn Dự không biết từ chỗ nào lấy đến một cây thang, cường ngạnh lôi Mộ Dung Phục lên nóc nhà nông gia nằm xuống, lười biếng nói,

“Người nhìn sao đêm nay thật đẹp. Theo truyền thuyết, mỗi ngôi sao đều là linh hồn của một người thắng thiên biến thành, mỗi khi đêm xuống, người đã ngủ, bọn họ sẽ từ trên không trung ngẩng nhìn và phù hộ cho người thân của họ”. Quay đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ bên cạnh, Đoàn Dự cười nhu hòa,

“Tổ tiên của Mộ Dung gia, nói không chừng chính là những ngôi sao trên đó, hiện tại đang nhìn người cũng nên”.

Mộ Dung Phục ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm lóng lánh đầy sao, hàng vạn suy nghĩ dâng lên trong lòng.

“Ta nghĩ...”. Hai tay Đoàn Dự gối sau đầu, nói tiếp,

“Bọn họ nếu ở trên trời trông thấy thái bình thịnh thế, nhất định sẽ không muốn để người gây chiến. Ngẫm lại, người đã chết, thật sự cái gì cũng đều không quan trọng nữa, nếu không phục quốc nữa thì bọn họ cũng không có vấn đề gì”. Biết người nọ đang lắng nghe, Đoàn Dự ra vẻ thờ dài,

“Bọn họ đã chết, việc còn lại đều giao cho người hoàn thành, hai chữ ‘phục quốc’ nói thì dễ mà làm thì khó, nhìn qua mấy triệu đại, có lúc nào bị hủy rồi mà lại phục hưng thành công không?”

Mộ Dung Phục bị câu hỏi của Đoàn Dự làm cho á khẩu, muốn phản bác nhưng thanh âm lại bị chặn nơi cổ họng, không thể thuận lợi bật ra.

Đứng dậy vỗ vỗ đầu vai Mộ Dung Phục, Đoàn Dự nói,

“Người hãy hảo hảo ngẫm lại đi!”. Nói xong, hắn đi xuống khỏi nóc nhà, để lại một mình Mộ Dung Phục lâm vào trầm tư.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Phục dậy rất sớm, mở cửa đi đến đình viện hít không khí trong lành. Trước bờ sông có một vị lão hán đột nhiên hướng y ngoắc ngoắc,

“Công tử, có thể giúp ta đem thùng nước này trở về không?”.

Mộ Dung Phục sững sốt, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm thùng nước bên chân lão hán, sau đó rút cục cất bước đi qua xách thùng nước lên. Lão hán hướng y tạ ơn, còn hỏi,

“Công tử, vị tiểu ca thường đi cùng người, hẳn là huynh đệ của người phải không?”.

Mộ Dung Phục cười cười,

“Lão bá vì sao lại hỏi vậy?”.

Lão hán vội cười đáp,

“Công tử chớ hiểu lầm, lão chỉ là thấy vị tiểu ca kia đối công tử rất tốt, cũng không phải tình cảm tầm thường, nên lão nghĩ nhất định hai người là huynh đệ không thể nghi ngờ”.

Kế tiếp lão hán nói những gì, Mộ Dung Phục đều không nghe vào, chỉ có câu ‘Vị tiểu ca kia đối với công tử rất tốt, cũng không phải tình cảm tầm thường’ kia cứ lượn lờ qua lại trong đầu, nhiễu loạn mặt hồ nguyên bản tĩnh lặng của y.

Ngay cả một người ngoài không có quan hệ gì cũng có thể nhìn ra tấm lòng của y, lại liên tưởng tới những việc hắn làm với mình trong mấy ngày gần đây, nội tâm Mộ Dung Phục vừa vui lại vừa buồn. Vui vì suy nghĩ trong lòng y rốt cuộc cũng có thể thực hiện được, buồn vì y đã lợi dụng tình cảm của hắn, lừa gạt hắn... Nếu có một ngày hắn biết được chân tướng, không biết sẽ xảy ra loại tình cảnh gì...

Lúc đáy lòng cảm thấy mát mát tốt độ, một bàn tay chụp mạnh lên bờ vai y, khuôn mặt tuyến tú tươi cười của Đoàn Dự lọt vào mắt,

“Nghĩ gì mà thất thần như vậy?”.

Trên mặt Mộ Dung Phục hiện lên một thần sắc khó có thể nắm bắt, lập tức tươi cười nói,

“Sớm a, từ chỗ nào trở về?”.

Đoàn Dự thần bí hướng Mộ Dung Phục vẫy vẫy tay, sau khi thấy y thờ ơ, liền vĩnh viễn nhíu mày,

“Gọi người lại đây đi theo ta! Sao lại vịn vịn nhàn nhàn thế a”.

Hành động tức giận như trẻ con của Đoàn Dự làm cho tâm tư Mộ Dung Phục nháy mắt mềm mại, cảm giác ấm áp từ đáy lòng tản ra, truyền đến mỗi góc ngách trên cơ thể.

Y đi theo Đoàn Dự đến bờ ruộng, thấy một cái giá gỗ có gắn một mảnh vải trắng thuần liền hỏi,

“Đây là vật gì?”.

“Giá vẽ và vải vẽ tranh sơn dầu”. Đoàn Dự đi đến trước giá gỗ, từ trong cái bọc to bên cạnh lấy ra một chi thần điêu quơ quơ trước mắt Mộ Dung Phục,

“Biết đây là cái gì không? Thán điều làm bút họa. Còn cái này”. Lại lấy ra một mẫu bánh bao,

“Đây là bột mì làm tấy”.

“Tấy?”. Mộ Dung Phục lập lại một lần, khoe miệng cười lạnh nhạt nhưng lại tuyệt đẹp,

“Cái này lại là vật gì?”.

“Người xem rồi sẽ biết”. Đoàn Dự dương môi cười, đi đến cầm lấy một mảnh vải có vẽ một thác nước đổ xuống. Sau đó để cho Mộ Dung Phục đi tới nhìn, cười tự tin nói,

“Cái này gọi là ký họa, dùng những nét vẽ đơn giản vẽ lại phong cảnh hay con người”.

Mộ Dung Phục gật gật đầu,

“Còn gì nữa không?”.

Đoàn Dự trì thán điều lên mảnh vải trên giá gỗ vẽ vài nét, một ‘Đoàn Dự’ nho nhỏ lập tức hiện ra,

“Nhìn xem, đây là ta. Thế tử Đoàn Dự đáng yêu của Đại Lý Trấn Nam Vương”.

Mộ Dung Phục nhìn qua nhìn lại, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống, không vui nói,

“Chỉ vậy thôi sao?”.

Đoàn Dự cảm thấy không hiểu liếc y một cái, hỏi lại,

“Không vậy thì còn muốn cái gì?”.

Con người thâm thúy của Mộ Dung Phục hình như có một xao động mỏng mảnh,

“Không biết còn thiếu cái gì sao?”.

Đoàn Dự nghi hoặc nhìn chăm chăm bức tranh một hồi mới bưng tỉnh đại ngộ nở nụ cười,

“Người cái tên này, thật đúng là quái dị”. Quay đầu nhìn về mặt mắt hững của Mộ Dung Phục chế nhạo một câu, sau đó đưa tay xoát xoát vẽ lên mảnh vải thêm một người nữa,

“Nhìn xem, đây là Cô Tô Mộ Dung Phục đỉnh đỉnh nổi danh, ‘Nam Mộ Dung’ cũng chính là Mộ Dung công tử.”

Sắc mặt Mộ Dung Phục lúc này mới chuyển biến tốt đẹp, nhìn trên mảnh vải có hai con người nhỏ bé, lơ đãng nói,

“Cái này có thể tháo xuống không?”.

Đoàn Dự gật đầu,

“Có thể”. Hắn đem cái đinh gỗ nhất nhất rút ra, gỡ hai đầu mảnh vải xuống, sau đó đưa cho Mộ Dung Phục ý bảo hắn xem, trở lại cất giá vẽ.

Đợi đến khi Đoàn Dự thu hồi giá gỗ lấy lại mảnh vải, bức tranh đã được Mộ Dung Phục hảo hảo bỏ vào trong ngực.

“Uy!”. Đoàn Dự kinh hãi, bước lên phía trước muốn giật lại bức tranh,

“Trả lại cho ta, người muốn thì tự mình vẽ là được, tại sao có thể lấy của ta. Không hỏi mà tự lấy cũng là trộm cắp, người làm như vậy, ta có thể báo quan bắt người, người có tin không!”.

Chiếc phiến trong tay Mộ Dung Phục lập tức được xuất ra, cản Đoàn Dự cách mình khoảng một thước,

“Tranh này là chính người cho ta, có thể nào xem như không hỏi mà tự lấy? Huống hồ, tranh này có ta, ta cầm làm kỷ niệm, có gì không đúng?”.

Đoàn Dự bị y hỏi khoe miệng co rụt lại, thâm nghĩ, người này không phải người cổ đại sao? Cư nhiên cũng biết còn có cái quyền này. Quên đi, cho y cũng được, cùng lắm thì ngày mai mình vẽ lại chục bức, treo cả phòng cũng được.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng việc Đoàn Dự vẽ chực bức tranh, khả năng vẫn là không lớn: mặc dù là hắc có thời gian, nhưng không có tâm.

Rầu rĩ thu hồi giá vẽ kẹp dưới nách, Đoàn Dự lòng tràn đầy buồn bực xoay người bước đi, chỉ lo giận dữ với Mộ Dung Phục mà không chú ý tới dưới chân có một cái hố nhỏ, một cước giẫm phải, giá vẽ dưới nách bay ra ngoài, người cũng ngã nhào về phía trước, nhưng Mộ Dung Phục đã ôm lấy hắc dùng sức kéo trở về, xung lượng cường đại làm cho Mộ Dung Phục phải lui về phía sau, thân thể hai người dính sát vào cùng một chỗ.

“Không có chuyện gì chứ?”. Mộ Dung Phục một tay ôm Đoàn Dự, một tay nâng cằm hắc ép hắc ngẩng đầu cùng tầm mắt mình giao triền, xem xét hắc có phải bị dọa chấn kinh không.

“Không, không có việc gì”. Sắc mặt Đoàn Dự lúng túng cười gượng, tư thế của hắc và Mộ Dung Phục lúc này rất ám muội làm hắc cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

Một cỗ nhiệt lưu khác thường uốn lượn giữa hai người, Đoàn Dự bị luồng khí này càn quấy đến tim đột nhiên đập gia tốc, vệt đỏ ửng từ gương mặt hắc lan tràn đến bên tai.

Thấy con người người trong lòng giống như ngôi sao, môi tựa đỏ đan, hai gò má nhiễm một tầng đỏ ửng, tâm tình Mộ Dung Phục chập chờn, ngón tay nắm lấy cằm hắc càng ra sức, cả người giống như đang gập ma, không không chế được mà cúi người hôn xuống.

Đôi môi Mộ Dung Phục áp mạnh lên đôi môi thủy nhuận của Đoàn Dự, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua bờ môi khiến cho người nọ run rẩy một trận. Đầu lưỡi ầm áp tiến quân thân tốc khai mở miệng hắc, bá đạo mà mãnh liệt hợp lấy thứ mật ngọt trong miệng hắc, tìm kiếm chiếc lưỡi mềm mại kia cùng dây dưa đùa giỡn.

Đoàn Dự trừng lớn hai mắt, lời muốn nói lại bị y ngăn lại, hai tay đặt lên ngực muốn đẩy y ra, đầu lưỡi y lại hung hăng cuốn lấy hắc, bị một trận hư huyền đánh úp, dưới chân Đoàn Dự mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững mà xụi lơ trên mặt đất, chỉ có thể vô lực bám lấy cánh tay Mộ Dung Phục tìm kiếm điểm tựa.

Lý trí bị bay mất, cảm giác hít thở không thông tràn đầy trong phế quản Đoàn Dự, bị sự mạnh mẽ của Mộ Dung Phục khiến thân thể hắc lơ mơ mơ hồ. Cũng không biết trải qua bao lâu, ngay lúc Đoàn Dự cảm thấy thật sự khó thở, có thể té xỉu đến nơi, Mộ Dung Phục mới chịu dời khỏi môi hắc.

Đoàn Dự thở hổn hển tựa vào ***g ngực Mộ Dung Phục, bên tai truyền đến tiếng tim đập của người nọ, cắn chặt môi dưới ép buộc mình đứng thẳng thân mình đánh một quyền vào bụng Mộ Dung Phục, còn chưa chờ y hoàn hồn lại lập tức dùng sức đá một cước vào người y, nổi giận mắng,

“Cầm thú, người đi tìm chỗ chết đi!”. Nói xong, cũng không quay đầu lại mà xoay người chạy đi.

Liều mạng chạy như điên, Đoàn Dự lúc này mới cảm thấy khuôn mặt khô nóng, trái tim đập bang bang như muốn nhảy khỏi ***g ngực.

Nâng tay áo lên lau lau miệng vài cái, nội tâm Đoàn Dự tràn đầy xúc động và phẫn nộ, lại đột nhiên buồn bực, trước giờ chưa hề nghe nói Mộ Dung Phục là kẻ yêu thích nam nhân nha, tuy rằng y chưa bao giờ đáp lại tình yêu của Vương Ngũ Yên, nhưng cũng không có nghĩa là phải nhất định thích nam nhân... Chẳng lẽ đây là ‘tiềm thức mặc hóa’ trong truyền thuyết?

Dùng tay lau nhẹ, thân thủ Đoàn Dự nhẹ nhàng sờ lên đôi môi sưng đỏ, ngay cả chính hắc cũng không phát hiện sự bình yên tràn qua lòng mình.

Mộ Dung Phục và Đoàn Dự... Việc này thật quý dị ...

Đoàn Dự lắc lắc đầu, đá ý tưởng khủng bố kia ra khỏi não.

Mặc dù hắc dường như cũng không chán ghét... Bất quá, nếu là hai người trong Thiên Long Bát Bộ có thể coi là tình địch của nhau cuối cùng cứ nhiên lại đến với nhau, đây quả thực còn khủng hoảng hơn so với thể chiến thứ ba bùng nổ.

52. Chương 52

Đoàn Dự cố ý đi bộ bên ngoài hồi lâu, đợi màn đêm buông xuống hẳn mới không cam lòng mà cất bước đi về hướng nông gia.

Tinh quang lóe ra dưới bầu trời đêm, đồng ruộng rộng lớn tràn ngập một tầng sương mù mờ mịt, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng chim hót, Đoàn Dự chậm rãi cưỡi bộ dọc theo đường nhỏ, đột nhiên phía trước cây đại thụ hiện ra một thân ảnh khiến hắn sợ tới mức lui về vài bước, kinh hoảng nói,

“Phía trước là người hay là quỷ?”.

Thân ảnh kia chậm rãi tới gần, khuôn mặt ôn nhã tuấn mỹ dưới tinh quang càng có vẻ sáng ngời tao nhã,

“Đoàn thể tử cũng sợ hư vô mờ mịt sao?”

Là Mộ Dung Phục!

Cũng không biết như thế nào, thấy người đến là y, Đoàn Dự tâm kinh hoảng tới cực điểm dần dần lặng xuống, sợ hãi cũng tan thành mây khói.

Đoàn Dự đương nhiên không dám nói thẳng là Mộ Dung Phục đã làm cho hắn thật sự sợ hãi, càng không muốn cho y biết, mình sau khi thấy y, trong lòng lại dâng lên một cảm giác an toàn.

“Ta mới không sợ a”. Đoàn Dự vừa thấy khuôn mặt Mộ Dung Phục nở nụ cười nhẹ, không khỏi nghĩ tới việc cùng y hôn môi ban nãy, một loại cảm giác tê dại tựa như bị kiến bò lên khắp da thịt theo tứ chi của hắn lan truyền khắp cơ thể và vào sâu trong lòng.

Đoàn Dự bị ý niệm trong đầu hung hăng dọa sợ. Nụ hôn kia rõ ràng là ngoài ý muốn —— rõ ràng là do Mộ Dung Phục không biết xấu hổ mà ép buộc hắn, tại sao có thể không hề cảnh giác mà rơi vào bẫy của y a, hơn nữa còn...

Khuôn mặt Đoàn Dự đỏ lên, con người nhỏ nhỏ cũng vì cái ý nghĩ không thể kiềm chế trong lòng mà càng thêm phát sáng. Mặc dù đáy lòng lại cường điệu một lần nữa, nụ hôn đó là ngoài ý muốn, nhưng lại không thể phủ nhận, Đoàn Dự cảm thấy mình tựa hồ không chán ghét cái loại cảm giác này —— thậm chí hắn đối với hành động nửa ôn nhu nửa ép buộc của Mộ Dung Phục lại có một cảm giác dễ chịu không thể nào giải thích.

Khuôn mặt Đoàn Dự càng thêm khô nóng, cầm lấy tay áo liễu mạng quạt quạt, muốn mượn việc này để ẩn đi cái chột dạ trong lòng. Dưới ánh trăng, con người của Mộ Dung Phục càng sáng lóe chói mắt, giống như nhìn thấu hắn hơn cả bình thường, làm hắn mặt đỏ tai hồng, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thấy ánh mắt Đoàn Dự rời rạc bất định, cứ mỗi lần y đến gần một bước hắn liền kích động lui về phía sau một bước, khóe miệng Mộ Dung Phục hiện lên một tia cười sâu thẳm, cất bước đi về phía thiếu niên có sắc mặt đỏ như lửa.

Đoàn Dự cứ lui về phía sau, hai tròng mắt trừng trừng nhìn y giương giọng cảnh cáo,

“Người muốn làm gì a? Ta cảnh cáo ngươi, ta cũng không phải là dễ chọc, cầu nóng nảy cũng có thể cắn người, bức ta phát hỏa, cẩn thận ta lấy Lục Mạch Thần Kiếm đánh chết ngươi!”.

Lời cảnh cáo đương nhiên vẫn không hiệu quả, người nọ từng bước ép sát, thẳng đến khi làm cho Đoàn Dự không còn đường lui, phía sau lưng chạm phải một cái cây, lúc này hắn mới chặt vật dừng lại ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Phục so với mình cao hơn một chút, căng cổ cả giận nói,

“Cầm thú, ngươi lại muốn làm gì?”.

Một tay Mộ Dung Phục chống lên thân cây vây hắn trong lòng mình, một tay trì hoãn nâng cằm hắn làm cho hắn phải ngẩng đầu nhìn vào mắt mình, cười dài nói,

“Nếu ta nhớ không lầm, Đoàn thể tử là thân nam nhi phải không? Bất quá bị người...”. Ngón tay lướt qua đôi môi hồng nhuận của Đoàn Dự, thành công làm cho mặt đỏ ửng của người nọ kéo đến tai, ý cười của Mộ Dung Phục dần dần nở rộng, cúi đầu đến gần tai hắn nhẹ nhàng nói,

“Bất quá chỉ là hôn một cái, chẳng lẽ liền giống một cô nương hét lên ‘phi lễ’ sao? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này xem, hồng đến độ sắp chảy máu ra nữa kìa. Nói thật, vừa rồi ta làm vậy với người, người có phải cũng rất hưởng thụ không, Tiểu Dự”.

Câu xưng hô cuối cùng kia đã châm trúng ngòi nổ, thành công xua tan đi cái xấu hổ và tình cảm trong lòng Đoàn Dự. Hắn cảm giận nhắc chân đá vào bụng dưới của Mộ Dung Phục, nhưng lại bị y thoải mái đỡ được, tay nắm thành quyền không chút khách khí vung tới mặt y, nắm tay còn đang nửa đường liền bị y túm lấy kéo lên bên môi nhẹ nhàng hôn một cái, cười nói,

“Sao nào, then quá hóa giận?”.

“Câm mồm!”. Con mắt đen láy của Đoàn Dự rực rỡ dưới ánh trăng trong suốt, lại che lấp không được lửa giận đang từng trợn thiêu đốt,

“Ai cho người gọi ta như vậy, ghê tởm đến chết!”.

Mộ Dung Phục thấp giọng cười cười, bờ môi cọ xát vào vành tai Đoàn Dự, làm cho thân thể hắn run rẩy kịch liệt, hơi thở cũng dần có chút hỗn loạn.

“Mẫn cảm như vậy sao?”. Cánh tay đang chống lên thân cây của Mộ Dung Phục hạ xuống đặt trên lưng Đoàn Dự, bàn tay hơi hơi dùng sức áp thân thể hắn sát vào mình, đôi môi có chút như vô tình đảo qua vành tai mượt mà của hắn, cảm thấy hô hấp người nọ hơi hơi gia tốc, tâm tình không khỏi tốt lên, cười nói,

“Tiểu Dự, nói thực ra, người mặc dù trong miệng cường ngạnh, nhưng thân thể người đã muốn thừa nhận ta”. Vừa nói, ngón tay dưới thắt lưng Đoàn Dự dờ lên cổ hắn nhẹ nhàng vuốt ve.

Đoàn Dự tựa như bị sét đánh cả người chợt nhảy dựng lên, bất chấp bên kia đường nhỏ là bờ ruộng mà trực tiếp chạy qua, may mắn Mộ Dung Phục nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy mới miễn cho hắn một đầu bị trúng vận rủi.

“Người không nên nói bậy nói bạ, ai thừa nhận người, ghê tởm!”. Đoàn Dự một phen đẩy tay Mộ Dung Phục, giống như người nọ trên người mang theo ôn dịch, giận dữ đi nhanh về phía trước.

Mộ Dung Phục cũng không cùng hắn biện giải, chỉ câu môi cười khê, chậm rãi đi theo phía sau.

Chỉ chốc lát sau, khoảng cách hai người đã kéo xa, thân hình của Mộ Dung Phục rất nhanh liền ẩn vào bóng đêm. Đoàn Dự ở phía trước không thèm quay đầu lại, cũng không phát hiện ra, còn nghĩ Mộ Dung Phục vẫn đi theo phía sau hắn, không quay đầu mà nói,

“Mộ Dung Phục, người suốt ngày ăn no không có chuyện gì sao? Đi theo ta đồng xả tây chạy, hiện tại không định quản nghiệp lớn phục quốc của người sao?”.

Đợi một lát, thấy phía sau chậm chạp không có người trả lời, Đoàn Dự quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Mộ Dung Phục vẫn chưa theo tới.

Đứng ở ven đường đợi, thẳng đến khi xác định người nọ quả thật không đi theo hắn, trong lòng Đoàn Dự vừa mừng lại vừa phiền, hai cổ tâm tình cực đoan mà xung đột quay cuồng dưới đáy lòng hắn, khiến hắn tâm phiền ý loạn, nhện không được đá chân vào hòn đá phía dưới.

Chẳng lẽ y thật sự bị ta làm cho tức giận?

Đoàn Dự vẫn đứng nhìn, dưới đêm tối, đường nhỏ càng sâu thẳm, căn bản nhìn không thấy thân ảnh Mộ Dung Phục đâu.

Trong lòng bắt đầu có chút khẳng định Mộ Dung Phục đã tức giận, hai hàng chân mày Đoàn Dự nhanh chóng nhíu lại, đi đến bên đường ngồi chồm hổm xuống, bực mình nói,

“Biểu diễn cái gì. Bắt đầu mặt dày mày dạn muốn đi theo như vậy, hiện tại bất quá mới nói hai câu, không cần đánh cũng đã đi, thật không hiểu lễ phép. Tốt xấu muốn đi cũng nên nói một tiếng với ta a, ta cũng phải chuẩn bị tâm lý...”.

Đang lẩm bẩm một mình, hai thân ảnh từ cuối đường đi tới, Đoàn Dự vội đình chỉ thanh âm đứng dậy dò xét, nhất hoàng nhất thanh, đúng là Mộ Dung Phục và Bao Bất Đồng.

Vừa thấy Bao Bất Đồng, nội tâm Đoàn Dự lập tức dâng lên một loại cảm giác như bị lửa gạt và trêu chọc, còn không chờ Mộ Dung Phục đến gần liền thở phì phì xoay người bỏ chạy.

Mộ Dung Phục cũng không biết Đoàn Dự vì sao lại tức giận, vài bước đuổi theo túm lấy hắn,

“Tiểu Dự, làm sao vậy?”.

“Câm mồm! Ai cho người gọi ta như vậy”. Cổ tay Đoàn Dự bị Mộ Dung Phục chặt chẽ kiềm trụ, giấy cũng không thể được, đánh phải trừng mắt y nghiêng rằng nghiêng lợi nói,

“Ta nói người sao lại không thấy bóng dáng, nguyên lai là cùng cấp dưới hện nhau. Xem ra các người lại muốn tính kế hoạch phục quốc gì đó, có phải không?”.

Đoàn Dự nghĩ đến nhiều ngày nay mình đã cố gắng cải tạo y toàn bộ như vậy, lửa giận trong lòng bùng cháy mãnh liệt, hai tròng mắt như bị lửa thiêu đốt, chỉ hận không thể cắn nuốt Mộ Dung Phục mới có thể giải khí trong lòng.

Mộ Dung Phục không để ý Đoàn Dự đang ra sức chống cự, cười cười ôm hắn vào trong ngực,

“Ta đâu có tính kế gì? Bao Tam ca tới tìm ta, chẳng qua là muốn ta đến Thiếu Lâm tự thôi, điều này cũng có thể làm cho người tức giận đến như vậy sao?”.

Đoàn Dự đành chỉ động tác, quay đầu nhìn khuôn mặt tuần tú cười dài của Mộ Dung Phục, chần chờ hỏi lại,

“Đến Thiếu Lâm tự?”.

“Đúng vậy”. Mộ Dung Phục gạt đầu, một tay nắm lấy thất lưng Đoàn Dự, một tay xoa xoa khuôn mặt non mềm của hắn rồi nhẹ nhàng nhéo một phen, ôn nhu nói,

“Đại ca Tiêu Phong của người mấy ngày nữa sẽ đến Thiếu Lâm tự, vừa lúc ta cùng với đại ca người cũng có chút ân oán cá nhân còn chờ giải quyết, cho nên ta quyết định đến Thiếu Lâm tự, nhất định sẽ giải quyết việc này cho thỏa đáng”.

Lời nói của Mộ Dung Phục làm cho Đoàn Dự lâm vào suy nghĩ sâu xa, nghĩ đến Kiều Phong lúc này hẳn là đã trở thành Liêu quốc Nam Viện Đại vương — tuy rằng không biết dưới tình huống A Chu không chết, A Tử không bị thương, Kiều Phong làm sao thuận lợi trở thành Nam Viện Đại vương, nhưng việc này không trọng yếu. Vấn đề quan trọng trước mắt chính là Mộ Dung Bác cha của Mộ Dung Phục không chết, lại là đại địch của Tiêu Viễn Sơn cha của Kiều Phong, ân oán của một thế hệ đã tồn tại trong chốn võ lâm từ xưa, tất nhiên sẽ kéo dài đến một thế hệ nữa, như vậy việc Mộ Dung Phục và Kiều Phong đối địch với nhau là chuyện không thể tránh khỏi.

Đoàn Dự lâm vào trầm tư, cũng không chú ý tới tay Mộ Dung Phục đang ở sau lưng hắn không kiêng nể mà vuốt ve.

Thẳng đến khi Bao Bất Đồng đứng một bên sắc mặt u ám, rốt cuộc nhịn không được tiến lên ho khan một tiếng, đánh gãy nhiệt lưu của hai người, Đoàn Dự lúc này mới hoàn hồn cuống quýt đẩy Mộ Dung Phục ra, quay về nông gia thu dọn đồ đạc.

Mộ Dung Phục phe phẩy kim phiến trong tay nhìn theo Đoàn Dự, cùng Bao Bất Đồng đứng ngoài đình viện chờ, trong mắt tràn đầy nhu tình như nước.

Bao Bất Đồng từ lúc đi theo Mộ Dung Phục tới nay, khi nào đã thấy qua thiếu chủ nhà mình đối với người khác ôn nhu như vậy? Lập tức nội tâm tràn đầy cảnh báo, vội mở miệng,

“Công tử gia, để Đoàn thế tử đi theo chúng ta không phải là biện pháp hay, dù sao chuyện Mộ Dung gia phục quốc người ngoài không tiện tham dự, đợi đến Thiếu Lâm tự, vẫn là cùng hắn tách ra hành động thì tốt hơn”.

Mộ Dung Phục nhếch môi cười, trong con người hiện lên tia ôn hòa và lo lắng,

“Không cần, Tiểu Dự từ nhỏ đã biết chuyện của Mộ Dung gia, hiện tại không cần phải tránh hắn”.

Bao Bất Đồng kinh hãi, nghe Mộ Dung Phục gọi tiếng ‘Tiểu Dự’ thân mật kia, cảm giác trong đó nồng đậm cưng chiều, không khỏi quay đầu nhìn về phía thiếu chủ.

Chỉ thấy khoe miệng Mộ Dung Phục câu lên, con người đen bóng hấp háy, ánh sáng nhu hòa lân lân, Bao Bất Đồng cảm thấy một tác đại loạn, thâm nghĩ, công tử gia như vậy xem ra đúng là đã thích tiểu tử họ Đoàn kia. Dựa vào tình hình trước mắt, cảm tình hai người vẫn chưa thành hình. Công tử gia đối việc của bản thân tất có chủ trương, nhưng nếu thực sự thích tiểu tử kia, chắc chắn sẽ đem hắc bố buộc bên người mình không cho đi nửa bước. Thừa dịp tâm tư hai người còn chưa ổn định, hẳn là nên nhanh chóng đuổi tiểu tử họ Đoàn kia rồi đi, đó mới là thượng sách.

Ngay tại lúc Bao Bất Đồng âm thầm suy tư, Đoàn Dự đã đi ra, hướng Mộ Dung Phục kích động nói, “Đi, chúng ta đến Thiếu Lâm tự”.

Dọc đường, Đoàn Dự và Mộ Dung Phục đi phía trước, Bao Bất Đồng một mình đi theo sau.

Nội tâm Đoàn Dự nghĩ đến khi bọn họ tới Thiếu Lâm tự, Mộ Dung Phục nhất định sẽ bị Mộ Dung Bác mê hoặc mà đối địch với Kiều Phong, vậy thì ngay lúc này nên dự phòng trước, hẳn nói,

“Ta phỏng chừng lúc này Thiếu Lâm tự sẽ phát sinh đại sự, đến lúc đó người phải chuẩn bị tâm lý, nhìn thấy cái gì cũng nên trấn định, đừng đánh mất mặt mũi của Cô Tô Mộ Dung công tử người”.

Mộ Dung Phục nghiêng đầu nhìn về phía Đoàn Dự, cười hỏi,

“Sẽ có chuyện gì phát sinh sao?”.

Đoàn Dự tức giận trừng mắt liếc y một cái,

“Ta chỉ là đang lo lắng thôi, bảo người nên dự bị trước, miễn cho đến lúc đó người giống như bọn nông dân bất chợt kinh động thì còn đâu thể diện của ta”.

Mộ Dung Phục miệng cười sáng lạn, thân thủ đặt lên vai Đoàn Dự, phiến quạt màu vàng lay động lấp lánh hoa mỹ kim quang,

“Từ trước đến nay bất chợt kinh động, tựa hồ là Đoàn mỗ người, không phải tại hạ”.

Đoàn Dự vươn tay chop lấy đầu vai Mộ Dung Phục dùng sức kéo xuống, cổ nén suy nghĩ muốn hét to, cười cười nói,

“Nếu là như vậy, người đáp ứng ta một việc đi, làm được, ta liền tin tưởng người không phải là người bất chợt kinh động”.

“Chuyện gì?”. Mộ Dung Phục hỏi.

Đoàn Dự kéo tay áo Mộ Dung Phục, kề sát bên tai y thấp giọng nói,

“Lúc đến Thiếu Lâm tự, mặc kệ phát sinh chuyện gì, người đều phải nhịn xuống, không được động thủ với người khác”.

Mộ Dung Phục cười cười,

“Nếu người khác đánh ta, ta cũng tùy ý hẳn làm gì thì làm với ta sao?”.

Đoàn Dự nhíu mày lườm y một cái, cả giận,

“Người đường đường là Nam Mộ Dung đỉnh đỉnh nổi danh trên giang hồ, chỉ cần người không đi tìm người khác gây phiền toái, ai dám tới chọc giận người? Hơn nữa, ai ăn gan hùm mật gấu dám tìm người gây sự, ta sẽ giúp người đánh hẳn, như vậy được chưa?”.

“Thật sự?”. Mộ Dung Phục khẽ cười.

“Thật!” Đoàn Dự thành thật gật đầu,

“Lời ta nói, người đáp ứng không?”.

Mộ Dung Phục hơi hơi vuốt cằm,

“Người chịu giúp ta như vậy, ta còn có thể không đáp ứng sao?”.

Đoàn Dự mừng rỡ, e sợ Mộ Dung Phục lại đổi ý, liền vươn ngón út hướng y bảo,

“Đến, ngoéo tay. Đã nói rồi, đến lúc đó người không được sinh sự, bằng không... bằng không ta liền nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ) với người, về sau chúng ta đường ai nấy đi, không quen biết gì nhau”.

Mộ Dung Phục không đem uy hiếp của Đoàn Dự để trong lòng, chỉ là cười cho qua cùng hắc kếu câu, thỏa mãn tâm tư của tiểu nam nhân hắc thoi.

May mắn cho Mộ Dung Phục và Đoàn Dự là nông gia đó cách Thiếu Lâm tự không quá xa, ba người mua ba con ngựa trong thôn cưỡi đi, vài canh giờ sau đã tới được chân núi. Vừa vặn gặp Phong Ba Ác và Vương Ngũ Yên đang đứng chờ, thấy đám người Mộ Dung Phục đã đến liền vội lên trước hành lễ.

Mộ Dung Phục hỏi Phong Ba Ác một chút chuyện, sau đó thần nhiên nói với Vương Ngũ Yên đứng một bên,

“Biểu muội, người sao lại tới đây?”.

Vương Ngũ Yên cười tươi như hoa đáp,

“Ta nói phục nương để cho ta đi theo Phong Tứ ca ra ngoài dạo chơi, cũng là lấy thêm kinh nghiệm”.

Sắc mặt Mộ Dung Phục có chút khó coi, nhưng lại không thể phát tác trước mặt Vương Ngũ Yên, đành phải tỏ vẻ không vui,

“Đi thôi”. Năm người đi lên Thiếu Lâm tự.

Phong Ba Ác vốn thập phần thích Đoàn Dự, hiện giờ được gặp lại, liền thích thú tiến lên vỗ vai hắc nói,

“Tiểu oa nhi, nhiều ngày không thấy, sao thân mình vẫn đơn bạc như vậy?”.

Còn chưa chờ Đoàn Dự trả lời, Bao Bất Đồng ở một bên đã lạnh lạnh tiếp lời,

“Cũng không phải, cũng không phải, Đoàn thế tử mặc dù thân mình yếu ớt, nhưng có thể đi theo công tử gia chạy ngược chạy xuôi như vậy, đuổi cũng đuổi không được, đủ để chứng tỏ tinh thần hắc rất tốt, Tứ đệ không cần lo ngại”.

Trừ Vương Ngũ Yên ra, mỗi người ở đây đều nghe được lời nói của Bao Bất Đồng mang ý mỉa mai, sắc mặt Đoàn Dự trầm xuống, trước mặt Mộ Dung Phục mở miệng mắng mỗ,

“Bao Bất Đồng, người đừng tưởng rằng có Mộ Dung Phục che chở người thì có thể hồ ngôn loạn ngữ. Mặc kệ thế nào, ta dầu gì cũng là Thế tử Đại Lý Trấn Nam Vương, không phải dân chúng bình thường để cho người mở miệng đả kích, trước khi nói tốt nhất là nên suy nghĩ cho cẩn thận. Công tử gia người ngày thường cũng phải nhượng ta ba phần, huống hồ người chỉ là một tùy tùng, ánh mắt lại dài hơn đỉnh đầu mà nhìn người, thật sự là vô pháp vô thiên, thiếu quân giáo”.

Vừa dứt lời, sắc mặt Bao Bất Đồng xanh mét, mặt mũi không nhận được định tấn công Đoàn Dự. Đoàn Dự vốn nhất thời tức giận nên không để ý hậu quả, lúc nói xong mới nhớ tới mình cũng đã gián tiếp phá hỏng mặt mũi của Mộ Dung Phục, liền vội quay đầu nhìn người nọ.

“Bao Tam ca”. Thần sắc Mộ Dung Phục bình tĩnh lạnh nhạt mở miệng, ngăn cản công kích thẹn quá hóa giận của Bao Bất Đồng,

“Về sau không được nói với Tiểu Dự như vậy, hiểu chưa?”.

Bao Bất Đồng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Phục đối xử với Đoàn Dự rất chi là thiên vị, không nghĩ mới chỉ mấy tháng ngắn ngủn mà tiểu tử kia đã xâm chiếm được tâm tư của thiếu chủ, khiến y không để ý đến người đã nhiều năm theo mình mà đứng ra nói giúp cho hắc, nội tâm mặc dù chưa xót vạn phần, nhưng chỉ có thể cố nén tức giận trầm giọng nói,

“Vâng, công tử gia”.

Đoàn Dự cũng không nghĩ Mộ Dung Phục lại giúp mình, nội tâm vui sướng vạn phần, kéo nhẹ tay áo người nọ thấp giọng cười nói,

“Ta nhất thời nhanh miệng, không ý tứ gì khác, người đừng có hiểu lầm ta”.

Mộ Dung Phục nhìn về phía Đoàn Dự, nguyên bản con người không hề dao động giờ phút này lại khai một mặt ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt, dù không nói nửa chữ, trong mắt lại nghiêm nhiên viết lên ba chữ ‘Ta hiểu được’.

Khi năm người đi vào Thiếu Lâm tự, Kiều Phong đã bị phần đông võ lâm nhân sĩ vây quanh, Đoàn Dự vài bước chạy lên hô,

“Đại ca!”.

Kiều Phong nghe tiếng quay đầu lại, thấy người tới là Đoàn Dự, vui mừng quá đổi, vội đỡ lấy hai tay đang ôm quyền của hắn cười to,

“Hảo huynh đệ, sao người lại tới đây?”.

Đoàn Dự vươn tay ôm tới, ý cười nhộn nhạo trong mắt,

“Ta nghe nói người ở trong này, liền chạy lại đây, cuối cùng còn có thể đứng lúc gặp được đại ca. Đúng rồi”. Nhìn chung quanh một lượt, sau đó hỏi,

“A Chu cô nương đâu?”.

Kiều Phong cười nói,

“A Chu lúc này đang ở dưới chân núi chờ ta. Hảo huynh đệ, không thể tưởng được hôm nay có thể gặp lại nhau, đại ca rất vui mừng”. Nói xong, gọi võ sĩ Khiết Đan đưa lên hai túi rượu mạnh cùng Đoàn Dự cộng ẩm, Hư Trúc vội vàng từ phía sau một đám hòa thượng đi ra, la lớn,

“Đại ca, Tam đệ, uống rượu sao lại không bảo ta?”.

Kiều Phong nhìn tiểu hòa thượng mới chạy tới kia buồn bực hỏi,

“Huynh đệ, vị tiểu sư phụ này là?”.

Đoàn Dự mang chuyện mình kết bái cùng với Hư Trúc đơn giản kể một lần, lại nói khi kết bái phải tính luôn cả Kiều Phong. Kiều Phong từ nhỏ tính tình dửng dưng cảm thoải mái, hiện giờ kẻ địch mạnh nghìn người, Hư Trúc còn dám chạy ra muốn kết bái, trong lòng đối với hắn càng thêm hảo cảm, ba người nâng rượu trong túi da dê nhất tề quỳ xuống nhìn trời bái tam bái, một lần nữa kết thân huynh đệ.

Mộ Dung Phục thấy Đoàn Dự gặp lại Kiều Phong, trong mắt chỉ có đại ca, đối với mình thì lại hờ hững, trong lòng tự dưng bốc lên lửa giận. Sau khi thấy hắn cư nhiên lại cùng hòa thượng kia kết bái một lần nữa, ba người quan hệ rất thân mật, mà tên tiểu hòa thượng gọi là Hư Trúc kia trước mặt mọi người còn dám ôm lấy Đoàn Dự, trong mắt nhu tình mật ý làm y cảm tức.

Kiều Phong gọi võ sĩ Khiết Đan bảo hộ Đoàn Dự phía sau, còn hắn thì cùng với tân bang chủ Cái Bang Du Thản Chi giao đấu với nhau, Mộ Dung Phục trầm giọng quát,

“Tiểu Dự, lại đây”.

53. Chương 53

Đoàn Dự khó có dịp gặp được Kiều Phong, giờ phút này trong lòng chỉ nhớ đến an nguy của hắn, còn đâu mà lo lắng đến Mộ Dung Phục, cũng không nguyện ý phản ứng lại y.

Mộ Dung Phục nhẫn nại lại gọi Đoàn Dự vài lần, thấy hắn một lòng chỉ chú ý Kiều Phong, không thèm liếc y một cái, lập tức lửa giận bùng lên thiêu đốt trong lòng, tung người tiến lên tấn công Kiều Phong.

Đoàn Dự kinh hãi, không nghĩ đến Mộ Dung Phục cư nhiên không để ý đến hứa hẹn của hắn lúc nãy, vẫn ra tay đánh Kiều Phong, lại liên tưởng đến y từ nhỏ đã nhận hết giáo dục để phục hưng Yến quốc, tư tưởng này chỉ sợ là thâm căn cố đế khó có thể tiêu trừ, mặc dù mình có tâm giúp y, bắt đắc dĩ hắn quy định phạm vi hoạt động cũng là chưa đủ lực.

Nghe đến đây, Đoàn Dự đẩy võ sĩ Khiết Đan bảo hộ mình, tiến lên hướng thân ảnh kia hét lớn,

“Mộ Dung Phục, người vừa rồi đã đáp ứng ta, nói sẽ không khó xử Kiều Phong, hiện giờ người lại không giữ lời hứa, người là tiểu nhân”.

Mộ Dung Phục nghe lời nói của hắn rõ ràng là đang che chở Kiều Phong, lửa giận trong lòng càng thêm mãnh liệt, chiêu thức trong tay càng mạnh hơn.

Kiều Phong từ lúc cáo biệt Nam Mộ Dung ở cánh rừng nọ mười năm trước, về sau đi đến đâu cũng nghe đủ chuyện về Cô Tô Mộ Dung công tử, trong lòng không khỏi buồn vui nẩy sinh. Buồn là khi từ biệt mười năm trước chưa từng gặp lại y, vui là mình đã kết giao được một vị công tử ôn nhã như vậy, quả nhiên không phụ kỳ danh của y và mình.

Hiện giờ nghe Đoàn Dự gọi vị công tử tuấn nhã trước mắt là ‘Mộ Dung Phục’, Kiều Phong mừng rỡ trong lòng, vội thu chiêu thức,

“Mộ Dung công tử, tại hạ Kiều Phong, mười năm từ biệt, công tử không nhận ra tại hạ sao?”.

Mộ Dung Phục giờ phút này chỉ có cảm giận Kiều Phong, làm sao còn quản cái gì ‘tình cảm mười năm’, kim phiến trong tay được mở ra, đảo qua đỉnh đầu Kiều Phong,

“Không cần nhiều lời, Tiêu Phong, hôm nay không phải người chết thì là ta chết”.

Kiều Phong bị Du Thản Chi và Mộ Dung Phục tả hữu giáp công, vừa phải chắn đòn của Du Thản Chi, lại vừa dẫn đo tránh đỡ thương Mộ Dung Phục, bất đắc dĩ lực bất tòng tâm, bị buộc lui về phía sau.

Đoàn Dự thấy Mộ Dung Phục không biết liêm sỉ cùng ngoại nhân vậy đánh Kiều Phong, tức giận khó nhịn, vài bước chạy vào vòng chiến một phen túm lấy Mộ Dung Phục,

“Họ Mộ Dung kia, hôm nay người muốn đánh đại ca ta, trừ phi người qua được ta”.

Mộ Dung Phục bị Đoàn Dự kéo lấy không tiến tới được, lại nghe lời nói của hắn mang ý tứ muốn bảo hộ Kiều Phong, thâm tâm cảm thấy trầm xuống, cũng không lên tiếng hỏi sự thật liền phản thủ hướng Đoàn Dự đánh tới.

Đoàn Dự vội thi triển Lăng Ba Vi Bộ tránh đi, thân mình thối lui về phía sau, nhưng một mực không chịu dùng Lục Mạch Thần Kiếm.

Mộ Dung Phục đã bị tức giận làm lu mờ lí trí, không thêm nhường nhịn Đoàn Dự, kim phiến từ dưới tay trái thuận thế đánh vào đầu vai hắn, làm cho hắn liên tục lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Một chiêu của Mộ Dung Phục mặc dù đã thu lại chín phần lực, nhưng có thể đánh vào người Đoàn Dự, thật sự làm hắn cảm thấy một trận khó tin.

Theo lý thuyết, Lăng Ba Vi Bộ của mình là độc nhất vô nhị không người nào phá được mới phải, vì sao vừa rồi Mộ Dung Phục có thể đến gần hắn, hơn nữa còn chuẩn xác đánh tới hắn?

Đoàn Dự muốn thử Mộ Dung Phục, lại thi triển Lăng Ba Vi Bộ tiến lên, còn chưa chờ hắn tới gần đã bị Mộ Dung Phục đỡ được, chiết phiến vừa vận khinh chuyển, ngăn cản đường đi của Đoàn Dự.

Mộ Dung Phục mặc dù tức giận, nhưng cũng không muốn thương tổn Đoàn Dự, chỉ hy vọng kiềm chế động tác của hắn sau đó ép hắn tự động lui ra. Nào ngờ sau khi Đoàn Dự khẳng định Mộ Dung Phục đã biết được cách phá giải Lăng Ba Vi Bộ, trong lòng cực kỳ tức giận, một loại cảm giác bị lừa gạt thản nhiên nẩy sinh, khiến cho hắn đưa tay dùng Lục Mạch Thần Kiếm đánh Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục lắc mình né tránh, từ bên trái thân hình Đoàn Dự nhảy xuống, ngón tay hướng đến ngực hắn điểm vào đại huyệt, phong bế kinh lạc của hắn. Đoàn Dự vì thế mới nhận ra Mộ Dung Phục cư nhiên ngay cả cách phá giải Lục Mạch Thần Kiếm cũng biết được, ngực thoáng chốc dâng lên một cỗ khí nóng, hai tay nâng lên đồng thời bắn ra vài đạo bạch quang không chút lưu tình bức lui Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục sau một phen hạ thủ lưu tình, đổi lại bị Đoàn Dự từng bước ép sát, lập tức đáy lòng nổi xung thiên, phi thân tiến lên điểm tiếp huyệt đạo Đoàn Dự.

Bên này Hư Trúc mới vừa bắt được Tinh Tú lão quái Đinh Xuân Thu, xoay người thấy Mộ Dung Phục đang thẳng tắp tấn công Đoàn Dự, còn tưởng rằng y muốn lấy mạng hắn, vội tung người bay lên trước định giáng một chưởng lên lưng Mộ Dung Phục, còn chưa tới gần, Đoàn Dự thuận thế bắt lấy tay Mộ Dung Phục hung hăng vùng tới phía trước, một chưởng kia thất bại đánh vào ngực Đoàn Dự, mà ngón tay Mộ Dung Phục cũng đồng thời điểm lên huyết đạo Đoàn Dự, thân thể hắn bị đánh bay ra ngoài, phun ra một búng máu tươi.

Mộ Dung Phục quá sợ hãi, đang muốn xông về phía trước cứu Đoàn Dự, Hư Trúc đã gần kề chặn ngang ôm lấy hắn, chậm rãi đáp xuống lo lắng gọi,

“Tam đệ, Tam đệ!”.

Mộ Dung Phục chỉ biết là chính mình đã sai làm Đoàn Dự bị thương, nhất thời trong lòng bị phần khó nhin, nhưng vẫn cảm thấy đau xót. Khi nhìn thấy Đoàn Dự ngã vào ngực Hư Trúc, nội tâm Mộ Dung Phục như bị đao cứa vào, đau nhức khó nhin.

Đoàn Dự hít sâu một hơi, còn chưa mở miệng, một cổ tinh ngọt từ cổ họng cuộn cuộn dâng lên, theo áp lực mà không ngừng ho khan tràn ra khỏi miệng, máu tươi tích lại trên vạt áo tạo thành một màu đỏ tươi ghê người.

Đoàn Dự gian nan quay đầu nhìn Mộ Dung Phục, vừa lúc thấy Kiều Phong ở cách đó không xa hướng y đánh tới một chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng, trong lòng hoảng hốt, bất chấp miệng đầy máu mà hô lớn,

“Đại ca, không cần!”.

Ngọn lửa cự long phi về phía Mộ Dung Phục, nhưng người nọ lại đứng bất động chỉ lo nhìn chăm chăm Đoàn Dự, tránh cũng không tránh.

Đoàn Dự thầm nghĩ lúc này thật sự xong rồi, bỗng một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, bay tới hóa giải chưởng phong.

Đoàn Dự đoán rằng người đó hẳn là Mộ Dung Bác liền nhẹ nhàng thở ra, nội tâm an lại một chút, từng trận co rút đau đớn kịch liệt đánh tới khiến hắn áp chế không được mà run rẩy toàn thân.

Hư Trúc cũng không biết Đoàn Dự và Mộ Dung Phục đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng không thể trở mắt nhìn tam đệ trọng thương trong người, liền ôm hắn vào chừa.

Mới vừa chạy vài bước, Kiều Phong cùng với đám võ sĩ Khiết Đan cũng đi theo tiếp lấy Đoàn Dự đến một bên dúi hắn ngồi xuống, bắt đầu vận khí chữa thương cho hắn.

Trong lòng Mộ Dung Phục nghĩ tới thương thế của Đoàn Dự, muốn đi xem xét thì thấy được người cha tưởng chừng đã chết của mình. Ba mươi năm trước ở Nhạn Môn Quan bất quá chỉ là vì người nọ mà âm mưu phục hưng Đại Yên mới được hình thành, Mộ Dung Phục vừa mới vui sướng lại lập tức phát lạnh.

Nhìn Mộ Dung Bác đứng nơi bãi đất trống cao đàm khoát luận, nghiêm nhiên không đem chuyện tính mạng của mình và việc lừa gạt đứa con mấy năm trước để ở trong lòng, khuôn mặt Mộ Dung Phục lộ vẻ đau thương, đáy lòng dâng lên một cỗ phiền chán không thể khống chế.

Là âm mưu... Nguyên lai tất cả việc này chỉ là một hồi âm mưu. Mà chính mình còn ngây ngốc sống trong đó, nhiều năm không có được một tia khoái hoạt sung sướng, lại chưa từng hưởng thụ hạnh phúc cùng người thân và bằng hữu...

Ngón tay Mộ Dung Phục nắm chặt thành quyền, sắc mặt nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong con ngươi đen bóng lại cuộn cuộn một trận kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn).

Hai mươi bảy năm sống trong âm mưu, ngay cả phụ thân cũng lừa gạt mình... Hơn hai mươi năm sống uống phí, so ra còn kém xa mấy tháng ở cùng Đoàn Dự...

Mộ Dung Phục đột nhiên đối với mộng phục quốc này nổi một tia phiền chán, nhưng lại không muốn biểu lộ trước mặt phụ thân, trong lòng âm thầm chua xót, nhưng ngoài mặt thì lại tĩnh lặng nhìn không ra được gì.

Bên này Đoàn Dự thật vất vả mới ổn định huyết khí bốc lên trong nội tâm, chợt thấy một lão tăng nhân tả hữu mang theo hai người nhảy qua, trong lòng biết hai người kia chính là Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn, hần vội chống lên thân cây đứng dậy, đuổi theo tăng nhân kia.

Chờ Đoàn Dự cước bộ tập tễnh theo tới một căn phòng hẻo lánh phía sau chùa, Kiều Phong và Mộ Dung Phục đã đứng ngoài cửa, từ cửa sổ nhìn vào, Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác đã quy y cửa Phật, hóa giải mọi thù hận, mọi sự đều đã xong.

Đoàn Dự vỗ về đau đớn trong ngực, đứng ở cửa cung kính gọi,

“Đệ tử Đoàn Dự muốn cầu thánh tăng khai ân, cho phép đệ tử gặp lão tiên sinh của Mộ Dung gia một lần”.

Thanh âm của Vô Danh Tăng từ trong phòng rõ ràng vang lên,

“Có gì muốn nhờ, thế tử cứ vào”.

Cước bộ của Đoàn Dự hơi hơi dừng lại, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Phục, từ kẽ răng phun ra mấy câu,

“Mộ Dung Phục, lần này ta giúp ngươi, về sau ta và ngươi không thiếu nợ nhau. Trước kia ngươi giúp A Chu một lần, ta nợ ngươi một nhân tình, lần này, ta trả lại cho ngươi. Từ nay về sau chân trời góc biển, Đoàn Dự ta và Mộ Dung Phục ngươi, sinh không gặp mặt, chết không cùng huyết!”. Nói xong, cất bước đi vào phòng.

Mộ Dung Phục trong lòng đau xót, trơ mắt nhìn Đoàn Dự bước vào, dưới chân giống như bị kéo lại, không cách nào di động nửa phần.

Cũng không biết Đoàn Dự đã nói với Mộ Dung Bác những gì, sau một hồi, Đoàn Dự đi ra, con mắt cũng không nhìn Mộ Dung Phục một cái, lạnh lùng nói,

“Đi vào, cha ngươi có chuyện tìm ngươi”.

Mộ Dung Phục nhìn Đoàn Dự, đôi môi khẽ động như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại bị nghẹn nơi cổ họng, sau khi thấp giọng than nhẹ liền tiến vào phòng.

Tiêu Viễn Sơn và Vô Danh Tăng đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho đôi phụ tử Mộ Dung gia. Kiều Phong vội nghênh đón, cùng Tiêu Viễn Sơn đi sang một bên nói gì đó.

Đoàn Dự dựa vào một thân cây há mồm thở dốc, nghĩ lại mình coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ Mộ Dung Phục, cứ nhiên lại đi cầu Mộ Dung Bác, bảo hần khuyên nhủ Mộ Dung Phục buông tha cho sự nghiệp phục quốc, sau này chỉ vì mình mà sống.

Đoàn Dự biết, nếu là lúc trước, chính mình nói lời này, không đợi Mộ Dung Bác động thủ, Mộ Dung Phục đã sớm một chưởng đánh chết hần. Nhưng hôm nay Mộ Dung Bác đã xuất gia, tâm tư Mộ Dung Phục cũng vì thế mà chuyển biến, hai chữ ‘phục quốc’ ở trong miệng bất quá chỉ là một tia hy vọng xa vời mà thôi...

Chỉ là...

Đoàn Dự ho khan vài tiếng, vừa nghĩ tới Mộ Dung Phục tiếp cận hần, làm một việc vì hần, nói với hần một câu, cũng chỉ vì muốn Lăng Ba Vi Bộ và Lục Mạch Thần Kiếm, trong lòng không khỏi phát lạnh, cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế.

Ngay tại lúc Đoàn Dự xuất thần, Cưu Ma Trí ở một bên chờ thời cơ đột nhiên tiến lên chụp lấy vai Đoàn Dự. Đoàn Dự phản xạ nhấc tay lên, một tia trạch kiếm từ tay hần phóng ra ngoài, bức lui Cưu Ma Trí.

Đám người Kiều Phong nghe tiếng chạy lại, Cưu Ma Trí thấy việc đã bại lộ, một chưởng hung hăng đánh vào ngực Đoàn Dự làm hần vắng xa, máu tươi thoáng chốc phụt ra, ở giữa không trung tạo thành huyết hoa chói mắt.

“Tam đệ!”.

“Tiểu Dự!”.

Hai thân ảnh đồng thời xông lên phía trước. Mộ Dung Phục phi thân tiếp lấy Đoàn Dự, ôm chặt hần vào lòng, lo lắng gọi,

“Tiểu Dự? Tiểu Dự?”.

Hai mắt Đoàn Dự nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, đôi môi bị máu nhuộm thành một màu đỏ tiên diễm, thân mình vô lực xụi lơ trong lòng Mộ Dung Phục, không một tia phản ứng.

“Tiểu Dự, Tiểu Dự!”. Nội tâm Mộ Dung Phục dâng lên một tia bối rối trước nay chưa từng có, ôm Đoàn Dự đến trước mặt Mộ Dung Bác quỳ xuống,

“Phụ thân, con xin cáo biệt”.

Mộ Dung Bác khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Mộ Dung Phục tràn đầy từ ái.

Mộ Dung Phục ôm lấy Đoàn Dự tung người bay lên, nhanh chóng chạy xuống phía chân núi, nháy mắt vô ảnh trước tầm mắt của mọi người.

54. Chương 54

Mộ Dung Phục vội vàng chạy xuống núi, trên đường đi Đoàn Dự chịu không nổi xóc nảy nôn ra mấy búng máu tươi, Mộ Dung Phục vừa kinh vừa đau, ôm hắn vào rạp cổ ven đường vận khí điều tức, truyền chân khí của mình vào cơ thể Đoàn Dự.

Đoàn Dự từ lúc hứng một chưởng của Hư Trúc xong, thân thể còn chưa hoàn toàn hồi phục, lại bị Cửu Ma Trí đánh thêm một chưởng nơi ngực, nội tâm lúc này chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, trong thân thể giống như bị nhiệt lưu của hỏa diễm len vào, thiêu đốt mãnh liệt khiến hắn nhịn không được mà rên rỉ ra tiếng,

“Đau quá...”.

Mộ Dung Phục đau lòng vạn phần, biết rõ Đoàn Dự có ‘Bắc Minh Thần Công’ nhưng vẫn không kiêng kị, thân thủ áp vào lòng bàn tay của hắn đem chân khí truyền qua.

Sau một lúc lâu, Đoàn Dự dần dần tỉnh, mở mắt thấy Mộ Dung Phục đang đưa chân khí vào cơ thể mình, vội vàng rút tay về, suy yếu cự tuyệt,

“Sống chết của ta không cần người quản... Người không cần mè nheo khóc chuột... giả từ bi, ta... ta sẽ không tin tưởng người nữa...”.

Thấy sắc mặt Đoàn Dự có chuyển biến tốt đẹp, Mộ Dung Phục cũng không chuyển chân khí nữa. Đưa tay xoa xoa cái trán đầm đìa mồ hôi, khước miệng mím lại cười chua xót,

“Người có tin ta hay không là chuyện của người, ta có cứu người hay không là chuyện của ta”.

Cảm thấy Mộ Dung Phục nói chuyện không xong, Đoàn Dự đoán rằng y vừa rồi đã tiêu hao chân khí quá nhiều, trong lòng cảm động, muốn mở miệng tạ ơn, nhưng lời đến bên miệng lại tự động chuyển thành,

“Người muốn cứu ta cũng không sao, dù sao Mộ Dung Phục người... võ công cao cường, nội lực thâm hậu... Chỉ là đem chân khí dùng xong chứ chẳng có việc gì”.

Nội tâm Mộ Dung Phục đau nhói, nhớ lại ngày thường Đoàn Dự luôn cười sáng lạn với mình, rồi nghĩ đến những trò kỳ lạ mà hắn đã biểu diễn lúc ở Yên Tử Oa, lại cùng hắn ở chung tại nông gia, y không khỏi bị thương, thân thủ khê vượt thái dương người nọ, vén vài sợi tóc dính trên mặt hắn,

“Tiểu Dự, người phải làm sao mới bằng lòng tha thứ cho ta?”.

Đoàn Dự nghiêng đầu tránh đi sự đụng chạm của Mộ Dung Phục, buồn bực nói,

“Vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không tha thứ cho người”.

Tay Mộ Dung Phục khựng lại giữa không trung, nhìn sự quyết tuyệt tràn ngập trên mặt Đoàn Dự, sau một hồi mới thấp giọng thở dài.

“Vậy ta đưa người đến một thôn gần đây chữa thương trước”. Mộ Dung Phục định xoay người ôm Đoàn Dự, nhưng lại bị hắn đưa tay ngăn trở.

“Ta có thể tự đi”. Đoàn Dự lạnh lùng nói.

Mộ Dung Phục hơi chần chờ,

“Thương thể của ngươi quá nặng, không thể tự ý vận động, chỉ sợ trời tối đen cũng chưa đến được y quán. Không bằng...”. Biết Đoàn Dự không muốn bị ôm như nữ nhân, y liền xoay người ngồi xổm xuống,

“Ta công ngươi đi”.

Đoàn Dự kinh ngạc, hành động của Mộ Dung Phục khiến nội tâm hắn dâng lên một trận sóng triều cảm động. Hắn rất muốn mở miệng hô to một tiếng ‘Ta tha thứ cho ngươi’, nhưng hắn đường đường là Thế tử Đại Lý Trấn Nam Vương, bị người ta đùa bỡn quá mức, vừa tức giận lại vừa mất mặt. Huống hồ, hắn chưa bao giờ hoài nghi Mộ Dung Phục, mà y chỉ luôn muốn có được Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ từ hắn.

Nghĩ vậy, Đoàn Dự không khỏi bực mình, đóng băng cái ý nghĩ chuẩn bị tha thứ Mộ Dung Phục đó trong tâm, đứng dậy nằm úp sấp trên lưng hắn, thấp giọng nói,

“Ta sẽ không tha thứ cho ngươi. Dù ngươi có làm việc gì cũng vô dụng”.

Cảm thấy cước bộ của Mộ Dung Phục hơi chậm lại, Đoàn Dự cho dù không thấy được ánh mắt của người nọ, nhưng cũng có thể cảm giác được một cỗ sầu bi tản mát trên người y.

Trong lòng Đoàn Dự biết việc này không nên trách tội Mộ Dung Phục, y từ nhỏ luôn chịu giáo dục của đế vương, bình sinh học tất cả những gì có liên quan đến phục quốc, chưa từng có ai nói với y, mỗi một triều đại được thay đổi là chuyện bình thường, là tốt hơn so với Yếu quốc của Mộ Dung gia.

Như vậy phượng hoàng bình thường kiêu ngạo, y làm hết thấy mọi việc là vì phục quốc, có lẽ... Đoàn Dự tự khuyên giải an ủi chính mình. Có lẽ, mạng sống của y là vì phục quốc mà tồn tại, nhưng y đối với mình rất tốt, cũng là thật sự...

Đoàn Dự nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Mộ Dung Phục, trong lòng có một chút đau đớn.

Cho tới nay y đều là mèo khen mèo dài đuôi, cô tịch, miễn cảm, cứng cỏi mà lại yếu ớt. Tuy có tứ đại gia tộc là tùy tùng, nhưng đám người đó chưa thật sự hiểu y. Tuyệt sắc mỹ nữ Vương Ngữ Yên bình thường đối với y có tâm tình, nhưng cũng chỉ là một loại sùng bái của thiếu nữ. Nói cho cùng, y vẫn bị sứ mệnh hoàng tộc trói buộc, bỏ qua thất tình lục dục danh lợi quyền thế, cả đời chỉ vì sự nghiệp phục quốc mà bỏn ba một nhọc.

Trong lúc nhất thời, nội tâm Đoàn Dự nảy lên do dự. Đối với sự lừa gạt của Mộ Dung Phục, trong nháy mắt cơ hồ đã từ bỏ ý niệm trong đầu. Hắn rốt cuộc là nuốt không trôi cơn tức này...

Ngay tại lúc Đoàn Dự bồi hồi, Mộ Dung Phục đã công hắn tới một thôn nhỏ, trực tiếp đi đến y quán nhờ thầy thuốc khám cho hắn.

Sau khi bắt mạch cho Đoàn Dự, thầy thuốc nói may mắn trước đó Mộ Dung Phục đã lấy chân khí giúp hắn chữa thương, cho nên tính mạng của hắn cũng không đáng lo ngại, chỉ cần uống thuốc điều trị mấy ngày là có thể khỏi hẳn.

Mộ Dung Phục vì gần đây phải sắc thuốc nên ở lại hậu viện của vị thầy thuốc kia, sau khi quét tước đơn giản trong gian phòng rồi dìu Đoàn Dự vào, ôn nhu nói,

“Ta đi múc nước cho ngươi rửa mặt một chút”.

Nhìn bóng dáng Mộ Dung Phục xách thùng nước ra ngoài, Đoàn Dự cũng không biết là miệng vết thương đau, hay là ngực đau, hắn chỉ cảm thấy thân thể bị cảm giác khó chịu từng đợt mãnh liệt đánh úp.

Mộ Dung Phục tuy là hoàng tôn đã xuống dốc, nhưng từ nhỏ cũng được người hầu hầu hạ, việc múc nước này, phỏng chừng cũng là lần đầu tiên y làm.

Mộ Dung Phục mang thùng nước đổ vào trong chậu, làm ướt khăn sau đó đi tới bên người Đoàn Dự, nhẹ nhàng nâng mặt hắn lên thay hắn chà lau bụi bẩn.

Đoàn Dự không thềm để ý hành động của Mộ Dung Phục, nhưng đáy lòng lại tự dưng dâng lên một cổ lo lắng không thể nói rõ.

Đoàn Dự ngửa đầu nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, lần đầu tiên đánh giá ngũ quan của y trong khoảng cách gần như vậy.

Hắn bây giờ mới phát hiện, ánh mắt của Mộ Dung Phục phá lệ sáng lóa, con ngươi đen như hắc thạch lưu động óng ánh. Mi mắt dài và đen, hơi hơi chớp. Sóng mũi thẳng tắp, đôi môi khê mím, khóe miệng hiện lên một nụ cười yếu ớt khó nhận ra, giống như dương quang vào mùa đông xuyên thấu qua tầng mây thật dày làm ấm áp lòng người.

Ngón tay Mộ Dung Phục ôn nhu lướt qua cằm Đoàn Dự làm suy nghĩ tự do của hắn bị kéo lại. Ý thức vừa rồi hẳn cứ nhiên thiếu chút nữa lâm vào vực sâu tên là ‘Mộ Dung Phục’, Đoàn Dự cả kinh, một phen đẩy tay y, trầm giọng quát,

“Tránh ra”.

Khóe miệng Mộ Dung Phục khê động, giống như muốn nói gì đó, nhưng nhìn Đoàn Dự một lúc lâu vẫn là đem lời nói nuốt về bụng, trầm mặc xách chậu nước ra ngoài.

Đoàn Dự trơ mắt trông Mộ Dung Phục ra khỏi tiểu viện rồi tự nhiên xoay người một hơi chạy đi, có gì đó ghen ở cổ họng làm hắn cảm thấy rất bức mình.

Biểu diễn cái gì a, làm sai còn tỏ vẻ ủy khuất giống như ta đang khi dễ y vậy.

Đoàn Dự đến bên giường thả người nằm xuống, tâm trí mệt mỏi dần mơ hồ, nghe tiếng bước chân Mộ Dung Phục tiến tiến xuất xuất trong phòng, tựa như thúc giục người khác mau ngủ đi, hắn chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Giấc ngủ cũng không biết trải qua bao lâu, chờ Đoàn Dự tỉnh lại, gian phòng đã được sửa sang lại sạch sẽ, trên bàn còn đặt một chén được.

Đoàn Dự mới vừa đứng dậy, Mộ Dung Phục liền bưng cái chén trên bàn đi đến bên giường hắn ngồi xuống nói,

“Tiểu Dự, mau uống được”.

Đáy lòng Đoàn Dự đột nhiên bắt đầu sinh ra một cổ xúc động, con mắt cũng không thềm liếc Mộ Dung Phục, tựa đầu nghiêng qua một bên,

“Không uống”.

Mộ Dung Phục bưng chén thuốc chờ giây lát, thấy Đoàn Dự quả nhiên không muốn uống, y cũng không khuyên nhiều, chỉ nhẹ nhàng đặt bát lên cái ghế cạnh giường rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đoàn Dự cuống quýt quay đầu nhìn bóng dáng Mộ Dung Phục, trong lòng cảm thấy vừa tức giận lại vừa buồn bức.

Ta nói người nha! Bảo người mở miệng xin lỗi, nói hai câu dễ nghe một chút người sẽ chết sao? Đúng là kiêu căng lên tới trời, lỗ đen vũ trụ cũng chưa so được với tính tình người nha.

Đoàn Dự càng nghĩ càng phẫn hận, thân thủ bưng chén thuốc lên nhất ngưỡng cạn sạch, cố ý dùng sức đặt mạnh bát lên ghế, tạo ra một thanh âm cực kỳ vang dội.

Từ hôm đó trở đi, thần sắc Mộ Dung Phục luôn thản nhiên, rất ít khi nói chuyện với Đoàn Dự. Nhiều lần thấy Đoàn Dự tận lực gây khó dễ, y chỉ xoay người bước đi.

Mới đầu Đoàn Dự nghĩ y cố tình làm vậy, thanh cao lãnh ngạo, đã làm sai mà còn bày ra tư thái không buông tha người khác, thẳng đến một đêm rời giường đi ngoài, hắn thấy Mộ Dung Phục chợp mắt dưới tàng cây trong đình viện, lúc đó mới cảm thấy ý nghĩ của mình quả thật không chính xác.

Là ảo giác của hắn sao? Đoàn Dự nhìn thân ảnh dưới tàng cây kia, ánh trăng xuyên thấu qua lá cây rọi vào người y tạo thành một tầng sáng mờ ảo, thân ảnh Mộ Dung Phục tuy đẹp nhưng lại lộ ra vẻ hiu quạnh và cô độc... Một trận đau xót đánh thẳng vào thâm tâm Đoàn Dự.

Đoàn Dự bỗng nhiên có chút hiểu được —— Mộ Dung Phục thật sự muốn giải thích với hắn, trong lòng y cũng tràn ngập áy náy tự trách, nhưng là do sự kiêu ngạo, tôn nghiêm hoàng tộc đã làm bạn với y qua hai mươi bảy năm, thâm căn cố đế, khó có thể tiêu trừ. Một đêm mộng mị, nhiều năm qua thủy chung sống trong âm mưu của chính phụ thân mình, luôn bận rộn chỉ vì một cái mộng hư vô mờ mịt. Hiện giờ tỉnh mộng, cây trụ giúp y sinh tồn từ trước đến nay bỗng chốc sụp đổ, cho nên y mê vông...

Đoàn Dự phóng nhẹ bước chân đi qua, tận lực không phát ra tiếng làm bình tĩnh Mộ Dung Phục.

Gió nhẹ phẩy quá, những chiếc lá ở trong đêm tối đung đưa tạo ra tiếng vang nhè nhẹ, bóng cây lắc lư qua lại, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống thân ảnh người nọ.

Đoàn Dự đến trước người y ngồi xổm xuống, dưới ánh trăng sáng ngời, hắn thấy rõ khóe mắt của y mơ hồ còn đọng bọt nước.

Đoàn Dự giống như bị ma nhập, thân thủ khẽ chạm lên bọt nước nơi khóe mắt Mộ Dung Phục, cùng lúc đó, con người người nọ mở ra, tầm mắt hai người không hẹn mà gặp, đồng thời sửng sốt.

Mộ Dung Phục hoàn hồn trước, vội lau đi giọt nước dưới khóe mắt, ho khan hai tiếng đứng dậy,

“Người sao lại ra đây?”.

Đoàn Dự cũng mất tự nhiên thối lui vài bước, hai tay giấu sau lưng, lúng túng nói,

“Ta đi nhà xí”. Nói xong, hừng hực bước về phòng, thậm chí không dám quay đầu nhìn Mộ Dung Phục.

“Còn nữa”. Mới đi vài bước, thân hình Đoàn Dự đột nhiên dừng lại,

“Đêm đã khuya, vào phòng ngủ đi!”. Vừa nói xong, người đã đi vào phòng, cửa gỗ đóng ‘phanh’ một tiếng, bỏ lại Mộ Dung Phục ở bên ngoài.

Đứng sau cửa đợi một lát, nghe tiếng bước chân Mộ Dung Phục đã rời đi, Đoàn Dự cúi đầu nhìn về phía ngón trở còn dính bọt nước, thấp giọng than nhẹ,

“Nếu người chịu giải thích, ta nhất định sẽ tha thứ cho người, chỉ tiếc...”.

Chỉ tiếc, y là Mộ Dung Phục, y cũng có kiêu ngạo của y. Mặc dù là hoàng tộc xuống dốc, nhưng sâu trong người y vẫn chất chứa một sự cao ngạo, sao có thể vì một người khác mà đánh vỡ nguyên tắc, buông trượng mà đi giải thích?!

55. Chương 55

Ngủ một đêm, sáng sớm ngày hôm sau Mộ Dung Phục đã ra khỏi cửa, mãi đến khi mặt trời lặn mới trở về.

Lúc Mộ Dung Phục bước vào, thấy Đoàn Dự đang đặt thức ăn lên bàn, mở miệng nói:

“Lát nữa người cùng ta đi đến chỗ này”.

Đoàn Dự quay đầu lại, thấy là Mộ Dung Phục, nhớ tới y xuất môn một ngày mà không thông báo cho mình biết, liền thở phì phì ngồi xuống vui đầu ăn cơm, giọng nói rầu rĩ:

“Đi đâu?”.

Mấy ngày nay Mộ Dung Phục luôn duy trì vẻ mặt lãnh đạm, thế mà lúc này lại nở một nụ cười tươi. Y đến gần Đoàn Dự, tay đưa lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắn:

“Ta muốn cho người xem thứ này”.

Đoàn Dự bị ghen cơm nơi cổ họng, sau một lúc lâu mới gian nan nuốt xuống, gượng cười:

“Cái gì vậy?”.

Ta còn chưa tha thứ cho người! Tay người có thể an phận cho ta một chút được không.

Đoàn Dự trừng mắt nhìn bàn tay Mộ Dung Phục từ gương mặt hắn chuyển xuống cổ, trong lòng không khỏi than thầm.

Người này có phải đang bệnh không ta? Sau một buổi tối đã thay đổi nhanh như vậy? Mới hôm qua còn như người chết, bây giờ lại cười tươi như hoa nở thế kia.

Mộ Dung Phục cũng không quan tâm Đoàn Dự nghĩ gì, chỉ chờ hắn ăn cơm xong rồi kéo hắn bước ra khỏi cửa.

Hai người ra khỏi đại môn của y quán, Đoàn Dự bỏ lên trước mấy bước, Mộ Dung Phục không nhanh không chậm theo sát phía sau.

Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Đoàn Dự liếc trộm nam tử phía sau, đang cố gắng suy đoán, đột nhiên có một bé gái cầm đóa hoa tươi từ hẻm nhỏ ven đường bước ra, vọt tới trước người Đoàn Dự cười xán lạn:

“Dự ca ca, cho người một đóa hoa”.

Đoàn Dự cả kinh, còn chưa kịp hỏi cô bé làm sao biết tên mình, bé gái kia đã mỉm cười xoay người chạy đi.

“Chuyện gì đây?”. Đoàn Dự trợn mắt há hốc mồm nhìn bé gái đã chạy xa, lơ đãng nhìn Mộ Dung Phục thì thấy khóe miệng y nở một nụ cười nhẹ ý vị thâm trường, bên thái dương không khỏi nổi lên vài đạo hắc tuyến.

Bông hoa này không phải là do y kêu bé gái đó đưa tới đấy chứ?

Nghi hoặc đi tới phía trước một đoạn, một bé gái cột hai búi tóc trên đầu cầm một đóa hoa chạy tới trước mặt Đoàn Dự cười nói,

“Dự ca ca, cho người một đóa hoa”.

Đoàn Dự vừa nhận hoa vừa xem xét Mộ Dung Phục ở bên cạnh, sau khi thấy con người đen bóng của y, hắn lập tức khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Khóe miệng Đoàn Dự run rẩy, mồ hôi từ trên trán chậm rãi chảy xuống.

Việc này rốt cuộc là sao đây? Cái chiêu kêu bé gái tới tặng hoa này rốt cuộc là ai dạy cho y? Thật sự là cầu huyết cũng không sánh bằng.

Đoàn Dự trừng mắt trộm liếc người nọ một cái, khi một bé gái khác chạy tới, không đợi nó mở miệng, hắn đã hỏi trước,

“Cho ta sao?”.

Bé gái đó sững sốt, sau đó gật đầu đồng thời ngơ ngác nhìn Đoàn Dự rút đóa hoa trong tay mình ra. Nghĩ nghĩ lại thấy không giống như đã sắp đặt trước đó, cô bé quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Phục. Sau khi thấy vị ca ca kia vuốt cằm, cô bé mới xoay người rời đi.

Đoàn Dự bủi môi vung vẩy mấy đóa hoa, bình thản nói,

“Không ngờ dám coi ta như nữ nhân mà tặng hoa, thật sự là nhàm chán”. Nói xong, thuận tay ném đóa hoa kia sang một góc.

Ánh mắt Mộ Dung Phục thoáng chốc trở nên buồn bã, một tia mất mát khó nhận ra lướt qua đáy mắt.

“Tiểu Dự, đi theo ta”. Mộ Dung Phục đưa tay ôm lấy thắt lưng Đoàn Dự bay lên không, hướng bờ hồ nhỏ ngoài thành chạy tới.

Gió gào thét bên tai, lượn lờ làm tóc của Đoàn Dự và Mộ Dung Phục lưu luyến giao triền, dung hợp thành một phần hỗn độn.

Đến khi Mộ Dung Phục ôm Đoàn Dự dừng lại bên hồ, mặt trời đã hạ xuống đỉnh núi, chỉ còn một vài ánh hào quang đỏ tía sót lại chiếu xuống đất.

Đoàn Dự nhìn Mộ Dung Phục đi lên phía trước vài bước, thầm nghĩ, y lại cho ta xem cái gì nữa đây? Vừa rồi là tặng hoa, chẳng lẽ bây giờ là đốt đèn? Nhưng mà ở đây hình như không có điện...

Ý nghĩ vừa lướt qua, đã thấy Mộ Dung Phục ấn tay lên cây, cành liễu nơi bờ hồ đang đu đưa theo gió nháy mắt tỏa ra ánh sáng kỳ diệu. Thân cây như trở nên trong suốt, ánh sáng xanh lóa mắt chiếu thẳng đến tận chân trời.

Đoàn Dự nhìn cái cây tỏa ra ánh sáng xanh biếc đó, hơi giật mình, mồ hôi thoáng chốc ướt đầm, đầu óc bắt đầu run rẩy.

Người này có phải từ hiện đại xuyên tới đây không? Ngay cả kịch bản của Quỳnh Dao cũng không lãng mạn bằng.

Đoàn Dự đi đến bên người Mộ Dung Phục, cực kỳ chăm chú nhìn y hỏi,

“Mộ Dung Phục, người có biết tú dừa là cái gì không?”.

Mộ Dung Phục mỉm cười lắc đầu,

“Tú dừa là vật gì?”. Thấy vẻ mặt Đoàn Dự buồn bực, vội nói,

“Người không thích sao?”.

Đoàn Dự biết rõ y hỏi cái cây này, lại cố ý cả giận:

“Nói nhảm! Ai lại thích tú dừa”. Dừng một chút, hắc bỗ sung,

“Ta cảm thấy người hiện tại cũng rất tú dừa”.

“Nếu đã như vậy”. Mộ Dung Phục cũng không ngại Đoàn Dự tức giận, miệng vẫn mỉm cười:

“Ta cho người xem cái khác”.

Đoàn Dự thật sự không ngờ Mộ Dung Phục lại cho rằng những thứ kia rất lãng mạn. Nhưng hắn cũng không nở phá nát tâm hồn đang hưng phấn của y, đành phải đi theo đến bờ hồ. Hắn chán nản nghĩ, trong hồ có thể có cái gì xem nha, hay là hẹn ta câu cá hoặc thả hoa đăng, dù sao thì hai cái này là khả thi nhất. Chẳng lẽ là bơi lội? Nhưng mà bơi lội ban đêm thật sự không giống với tính cách Mộ Dung Phục, hơn nữa thời đại này hắn là chưa có áo tắm?

Vừa nghĩ xong, rất nhiều thuyền giấy đặt nền đã được thắp sáng bên trong từ bờ hồ bên kia nhẹ nhàng trôi tới. Lúc này màn đêm đã buông xuống, mấy chiếc thuyền nhỏ lập lòe ánh lửa phiêu đảng trên mặt nước, phản chiếu dưới hồ thành những quang sáng liễm diễm.

Đoàn Dự xoa xoa thái dương thoáng đau, đối với thụ quang và hoa đăng của Mộ Dung Phục, hắn hoàn toàn không có hứng thú. Hắn chỉ muốn biết thuyền giấy này từ bờ hồ bên kia trôi tới, nhưng lại không hề thấy có dấu hiệu chìm xuống, rốt cuộc là làm thế nào vậy?

Đoàn Dự đến gần bờ hồ thuận tay lấy một chiếc thuyền, nghiên cứu một lát mới thỏa mãn là thuyền này được làm bằng giấy dầu điệp thành, cho nên mới không bị thấm nước.

Đoàn Dự liếc mắt nhìn Mộ Dung Phục một cái, đột nhiên hiểu được nguyên nhân cả ngày hôm nay y không có trong tiểu viện.

Dựa vào thanh danh địa vị của Mộ Dung Phục, nếu muốn bắt đom đóm cột vào trên cành lá, xếp hơn một ngàn cái thuyền nhỏ, tại sao không đi tìm người khác hỗ trợ? Chỉ là y không muốn mượn tay người khác, cũng không muốn để ai nhúng tay vào việc này, cho nên mới bận rộn suốt cả một ngày. Mãi cho đến khi chập tối mới hoàn thành cho Đoàn Dự xem.

Đoàn Dự mặc dù không muốn gây khó dễ Mộ Dung Phục, nhưng tiếc rằng mấy chiêu côn con này của y thật sự quá mức non nớt. Mỗi lần đáp án còn chưa hiện ra, Đoàn Dự đã đoán trúng được tám chín phần, cảm giác thần bí và kinh hãi hoàn toàn không có, chỉ có nhàm chán và buồn bực.

Với tư cách là một người khách xuyên không, Đoàn Dự lúc còn ở hiện đại đã xem TV không ít lần, nam diễn viên vì lấy lòng nữ diễn viên mà xuất hết vốn liếng, cũng chẳng khác Mộ Dung Phục lúc này là bao. Cái khác chính là cổ đại thiếu thiết bị, không thể làm ra một bữa tối với ánh nền trên du thuyền, còn cảnh tượng pháo hoa và nhả cầu hôn thì khỏi phải nói.

Nhưng vấn đề hiện tại là Đoàn Dự không phải nữ diễn viên trong kịch ngôn tình. Hắc – là một nam nhân đường đường chính chính không hơn không kém a! Cho nên Mộ Dung Phục hao hết tâm tư làm ra những việc như vậy, đối với Đoàn Dự, không có tới một nửa tác dụng —— Huống hồ hắc từ đó tới giờ không hề biết cách thưởng thức lãng mạn.

Tùy tay ném chiếc thuyền nhỏ vào hồ, vẻ mặt Đoàn Dự không kiên nhẫn nói,

“Có phải còn lễ vật muốn đưa cho ta không, có thì nên lấy ra đi, đỡ phải lãng phí thời giờ của ta”.

Mộ Dung Phục chấn động, hiển nhiên không ngờ Đoàn Dự lại nói ra câu này.

Vừa thấy vẻ mặt Mộ Dung Phục giống như nuốt phải cây đinh, Đoàn Dự đảo cặp mắt trắng dã, duỗi tay nói,

“Cái gì vậy, lấy ra đi!”.

Xem ra Mộ Dung Phục không sinh hoạt ở hiện đại thật sự là lãng phí. Nếu muốn y làm đạo diễn biên kịch gì đó, tuyệt đối còn có thể ăn đứt kịch nước mắt của Quỳnh Dao, đoạt được cả giải thưởng ‘Áo Tư Táp niên độ tối lỗi đại kịch’.

Mộ Dung Phục đưa tay về phía Đoàn Dự, một mảnh ngọc bội sáng lấp lánh nằm trong lòng bàn tay y,

“Đây là ngọc tổ truyền của Mộ Dung gia ta, mùa đông có thể tiêu hàn, mùa hè có thể hạ nhiệt”.

Chỉ vài câu đơn giản, nhưng cũng đủ để thấy sự trân quý và kỳ lạ của mảnh ngọc bội.

Con người Đoàn Dự tĩnh lặng không gợn sóng nhìn mỹ ngọc trong tay Mộ Dung Phục, hồi lâu vẫn không hé răng, cũng không nhận ngọc.

Khi Mộ Dung Phục nói ra ngọc này là ngọc tổ truyền của nhà y, Đoàn Dự cũng có cảm động trong một giây đồng hồ. Nhưng cũng chính bởi vì cảm động chợt lóe rồi biến mất kia khiến tâm Đoàn Dự sinh nghi hoặc cùng khủng hoảng.

Vì sao hắc lại bởi vì một câu của y mà cảm động? Từ khi nào y đã bắt giác chiếm cứ tâm hồn vốn luôn bình tĩnh của mình?

Đoàn Dự lắc lắc đầu, thối lui một bước,

“Không, Mộ Dung Phục, ta không cần ngọc của người. Ta với người một chút quan hệ cũng không có, người không cần phải đền bồi tội với ta, cũng không cần ngốc đến ngay cả ngọc tổ truyền của nhà người cũng đem cho ta. Ta và người không thể ở chung, ta cũng không cần vật của người”.

Đoàn Dự vừa nói vừa lùi về phía sau, không chút kiêng kỵ ánh mắt bị thương của Mộ Dung Phục. Hắc muốn đem sự yêu mến càng lúc càng rõ ràng của mình đối với y che lại ở cánh cửa bên ngoài trái tim,

“Mộ Dung Phục, người đi mau, về sau không cần dây dưa với ta nữa. Ta... ta sẽ không tha thứ cho người. Ta muốn quay về Đại Lý... Ta muốn trở về tiếp tục làm Thế tử Trấn Nam Vương vô ưu vô lự của ta...”.

Nói xong, Đoàn Dự xoay người bỏ chạy. Mộ Dung Phục đứng bất động run sợ một lát rồi lại giật mình hoàn hồn. Y vội vàng đuổi theo hướng Đoàn Dự,

“Tiểu Dự!”.

56. Chương 56

Đoàn Dự liều mạng chạy như điên về phía trước, cho đến khi Mộ Dung Phục phi thân đuổi theo giữ chặt lấy hắc, mạnh mẽ ngăn hắc bỏ chạy thì hắc mới dừng lại. Y trầm giọng hỏi,

“Vì sao phải trốn?”.

“Ai nói ta chạy trốn?”. Đoàn Dự né tránh cánh tay của Mộ Dung Phục, nhưng lại bị y gắt gao kiềm chặt nên không được như nguyện, đành phải cả giận nói,

“Buông tay!”.

Ánh mắt Mộ Dung Phục ẩn một tia tức giận cùng đau thương, bàn tay nắm lấy cổ tay Đoàn Dự chậm rãi xiết chặt,

“Tiểu Dự, ta sinh ra là hậu nhân của Mộ Dung gia, vận mệnh ta ngay từ lúc đó đã nhất định phải vì phục quốc mà chết. Những việc mà ta đã làm lúc trước tất cả đều là vì phục quốc, vì cái tín niệm và mộng tưởng kia. Nhưng ta đối với ngươi là thật lòng...”

“Đừng nói nữa”. Đoàn Dự hét lớn một tiếng, cắt ngang lời nói của Mộ Dung Phục,

“Đừng nói nữa, ngươi ngàn vạn lần đừng nên nói ra, ta không có nghe cái gì hết, ta cái gì cũng không biết”.

Thấy Đoàn Dự muốn trốn tránh sự thật, Mộ Dung Phục rất bức mình, vừa định lên tiếng, chợt nghe thấy thanh âm của Bao Bất Đồng từ phía khác truyền đến,

“Công tử gia hẳn là ở phụ cận. Lần trước nhận được báo cáo, trong thư nói công tử gia đã mang tiểu tử họ Đoàn kia đến đây chữa thương”.

Đoàn Dự quay đầu nhìn về phía mấy bóng đen đang đi tới ở cuối đường, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà đẩy mạnh Mộ Dung Phục một cái, cuống quýt qua một bên sửa sang lại quần áo, trên mặt tỏ vẻ như không có chuyện gì. Vừa chuẩn bị xong, đám người Bao Bất Đồng đã đi tới chỗ Mộ Dung Phục và Đoàn Dự hành lễ,

“Công tử gia, đã tìm được người”.

Mộ Dung Phục miễn cưỡng cười,

“Chuyện gì?”

Phong Ba Ác chưa phát giác ra không khí cổ quái giữa Mộ Dung Phục và Đoàn Dự, tiến lên nói,

“Chúng ta đã nhận được thiệp mời kén rể của công chúa Tây Hạ, đặc biệt đến thông tri cho công tử gia đi tham dự”.

Bao Bất Đồng mặc dù cảm thấy Mộ Dung Phục và Đoàn Dự có chút kỳ quái, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ nói với thiếu chủ,

“Công tử gia, lần kén rể này của công chúa Tây Hạ là một thời cơ tốt. Chỉ cần công tử gia có thể quang vinh trèo lên chiếc ghế phò mã, ngày phục quốc sẽ tới nay mai”.

Bên này Bao Bất Đồng vừa nói xong, Phong Ba Ác đã nhìn thấy Đoàn Dự đứng một bên, cười lớn đến gần vỗ vai hắn,

“Tiểu oa nhi, nghe nói ngươi cũng nhận được thiệp mời chọn rể của công chúa Tây Hạ. Hay là ngươi cùng đi góp vui a, thế nào?”

Đoàn Dự theo bản năng liếc Mộ Dung Phục một cái, thấy thần sắc y lạnh nhạt không có gì khác thường, trong lòng buồn bực, tức giận nói,

“Đi, đương nhiên phải đi. Nghe đồn công chúa Tây Hạ xinh đẹp như tiên. Nếu có thể cưới được nàng, cuộc sống sau này nhất định sẽ khoái hoạt giống như thần tiên”.

Mộ Dung Phục nguyên bản hơi do dự việc công chúa Tây Hạ chọn rể, hiện giờ lại thấy Đoàn Dự ngay lập tức đáp ứng, cảm thấy tức giận, cũng vuốt cằm nói,

“Như vậy, chúng ta đi thôi”.

Vì thế, năm người Đoàn Dự, Mộ Dung Phục, Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác và Vương Ngũ Yên cùng đến Tây Hạ.

Bọn họ đi ngựa hơn mười ngày, khi đến biên giới Tây Hạ thì gặp Phó Tư Quy và Chu Đan Thần đã chờ lâu ngày.

Thấy tiểu chủ tử của họ ở cùng một chỗ với Cô Tô Mộ Dung công tử, Chu Đan Thần mặc dù yên tâm không ít, nhưng thấy vẻ mặt căm giận của Đoàn Dự, liền kéo hắn qua một bên hỏi,

“Tiểu vương gia có chuyện gì phiền lòng sao?”.

Đoàn Dự nhìn về phía Mộ Dung Phục, thấy thần sắc y thoải mái tự nhiên cùng Vương Ngũ Yên thấp giọng nói chuyện, nhớ tới cách đây không lâu y còn làm hoa đăng để lấy được niềm vui của hắn. Nhưng mà trong nháy mắt hắn liền đem ý nghĩ đó vứt ra sau đầu, trong lòng nhất thời phiền muộn, buồn bực nói,

“Không có gì”.

Chu Đan Thần theo tầm mắt Đoàn Dự nhìn thân ảnh vàng nhạt phía trước, có vẻ hiểu được gì đó, mỉm cười gật đầu, cũng không thêm nhắc lại.

Một nhóm người chia thành hai đội hành tẩu. Mộ Dung Phục mang theo Vương Ngũ Yên, Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác đi phía trước. Đoàn Dự, Phó Tư Quy cùng Chu Đan Thần đi phía sau.

Sau khi vào đô thành Tây Hạ, lập tức liền có người tiến tới nghênh đón, cung kính mời Đoàn Dự và Mộ Dung Phục vào phủ. Thế tử Đại Lý Trần Nam Vương được an bài ở Đông Viên, Cô Tô Mộ Dung công tử thì ở Tây Uyển, cách Đông Viên tương đối xa.

Đoàn Dự bước vào phòng, Chu Đan Thần cũng đi theo sau, từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa cho Đoàn Dự,

“Vừa rồi nhiều người, thuộc hạ không tiện lấy ra, đây là tín hàm Vương gia phân phó thuộc hạ giao cho thế tử”.

Đoàn Dự tiếp nhận phong thư mở ra đọc, chỉ thấy mặt trên viết,

“Đại Lý ta ở nơi Nam Cương hẻo lánh, quốc tiểu binh nhược, khó kháng lại kẻ thù bên ngoài. Nếu như được cùng Tây Hạ kết quan hệ thông gia, có một cường viện, thì đó thật là thượng sách bảo thủ an dân. Ngô nhi lấy tổ tông cơ nghiệp làm trọng, lấy xã tắc con dân làm trọng, hết sức mà thi hành”.

Tâm Đoàn Dự thoáng chốc lạnh băng, đem bức thư đặt lên bàn hồi lâu vẫn không hé răng. Chu Đan Thần từ lúc thấy ánh mắt của tiểu chủ tử nhìn Mộ Dung Phục liền biết được một chút manh mối, hiện giờ thấy hắn như vậy, cũng không dám nhiều lời mà nói thẳng,

“Tiểu vương gia, lời nói của Vương gia là vì lo lắng cho sự lâu dài của Đại Lý. Nhưng nếu tiểu vương gia đã có đối tượng thì người nên tranh thủ, đó mới là thượng sách”.

Đoàn Dự nghe vậy, gương mặt lộ ra hai mạt đỏ ửng, lúng túng nói,

“Chu Tứ ca, người... người làm sao mà biết được?”.

Chu Đan Thần mỉm cười,

“Tiểu vương gia, thuộc hạ đã nhìn người lớn lên, người trong lòng có suy nghĩ gì, thuộc hạ sao lại không biết?”.

“Nhưng, nhưng người không biết”. Đoàn Dự và Chu Đan Thần từ trước đến nay rất thân cận, biết hắn thông tình đạt lý có thể gạt bỏ thị phi, liền nói,

“Hắn lừa ta”.

Hai hàng chân mày của Chu Đan Thần nhíu lại, trầm ngâm một lát rồi nói,

“Tiểu vương gia, dựa theo những gì thuộc hạ thấy, vị Mộ Dung công tử kia đối với người rất thật tâm, là thật không phải giả. Về phần người nói hắn lừa gạt, nói vậy chắc hắn có nỗi khổ tâm nào đó. Tiểu vương gia có thể cùng hắn đối chất. Nếu hắn sau khi đã xác thực tâm ý mà vẫn lừa gạt người, lúc đó người lo lắng cũng không muộn”.

Đoàn Dự không ngờ Chu Đan Thần lại khuyên hắn cùng Mộ Dung Phục trùng tu vu hảo, kinh hãi hỏi,

“Người, người không thấy hai nam nhân... rất kỳ quái sao?”.

Chu Đan Thần đáp lời,

“Ở Trung Nguyên mà nói, nam tử đoạn tụ (gay) quả thật không nhiều lắm. Nhưng mà văn bản luật pháp ở Đại Lý không có nói nam tử không được mến nhau. Huống hồ...”. Hơi tạm dừng, sau khi thấy Đoàn Dự tỏ vẻ hiểu kỳ, Chu Đan Thần mỉm cười nói tiếp,

“Theo ta được biết, Mộ Dung công tử chính là hậu nhân tộc Tiên Bi. Trong tộc Tiên Bi cũng từng có việc đoạn tụ”.

Vỗ vờ đầu vai Đoàn Dự, Chu Đan Thần để hắc tử từ từ ngấm lại, mở cửa đi ra ngoài.

Trách không được Mộ Dung Phục thích mình, thì ra là do di truyền.

Đoàn Dự thở dài một hơi, lười biếng gục xuống bàn khổ tư.

Có nên tha thứ cho y hay không? Kỳ thật, trong lòng hắc tử lâu đã không còn trách y. Hắc tử biết, Mộ Dung Phục trong nguyên tác là một nam nhân trừ việc phục quốc ra cái gì cũng không muốn, ở trong này có thể vì mình xả thân trả giá, buông tha cho mộng phục quốc, thực không dễ dàng, không phải sao? Có lẽ...

Đoàn Dự lầm bầm,

“Có lẽ ta nên cho hắc tử một chút thời gian, để hắc tử đem những gì đã học trong hai mươi bảy năm qua nhất nhất tiêu trừ...”.

Đoàn Dự ngây ngốc ở Đông Viên hai ngày, chưa từng ra ngoài một bước. Ngày thứ ba, Đoàn Dự từ miệng Chu Đan Thần biết được Liêu Quốc Nam Viện Đại Vương Tiêu Phong cùng tôn chủ Linh Thửu Cung Hư Trúc cũng đã gần tới Tây Hạ, hắc tử thích thú đến hoa viên chờ hai vị huynh trưởng, vừa vặn thấy Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên đang đi dạo trong viên, vội vàng trốn sau một cây trụ nghe ngóng.

Dưới ánh mặt trời, thần sắc Vương Ngũ Yên rất mềm mại, hai gò má ửng đỏ, trong mắt tỏa ánh sáng, dung nhan tuyệt mỹ so với hoa xuân nở còn xinh đẹp hơn ba phần.

“Biểu ca”. Vương Ngũ Yên ôn nhu lên tiếng,

“Lần này công chúa Tây Hạ chọn rể, hiệp sĩ đến tuyển dụng nhiều không kể xiết, Thế tử Đại Lý Trấn Nam Vương Đoàn Dự, Liêu Quốc Nam Viện Đại Vương Tiêu Phong, tôn chủ Linh Thửu Cung Hư Trúc, bọn họ đều là nhân vật hàng đầu, nếu...”. Nghiêng đầu đánh giá sắc mặt của Mộ Dung Phục, thấy y không có tức giận, lúc này mới yên tâm nói tiếp,

“Nếu lần này biểu ca không thắng được, không bằng quay về Yến Tử Oa đi! Từ nay về sau chúng ta không bao giờ màng đến thế sự giang hồ nữa, được không?”.

Đoàn Dự nghe vậy, nội tâm ứa ra toan thủy.

Còn muốn cùng nhau quay về Yến Tử Oa nữa chứ. Mộ Dung Phục nghe cái tên tâm hoa thối nát thay đổi thất thường, đến lúc này còn muốn làm phò mã Tây Hạ. Thích thì cứ đi làm xuân thu đại mộng của người đi!

Đoàn Dự đang ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng, thanh âm lạnh nhạt của Mộ Dung Phục đã từ bên kia hoa viên truyền tới,

“Biểu muội, có một chuyện ta muốn nói với ngươi”. Y tạm dừng một chút, chờ Vương Ngũ Yên gật đầu ý bảo liền nói,

“Việc công chúa Tây Hạ chọn rể, ta căn bản không muốn đến. Nếu tuyển không trúng thì vẫn đúng với hi vọng của ta. Chỉ vì...”. Mộ Dung Phục quay đầu nhìn vào đôi mắt sáng ngời lạ thường của Vương Ngũ Yên, khóe miệng lộ ra một tia cười khó nhận ra,

“Chỉ vì trong lòng ta đã có một người”.

Vương Ngũ Yên mừng rỡ trong lòng, thẹn thùng một lúc lâu cũng không chịu trả lời, sau một hồi mới mạnh mẽ kiềm chế sự kích động mệnh môn trong nội tâm,

“Không biết người trong miệng biểu ca nói là người phương nào?”.

Mộ Dung Phục gần từng chữ,

“Đoàn Dự”.

Một câu nói chấn động lòng người, giống như trời quang mà lại đánh thẳng một tiếng sấm vào người hắn, đẩy lòng dâng lên ngũ vị.

Sự vui sướng trong con người Vương Ngữ Yên nháy mắt tiêu tán, giống như bị người ta hất cho một chậu nước lạnh vào người, mỗi tế bào trong cơ thể lạnh tới cực hạn,

“Biểu ca... người nói, người nói cái gì?”.

Mộ Dung Phục không để ý tới sắc mặt tái nhợt của Vương Ngữ Yên mà tiếp tục,

“Người trong lòng ta là Thế tử Đại Lý Trấn Nam Vương Đoàn Dự”.

“Là Đoàn công tử?”. Bước chân Vương Ngữ Yên đảo lui về phía sau, lắc đầu nói,

“Làm sao có thể được? Hắn là nam nhân a! Người sao lại thích một người... nam nhân?”.

Mộ Dung Phục vừa nghĩ đến người nọ, ý cười nơi khóe miệng dần nở rộng,

“Nam nhân thì sao? Tổ tiên của ta là người tộc Tiên Bi cũng từng thích nam tử. Cả đời nếu có thể gặp được một người tâm đầu ý hợp với mình, nam hay nữ thì có là gì chứ...”.

Lời nói của Mộ Dung Phục cứ quanh quẩn bên tai, Đoàn Dự hoảng hốt bỏ chạy.

Cả đời nếu có thể gặp được một người tâm đầu ý hợp với mình, nam hay nữ thì có là gì chứ...

Đoàn Dự chạy như điên về sương phòng, dùng sức đóng cánh cửa lại, cả người vô lực tựa vào cửa chậm rãi trượt dần xuống đất, hai mắt tràn ngập sương mù mịt mờ.

Y đối với mình là thật lòng...

Nhận thức này làm cho tâm tư Đoàn Dự tự dưng nổi lên một cảm xúc ngọt ngào.

Y thật sự không quan tâm nam hay nữ, chỉ luôn muốn ở cùng mình.

Đoàn Dự tựa đầu vào cửa gỗ khẽ nhắm mắt, đem cảm xúc phức tạp ẩn sâu dưới mí mắt.

Không biết kể tiếp Mộ Dung Phục nói với Vương Ngữ Yên những gì, nhưng sau vài ngày kể từ khi đó hắn không gặp lại bóng dáng của nàng nữa. Hắn lén hỏi thăm Phong Ba Ác mới biết, Mộ Dung Phục đã bảo Bao Bất Đồng đưa nàng về Mạn Đà sơn trang.

Đoàn Dự đoán rằng Mộ Dung Phục đã nói tất cả những gì không nên nói cho Vương Ngữ Yên, mà cô gái kia không chịu nổi đả kích và rung động này — Mộ Dung Phục – đối tượng thầm mến gần hai mươi năm của nàng lại yêu thích một người nam nhân, vậy nên nàng mang tâm tư ảm đạm trở về Mạn Đà sơn trang.

Đoàn Dự đột nhiên nghĩ đến, Vương Ngữ Yên trong nguyên tác cuối cùng vẫn đi theo mình. Nhưng theo tình huống trước mắt, mặc kệ là mình hay là Mộ Dung Phục cũng đều không có khả năng phát triển với Vương Ngữ Yên. Vậy nàng cuối cùng phải lo liệu kiểu gì?

Ngay tại lúc Đoàn Dự khổ tư suy nghĩ kết cục cuối cùng của Vương Ngữ Yên, nghi thức chọn rể của công chúa Tây Hạ đã bắt đầu.

Đoàn Dự đi theo cung nữ xuyên qua rừng trúc, ngang qua dãy đạo, bước vào một thạch thất với những khe nước chảy từ trên núi xuống đẹp như một bức họa. Hắn đã biết trước việc công chúa Tây Hạ chọn rể bất quá là vì tìm kiếm Hư Trúc, nên cũng không đem tâm tư đặt vào việc này, chỉ lẳng lẳng nhìn bóng dáng Mộ Dung Phục phía trước.

Từ lúc Đoàn Dự nghe được câu nói ‘Tâm đầu ý hợp, nam nữ cũng không quan trọng’ kia của Mộ Dung Phục xong, mỗi ngày hắn đều rất muốn được gặp y. Hiện giờ người nọ lại đang ở trước mắt, đẩy lòng Đoàn Dự tràn đầy chờ mong, hy vọng y sẽ quay đầu lại nhìn mình một cái, nhưng người nọ lại làm như không thấy mà cứ đi tới trước.

Tâm tư Đoàn Dự đè nặng không vui cùng mọi người bước đến thư phòng, chẳng thềm để ý thưởng thức tranh chữ trên vách đá.

Không bao lâu, một cung nữ bước ra đứng trên điện, hướng mọi người đang chờ đợi bên dưới cười khanh khách nói,

“Các vị đường xa đã đến, tể quốc cảm thấy rất vinh hạnh. Mục đích đến đây, các vị chắc hẳn đã biết rõ ràng. Công chúa điện hạ mời các vị làm khách Tây Hạ, rất muốn đích thân hội kiến giai khách, nhưng có ba vấn đề, nếu các vị giải đáp được thì mới có thể gặp mặt công chúa điện hạ”.

Mọi người phía dưới đều tranh nhau đáp trước, chỉ có Đoàn Dự và Mộ Dung Phục là thản nhiên đứng một bên thờ ơ.

Cuối cùng, bởi vì Liêu Quốc Nam Viện Đại Vương Tiêu Phong đã có ý trung nhân, cũng không nguyện tốn thời gian ở đây lâu, liền đi lên trả lời đầu tiên.

Cung nữ lúc đầu khách khí tán dương Tiêu Phong một phen, sau đó mới cười nói,

“Câu thứ nhất, xin hỏi cả đời Tiêu đại hiệp cảm thấy nơi nào khoái hoạt tiêu dao nhất?”.

Tiêu Phong cười đáp,

“Nhạ Môn Quan”.

Cung nữ lại hỏi,

“Người Tiêu đại hiệp yêu nhất tên gọi là gì?”.

Tiêu Phong thẳng thắn trả lời,

“A Chu”.

Cung nữ cười dài gật đầu,

“Nói vậy vị A Chu cô nương này nhất định là thanh tú động lòng người mới có thể khiến cho Tiêu đại hiệp yêu mến như thế. Vậy, vấn đề thứ ba cũng không cần hỏi”.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì. Tiêu Phong thì lại thản nhiên cười cười lui ra đứng một bên.

Mộ Dung Phục cũng không nguyện dây dưa nhiều, chỉ muốn nhanh hỏi xong rồi hảo hảo rời đi, y tiến lên phía trước nói,

“Tại hạ Cô Tô Mộ Dung Phục, kính phượng danh công chúa đã lâu, hôm nay đặc biệt đến tiếp”.

Cung nữ kia ngẩn ra, lập tức cười cười nói,

“Nguyên lai là Cô Tô Mộ Dung công tử ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’. Tì nữ ta mặc dù ở thâm cung, nhưng đã nghe qua đại danh công tử nhiều lần. Hôm nay cả gan hỏi công tử ba câu. Xin hỏi công tử cả đời cảm thấy nơi nào khoái hoạt tiêu dao nhất?”.

Mộ Dung Phục hơi trầm tư đáp lại,

“Một chỗ nông gia”.

Tâm thần Đoàn Dự chấn động, đột nhiên cảm thấy một trận tê dại lan ra khắp người.

Cung nữ lại hỏi,

“Người công tử yêu nhất tên gọi là gì?”.

Đoàn Dự vội trừng lớn hai mắt nhìn Mộ Dung Phục, sợ y đem tên hắc nói ra trước công chúng.

Mộ Dung Phục mở miệng cười, nói:

“Tên người nọ không tiện nói ra”.

Cung nữ tỏ vẻ hiểu được gật đầu hỏi câu cuối cùng,

“Câu thứ ba, người công tử yêu nhất tướng mạo ra sao?”.

Trong mắt Mộ Dung Phục ẩn một tia nhu tình, tươi cười sáng lạn nói,

“Người này tuyển tú vô song, trong mắt của ta, dung mạo này không người nào có thể sánh được”.

“Tuyển tú?”. Cung nữ kia hơi nghi hoặc, sau đó lại cười cười,

“Người được Mộ Dung công tử yêu thương, dung mạo nhất định là khuynh quốc khuynh thành”.

Mộ Dung Phục lui ra sau, Đoàn Dự cũng tiếp gót bước lên, trả lời vấn đề của cung nữ.

Trong lòng mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi cung nữ kia hỏi câu thứ nhất, Đoàn Dự vẫn là ức chế không được mà cảm thấy do dự.

Nhìn ra nội tâm bồi hồi của Đoàn Dự, cung nữ cười nhắc nhở,

“Thế tử, làm ơn đáp thật lòng”.

Đoàn Dự đành phải nghe theo trái tim mách bảo, cắn răng nói,

“Yến Tử Oa”.

Một lời vừa nói xong, mọi người đều không khỏi bàn tán sôi nổi.

Cung nữ đưa tay ngăn lại thanh âm của những người khác, lại hỏi,

“Người thế tử yêu nhất tên gọi là gì?”.

Đoàn Dự phản xạ tính quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Phục, vừa lúc chống lại được khát vọng nơi hai mắt mình, cũng không biết làm sao, miệng lại không khống chế được mà thốt ra,

“Mộ Dung...”.

Vừa nói ra hai chữ, thân thủ cuống quýt che miệng lại. Nhưng hai chữ ‘Mộ Dung’ này chỉ sợ người khác đã hiểu được rõ ràng. Lúc này theo như lời hấn thì nơi khoái hoạt nhất là Yến Tử Oa, lại còn nói người yêu nhất gọi là ‘Mộ Dung’, phỏng chừng người nọ hơn phân nửa chính là Cô Tô Mộ Dung công tử.

Cung nữ cũng không ngạc nhiên, như trước cười hỏi,

“Câu thứ ba, người thế tử yêu nhất tướng mạo ra sao?”.

Đoàn Dự nghĩ, dù sao đã đáp hai câu rồi, còn sợ gì câu cuối cùng, hấn nói,

“Hấn ôn nhã tuần mỹ, phong độ bất phàm, nổi danh trong võ lâm”.

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây, kể cả Hư Trúc cũng đều khẳng định, người Đoàn Dự yêu say đắm chính là Mộ Dung Phục không thể nghi ngờ.

Sau khi đã trả lời xong các vấn đề, Đoàn Dự lui ra đứng một bên, cả người giống như vừa mới tỉnh lại từ trong đại mộng mà có vẻ hơi đần độn, thẳng đến khi Mộ Dung Phục đi đến ôm lấy thắt lưng hấn ra khỏi thạch thất, lúc này mới hoàn hồn hỏi,

“Xong rồi sao?”.

Mộ Dung Phục vuốt cằm cười cười,

“Nhị ca Hư Trúc của ngươi đã được tuyển, chúng ta sao còn chưa đi?”.

Đoàn Dự thấy y ngay trước mặt mọi người không thêm kiêng nể, thân mình mất tự nhiên đẩy đẩy cái tay bên hông, buồn bực nói,

“Không tuyển ngươi thất vọng lắm sao?”.

Tay Mộ Dung Phục lần thứ hai ôm lấy thắt lưng Đoàn Dự, mang hấn đến Tây Uyển y đang ở,

“Mất đi công chúa, nhưng lại chiếm được tình cảm chân thành của thế tử, ta có gì phải thất vọng?”.

Hai người vừa đi vào Tây Uyển, thoát khỏi tầm mắt của mọi người, Mộ Dung Phục liền một phen ôm lấy Đoàn Dự bước vào sương phòng, đưa tay đóng cửa lại sau đó dùng sức xiết chặt hắn vào lòng,

“Tiểu Dự, những lời ngươi đáp vừa rồi, là thật tâm sao?”

Đoàn Dự bị Mộ Dung Phục ôm đến không thể thở nổi, giãy giụa hỏi lại,

“Thế ngươi có phải là thật tâm hay không?”

Mộ Dung Phục áp người nọ vào cửa, toàn bộ thân thể kề sát người Đoàn Dự, đôi mắt dùng sức chen vào hai chân hắn. Thân thể hai người lúc này rất ái muội mà thân mật khắng khít kề sát cùng một chỗ, không chừa ra một khe hở nào.

“Mộ Dung Phục, ngươi muốn làm gì?”. Đoàn Dự miệng khô lưỡi nóng nuốt nuốt nước bọt, cố gắng đẩy ra tìm một không gian, nhưng Mộ Dung Phục lại một mực không buông nên hắn không thể như nguyện.

“Tiểu Dự”. Mộ Dung Phục tựa đầu chôn mặt vào cổ hắn, thanh âm khàn khàn trầm thấp nhẹ nhàng rơi vào tai,

“Ta muốn ngươi”.

57. Chương 57

“Tiểu Dự”. Mộ Dung Phục ngẩng đầu, hai tay nâng cầm hắn bắt buộc hắn nhìn vào mắt mình,

“Ta muốn ngươi”.

Ánh mắt nóng rực giống như muốn hòa tan thể xác và tinh thần của Đoàn Dự. Tim hắn đập lia lịa, da thịt trên mặt nơi bị Mộ Dung Phục chạm vào truyền đến một cảm giác nóng rực như bị lửa thiêu.

Y cúi đầu hôn lên môi Đoàn Dự, đầu lưỡi khai mở khớp hàm hắn rồi luồn vào trong, cùng lưỡi hắn dây dưa triền miên.

Mặt đỏ ửng như sóng triều lan đến bên tai Đoàn Dự. Thân mình hắn giãy dụa muốn né tránh lại bị Mộ Dung Phục gắt gao ôm vào ngực, phía sau lưng thì có ván cửa nên không thể lui được.

Một tay y ôm lấy Đoàn Dự, một tay tiến vào vạt áo, tháo đai lưng của hắn ném xuống đất, lòng bàn tay mang theo độ ẩm vuốt ve lưng hắn.

“Tiểu Dự, để ta ôm ngươi”. Mộ Dung Phục dời môi sang tai Đoàn Dự, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh vành tai, thỉnh thoảng liếm láp khe cắn. Cơ thể Đoàn Dự bị kích thích vốn đã mềm yếu nay lại càng thêm run rẩy.

“Không, không được...”.

Đoàn Dự vừa định mở miệng cự tuyệt, đầu lưỡi Mộ Dung Phục ác ý xoáy vào trong lỗ tai hắn liếm láp, khiến cho người nọ run rẩy kịch liệt. Cánh tay đang vuốt ve sau lưng hắn chậm rãi đi xuống dò xét.

“Tiểu Dự, ta xin lỗi”. Một tay Mộ Dung Phục chạm vào giữa đùi hắn, tay kia cũng không nhàn rãi mà cời xiêm y của người nọ, ôm hắn thả xuống giường, sau đó cúi người nhìn hắn hỏi,

“Ngươi có thể tha thứ cho ta không?”.

Mái tóc Mộ Dung Phục men theo cổ trượt xuống mặt hắn, lúc đảo qua hai gò má, cảm giác ngứa ngáy từ da mặt hắn dần dần tản ra di chuyển tốc hành tới mỗi tế bào trong cơ thể.

Nhìn ánh mắt Mộ Dung Phục tràn đầy thâm tình, nội tâm Đoàn Dự mềm nhũn, thấp giọng nói,

“Ngươi thật lòng chứ? Ngươi cần phải nghĩ rõ ràng, ta là nam nhân, không thể sinh con cho ngươi. Hơn nữa cùng một chỗ với ta nghĩa là ngươi phải đối mặt với ánh mắt thế tục. Còn nữa, ta không định kế thừa Đại Lý, cho nên mộng phục quốc của ngươi cũng...”.

Toàn bộ lời nói kể tiếp đều rơi vào môi Mộ Dung Phục.

Đầu lưỡi đảo qua mỗi một tắc trong miệng Đoàn Dự, nhiệt tình mà kịch liệt hút lấy mật dịch trong miệng hắn. Chiếc lưỡi nhiệt hỏa cuộn cuộn kia càn quét khoang miệng mềm mại của Đoàn Dự, lưu luyến dây dưa, buộc hắn đáp lại.

Đầu lưỡi hai người giao triền không dứt. Một trận điện lưu chạy khắp tứ chi hắn. Thân thể hắn không hiểu tại sao lại nổi lên một cảm giác khó chịu, khiến hắn không được tự nhiên mà vận vẹo thân mình.

“Tiểu Dự, đừng nhúc nhích”. Ánh mắt y hiện lên một tia thống khổ, cúi người ôm lấy Đoàn Dự, lực lớn đến nỗi như muốn ép hắn nhập vào trong cơ thể mình,

“Ta không cần Đại Lý, cũng không muốn làm cái mộng phục quốc hư vô mờ mịt kia nữa”. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của người nọ, Mộ Dung Phục mỉm cười, lời nói tràn đầy nhu tình mật ý,

“Ta lúc trước một lòng muốn phục quốc là vì chống đỡ ý niệm sống sót của ta. Hiện giờ phụ thân đã khuyên ta buông tha cho nó, ta lại có người bên cạnh, những hư danh kia từ trước đến nay ta đã không đặt vào mắt, từ nay về sau lại càng không muốn để ý tới. Tiểu Dự, việc lợi dụng người, ta đã giải thích cho người, người có thể tha thứ cho ta không?”.

Nhìn ánh mắt khẩn trương của Mộ Dung Phục, Đoàn Dự đột nhiên xoay người một cái đặt y dưới thân.

“Tiểu Dự?”. Mộ Dung Phục kinh hãi.

Khuôn mặt Đoàn Dự đỏ bừng,

“Ta tha thứ cho người, nhưng người phải cho ta ở trên”.

Mộ Dung Phục thoải mái cười, tay đưa lên đè mạnh gáy hắn xuống. Mũi lưỡi hai người lại liều chết triền miên, sau một hồi lâu mới tách ra.

“Vậy người phải hầu hạ ta thật thư thái”. Khóe miệng Mộ Dung Phục hiện lên một tia cười mỉm ôn nhu.

“Yên tâm đi”. Đoàn Dự ngồi trên hông Mộ Dung Phục, lưng tựa vào cổ bỏ quần áo của y xuống dưới thắt lưng. Nhìn khuôn ngực người nọ trắng nõn như ngọc, hắn đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, nuốt nuốt nước bọt, hai tay ở trên người y sờ soạng một lúc.

“Xúc cảm thật tốt”. Đoàn Dự kinh ngạc cảm thán, ngón trỏ đè xuống điểm nhô lên trước ngực y. Thấy chỗ kia càng thêm đỏ thắm cứng rắn, hắn không khỏi tò mò, lại ấn tiếp vài cái.

Mộ Dung Phục hít một ngụm lạnh khí, bị ngón tay Đoàn Dự vô thức đụng vào khiến dục vọng sâu trong người y trỗi dậy. Nhưng người ở trên thì lại hồn nhiên như không biết gì, chỉ lo tiếp tục đùa bỡn hai đóa thù du trên ngực y.

Hai tay Đoàn Dự liên tục sờ loạn trên da thịt trắng nõn của Mộ Dung Phục, một tay theo thắt lưng dời xuống, một tay tiếp tục xoa nắn điểm nhỏ trên ngực y. Hắn lại nghĩ hai người làm chuyện này với nhau thì không chỉ có vậy, liền cúi người học bộ dáng của Mộ Dung Phục khi hôn mình, ngậm lấy môi dưới của người nọ, đầu lưỡi thật cẩn thận liếm môi một chút, sau đó chậm rãi dò xét khoang miệng y.

Đoàn Dự đối với loại chuyện này vốn dĩ không hề có tí xú kinh nghiệm gì, động tác cũng hơi trúc trắc. Nhưng lại bởi vì sự trúc trắc nháo loạn này mà đã khơi mào dục vọng khó áp chế của Mộ Dung Phục.

Đầu lưỡi thăm dò của hắn khiến y tâm hỏa khó nhịn, vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn kéo vào ngực mình, chủ động cuốn lấy đầu lưỡi người nọ hung hăng mút mát.

Bị Mộ Dung Phục hôn đến khó thở, không khí dường như bị rút hết. Đến khi người nọ dời môi ra, Đoàn Dự đã sớm xụi lơ nằm sấp trên người Mộ Dung Phục, hai tay mềm nhũn không còn một chút khí lực. Ngoài việc há mồm thở dốc, hắn không còn nhớ nổi bất cứ chuyện gì.

Dục vọng sâu trong Mộ Dung Phục bị sự thăm dò của Đoàn Dự kích thích mà bùng bùng trỗi dậy, xoay người một cái đặt hắn dưới thân, cúi đầu áp lên môi hắn.

Đoàn Dự vội thở mạnh ngăn cản Mộ Dung Phục, hô lớn,

“Ta phải nằm trên a, người sao lại nói không giữ lời?”.

Hơi thở Mộ Dung Phục bình ổn lại, cười nói,

“Người ở trên là một chuyện, trừ phi người muốn đổi tư thế, ta cũng không ngại”.

Đoàn Dự vốn mặt đã đỏ, giờ phút này lại càng hồng như nắng chiều, rất không cam lòng mà vắn vẹo,

“Người nói không giữ lời, người là đồ tiểu nhân...”.

Mộ Dung Phục ần mạnh lên môi Đoàn Dự, rằng nanh cắn môi hắn một cái, tất cả nhu tình mật ý theo nụ hôn này mà phát tiết,

“Người ngoan, không cần náo loạn”.

“Không được”, Đoàn Dự cố nén lại lửa nóng đang lan tràn tán loạn trong thân thể, thu hết khí lực đánh vào ngực Mộ Dung Phục,

“Người không cho ta ở trên, ta sẽ không để người bỉnh...”. Còn chưa nói xong, đôi môi Mộ Dung Phục đã dờ tới cổ hắn cắn một cái, đầu lưỡi khẽ đảo qua mút mắt. Cảm giác tê dại lập tức làm cho hai tay Đoàn Dự mềm nhũn thả xuống, cơ thể đột nhiên trĩu nặng dục vọng.

Ngón tay Mộ Dung Phục mơn trớn nơi ngực Đoàn Dự, dờ xuống thắt lưng. Lửa đốt mỗi tác da thịt trên người hắn. Nguyên bản ngọn lửa nhỏ hơi khó chịu lập tức biến thành đại hỏa. Đoàn Dự cảm thấy mình như đang chìm trong biển lửa, cũng không rõ rốt cuộc mình muốn gì, chỉ biết trong lòng trống rỗng vô cùng.

Thấy hai gò má người dưới thân nhiễm hồng, ánh mắt mê ly, đôi môi Mộ Dung Phục lướt xuống cổ hắn lưu lại vô số hồng ngân, cuối cùng dừng lại ở hai điểm hồng hồng trước ngực hắn mà liếm láp. Đoàn Dự cả người chấn động, toàn bộ thân mình nháy mắt nhiễm một màu hồng phấn, trong miệng không nhin được rên nhẹ một tiếng.

Đầu lưỡi Mộ Dung Phục đánh một vòng qua đầu nhũ, ngón tay thâm nhập vào giữa hai chân nắm lấy nơi mẫn cảm nhất của Đoàn Dự, khiến người nọ run rẩy một trận,

“Không, không được...”.

Đoàn Dự tràn đầy xấu hổ quần bách đẩy Mộ Dung Phục ra, nhưng đầu lưỡi người nọ lại quần lấy nhũ tiêm hắn mà hung hăng cắn mút. Đoàn Dự như bị điện giật, hai tay vô lực buông thõng bên người, dục hỏa trong thân thể càng ngày càng mãnh liệt, theo máu lưu động tán loạn khắp thân thể.

Mộ Dung Phục chậm rãi nắm lấy nam căn Đoàn Dự. Cái loại cảm giác như đang lướt trên mây làm cho cả thể xác và tinh thần Đoàn Dự vô cùng thư sướng, cả người tựa như đang bay lên trời. Đến khi cảm giác muốn phá tan bầu trời dần mãnh liệt, thân mình Đoàn Dự không khống chế được mà dán sát vào Mộ Dung Phục, hai tay đặt lên lưng y. Một đạo bạch quang hiện lên trước mắt, Đoàn Dự run mạnh vài cái, giống như vừa trải qua một hồi đại chiến rồi lại chậm rãi thư sướng.

Đoàn Dự thở dốc từng hơi, ý thức bị dục vọng khống chế đã sớm mơ hồ, ánh mắt nhiễm một tầng sương mù cũng toát lên vẻ vui sướng.

Mộ Dung Phục tùy tay lấy một cái gối kê dưới thắt lưng Đoàn Dự. Hai chân bị tách ra hai bên, nơi tư mật bại lộ trong không khí khiến Đoàn Dự cảm thấy xấu hổ, lý trí khôi phục một ít. Vừa định khép chân lại, Mộ Dung Phục không biết từ lúc nào đã lấy thuốc bôi trơn tham nhập vào cơ thể hắn.

Bị dị vật lạnh lẽo xâm nhập làm cho hai hàng lông mày Đoàn Dự bất giác nhíu lại, thân mình lui về sau. Tay Mộ Dung Phục không nhân nhượng ôm lấy thắt lưng Đoàn Dự, ngón tay tiếp tục di động, môi cũng không nhàn rồi mà dây dưa với người nọ.

Cảm giác khó chịu dần bay đi, từ từ chuyển thành cảm giác thiêu cháy mãnh liệt. Ngón tay Mộ Dung Phục sau nhiều lần khuếch trương trong cơ thể Đoàn Dự liên rút ra, thân mình len vào giữa hai chân hắn đâm mạnh tới, một cổ đau đớn tê tâm liệt phế từ bên dưới Đoàn Dự mãnh liệt dâng lên khiến cho dục hỏa mới vừa nổi dậy lại mềm nhũn.

Hai mắt Đoàn Dự nhắm nghiền, cắn chặt môi dưới không dám mở miệng, sợ chỉ cần mở miệng sẽ nhin không được mà hô lên.

Mộ Dung Phục cúi người liếm môi Đoàn Dự cạy mở khớp hàm hần, ôn nhu dỗ dành,

“Tiểu Dự, nhịn một chút, lát nữa sẽ ổn thôi...”.

Nghe ra lời nói Mộ Dung Phục ắn một chút nhần nại, Đoàn Dự mở to hai mắt nhìn sâu vào con người y, thấy nơi đó ắn chứa ham muốn và ắn nhần, trong lòng tê rần, mặt đỏ bừng ôm lấy y,

“Ta... Ta vẫn ổn...”.

Khuôn mặt Mộ Dung Phục lúc này cũng đỏ lên, mồ hôi từ thái dương nhỏ xuống làm ướt cả một mảnh chăn.

Y giật mình, thấy khoe mắt Đoàn Dự tràn ra một giọt nước liền cúi người hôn tới, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói,

“Tiểu Dự, ta yêu người”.

Đoàn Dự nghe vậy mũi liền nghẹn lại chua xót —— Tuy hần từ trước đến giờ đều xem thường loại người vì yêu mà rơi lệ, nhưng hôm nay chuyện tới trước mắt mới phát hiện, thì ra chỉ cần ba chữ đơn giản của người nọ cũng có thể làm cho hần dốc hết tất cả, cho dù có là tà đạo đi nữa cũng nguyện ý ở bên cạnh y.

Chờ đau đớn của Đoàn Dự giảm bớt, Mộ Dung Phục bắt đầu chậm rãi luật động.

Cảm giác đau rát ban đầu giờ đã bị khát cầu và dục vọng xâm chiếm. Đoàn Dự cảm giác chỗ mập hợp của hai người truyền đến một cảm xúc khác thường, khiến hần không thể không dán sát vào người Mộ Dung Phục, theo tự nhiên mà tìm kiếm khoái cảm nhiều hơn.

Được Đoàn Dự đáp lại, Mộ Dung Phục đâm thật mạnh vào trong cơ thể Đoàn Dự, động tác kịch liệt khiến người nọ không thể nhịn được mà rên rỉ ra tiếng, suy nghĩ điên đảo, khoái cảm mê người...

Sau một trận triển miên ôn nhu mà mãnh liệt, hần cuối cùng cũng phải ngắt đi. Ý thức không rõ ràng, cảm giác mơ hồ như có người đang dùng khăn thay hần chà lau. Sau đó, người nọ lên giường nằm bên cạnh hần, ôm chặt hần vào lòng đồng thời ghé vào lỗ tai hần ôn nhu nói,

“Tiểu Dự, kiếp này, người là của ta...”.

58. Chương 58

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Dự tỉnh lại với một cảm giác đau buốt nơi thắt lưng. Thứ đầu tiên lọt vào mắt hần là khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Phục. Hoảng hồn, hần vội vàng thối lui về phía sau, toàn bộ thân mình chật vật té xuống đất. Ngay lập tức phía dưới truyền đến một trận đau nhức.

Thanh âm vật nặng ngã xuống đất làm Mộ Dung Phục bừng tỉnh. Y vội đứng dậy ôm Đoàn Dự trở về giường, sau đó cẩn thận xem xét phía dưới của hần, thấy chỉ có chút sưng đỏ không đáng lo ngại mới yên lòng cười nói,

“Tối hôm qua người đã rất mệt, sao hôm nay lại tỉnh sớm như vậy?”.

Mặt Đoàn Dự đỏ bừng kéo chăn qua đỉnh đầu, một màn đẹp đẽ tới qua lại hiện ra rõ ràng trước mắt. Ngẫm lại thấy mình cư nhiên vẫn không thể phản công, cuối cùng còn bị làm đến ngắt đi, hần nhất thời cảm thấy mất mặt, về sau không còn mặt gặp người khác nữa a.

“Tiểu Dự, làm sao vậy?”. Mộ Dung Phục chột chột cái chăn vài cái, thấy nó không động đậy, dờ khóc dờ cười nói,

“Mau ra đây, đừng buồn bực nữa”.

“Không ra”. Cái kén Đoàn Dự ảo não lên tiếng,

“Mặt của ta đã mất hết, ta không còn mặt mũi nhìn người khác”.

Mộ Dung Phục buồn cười nói,

“Người sao lại mất mặt? Đêm qua người không phải còn rất hưởng thụ mà ôm ta khóc to sao?”.

“Đừng nói nữa!”. Khuôn mặt Đoàn Dự chợt khô nóng, nghĩ đến mình đêm qua chịu không nổi kịch liệt mà ôm lấy Mộ Dung Phục cầu xin, toàn thân thoáng chốc nhiễm đỏ, bên tai cũng nóng rất lên.

“Được rồi được rồi, ta không nói nữa là được chứ gì”. Mộ Dung Phục dứt khoát cách cái chân ôm lấy cổ Đoàn Dự, ôn nhu dễ dàng,

“Mau ra đây, người buồn bực ta đau lòng lắm. Hơn nữa, người muốn gặp người ta mà, không phải sao? Đại ca Tiêu Phong và nhị ca Hư Trúc của người hôm nay phải rời khỏi Tây Hạ, người chẳng lẽ không muốn đến đưa tiễn?”.

Nói đến đây, Đoàn Dự mới sực nhớ quả thật còn có chuyện phải làm, cũng không thể cả đời trốn trong chăn được. Sau khi nghĩ vậy, hắn đành phải chậm rãi kéo chăn xuống, lộ ra gương mặt đỏ như tôm luộc.

Mộ Dung Phục đưa một tay tham tiến vào chăn xoa thắt lưng Đoàn Dự, nhẹ nhàng hỏi thăm,

“Nơi này có đau không?”.

Đoàn Dự thành thật gật đầu,

“Không chỉ mỗi nơi này, còn có...”.

Nói được một nửa, nhớ tới cái nơi kia rất khó mở miệng, hắn xấu hổ từ bỏ.

Thấy hắn đột nhiên không nói nữa, Mộ Dung Phục cũng biết hắn muốn nói đến nơi nào. Y xuống giường mặc quần áo xong rồi đem một chậu nước ấm tới, sau đó thấm ướt khăn thay hắn lau mặt.

Đoàn Dự cuống quýt đưa tay đón lấy khăn,

“Ta, ta tự mình làm”.

Mộ Dung Phục loan môi cười, nắm tay Đoàn Dự thuận thế kéo hắn vào lòng, một tay ôm thắt lưng hắn, một tay đưa khăn xuống lau phía dưới của hắn,

“Những chỗ nên nhìn hay không nên nhìn ta cũng đã thấy hết, người còn ngượng ngùng cái gì?”.

Đoàn Dự mặt đã đỏ đến không thể đỏ hơn, cảm giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Phục một lúc lâu, sau đó mới từ kẽ răng phun ra hai chữ,

“Cầm thú!”.

Mộ Dung Phục dương môi cười,

“Thế mà hôm qua người còn ở dưới thân cầm thú này mà tận tình hưởng thụ a”.

“Người”. Đoàn Dự thoáng chốc á khẩu.

Giao nửa đời còn lại của mình cho tên này rốt cuộc có phải là quyết định chính xác không đây?!

Đoàn Dự nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam nhân đang tươi cười cẩn thận thay hắn chà lau thân thể.

“Đừng nghĩ nữa”. Giống như nhìn thấu được suy nghĩ của Đoàn Dự, Mộ Dung Phục mang ngoại bào tới thay hắn mặc vào, tay còn khẽ nhéo khuôn mặt non mềm của hắn một chút,

“Người cũng đã là người của ta, còn có thể có chủ ý khác sao?”

Đoàn Dự chịu đựng toàn thân mệt rã rời và đau đớn mặc quần áo. Mộ Dung Phục thay hắn buộc lại đai lưng, một tay công khai vòng qua thắt lưng mang hắn ra ngoài.

“Uy, ta nói người có thể buông tay ra hay không!”. Đoàn Dự cả người không được tự nhiên mà bước tới, hai chân đau đớn đến nỗi phải đi tập tễnh, Mộ Dung Phục còn nhân cơ hội ôm lấy thắt lưng hắn, làm hắn xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Người hành động bất tiện, ta giúp người”. Mộ Dung Phục dán môi sát bên tai Đoàn Dự thấp giọng nói, hơi thở nóng rực phất qua tai hắn khiến thân thể hắn cảm thấy run lên.

Đoàn Dự vội nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định không có người nào khác, lúc này mới thở hắt một hơi găm nhẹ,

“Trước mặt mọi người, người có thể chừa cho ta chút mặt mũi được không?”.

Mộ Dung Phục cười đáp,

“Nhưng phải để cho người khác biết Đoàn Dự người là người của Mộ Dung Phục ta mới được”. Y há mồm cắn tai hắn một cái, đầu lưỡi đảo nhẹ qua vành tai, thành công làm cho Đoàn Dự á khẩu. Y ý cười tràn đầy mặt ôm hắn ra sân.

Hai người mới bước ra Tây Uyển đã gặp ngay Tiêu Phong, A Chu, Hư Trúc, Tây Hạ Ngân Xuyên công chúa đang từ cửa chính đi tới.

“Tam đệ”. Hư Trúc dẫn đầu tiến lên, một thân mặc xiêm y Phò mã Đô úy, rút đi vẻ mặt hòa thượng ngày ngộ đơn thuần khi trước, giờ lại càng thêm thành thực ổn trọng.

“Đại ca, Nhị ca. Đại tẩu, Nhị tẩu”. Đoàn Dự cười cười đi tới tiếp đón bốn người, cảm giác mình thật giống như nữ nhân đang hoài thai được trượng phu cắn thận dịu tới phía trước.

A Chu cười tủm tỉm chạy lên, đầu tiên là hướng Mộ Dung Phục hành lễ, sau đó mới nháy mắt với Đoàn Dự,

“Đoàn thế tử, trách không được lúc ấy người giả trang công tử gia nhà ta giống y như đúc, thì ra là...”.

Còn chưa nói xong, nàng che miệng cười khê, con người A Chu hiện lên một tia trêu ghẹo không thềm che đậy.

Tiêu Phong lúc này mới nhìn ra quan hệ của Đoàn Dự và Mộ Dung Phục, lấp bắp kinh hãi, vội hỏi,

“Tam đệ, các người đây là?”.

Đoàn Dự ở trong lòng thầm mắng Tiêu Phong một câu ‘Trì độn’, sau đó vẻ mặt chuyển sang cười gương,

“Đại ca, ngày hôm qua lúc công chúa Tây Hạ chọn rể đã hỏi ta ba vấn đề, ta nghĩ là người đã nghe được câu trả lời của ta”.

Tiêu Phong bình tĩnh đại ngộ,

“Thì ra là thế”. Hắn gật gật đầu, lại hỏi,

“Nói như vậy, tam đệ đã quyết định cả đời này muốn ở chung với Mộ Dung công tử sao?”.

Về mặt Đoàn Dự vừa mới phần khởi lại nổi lên mặt đỏ ửng, ho khan một tiếng rồi mơ hồ nói,

“Ân, không sai biệt lắm...”.

Tiêu Phong cũng không thấy ngạc nhiên, vỗ vỗ vai Đoàn Dự, sau đó hướng Mộ Dung Phục cười nói,

“Mộ Dung công tử, ta có thể nói chuyện với người một chút không?”.

Mộ Dung Phục gật đầu, cùng Tiêu Phong đi qua một bên.

Hư Trúc chờ Mộ Dung Phục đi rồi mới tiến lên nắm lấy tay Đoàn Dự nghiêm túc nói,

“Tam đệ, người có thể tưởng tượng không, cuộc đời này thật sự không thể phi Khanh?”

Đoàn Dự tỏ vẻ khó hiểu nhìn Hư Trúc nghi hoặc hỏi,

“Nhị ca, người có cảm thấy hai nam nhân ở cùng một chỗ rất ghê tởm không?”.

Hư Trúc cười cười lắc đầu,

“Phật viết: chúng sinh ngang hàng. Tự do và tình yêu cũng như thế. Chỉ là nhị ca hy vọng người sẽ hiểu rõ, nếu cùng Mộ Dung công tử ở một chỗ, các người sẽ phải đối mặt với miệng lưỡi thế gian”.

Một lời vừa nói xong, Đoàn Dự kinh ngạc tắc lưỡi,

“Nhị ca, mới mấy ngày không thấy, tài ăn nói của người đã cao xa hơn a! Lần trước khi gặp người, người còn là một tên đầu gỗ, bây giờ nói chuyện lưu loát như đang trượt tuyết vậy. Xem ra tôn chủ Linh Thấu Cung này không phải đơn giản nha”.

Hư Trúc gãi gãi gáy, cười đến hàm hồ.

Đoàn Dự cũng không chế nhạo hần, chuyển vào vấn đề chính,

“Nhị ca, kỳ thật đến giờ ta còn có chút như lọt vào trong sương mù, cũng không còn có thể lấy lại tinh thần mà nhảy vào kêu ‘Mộ Dung Phục’ hãm hại được”.

Hư Trúc lôi Đoàn Dự qua một bên, tránh đi A Chu và công chúa Tây Hạ, gương mặt ửng đỏ hỏi,

“Vậy người... thật sự yêu hần?”

Đoàn Dự quay đầu lại liếc Mộ Dung Phục đang nói chuyện cùng Tiêu Phong, lơ đãng như không có chuyện gì gât đầu,

“Ta nghĩ... hần là vậy”.

Hư Trúc cũng không biết nên chúc phúc Đoàn Dự như thế nào, chỉ lấy tay ấn lên bả vai hần thành thật khuyên,

“Tam đệ, nếu sau này hần khi dễ người, người cứ đến Linh Thửu Cung, nhị ca sẽ giúp đỡ người”.

Nghe xong lời nói của Hư Trúc, nội tâm Đoàn Dự nổi lên một tia cảm động,

“Cám ơn nhị ca”.

Khi hần kết bái với Hư Trúc cũng không có thật lòng bao nhiêu, hiện giờ lại được hần đối đãi như vậy, có thể nói cuộc đời này coi như không uổng.

Đoàn Dự mở miệng cười, đang định nói thêm, Mộ Dung Phục và Tiêu Phong đã đi tới.

“Tam đệ, sau này có ý định gì không?”. Tiêu Phong hỏi.

Kim phiến trong tay Mộ Dung Phục nhẹ nhàng phe phẩy, con người đen lầy lóe sáng, vẻ phong lưu uyển chuyển nói không nên lời,

“Đương nhiên là cùng ta quay về Yến Tử Oa”.

Đoàn Dự cũng không phản bác, chỉ hỏi Tiêu Phong và Hư Trúc,

“Đại ca, nhị ca, còn các người thì sao?”.

Tiêu Phong nắm lấy tay A Chu, hai người nhìn nhau cười cười,

“Ta và A Chu muội tử quyết định đi quan ngoại Mục Dương, hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại”.

Hư Trúc cũng nắm tay công chúa Tây Hạ,

“Ta định mang Mộng Cô quay về Linh Thửu Cung rồi mới tính chuyện”.

“Đi quan ngoại Mục Dương?”. Đoàn Dự một phen túm lấy Tiêu Phong thấp giọng hỏi,

“Đại ca, người hiện tại muốn đi quan ngoại, vậy Hoàng Thượng Liêu Quốc cho người đi sao?”.

Tiêu Phong sững sốt, lập tức cười to,

“Tam đệ không cần lo lắng, đại ca trước khi đến Tây Hạ đã để thư chào từ giả cho Hoàng Thượng”.

Đoàn Dự cảm thấy giật mình. Chẳng lẽ nội dung vở kịch thay đổi lớn đến vậy, ngay cả thảm cảnh của Tiêu Phong ở Nhận Môn Quan cũng không có a?

Nhưng nghĩ lại, như vậy cũng tốt, hiện giờ A Chu đã sống, nếu Tiêu Phong chết, vậy những việc lúc trước hần làm không phải uổng phí sao.

Đoàn Dự từ biệt Tiêu Phong, Hư Trúc, ba người chia tay ở phủ Tây Hạ.

Đoàn Dự nói với Mộ Dung Phục, trước khi cùng y đến Yến Tử Oa, vô luận như thế nào cũng phải quay về Đại Lý một chuyến để báo cho cha mẹ hần. Mộ Dung Phục đồng ý, sau đó cùng Đoàn Dự khởi hành, mang theo Phong Ba Ác, Phó Tư Quy và Chu Đan Thần đi tới Đại Lý.

Đi được nửa đường, gặp Đoàn Diên Khánh của tứ đại ác nhân đang đến Đại Lý để giết Đoàn Chính Thuần, Đoàn Dự lệnh cho Phó Tư Quy và Chu Đan Thần đến Trấn Nam Vương trước để thông tri Đào Bạch Phượng tiến đến, còn hắc và Mộ Dung Phục ở lại kéo dài thời gian.

Từ lúc Đoàn Dự không muốn kế thừa Đại Lý, đã nói cho Mộ Dung Phục biết hắc không phải con của Đoàn Chính Thuần, mà là con của đại ác nhân Đoàn Diên Khánh. Hiện giờ, Đoàn Dự một mình ngăn cản Đoàn Diên Khánh, khiến cho hắc thẹn quá hóa giận muốn đại khai sát giới, Mộ Dung Phục đã thẳng thắn nói,

“Có ta ở đây, nhất định sẽ không cho người đụng đến một sợi tóc của hắc. Huống hồ, hắc là con ruột của người, người giết hắc chính là giết người thừa kế duy nhất của người”.

Đoàn Diên Khánh đương nhiên sẽ không tin lời của Mộ Dung Phục, cũng không chịu dễ dàng tha cho Đoàn Dự. Rơi vào đường cùng, Mộ Dung Phục đành phải bồi hắc chờ trong rừng, khó khăn đợi đến cuối cùng Đào Bạch Phượng cũng xuất hiện, nói Đoàn Dự đúng là con ruột của hắc, lại đem ngày sinh tháng đẻ nói một lần. Đoàn Diên Khánh hồi tưởng trước sau, lúc này mới có chút tin tưởng. Quay đầu lại đánh giá Đoàn Dự, thấy gương mặt hắc cùng với mình khá giống nhau, lại khác xa Đoàn Chính Thuần, hắc lập tức tin tưởng không còn hoài nghi.

Mộ Dung Phục thừa dịp Đoàn Diên Khánh buông lỏng, lại nói,

“Hiện giờ Tiểu Dự thân là Thái Tử Đại Lý, ngày khác kế thừa đế vị cũng không khác gì chính người kế vị, hắc tóm lại vẫn là con người. Về phần Đoàn Chính Thuần, người càng không nên giết. Đoàn Chính Thuần dưỡng dục hắc nhiều năm, nếu bị người giết chết, trên giang hồ bàn tán Tiểu Dự như thế nào, người có từng vì hắc nghĩ tới chưa?”.

Lời nói hàm chứa vài phần uyển chuyển, hợp tình hợp lý, lại thêm Đào Bạch Phượng ở một bên khuyên bảo, rốt cục sát ý của Đoàn Diên Khánh đối với Đoàn Chính Thuần cũng tiêu tán.

Đoàn Diên Khánh nghĩ rằng, hắc cả đời làm nhiều việc ác, chưa nghĩ già rồi mà vẫn có một đứa con, lại là một công tử phẩm chất ưu tú, đoan chính đoan ngọc, nội tâm cảm khái vạn nghìn lần, lại kích động giống như đang nằm mơ, làm sao còn ý niệm muốn giết Đoàn Chính Thuần nữa.

Đoàn Dự thấy hắc quả giống như trong nguyên tác, sau khi biết mình còn có một đứa con, liền lập tức đánh mất ý niệm cuồng ác ngày xưa, cẩn thận hỏi,

“Không bằng, người theo chúng ta quay về Yến Tử Oa đi?”.

Đoàn Diên Khánh nghe vậy trong lòng vui sướng, hai chữ ‘Con trai’ đã đến bên miệng, nhưng lại bị chính mình đè ép trở về,

“Hay là thôi, lão phu cả đời làm nhiều việc ác, từ nay về sau phải làm việc thiện tích đức, vì...”. Chần chờ nhìn thoáng qua Đoàn Dự,

“Tích phúc cho con ta”. Nói xong, chống thiết trượng xoay người rời đi.

Đoàn Dự đứng bất động ngóng nhìn bóng lưng Đoàn Diên Khánh, sau một lúc lâu đột nhiên hô một tiếng,

“Cha”. Nhưng trong lòng lại nghĩ, kêu hay không kêu đối với mình tóm lại không quan trọng.

Thân ảnh Đoàn Diên Khánh cứng đờ, tay nắm thiết trượng rõ ràng run rẩy. Sau một hồi, hắc mới tiếp tục động chân, cũng không quay đầu lại mà đi xa.

Đoàn Dự và Mộ Dung Phục đi theo Đào Bạch Phượng trở về Đại Lý, sau khi được cha mẹ tán thành liền từ biệt song thân quay về Yến Tử Oa.

Gió thổi nhẹ nhàng, Bích Thủy tĩnh lặng. Yến Tử Oa, bên trong Tham Hợp Trang, cây liễu lay động theo gió. Ánh sáng phản chiếu trên mặt nước, lá sen doanh lục như quạt tròn phiêu đảng phập phồng, lóe ra tia sáng liềm diêm.

Trên bàn đá dưới tàng cây liễu trong hoa viên có ba người ngồi vây quanh.

“Không đúng, người vừa rồi rõ ràng ra A chuồn, 2 của ta lớn hơn người, người sao có thể cướp lượt ra bài trước ta?”. Phong Ba Ác đem lá bài làm bằng phiến gỗ mỏng ném về ngực Đoàn Dự.

“Ta đã lỡ sai, cùng lắm thì cho qua”. Đoàn Dự không chịu buông tha ném lá bài về lại trên bàn.

“Hạ bài dứt khoát mới là quân tử”. Mộ Dung Phục lắc đầu,

“Đã nhân nhượng cho người mười một lần rồi, không thể hơn nữa”.

“Đã có mười một lần, không bằng thêm một lần nữa thành mười hai lần luôn đi”. Đoàn Dự cười hì hì đem bài đề lại, không cho hai người kia giặt lấy,

“Đánh bài thôi mà, chỉ là để tâm tình khoái trá, đừng vì chút chuyện nhỏ mà so đo. Đến đến đến, chúng ta tiếp tục”.

“Không được”. Phong Ba Ác một phen đoạt lại lá bài Đoàn Dự đang bảo vệ,

“Đây là cách chơi đã định, người thua sẽ thoái vị”. Nói xong, hướng Bao Bất Đồng đứng một bên hô,

“Tam ca, muốn chơi thử một ván không, vui lắm”.

Bao Bất Đồng đứng bên cạnh nhìn liên tục mấy ngày, nội tâm đã ngứa ngáy muốn chơi thử, nhưng lại bởi vì ngại mặt mũi mà không dám mở miệng. Giờ nghe Phong Ba Ác nói vậy, hẳn tuy rất muốn chơi, nhưng vẫn do dự.

“Tam ca, tới thử đi”. Đoàn Dự đứng dậy kéo Bao Bất Đồng ngồi vào chỗ của mình, đưa bài cho hắn.

Bao Bất Đồng nhìn nhìn Mộ Dung Phục, lại liếc Phong Ba Ác một cái, sau đó hắng giọng,

“Ta đây... miễn cưỡng chơi thử một lần...”.

Vì thế...

Dưới nhiều lần Đoàn Dự thúc giục làm cho Bao Bất Đồng đánh sai, khi đã thua lại còn cố gắng cầm lấy bài ồn ào nói,

“Không phải vậy, bài này không phải chơi như vậy. Công tử gia, người nói năm lá cùng loại mới được ra, còn Phong Tứ đệ lại nói ra ba lá cùng chữ phải kèm theo một bài đơn, người sao lại không nhớ được a...”.

Đoàn Dự xoa thái dương ầm ầm đau, lặng lẽ túm Mộ Dung Phục, hai người qua một bên thấp giọng nói,

“Lần sau nhớ gọi thêm biểu muội, cữu mẫu, A Bích tới làm một bàn mặt chược, chơi hạ vị, càng vui hơn”.

Mộ Dung Phục ôm lấy Đoàn Dự, cúi đầu cắn nhẹ lên môi hắn một phen, nhẹ giọng nói,

“Vậy đêm nay, người phải...”.

Mặt Đoàn Dự thoáng chốc đỏ bừng, né khỏi tay Mộ Dung Phục xoay người muốn bỏ đi, nhưng lại bị y túm lấy kéo ra phía sau một gốc cây, lấy môi chặn miệng hắn.

Dưới tàng cây liễu cách đó không xa, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác còn đang tranh cãi cách ra bài đột nhiên mặt đỏ tai hồng...

59. Chương 59: Phiên Ngoại 1

Truyện kể dưới con mắt của Phong Ba Ác.

.

Nhận được thư của công tử gia, ta liền cưỡi ngựa chạy thẳng một mạch tới Đại Lý.

Công tử gia từ lâu đã ẩn nấp ở Tây Hạ, tùy thời nắm được động tĩnh của các nước khác, chuẩn bị cho thời khắc hưng phục Đại Yến.

Làm tùy tùng của Mộ Dung công tử, mấy năm gần đây ta cũng thường xuyên đi đi lại lại ở Liêu Quốc, hỏi thăm quốc sự có liên quan đến Tống Liêu, sau đó chờ công tử vung tay lên, ta có thể giúp y một tay.

Sau khi nhận được bồ câu đưa thư của công tử, ta buông tất cả sự tình ở Liêu Quốc, giục ngựa chạy tới Đại Lý.

Dựa theo lời công tử nói trên thư, y dường như đã có kế hoạch mới để phục hưng Đại Yến.

Gần hai năm công tử ở Tây Hạ từng bước thăng tiến, địa vị ở Nhất Phẩm Đường cũng từ từ tăng cao. Có được thân phận tướng quân Tây Hạ ‘Lý Diên Tông’ che giấu, công tử gia làm việc càng thêm thuận lợi.

Chỉ có điều, lúc này công tử gia đi đến Đại Lý lại lấy thân phận của Cô Tô Mộ Dung gia.

Trong thư có nói, Tây Hạ hiện giờ mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa, dân chúng an cư lạc nghiệp. Công tử gia thấy quốc vương Tây Hạ không có ý định đánh Đông dẹp Bắc, liền quyết định tự mình đến Đại Lý, kiếm cớ để khơi mào chiến tranh giữa hai nước.

Việc này trong mắt ta rất là mạo hiểm. Đại Lý Bảo Định Đế anh minh cơ trí thế nào, sao lại chỉ vì vài ba câu của công tử gia mà ra binh gây chiến với Tây Hạ?

Một đường thúc ngựa chạy tới, sau khi tụ hợp với công tử gia ở Đại Lý, ta lại nghe thấy y muốn ra ngoài thành cứu Thế tử Trần Nam Vương đang bị bắt. Tâm tư của công tử gia luôn luôn làm người ta đoán không được. Thừa dịp đang gặp mặt, ta đơn giản mở lời hỏi, đem toàn bộ nghi hoặc trong lòng thỉnh cầu công tử gia giải đáp.

Nguyên lai công tử gia giả tạo lá thư của Cửu phu nhân, qua mặt Bảo Định Đế trực tiếp giao cho Trần Nam Vương.

Tuy rằng ta không biết công tử gia từ đâu biết được Trần Nam Vương cùng Cửu phu nhân từng qua lại với nhau, muốn Trần Nam Vương niệm tình cũ mà đến Mạn Đà sơn trang, dựa vào thân phận Vương gia, hẳn nhất định sẽ không nói với huynh trưởng cùng thê nhi (vợ con) của mình là hẳn vì tình nhân cũ mà ra đi. Chỉ cần như vậy, công tử gia liền có thể thuận lợi giam hãm lại Yến Tử Oa, sau đó lan truyền tin tức Trần Nam Vương bị Tây Hạ bắt giữ.

Hành động lần này là một bước đi rất hiểm. Đại Lý Đoàn gia cùng hoàng tộc Tây Hạ không phải là nhân vật mà Mộ Dung gia có thể dễ dàng nhầm trúng. Nhưng việc này chỉ cần vào tay công tử, xử lý chi tiết thuận lợi mà lại tự nhiên, như vậy muốn che dấu tai mắt người khác cũng không phải không có khả năng.

Trước khi xuất phát đi cứu tiểu thế tử, ta đã hỏi công tử gia, vì sao không lấy thân phận ‘Lý Diên Tông’ đến Đại Lý truyền tin. Vạn nhất sự tình bị bại lộ, Mộ Dung gia sẽ gặp tai họa trước nay chưa từng có.

Công tử gia đứng dưới màn đêm, ánh trăng chiếu sáng thân mình y, dáng vẻ mỉm cười phe phẩy phiến quạt nhìn qua rất tự tin tiêu sái.

“Thân phận của Lý Diên Tông không đủ để làm Trần Nam Vương tin tưởng”. Công tử gia giải thích,

“Nếu muốn Đoàn Chính Thuần không mang theo người nào mà rời khỏi Đại Lý, lại không làm cho những người khác biết được nơi hẳn muốn đi, như vậy Mộ Dung Phục đưa bức thư này tới sẽ thích hợp hơn. Yên tâm”. Trước khi đi, công tử gia còn nói,

“Kế này không thành, ta lại tìm kế khác. Cho nên, tiểu thế tử kia chúng ta không thể không cứu”.

Công tử gia bảo ta đánh xe chờ bên ngoài cánh rừng, còn y thì cải trang thành bộ dáng Lý Diên Tông.

Sau một hồi, khoảng tờ mờ sáng, công tử gia ôm tiểu thế tử kia từ trong rừng rậm thông thả bước ra.

Lúc đó ta không biết công tử gia đã dùng cách nào mà cứu được tiểu thế tử kia, cũng không biết y từ trong tay người nào cứu ra. Đến thật lâu thật lâu về sau, trong lúc vô tình ta mới biết được, nguyên lai ngày đó, công tử gia đã sớm chu đáo bày ra kế hoạch chặt chẽ.

Lúc ở Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, công tử gia đã lợi dụng thân phận của ‘Lý Diên Tông’ đánh đổ với ba người trong tứ đại ác nhân. Hai người trong đó thua cuộc, bị phái đến Đại Lý Trần Nam Vương phủ ám sát Đoàn Chính Thuần.

Nói ám sát, thật ra công tử gia chỉ gọi bọn hắn đến quấy phá mà thôi. Nếu thực có thể giết được Đoàn Chính Thuần, công tử sẽ đẩy tội cho Tây Hạ, lúc đó y cũng không cần phải bôn ba đi làm việc khác.

Cao thủ ở Trần Nam Vương phủ nhiều như mây, nếu không giết được thì để bọn hắn dạo chơi một vòng. Việc này rất có lợi. Thứ nhất, ngày sau có thể chứng thực được ngôn luận ‘Tây Hạ cố ý khơi mào đại chiến

giữa hai nước'. Thứ hai, nếu công tử gia tiến lên cứu giá sẽ chiếm được tâm tình của Vương gia, khiến cho hần quyết định đến Mạn Đà sơn trang.

Cũng không ngờ tới hai tên ác nhân kia lại bắt tiểu thế tử trốn thoát. Cho nên mới có một màn công tử gia thừa dịp đi cứu hần về.

Sau đó, ta vội vàng đánh xe ngựa chạy như điên tới lãnh thổ Đại Lý, công tử gia cùng tiểu thế tử ngồi bên trong xe. Đợi gần một ngày, tiểu thế tử kia mới tỉnh lại.

Thấy hần vừa tỉnh đã muốn chạy ra khỏi xe, ta đưa tay đẩy hần ngã trở về.

Bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm của tiểu thế tử cùng tiếng cười của công tử gia. Hai người đó nói những gì, ta đều nghe được rõ ràng.

Chẳng biết tại sao, ta lại cảm thấy công tử gia đối với tiểu oa nhi kia có chút tốt bụng ngoài dự đoán.

Ta là người đã nhìn công tử gia lớn lên, tính tình tự phụ cao ngạo của y như thế nào, ta cùng ba huynh đệ đều biết rõ ràng. Cũng chính vì phần tự tin cùng tôn quý này của công tử gia, chúng ta thực hiện sứ mệnh của gia tộc, đồng thời cũng cam tâm tình nguyện đi theo công tử gia.

Mười chín năm, trong đầu công tử gia trừ bỏ hai chữ 'phục quốc' ra thì không còn ý niệm nào khác. Ta biết, không chỉ mười chín năm, mà cả sinh mệnh của công tử gia sinh thời đều vì hai chữ này mà tồn tại, bốn ba khắp nơi.

Đương nhiên, công tử gia trong mắt ta, ngoài việc có tài tình, có ngạo khí, có mưu kế, có đảm đương bên ngoài ra, y còn có trạch tâm nhân hậu, cao nhưng không ngạo, chiêu hiền đãi sĩ, giúp người làm việc tốt.

Trung Nguyên đem danh của y đứng cùng bang chủ Cái Bang Kiều Phong, nhưng trong mắt ta, đây không phải là vinh quang của công tử gia, mà là vinh quang của Kiều Phong mới đúng.

Công tử gia một lòng phục quốc, cho tới bây giờ đều không phân tâm. Kể cả tiểu thư của Cửu phu nhân, y cũng chưa bao giờ ghi nhớ trong lòng.

Hiện giờ thấy y thích trêu đùa tiểu thế tử kia, ta không khỏi nghi hoặc. Công tử gia yêu thích bình thường, tuyệt không có chuyện đoạn tay áo. Tuy tiểu thế tử này đã nhiều lần nói năng lỗ mãng với công tử gia, nhưng y cũng chỉ cười trừ, khiến ta càng thêm nghi ngại.

Giang hồ nhân sĩ, có người nào nhìn thấy Nam Mộ Dung mà không phải kính nể, khen ngợi không ngừng? Mặc dù công tử gia cải trang thành 'Lý Diên Tông' ở Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, nhưng đó cũng là một vị tướng quân người người kính trọng và sùng bái.

Tiểu thế tử kia, cũng chẳng biết hần có thật không biết Cô Tô Mộ Dung hay là tâm trong như gương hay không, nhưng vẫn đối công tử gia nói chuyện không có nửa điểm khách khí.

Sau một thời gian ngắn, bên trong xe an tĩnh lại.

Ta xoay người vén rèm lên nhìn, nguyên lai công tử gia điểm huyết ngữ của tiểu thế tử, làm cho hần nằm một bên nghỉ ngơi.

Ta mở miệng nói,

"Công tử gia, tiểu oa nhi này nói chuyện quá mức làm càn, chờ hần tỉnh lại hãy để ta nói chuyện với hần".

"Phong Tứ ca". Công tử gia mỉm cười,

"Người theo ta lâu như vậy, còn không biết rõ ta sao? Hần cùng lắm chỉ là một đứa nhỏ, nói chuyện tuy không biết nặng nhẹ, nhưng cũng rất thú vị. Ta thấy cứ như vậy cũng hay".

Sau khi nói vài câu đàm tiếu cùng công tử gia, ta buông rèm tiếp tục đánh xe ngựa, trong lòng lại bắt đầu có một tia nghi hoặc.

Công tử gia nói hần thú vị?!

Cái này hình như là... Công tử gia từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy hứng thú với chuyện khác ngoài việc phục quốc!

Dọc đường đi, công tử gia chưa từng giải huyết cho tiểu thể tử. Khi đến nghỉ ngơi ở một thôn nhỏ, ta có chút không yên lòng nói,

“Công tử gia, oa nhi kia còn quá nhỏ, nếu điểm huyết như vậy, dễ dàng làm thân thể bị thương”.

Công tử gia phe phẩy phiến quạt trầm ngâm một lát, sau đó từ trong tay áo lấy ra một gói giấy nhỏ đưa cho ta,

“Hòa vào nước uy hãn uống”.

Ta tiếp nhận gói giấy rồi mở ra nhìn. Đó là một loại bột phần ngân bạch, thỉnh thoảng tản ra một hương thơm nhàn nhạt,

“Đây là cái gì?”. Ta hỏi.

“Độc dược”. Công tử gia nghiêng đầu cười, mang theo chút tính trẻ con không hợp với tuổi.

Ý niệm vừa mới hiện lên trong đầu, ta cười cười đem nó đá ra khỏi não. Công tử gia là người cơ trí thể nào a? Từ lúc sinh ra đến nay, trong sinh mệnh của y từng lỵ từng tí khắc ấn ký của ‘phục quốc’. Những gì y được học cũng đều là vì phục quốc.

Không có thơ ấu, không có vui đùa, không có nổi loạn, không có hạnh phúc. Chỉ có xem diễn tịch võ học, luyện kiếm pháp chương thế.

Sau khi đem bột phần khuấy vào nước uy tiểu thể tử uống, xe ngựa tiếp tục xuất phát. Cũng không biết đi được bao lâu, nghe bên trong truyền đến một tiếng ‘phanh’, cái đầu tiên ta nhìn thấy đó là tiểu thể tử kia từ trên ghế té xuống.

Dừng xe vén rèm nhìn vào phía bên trong, ta thấy công tử gia ôm lấy tiểu thể tử, nhẹ nhàng đặt xuống ghế. Thấy ta ngừng xe, công tử gia liền ngắt đầu nói,

“Đánh xe, không cần dừng lại”.

Ta buông màn, vùng trường tiên trong tay giục ngựa chạy. Trong lòng rối cuộc vẫn có chút không yên lòng, ta đẩy nhẹ màn xe nhìn vào thì thấy công tử gia ôm tiểu thể tử, để hãn gối đầu lên chân mình, tránh cho hãn lần thứ hai té xuống.

Ta lắc đầu cười cười, chỉ sợ thiện tâm của công tử gia lại trôi lên. Tự đứng cứu một tiểu quỷ trở về, còn phải hạ mình đi chiếu cố hãn... Có điều, oa nhi kia cũng thuộc hậu duệ hoàng thất, đành thôi vậy.

Chạy khoảng vài ngày, tới Tô Châu Thái Hồ, ngồi trên chiếc thuyền mà Mộ Dung gia tiến đến nghênh đón, còn chưa tới Yến Tử Oa, công tử gia đột nhiên cất tiếng,

“Đến Vô Tích thủy tạ”.

Ta đứng đầu thuyền nhìn Yến Tử Oa ngập trong sương mù, nghe công tử gia nói vậy, không khỏi quay đầu lại,

“Công tử gia?”.

“Cửu mẫu đã đến đây”. Phiến quạt trong tay công tử gia khẽ lay động, trên mặt không một tia cười,

“Lúc này nên tránh để nàng nhìn thấy Đoàn Dự thì sẽ tốt hơn”.

Công tử gia điều khiển chiếc thuyền vượt qua sườn Yến Tử Oa tiến tới Vô Tích thủy tạ. Ta trở lại bên người tiểu oa nhi, đang định ôm lấy hãn, công tử gia đã duỗi quạt ngăn cản, cười nói,

“Để ta”. Dứt lời, công tử thoải mái ôm lấy tiểu oa nhi, tiêu sái bước vào Vô Tích thủy tạ.

Sau khi dàn xếp cho tiểu oa nhi kia xong, công tử gia quay về thuyền. Chờ đến khi tới gần bờ hồ của Yến Tử Oa, y liền hướng tới nữ chèo thuyền nói,

“Đưa chiếc thuyền tới Vô Tích thủy tạ. Nếu hãn tỉnh, không cần quản thúc hành động của hãn”. Dừng một chút, y lại nói tiếp,

“Xem trọng hãn”.

Đi theo công tử gia vào trang viên, ta muốn hỏi y ngoài mưu kế ban đầu ra thì còn chuyện gì liên quan đến tiểu thế tử kia?

Tâm tư của công tử gia, cho tới bây giờ ta vừa đoán không ra cũng vừa không hiểu rõ. Có đôi khi, ta thậm chí cảm thấy mình thật sự không hiểu gì về công tử gia. Ta không biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, hay là muốn cái gì.

Tuy ta biết, nếu ta mở miệng hỏi công tử gia, y nhất định sẽ nói ‘Vì phục quốc’, nhưng ta vẫn có thể cảm giác, dưới lời nói cố định kia, tựa hồ còn ẩn một ít... Ta nghĩ không ra.

Vương phu nhân đợi ở Yến Tử Oa hai ngày rồi rời đi.

Đối với Yến Tử Oa, Vương phu nhân cho tới bây giờ đều là khinh thường việc bước vào đó. Vương phu nhân không thích công tử gia, chúng ta luôn rõ ràng. Nàng xem thường công tử gia, thậm chí là cực kỳ chán ghét công tử gia. Lúc này nàng ngoại lệ đến Yến Tử Oa, lại còn lảng vảng hai ngày mới chịu đi, không thể không khiến ta chấn động.

Hai ngày sau, công tử đến Vô Tích thủy tạ mang tiểu oa nhi kia về đây.

Ta ở trong trang chờ hồi lâu, thấy công tử một thân ướt sũng ôm tiểu oa nhi kia tiến vào, ta liền bước lên trước xem xét. Thật ra công tử quần áo đều sạch sẽ, chỉ là khi ôm tiểu quỷ kia bị ướt một mảng nơi ống tay áo.

Phân phó hạ nhân thay xiêm y cho tiểu oa nhi, công tử gia nói với ta,

“Phong Tứ ca, ta ẩn nấp ở Tây Hạ nhiều năm, hiện giờ chỉ cần hoàn thành một chuyện, kế hoạch phục quốc liền có thể tiến thêm một bước”.

Công tử gia nói cho ta biết, so với việc khơi mào đại chiến giữa Tây Hạ và Đại Lý, không bằng cùng Thế tử Đại Lý kết thành huynh đệ. Tương lai nếu huynh trưởng có việc muốn nhờ, thân đệ đệ, sao lại có thể ngồi yên không màng đến?

Nghe công tử gia nói xong, ta cũng thấy kế này so với kế trước thỏa đáng hơn. Nhưng nghĩ đến tiểu thế tử kia đối công tử gia hận thấu xương, không khỏi lo lắng hỏi,

“Công tử gia, dựa vào thái độ của tiểu oa nhi đối với người, nếu muốn cùng hắn kết bái, làm cho hắn giúp người phục quốc, chỉ sợ khó thực hiện được”.

“Người không hiểu rồi”. Phiến quạt của công tử gia gõ nhẹ vào lòng bàn tay, cười nói,

“Hắn là thế tử, thân phận tôn quý vô cùng, người nịnh nọt hắn nhất định nhiều như sao. Bây giờ ta dùng mọi cách trêu đùa hắn gây phản hiệu quả, dần dần, tiềm thức của hắn sẽ đem ta đặt vào”.

Tuy rằng cảm thấy lời nói của công tử gia có chút gượng ép, tựa hồ tận lực che giấu thứ gì đó, nhưng ta cũng không suy nghĩ nhiều. Huống hồ, công tử gia không cần ta chỉ điểm làm việc, chỉ một mình y cũng đủ để làm điên đảo toàn bộ Trung Nguyên.

Truyền lời đến mấy tì nữ, chờ tiểu oa nhi kia tỉnh lại, đưa hắn dẫn tới trước cửa, lúc đó công tử gia sẽ nói những lời đã được chuẩn bị trước. Quả nhiên tiểu thế tử tức giận đập cửa xông vào.

Nhìn khoe miệng công tử gia lóe lên một tia cười, ta biết hết thấy đều đã nằm trong lòng bàn tay y.

Công tử gia nói vòng quanh khiến Tiểu oa nhi kia có chút thất kinh. Lời nói hắn vừa thốt ra, ta rõ ràng nghe được hai chữ ‘phục quốc’.

Ta cả kinh, sát khí chợt lóe lên. Đang suy nghĩ hắn là Thế tử Đại Lý, sao lại biết chuyện phục quốc của Mộ Dung gia, quay đầu thấy vẻ mặt công tử gia cũng rất kinh ngạc.

Tiểu oa nhi kia bịa chuyện loạn xạ, nói cái gì là Mộ Dung lão gia khi còn sống đã cấp tin tức. Đừng nói công tử gia không tin, chính Phong Ba Ác ta cũng không tin!

Mộ Dung lão gia là người anh minh ra sao, đại sự phục quốc này, sao có thể viết lại trong giấy rồi tùy ý mang theo bên người chạy qua chạy lại? Rồi còn như thế nào lại đem chi tiết nói cho Đại Lý Bảo Định Đế

biết? Huống hồ, Mộ Dung lão gia trước khi chết cũng chưa bao giờ đề cập qua việc này. Mộ Dung gia cùng Đại Lý không có vãng lai, lời nói của tiểu oa nhi cũng thực có chút thái quá.

Công tử gia nghe hẳn nói xong, biết rõ lời nói của hẳn có trăm ngàn chỗ hở, nhưng lại không truy vấn, sai người đưa hẳn trở về phòng.

Công tử gia bảo ta viết một phong thư, đưa tới tay Đoàn Chính Thuần đang ở biên giới Tô Châu. Trong thư nói rõ, hiện giờ Đoàn thế tử cùng công tử gia đang ở cùng nhau, hai người nhất kiến như cố (mới quen đã thân), kết bái huynh đệ. Công tử gia còn nói sẽ mang Đoàn thế tử đi ngắm Giang Nam mỹ cảnh, ít ngày sau sẽ tự mình đưa thế tử quay về Đại Lý quốc. Kính thỉnh Trần Nam Vương giải sầu.

Sau khi viết xong, ta xuất phát trước. Biết được công tử gia quả thực sẽ đưa tiểu oa nhi kia về Đại Lý rồi lập tức đến Tây Hạ, ta lo lắng hỏi một câu,

“Công tử gia, không bằng để cho ta đưa tiểu quý kia đi luôn thế?”.

“Không cần”. Công tử gia cười cười, cự tuyệt,

“Người áp không được tiểu hoại dẫn kia đâu. Yên tâm đi, Phong Tứ ca”. Đứng bên bờ hồ, công tử gia cười khê, gió thoảng qua đầu vai làm tóc y rung động,

“Mộ Dung Phục ta tuyệt sẽ không quên trách nhiệm của mình”.

Được lời kia của công tử gia, ta còn lo lắng cái gì.

Công tử gia một lòng phục quốc, tuyệt đối sẽ không bị bắt luận kẻ nào hoặc chuyện gì ràng buộc. Nhưng nhìn vào thái độ thân thiết của công tử với tiểu oa nhi kia...

Ta đột nhiên không hiểu sao có chút lo lắng.

Mà sự thật chứng minh, càng về sau, ta thấy công tử gia đối với tiểu oa nhi kia tính chiếm hữu càng mạnh mẽ, lúc ấy ta mới giật mình lĩnh ngộ —— Nguyên lai những việc công tử gia làm với hẳn chỉ là cái cớ để đem hẳn cột vào bên cạnh mình không rời nửa bước mà thôi.

Một lòng thâm nghĩ công tử gia phục quốc còn vướng bận ham muốn của người thường, thì việc phục quốc kiam còn có thể có hy vọng gì? Lần đầu tiên trong đời, sự tin tưởng của ta với công tử bị dao động...

60. Chương 60: Phiên Ngoại 2

Đảo mắt qua một năm. Ngày mười lăm tháng tám, Thái Hồ Tô Châu tĩnh lặng, phản chiếu một vầng trăng tròn. Tùng Hạc Lâu Vô Tích to lớn tráng lệ, nhưng dưới ánh trăng lại như nổi trên mây, khó nhẹ tản xa.

Bên ngoài lâu, ánh trăng chiếu sáng tinh khôi, tiếng người ồn ào phi thường náo nhiệt.

Mấy ngày trước Thiếu chủ Bạch Đà sơn trang Âu Dương Khắc phái người mang một bảng câu hỏi điều tra đến Yên Tử Oa. Phía trên ghi lại hơn mười câu hỏi. Thì ra bảng câu hỏi này là do việc Thiếu chủ Bạch Đà sơn trang Âu Dương Khắc bầu bạn với Dương Khang năm đó đã làm ra. Bây giờ họ biết được giai thoại của Đoàn Dự và Mộ Dung Phục thì sai người đem bảng điều tra tới Yên Tử Oa, để hai người bọn hẳn khi nào rảnh rỗi thì lại lấy ra dùng.

Không biết người nào đã làm lộ thông tin, chuyện Mộ Dung Phục có bảng điều tra cư nhiên bị truyền ra khỏi Yên Tử Oa. Một truyền mười mười truyền một trăm, không quá ba ngày sau, người trên giang hồ đều biết rất rõ ràng.

Tin này đã làm cho Tiêu Phong, A Chu, Hư Trúc, Ngân Xuyên công chúa, cùng với Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng, Phó Tư Quy, Chu Đan Thần cùng nhau tiến đến Giang Nam. Họ dùng bồ câu đưa tin bảo Mộ Dung Phục mang theo Đoàn Dự tụ hội ở Tùng Hạc Lâu vào ngày mười lăm tháng tám, trước mặt mọi người phải trả lời câu hỏi trong bảng điều tra kia, vì việc đó cho nên bây giờ mới có một màn này.

Đã có diễn viên, khách quý, thì không thể thiếu một ‘MC’, vì thế Vương Ngữ Yên của Mạn Đà sơn trang xung phong tranh làm ‘MC’.

Sau khi mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi, lúc này Mộ Dung Phục mới nắm tay Đoàn Dự khoan thai bước tới.

Mọi người ân cần thăm hỏi lẫn nhau một phen, đẩy Mộ Dung Phục và Đoàn Dự tới vị trí trung tâm ngôi xuồng. Câu hỏi điều tra chính thức bắt đầu.

.

1. Tên?

Mộ Dung Phục phe phẩy phiến quạt, cười nhạt,

“Cô Tô Mộ Dung Phục”.

Đoàn Dự thấy y chỉ trả lời câu hỏi điều tra mà cũng vênh váo như vậy, khóe miệng âm thầm co lại, nghĩ, cũng không biết cái này là ai phát minh ra, còn nói câu hỏi điều tra cái gì chứ, rõ ràng là đào móc chuyện riêng tư của người khác...

Ngay tại lúc Đoàn Dự suy nghĩ lung tung, Phong Ba Ác đã không còn kiên nhẫn, vỗ bàn quát,

“Thật phiền phức, ta thay hấn trả lời, Thế tử Đại Lý Trần Nam Vương Đoàn Dự”.

Thái dương của Vương Ngũ Yên chợt nổi lên vài đường hắc tuyến, rất kiên nhẫn cười nói với Phong Ba Ác, “Phong Tứ ca, đây là để hỏi biểu ca và Đoàn công tử, không phải hỏi người”.

.

2. Tuổi?

Mộ Dung Phục suy nghĩ một chút rồi đáp,

“Hai mươi tám”.

Đoàn Dự không nhịn được cười ‘xì’ một tiếng, đưa tay huých huých Mộ Dung Phục,

“Người lớn hơn ta tám tuổi, người đây là thuộc loại trâu già khoái gặm cỏ non đấy”.

Mộ Dung Phục khép quạt lại, thoăn thoắt ôm lấy thắt lưng Đoàn Dự ái muội nói,

“Người không phải cam tâm tình nguyện bị ta ăn sao?”.

Vừa dứt lời, vị nữ tử nào ở đây cũng đỏ mặt. Vương Ngũ Yên thấy bọn họ vừa mới bắt đầu đã không biết điều, vội dùng cán bút gõ lên mặt bàn,

“Hôm nay chỉ đáp câu hỏi, không được *** loạn, bằng không ta bảo Tiêu đại hiệp dùng Hàng Long Thập Bát Chưởng đánh các người bay ra ngoài”.

Đoàn Dự vốn da mặt mỏng, bị Vương Ngũ Yên nói vậy nên mới thẹn thùng đẩy móng vuốt bên thắt lưng ra gật đầu,

“Đúng, đúng, đúng đấy đáp câu hỏi”.

.

3. Tính cách?

Còn chưa chờ Mộ Dung Phục đáp lời, con người của Vương Ngũ Yên liếc qua một bên, cười nói,

“Câu này không thể để cho đương sự trả lời, nên để Bao Tam ca và Chu tiên sinh trả lời thay, mọi người cảm thấy thế nào?”.

Mọi người vui vẻ đồng ý.

Bao Bất Đồng tiến lên, rung đùi đắc ý nói,

“Công tử gia nhà ta tư thế oai hùng khoẻ mạnh, phong độ bất phàm, trạch tâm nhân hậu, không hề kiêu ngạo, chiêu hiền đãi sĩ, giúp người làm việc tốt, hơn nữa còn là thiên phú kỳ tài, có khí chất của ‘Tuy vạn thiên nhân ngô vãng hĩ’ (Đối đầu với vạn người cũng coi như không)”.

Chu Đan Thần cong môi cười khê, tiến lên tiếp lời,

“Tiểu vương gia nhà ta đơn thuần dễ tính, thẳng thắn thật thà, thiện lương nhân ái, tính tình lạc quan, thông minh lanh lợi, hơn nữa còn rất sáng tạo, thật xứng với ‘Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn’ (Trên trời dưới đất, chỉ có ta là tôn kính nhất)”.

Bao Bất Đồng lắc đầu nói,

“Không phải vậy, tiểu vương gia của người chẳng qua chỉ là có một chút thông minh mà thôi, đâu thể nào đánh đồng với công tử gia của ta”.

Chu Đan Thần cũng không dám gật bừa nói tiếp,

“Không phải vậy, công tử gia người mặc dù tôn quý, nhưng cũng không thể sánh bằng tiểu vương gia nhà ta là con trai trưởng của nước Đại Lý, thân phận đáng quý không ai sánh bằng”.

Bao Bất Đồng thoáng chốc giận dữ, đập mạnh xuống bàn quất,

“Người ngụ ý là công tử gia nhà ta không hơn được tiểu tử họ Đoàn kia sao?”.

Chu Đan Thần cũng không thêm tức giận, chỉ cười dài nói,

“Lời này là do người tự nói, không phải từ miệng Chu mỗ kể ra”.

Bao Bất Đồng giận tím mặt, đang muốn bùng nổ, Vương Ngữ Yên xoa xoa thái dương ầm ầm đau,

“Mời hai vị ngồi xuống, ta để các người nói tính cách của biểu ca và Đoàn công tử, không phải bảo các người đi khen bọn họ. Còn nữa, đây là đại hội điều tra, có vấn đề gì các người để sau giải quyết”.

Bao Bất Đồng hừ một tiếng, cảm giận ngồi xuống.

Đoàn Dự xem ngoài mắt để trong lòng, túm Mộ Dung Phục thấp giọng nói,

“Người có cảm thấy Bao Tam ca rất ngạo kiều không?”.

Không nói không cảm thấy, vừa nói xong, Mộ Dung Phục cẩn thận suy nghĩ một lát, càng phát hiện ra đúng là như vậy, thích thú gật đầu,

“Không bằng ghép hán và Chu tiên sinh lại một chỗ, thế nào?”.

Đoàn Dự cười hắc hắc,

“Chủ ý này không tồi”.

Vì thế, hai người nhất ngữ hoà âm, tự tiện quyết định tương lai của Bao Bất Đồng và Chu Đan Thần.

.

4. Sơ ngộ?

Nhắc tới việc này, Đoàn Dự lập tức như sư tử nhảy dựng lên,

“Nói đến cái này mới nhớ, họ Mộ Dung kia, ta còn chưa tính sổ với người đấy!”. Một phen kéo vạt áo Mộ Dung Phục hung tợn nói,

“Mười một năm trước ở Đại Lý Trấn Nam Vương phủ, ta đang êm đẹp ngồi hóng mát, người sao lại lấy trái cây ném ta?”.

Mộ Dung Phục cầm tay Đoàn Dự đặt bên môi hôn nhẹ một cái,

“Lúc ấy nhìn người thật là đáng yêu, rõ ràng là một đứa nhỏ tám chín tuổi, lại cười đến đa mưu túc trí như vậy, cho nên đã lôi kéo lòng hiếu kỳ của ta”.

Đoàn Dự trừng mắt liếc y một cái, khuôn mặt đỏ ửng rút tay về chùi lên áo choàng,

“Biến thái! Nhảm chán!”.

A Chu cười sáng lạn bon chen,

“Ít nhất công tử gia đã quen được Đoàn thể tử, nếu không nhờ hai người các người, hiện giờ ta và Tiêu đại ca đã không ngồi ở đây. Các người chính là đại ân nhân cứu mạng của chúng ta!”.

Đoàn Dự bị lời tạ ơn của A Chu làm cho đỏ mặt, hắng giọng một cái nghiêng đầu qua một bên, con người ẩn chứa một chút dịu dàng.

.

5. Ấn tượng?

Vừa nghe vấn đề này, khóe miệng Đoàn Dự co rụt lại, nói,

“Còn phải hỏi sao? Ấn tượng lần đầu tiên với hắc nhất định là không tốt”. Vừa nói, vừa trừng mắt người bên cạnh,

“Tự đại, bá đạo, ý mạnh hiếp yếu, da mặt cực dày, vô sỉ, hạ lưu, đê tiện, chiếm hết tất cả tật xấu của thiên hạ”.

Mộ Dung Phục cong môi cười to, kim phiến chập chờn,

“Nếu không phải như vậy, làm sao có thể buộc người ở bên cạnh ta cả đời?”. Cuối cùng, không thèm để ý đến việc tân khách đều đã đỏ mặt, còn bổ sung thêm một câu,

“Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Dự, mặc dù chưa thích hắc, nhưng ta lại luyến tiếc không muốn rời khỏi hắc, chỉ vì cách nói chuyện và hành động của hắc rất thú vị, khiến cho ta rất thoải mái, chỉ hận không thể lúc nào cũng khắc khắc nhìn thấy hắc mới yên tâm”.

Vương Ngữ Yên một bên chịu đựng sự khô nóng trên mặt, một bên gật đầu, còn rất nghiêm túc viết lại câu trả lời của hai người vào giấy.

.

6. Xưng hô với đối phương?

Mộ Dung Phục cười đáp,

“Tiểu Dự”. Dừng một chút, lại nói thêm,

“Vốn định gọi hắc là ‘Dự Nhi’ để thêm thân mật, nhưng lại không thể xưng hô như vậy trước bá phụ (Chú, bác ruột), cha mẹ, cho nên vẫn phải thay đổi”.

Tiêu Phong, Hư Trúc không hện mà cùng gật đầu, trong lòng thầm khen Mộ Dung Phục tâm tư kín đáo.

Đoàn Dự đỏ mặt, nghẹn họng một lúc lâu mới phun ra được mấy tiếng,

“Là Mộ Dung Phục”.

Mới vừa nói xong, Chung Linh nghi hoặc nói,

“Dự ca ca, người sai rồi. Lần trước lúc người mắng Mộ Dung công tử trước mặt ta, người đã gọi hắc là ‘Họ Mộ Dung’”.

“Đúng vậy”. Mộc Uyển Thanh cũng gật đầu tiếp lời,

“Còn có một lần, Mộ Dung công tử chộc người tức giận, người đi với ta nói hắc cái gì ‘Cái tên Yến Tử Oa kia’”.

Sắc mặt Đoàn Dự lúc xanh lúc hồng, khó xử đến cực điểm.

Mộ Dung Phục biết Đoàn Dự chẳng qua chỉ nhanh mồm nhanh miệng, cũng không trách hắc, cười đến ý vị thâm trường,

“Các người chỉ biết một mà không biết hai. Bình thường hẳn đều gọi ta là Mộ Dung Phục, ngẫu nhiên cũng có gọi Mộ Dung công tử, mà trong thời điểm bất đắc dĩ, hẳn lại kêu to ta là ‘Phục ca’”.

Chung Linh cảm thấy hiếu kỳ vội hỏi,

“Khi nào? Khi nào?”.

Đoàn Dự vội vàng đứng dậy định che miệng Mộ Dung Phục, lại bị y lắc mình tránh đi, phiến quạt ở trong tay thân nhiên di chuyển, đập vào đầu Chung Linh một cái, cười tủm tủm nói,

“Chuyện khuê phòng, tiểu cô nương tốt nhất không nên biết”.

Y vừa nói xong, mọi người đều hiểu được ý tứ của Mộ Dung Phục. Đoàn Dự càng cảm thấy khó xử, thậm chí muốn kiếm một cái lỗ chui xuống trốn cả đời không đi ra.

Chờ Mộ Dung Phục ngồi xuống, Đoàn Dự nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng cả giận nói,

“Sao người lại dám nói chuyện này ra?”.

Mộ Dung Phục nhướng mi cười, hỏi lại,

“Chẳng lẽ ta nói sai cái gì? Ngày thường ở trên giường, lúc người khóc cầu ta, không phải đã gọi ta là ‘Phục ca’ sao...”.

Đoàn Dự thấy tiếng y lạnh lạnh, vội cười ha ha ngắt lời,

“Ha ha... Ha ha, câu tiếp theo, câu tiếp theo, nhanh lên!”.

Sắc mặt Vương Ngữ Yên đỏ bừng lật qua trang kế tiếp.

.

7. Muốn lễ vật gì?

Đoàn Dự gãi gáy,

“Ta không thiếu cái gì...”.

Còn chưa nói xong đã bị Mộ Dung Phục kéo vào trong lòng nói,

“Tiểu Dự quả thực rất dễ thỏa mãn. Ta cũng không đặc biệt muốn vật gì, chỉ là hy vọng hẳn vì ta vẽ thêm nhiều tranh kí họa nữa”.

Mọi người ở đây đã may mắn thấy được bức tranh kí họa của Đoàn Dự, vừa nghe xong, tâm không khỏi ngứa ngáy.

“Tiêu đại ca”. A Chu túm lấy Tiêu Phong cười tủm tủm,

“Lần sau người đi tới chỗ Tam đệ học kí họa đi! Trở về ta cho người ‘điều đặc biệt’”.

“Mộng lang”. Ngân Xuyên công chúa cũng ôm lấy Hư Trúc dịu dàng nói,

“Người không phải đã nói sẽ nguyện làm tất cả mọi việc cho ta sao? Người cũng đi tới chỗ Tam đệ học kí họa đi! Tranh trong hoàng cung Tây Hạ cũng không bằng của Đoàn thế tử”.

Vì thế, hai đại anh hùng trong Thiên Long – Nam Viện Đại Vương Tiêu Phong cùng với tôn chủ Linh Thứu Cung Hư Trúc đồng thời vươn tay áo thơm lau cái trán đầy mồ hôi.

.

8. Cảm giác lần đầu tiên KISS?

Đoàn Dự đưa tay xoa hai gò má, khóe miệng run rẩy một trận. Mộ Dung Phục thì ngược lại rất hào hứng, phe phẩy phiến quạt cười nói,

“Rất tốt, so với trong tưởng tượng còn tốt hơn”.

Vương Ngữ Yên đợi Đoàn Dự trả lời, thấy hẳn sau một lúc lâu cũng không nói câu nào, cả giận quát,

“Ta là một nữ nhân mà còn không sợ bị hỏi câu này, người còn vắn vẹo nhăn nhó cái gì?”.

Đoàn Dự thỉnh linh bị Vương Ngũ Yên quát to, đành phải căng cổ cứng giọng nói,

“Được thông qua... dù sao, chỉ cảm thấy tim đập gia tốc... không có gì khác”.

“Chỉ như vậy?”. Vương Ngũ Yên tựa hồ không vừa lòng với câu trả lời của Đoàn Dự, ép hỏi,

“Không có mặt đỏ tim đập, toàn thân mệt mỏi, tứ chi bủn rủn sao?”.

Đoàn Dự bị nàng hỏi đến khô hời, sau một hồi mới giật mình kinh ngạc nói,

“Vương cô nương... Người, người sao lại biết rõ như vậy?”.

Vương Ngũ Yên đỏ mặt, ho khan một tiếng rồi vung tay lên,

“Câu tiếp theo”.

.

9. Từ lúc nào phát hiện ra cảm giác của mình với đối phương?

Đoàn Dự không nói gì gục xuống bàn giả chết, Mộ Dung Phục cười ôm vai người nọ nói,

“Lần đầu tiên phát hiện ra, phải là sau khi hấn giả trang ta, là lần ở trong rừng thay quần áo”.

Câu trả lời của Mộ Dung Phục làm cho Đoàn Dự nhớ lại, trách không được khi đó Mộ Dung Phục ôm hấn quay về Yến Tử Oa, thì ra...

Nghĩ đến đây, Đoàn Dự đột nhiên cảm thấy ảm áp, cũng không thấy xấu hổ mà nói thẳng,

“Ta, ta là ở... lần đầu tiên bị thương, hấn dứt ta uống thuốc sau đó lấy khăn thay ta lau thuốc dính bên miệng...”.

Mới vừa nói xong, A Chu cười vỗ tay,

“Thì ra khi đó các người đã rõ ràng tình cảm của nhau, vậy mà sau này còn lòng vòng như vậy, thật sự là lãng phí thời gian”.

Đoàn Dự lúng túng nói,

“Muốn trách thì trách công tử gia nhà người, hấn không trực tiếp nói cho ta biết, cứ thích trêu đùa ta”.

Mộ Dung Phục không để ý đại chúng ở đây, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt hấn, dịu dàng nói,

“Khi đó ta cũng không biết người trong lòng nghĩ gì, hướng hồ mỗi lần gặp lại ta người đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, ta sao dám mở miệng, vắn nhất dọa người chạy mất thì sao?”.

Không khí nhất thời nóng lên.

Ngân Xuyên công chúa huých vào cánh tay Hư Trúc, hờn dỗi nói,

“Người nhìn người ta xem, ít ra còn có thể nói những lời đó, người phải học theo điểm này. Gả cho người lâu như vậy, người chưa từng nói với ta một câu dễ nghe nào”.

Hư Trúc gãi gãi gáy cười ngây ngô,

“Ta không phải là không học được”.

Ngân Xuyên công chúa bĩu môi, nhú mi nói,

“Còn không mau đi học đi”.

Hư Trúc ảm đạm, đành phải gật đầu, tạm thời ổn định tâm tình phu nhân nhà mình.

.

10. Người nào bày tỏ trước?

Mộ Dung Phục cười nói,

“Đương nhiên là Tiểu Dự bày tỏ trước. Khi đó ở Tây Hạ, công chúa đã đưa ra ba vấn đề...”.

Còn chưa nói xong, Đoàn Dự vỗ bàn ngạc nhiên, một phen nắm lấy cổ áo Mộ Dung Phục giận dữ hét,

“Cái rắm! Rõ ràng là người bày tỏ trước. Lúc ở Tây Hạ, người nói với biểu muội người cả đời có thể tìm được một người tâm đầu ý hợp, nam nữ không sao cả, người nghĩ rằng ta không nghe thấy sao?!”.
Mộ Dung Phục kinh ngạc,

“Người nghe được?”.

Đoàn Dự gật đầu,

“Vô nghĩa, ta vẫn nhớ kỹ đấy thôi!”.

Mộ Dung Phục cười to ra tiếng, lôi Đoàn Dự ôm vào lòng,

“Vậy cũng tốt, người không nên hoài nghi ta đối với người có thật lòng hay không. Cả đời này, ta sẽ không buông người ra”.

Lời nói đó khiến cho mọi người mặt đỏ tai hồng. Vương Ngữ Yên tranh thủ thời gian thu thập câu trả lời, nói với Mộ Dung Phục,

“Biểu ca, bằng trả lời này ta sẽ sửa lại đôi chút, sau đó sẽ đưa A Bích mang về Yến Tử Oa cho người”.

Những người khác cũng chịu không nổi không khí mãnh liệt trong lâu, đều nhất nhất rời đi. Chỉ còn lại Đoàn Dự đang tựa vào ngực Mộ Dung Phục thấp giọng hỏi,

“Chuyện lúc nãy, người còn nhớ rõ không?”.

Mộ Dung Phục hỏi,

“Người nói đến chuyện Bao Tam ca và Chu tiên sinh sao?”.

Đoàn Dự cười tính kế,

“Đúng vậy...”.

Vì thế, mười câu hỏi thăm dò Mộ Dung Phục và Đoàn Dự chính thức kéo màn.

Mấy ngày sau, khi Vương Ngữ Yên định sửa sang lại bằng điều tra, kinh hãi thấy hai trang giấy không biết khi nào đã bị gió thổi đi, lập tức cảm thấy đau đầu. Bây giờ biết lấy cái gì giao cho biểu ca và Đoàn công tử đây?!

Mà hai trang giấy kia bay tới tay ai? Mong mọi người mỗi mắt chờ đợi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-du-dich-ngac-mong-nhan-sinh>